„Un thriller captivant şi imprevizibil...” Bill Clinton

MICHAEL PALMER

Primul pacient

INTERNATIONAL Bestseller

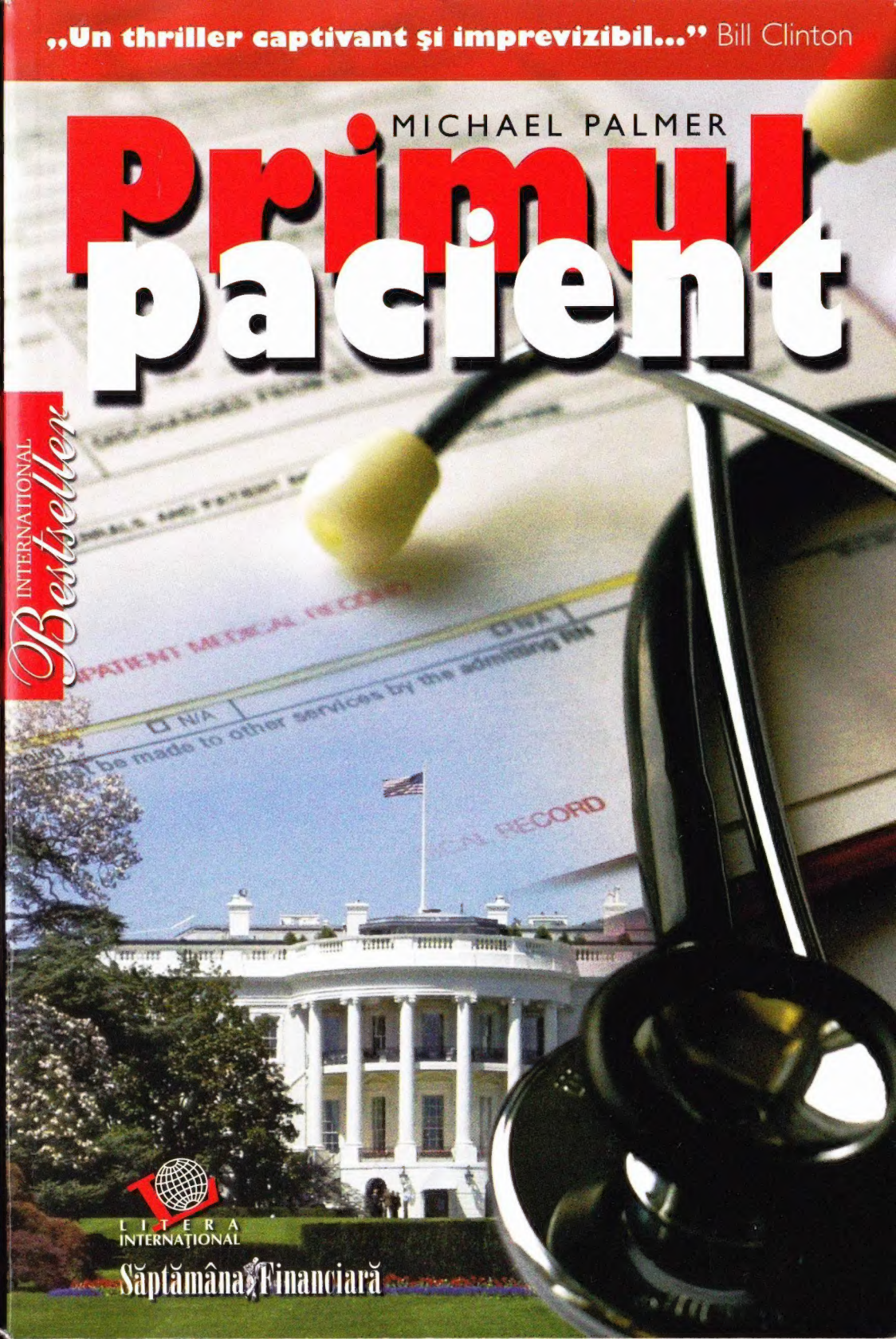

LITERA INTERNAȚIONAL

Săptămâna Financiară

MICHAEL PALMER

PRIMUL PACIENT

LITERA

Editura „Litera Internaţional“
O. P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel./fax (021) 3196390; email: comenzi@ litera.ro

Traducere şi adaptare:
Graal Soft – Integrated Translation Services

The First Patient. Copyright © 2008 by Michael Palmer
St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York

Copyright © 2008, Litera Internaţional
pentru versiunea în limba română.
Toate drepturile sunt rezervate

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mona Apa
Coperta: Vladimir Zmeev
Tehnoredactare şi pre-press: Ofelia Coşman

Tipărit la G Canale, Bucureşti

PALMER, MICHAEL
PRIMUL PACIENT / Michael Palmer;
trad.: Graal Soft. - Bucureşti:
Litera Internaţional, 2008
ISBN 978-973-675-546-0

821.111(73)-31=135.1

MULȚUMIRI

În primul rând, ca întotdeauna, îi mulțumesc lui Jennifer Enderlin de la St. Martin Press, un editor extraordinar, nemaipomenit, înțelegător si harnic. Ești și vei fi întotdeauna genul de redactor care mi se potrivește.

Lui Jane Berkey și Meg Ruley de la Jane Rotrosen Agency, niște agenți literari care îți întrec toate așteptările.

Talentatului interpret, muzician, romancier, expert în calculatoare și compozitor Daniel James Palmer care a contribuit la multe dintre elementele cărții, inclusiv la bluesul lui Alison.

De asemenea:

Doctorului David Grass care m-a sprijinit și mi-a împărtășit vastele sale cunoștințe neurologice.

Deosebit de talentatei artiste și autoare de cărți pentru copii Dara Golden care mi-a împărtășit nemaipomenita ei pasiune și înțelegere pentru cai.

Lui Robin Broady care a citit și a răscitit lucrarea.

Bucătarului-șef Bill Collins (www.chefbill.com) care m-a ajutat să rezolv diferite probleme, în timp ce câștiga nenumărate premii de artă culinară.

Domnul să fie cu voi, Sally Richardson, Matthew Shear și Matthew Baldacci de la St. Martin.

Avocatului Bill Crowe care m-a învățat cum să merg direct la țintă, lui Jay Esposito care mi-a arătat cum să cumpăr o mașină de ocazie, și doamnei doctor Ruth Solomon care mi-a oferit sfaturi veterinare.

Mulțumesc echipei medicale de la Casa Albă pentru ospitalitate și Cărții Sfinte, pentru că-mi oferă mereu răspunsurile pe care le caut.

În cele din urmă, îi mulțumesc lui Luke pentru că mi-a sugerat nanotehnologia, atunci când eram în pană de idei.

Celor pe care i-am uitat le promit că-i voi aminti data viitoare.

Aceasta este o operă de ficțiune. Toate personajele, organizațiile și evenimentele prezentate în acest roman sunt fie rezultatul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv.

Pentru Dr. E. Connie Mariano, contraamiral (în rezervă),
„femeie a Renașterii“, medic personal al președinților:
fără tine nu aș fi putut scrie această carte.

Și pentru Matthew, Daniel și Luke, pentru că,
datorită vouă, a meritat efortul.

Capitolul 1

Elicele elicopterului Marine One încetiniră, apoi se opriră. Nori de praf pluteau în aerul nemișcat. Câteva minute mai târziu, un al doilea elicopter, identic cu primul, ateriză la cincisprezece metri distanță. O scară scurtă coborî spre pământul crăpat de căldură. Un sergent de marină, în uniformă, ieși din cabina primului elicopter, se opri lângă scară și luă poziție de drepți. Ușa rotofeiului Sikorsky Sea King se deschise.

Și, fără altă ceremonie, cel mai puternic om de pe pământ făcu primii pași în seara călduroasă din Wyoming, însoțit de omniprezentul și faimosul său câine.

Cincisprezece metri mai încolo, încă în șa, Gabe Singleton își liniști calul cu câteva bătăi ușoare în spatele urechii. Apariția încă din zorii zilei a unui agent al Serviciilor Secrete fusese un semn pentru Gabe că președintele urma să-și facă apariția, numai că nu era sigur la ce oră, și, după o noapte întreagă, istovitoare, în care avusese de îngrijit doi pacienți la Centrul de Terapie Intensivă, nici măcar un vizitator de asemenea calibru nu îl putea opri pe Gabe să își facă plimbarea obișnuită până în deșert și înapoi.

— Hei, cowboy, strigă președintele Andrew Stoddard, coborând treptele și adresându-i salutul militar sergentului singuratic, ce mai zici?

— Zic că tu și elicopterele tale ați speriat de-a binelea mârțoaga asta bătrână și obosită... unde mai pui că mi-ai speriat și calul.

Cei doi își dădură mâna, apoi se îmbrățișară. Stoddard, despre care Gabe credea că are stofă de președinte încă de pe vremea când erau colegi de cameră în anul întâi la Academia Navală, era vizibil marcat de stresul celor trei ani și jumătate pe care-i executase din mandat. Părul său castaniu, tuns scurt, începea să încărunțească, iar la colțurile ochilor săi albaștri

apăruseră niște riduri adânci. Dar se vedea că e făcut să conducă — pilot decorat în timpul misiunii „Furtună în Deșert“ și fost guvernator al Carolinei de Nord, cu un destin ascendent încă din ziua privilegiată în care s-a născut.

— Unul dintre dezavantajele serviciului, spuse Stoddard, arătând spre echipajul său. Elicoptere gemene, pentru ca orice nebun căruia-i vine ideea să ia o bazooka și să tragă înspre ele să aibă 50% șanse de reușită, băieții de la Serviciile Secrete care cercetează fiecare centimetru pe care calc, fiecare colac de toaletă pe care se așază fundul meu prezidențial, și, pe lângă astea, o echipă de medici care sunt învățați să se aștepte că șefului statului i se va întâmpla oricum ceva rău... totul fiind doar o problemă de timp.

— Dacă vrei să-ți schimbi serviciul, aș avea nevoie de un ajutor la fermă.

— Câți angajați ai? întrebă Stoddard, privind în jur.

— Ai fi singurul. Mi-e teamă că nici pachetul salarial n-ar fi grozav, începând cu faptul că tu ar trebui să mă plătești ca să lucrezi aici.

— Trece-mă pe listă. Nu știu dacă ești la curent cu sondajele, dar postul meu nu mai pare prea sigur acum. Ai timp să schimbi câteva vorbe cu un prieten vechi?

— Întâi să-l duc pe celălalt prieten vechi, Condor, la grajduri.

— Un cal frumos.

— Și javra ta arată bine. Liberty, nu?

Gabe îl bătu ușor peste coastele masive.

— Ai memorie bună, spuse Stoddard. Liberty și-a făcut un renume, merge cu mine peste tot și îi face pe oameni să-și schimbe părerea despre pitbulli, așa cum schimbăm noi ideile preconcepute despre America. Toată viața am crescut câini, dar Liberty e de departe cel mai bun. Puternic ca un tigru, înțelept ca o bufniță și la fel de ascultător și de nădejde precum calul tău.

— Poate c-ar fi trebuit să-i spui Simile[1].

Președintele râse cu poftă.

— Îmi place. El e câinele meu de încredere, Simile. Tare ca o nucă americană de Tennessee, dar delicat precum pudra de bebeluș. Și lui Carol o să i se pară amuzant, mai ales că, spre deosebire de mine, ea chiar știe să facă diferența dintre o comparație și o metaforă. Hei, Griz.

Un agent al Serviciilor Secrete, chel, cu gâtul gros și pieptul cât un butoi, purtând costumul negru, obligatoriu, și ochelari fumurii apăru ca din senin în fața lor.

[1] Comparație (*n.tr.*)

— M-ați chemat?

— Griz, uite, el e fostul meu coleg de cameră, Gabe Singleton. *Doctorul* Gabe Singleton. Au trecut vreo cinci ani de când nu ne-am mai văzut, dar parcă ieri a fost. Gabe, el e Treat Griswold, protectorul meu numărul unu și probabil numărul doi în ierarhia Serviciilor Secrete. Obsedat până la Dumnezeu. Jură că spune adevărul când zice că s-ar arunca în bătaia puștii ca să mă apere, dar cu zâmbetul lui înșelător și cu ochișorii ăștia strălucitori, eu unul nu prea l-aș crede.

— În acest caz, domnule, va trebui să așteptați să vă convingeți, spuse Griswold, oprindu-se la timp dintr-o strângere de mână care amenința să-i zdrobească oasele lui Gabe. Mi-ar plăcea să-l duc eu pe Condor, doctore. Obișnuiam să curăț grajdurile și să călăresc, în copilărie.

Gabe simți imediat că îi place agentul.

— În cazul ăsta, înseamnă că ai ceva experiență, spuse el, întinzându-i hățurile. Du-l în hambar. Poate mergem odată la o plimbare călare.

— Poate mergem, domnule, spuse Griswold. Haide, Liberty, hai să-l ducem pe bătrân la culcare.

Stoddard îl luă pe Gabe de braț și îl duse spre ușa din spate. Vila avea șapte camere mobilate în stil rustic și încă-și mai păstra atmosfera de casă de țară pe care o avusese odinioară; casa îi revenise lui Gabe prin partaj, la sfârșitul unei căsnicii care durase cinci ani, cu Cynthia Townes, o femeie volubilă, soră medicală, care îl iubise la nebunie până-n ultima zi. Greșeala ei.

Înainte să îi dea cheile și să plece spre Cheyenne unde obținuse un post de profesoară, sfatul lui Cinnie pentru Gabe a fost acela de a da uitării trecutul, înainte de a mai începe o relație cu altcineva. Timp de șapte ani, el a luat în serios sfatul ei și a evitat orice altă legătură mai apropiată. Poate că încheiase socotelile cu trecutul, dar deja nu mai credea că își va încheia vreodată socotelile și cu el însuși.

— Îmi pare rău că nu am mai dat pe aici de așa mult timp, spuse Stoddard. Chiar îmi plăceau plimbările seara călare și excursiile noastre la pescuit, sus pe munte.

— Munții Laramie. Nu mai există alt loc pe Pământ ca ăsta. Dar lasă scuzele, amice. Din câte am auzit, ai fost ocupat cu alte lucruri — ca salvarea lumii, de pildă.

Stoddard zâmbi melancolic.

— E o slujbă mai grea decât credeam, spuse el, așezându-se la masa din lemn de stejar din bucătărie, dar am de gând să schimb în bine țara asta.

— Îmi aduc aminte, la fel vorbeai și în primele seri când umblam prin baruri împreună, la Academie. Eu eram cinic și credeam că ești un idealist tâmpit, dar auzeam o voce slabă în minte care-mi spunea că tipul ăsta chiar poate să o facă. Dup-aia, când m-ai pus sub masă, chiar m-am hotărât să merg pe mâna ta.

— A fost norocul începătorului, știi asta. Cred că erai bolnav sau ceva.

— Apropo, n-ar trebui să te surprindă că nu îți pot oferi nici măcar o bere, doar cafea sau ceai, dacă vrei.

— Un ceai ar fi grozav, spuse președintele, așezând o mapă pe masă. Dacă tot suntem la capitolul scuze, îmi pare rău că n-am putut să ajung la înmormântarea tatălui tău. Apreciez că m-ai anunțat.

— Și eu apreciez că ți-ai făcut timp să suni din America de Sud.

— Tatăl tău era un pic... ciudat, dar mi-a plăcut întotdeauna.

— Era foarte mândru de tine, Drew, mai ales că ai absolvit la Annapolis.

În momentul în care rosti cuvintele, lui Gabe deja îi păru rău. Fără să țină seama de rugămințile lui Cinnie, făcuse tot ce îi stătuse în putință să se descurce cu Fairhaven și să accepte reacția pe care o avusese tatăl lui. Nu dorise ca afirmația să sune în felul acela.

— Sunt sigur că era mândru și de tine, Gabe, spuse Stoddard, pus în încurcătură. Cu pregătirea ta de doctor și toate misiunile medicale în care ai fost plecat, cu fundația pentru copii pe care o conduci.

— Mulțumesc. Că tot vorbim de părinți, tatăl tău ce mai face?

— Același neschimbat LeMar. Încă încearcă să conducă totul, inclusiv pe mine. Îmi spune că și-a cumpărat un loc pe o rachetă rusească. Cu cincisprezece milioane, devine primul om de șaptezeci și cinci de ani care își va scălda hemoroizii prin cada de baie de pe o stație spațială internațională.

— Cincisprezece milioane. Doamne Sfinte!

— Ei, lasă. Când vorbim de tatăl meu, parcă ar fi bani din Monopoly. Fă un calcul. Cele aproximativ zece miliarde cât valorează persoana lui minus cincisprezece milioane pe care le-a cheltuit... mai scade trei — tot cam zece miliarde înseamnă. Nu m-ar mira să plătească în bancnote scoase de la ciorap.

Gabe zâmbi. Dacă, de-a lungul timpului, el simțise lipsa tatălui său, Drew Stoddard suferise de pe urma prezenței prea pregnante a părintelui său. Încă din scutece, Stoddard fusese format de industriașul carismatic și plin de succes. Lovitura pe care o îndurase Buzz Singleton când Gabe fusese dat afară de la Academia Navală pălea pe lângă momentul când LeMar Stoddard trebuise să le explice prietenilor de la clubul de vânătoare

sau polo că Drew devenise democrat, și încă unul dintre membri marcanți ai partidului.

Oare transformarea lui Drew dintr-un republican elitist într-un democrat populist își găsea cauzele în accidentul de la Fairhaven din urmă cu mulți ani? Gabe își pusese de multe ori întrebarea. După o astfel de tragedie, până și martorii nevinovați ca Drew rămâneau marcați.

Gabe aduse un ceainic de Earl Grey și niște prăjituri pe masă. Înainte de ultimele alegeri prezidențiale, fusese o vreme când ei doi se întâlneau o dată sau de două ori pe an să facă drumeții și să pescuiască în munții Laramie sau Smoky, și să își povestească ultimele întâmplări. Dar acum, în ciuda prieteniei lor de durată, Gabe nu se simțea tocmai în largul lui răpind timpul celui mai important om din sistemul solar, cu pălăvrăgeli mărunte. Totuși, ideea de ultim moment de a face un drum până la Tyler îi aparținuse lui Stoddard și părea normal ca el să stabilească programul.

Gabe nu avu prea mult de așteptat.

— Știai că în afară de serviciul medical de la primul etaj al clădirii Eisenhower, avem și noi propria clinică la Casa Albă? începu Stoddard.

— Parcă mi-ai zis tu ceva într-una din convorbirile noastre.

— Condusă de Comisia de Medicină a Casei Albe. Care, din motive ce se pierd în negura timpului, este de fapt o subdiviziune a Administrației Militare de la Casa Albă. Sediul arată destul de bine — e recent renovat, dotat cu echipament de ultimă oră, asistente și paramedici de elită, cei mai buni doctori din fiecare specializare. O echipă de douăzeci și cinci sau treizeci de oameni. Au grijă de mine, de Carol și de băieți, atunci când vin de la școală, de vicepreședintele Cooper și de familia lui și de oricine are nevoie de asistență medicală pe perioada șederii la Casa Albă.

— Băieții sunt bine?

— Foarte bine. Andrew trece în clasa a unsprezecea; Rick e într-a noua. Amândoi merg la o școală din Connecticut. Acum sunt în tabăra de fotbal. Andrew e un portar înnăscut. Rick joacă pentru că așa crede că trebuie. Vrea să meargă la Academie și să devină astronaut.

— Crezi că poți să-l bagi?

— Cred că intră și singur, dar o să am grijă de dosarul lui.

— A unsprezecea și a noua... e grozav.

— Sunt fericiți și sănătoși. Asta contează până la urmă.

— Apropo de sănătate, l-ai chemat pe doctorul tău din Carolina de Nord să vină să aibă grijă de tine la Washington, nu?

— Jim Ferendelli. A fost un doctor foarte bun pentru mine și familie. Cel mai bun. Amabil, priceput, înțelegător. Cântă frumos și la pian. Partituri clasice.

— Chiar mă bucur s-aud asta, Drew. Să ai un doctor de încredere e o ușurare pentru oricine.

— Sunt de acord și mă bucur că ai zis-o în felul ăsta.

— Păi, chiar asta și cred, deși, când vine vorba de președintele Statelor Unite, îți dai seama că e un lucru evident. Starea și sănătatea ta se răsfrâng, într-un fel sau altul, asupra fiecărei persoane de pe planetă.

Stoddard râse fără prea multă voioșie.

— Înțeleg ce spui, dar încă mă trec fiori când privesc lucrurile în felul ăsta.

— E un post dat naibii, ăsta la care te-ai angajat. Și nu te invidiez deloc pentru responsabilitățile pe care le ai.

— Dar mă mai sprijini?

— Sigur că da.

— Atunci, n-ar trebui să te surprindă că nu am zburat până aici în mijlocul unei campanii înverșunate doar pentru că mi-era dor de zâmbetul tău. Am nevoie de ajutorul tău, Gabe. E ceva foarte important.

— Spune.

— Vreau să vii la Washington și să fii doctorul meu.

Gabe se adânci în scaun și își privi fostul coleg de cameră uimit și aproape neîncrezător.

— Dar... tocmai ai zis că Jim Ferendelli e un doctor excelent.

— Este... a fost.

Gabe simți o greutate în piept.

— Nu înțeleg, rosti într-un final.

— Gabe, spuse Stoddard, Jim Ferendelli... a dispărut.

Capitolul 2

— Și FBI-ul?

— Crezi că stau cu mâinile-n sân? Sute de agenți se ocupă de cazul ăsta de aproape două săptămâni și nimic.

Se lăsase seara și un vânt puternic dinspre nord împrăștiase căldura de peste zi. Gabe îl ascultase năucit pe președinte descriindu-l pe doctorul de cincizeci și șase de ani, văduv, tată devotat al unei fiice pe care o crescuse singur, prezentabil și foarte muncitor, umil și credincios, care, într-o zi, pur și simplu nu a mai ajuns la serviciu. Percheziția apartamentului său din Georgetown și a casei din Chapel Hill nu scosese nimic la iveală, la fel cum nici convorbirile telefonice și e-mailurile nu aduseseră vreun indiciu.

Având în vedere campania prezidențială în plină desfășurare, consilierii lui Andrew Stoddard reușiseră să țină ascunsă de ochii presei informația unei posibile dispariții, până când au fost siguri că toată căutarea nu avea să ducă la nici un rezultat. Deja trecuse o săptămână de când acest fapt devenise evident, iar informațiile existente fuseseră prezentate presei.

— Li s-a spus tuturor că cei de la Comisia de Medicină se pot ocupa de orice problemă aș avea, dar, oricât de competenți ar fi, vreau să am medicul meu personal.

— Incredibil, spuse Gabe. Doctorul personal al președintelui Statelor Unite a dispărut fără urmă. Dar ce știm despre familia lui? Ei au auzit ceva?

— După cum ți-am zis, soția lui Jim a murit de cancer acum cinci ani. Mama lui este într-un azil, iar cele două surori mai mari nu știu nimic de el.

— Dar ai zis că are și o fiică. Ea nu știe nimic?

— De fapt, Jennifer a dispărut si ea.

— Ce?

— E absolventă a Facultății de Artă Cinematografică de la Universitatea din New York. În seara în care a dispărut Jim, colega de cameră a lui Jennifer a venit acasă după o întâlnire și Jennifer nu era acolo, în schimb i-a găsit pe cei de la FBI. Nu erau semne că ar fi luat cu ea ceva din cameră, nu lăsase nici un bilet, nimic. Au sunat la toate numerele de telefon posibile la care s-a gândit colega ei de cameră, dar la fel ca tatăl ei... pur și simplu dispăruse.

Gabe nu putea decât să dea din cap.

— Iisuse, murmură el. Tu pricepi ceva din toate astea, Drew? Înțelegi ceva? Crezi că are legătură cu situația politică? Poate este doar o coincidență de vreun fel, ca un accident, sau... o criză mentală. Ea era stabilă psihic?

— Un copil extraordinar. A făcut terapie după ce a murit mama ei, dar, din câte știm, nu se mai întâmplase nimic de genul ăsta de mulți

ani. Nu se droga, nu se îmbăta. Nu avea un prieten la momentul respectiv, dar ultimul ei iubit n-a avut de spus decât lucruri bune despre ea.

— Ferendelli se vedea cu cineva?

— Din câte știm noi, nu.

Gabe se frecă la ochi și privi spre tavanul arcuit, din lemn roșu.

— Aș vrea să te ajut, Drew, spuse el într-un sfârșit. Chiar aș vrea. Dar e prea mult pentru mine.

— De fapt, spuse Stoddard, Magnus Lattimore, șeful cancelariei prezidențiale, se află deja de câteva zile aici în Tyler și cercetează situația. Este discret și foarte, foarte eficient, nici nu-l simți când acționează.

— La fel ca tipii ăia de acolo, la costum și cu ochelari de soare.

— La fel ca ei, da.

— Minunat. Nu sunt sigur că vreau să știu ce a aflat.

— Păi, să vedem. Ambii parteneri pe care îi ai spun că se pot ocupa de clinică în locul tău, până la alegerile din noiembrie. Se pare că ați angajat o nouă rezidentă, pe Lilian Lawrence, care ar fi în stare să acopere o mare parte din munca pe care o faci tu în mod curent. Unul dintre partenerii tăi a zis că, oricum, Lilian e probabil mai deșteaptă ca tine.

Gabe nu-și putu reține un zâmbet.

— Care dintre ei? întrebă.

— Îmi pare rău. Magnus a jurat să țină secretul.

— Nu e așa simplu, Drew. În afară de pacienții mei, am și obligații față de fundație.

— Adică față de Lariat?

— Aha. Ce a aflat Magnus despre asta?

— A aflat că de-a lungul anilor ai reușit să ajuți mulți copii să n-o ia pe calea greșită, implicându-i în activități precum întrecerile de rodeo sau echitația.

— Deci știe cât de importanți sunt pentru mine... și eu pentru ei.

— Știe că n-a mai rămas nici o persoană caritabilă în tot sud-estul statului Wyoming pe care să n-o fi stors de bani — pe cei mai mulți, nu doar o dată.

— Sunt încăpățânat ca un catâr când îmi pun mintea cu ceva.

— Ei bine, ieri, Magnus a luat prânzul cu... Stoddard deschise mapa și mătură cu privirea una dintre pagini... Irene de Jesus. Și ea i-a zis că oricum nu munceai prea mult la Lariat.

— Dacă Irene a spus asta, a dat de dracu', deși sunt sigur că nu a făcut-o.

— Bine, bine, a spus că ar trebui să recruteze trei sau patru oameni ca să egaleze munca pe care o prestezi cu copiii în fiecare săptămână.

— Așa mai merge.

— A zis și că în ultima vreme ți-ai canalizat toate eforturile în vederea strângerii de fonduri, pentru a pune la punct un centru de echitație.

— O să facem și asta.

— Gabe, acceptă propunerea mea și e *ca și rezolvat.*

Gabe își simți pulsul crescând. Mai devreme sau mai târziu, noile grajduri și arena aveau să fie construite, dar, la momentul respectiv, ele nu erau aproape nimic altceva decât un vis ambițios.

— Ai face asta? întrebă el.

— În ziua în care ai să pui piciorul în centrul medical de la Casa Albă, un înger anonim va dona cincizeci de mii de dolari pentru Lariat. Și dacă nu este suficient pentru ce v-ați propus, mai cunosc un înger sau doi care ar fi dispuși să dea o mână de ajutor.

Inima lui Gabe o luă din nou la galop. Vânzările de produse de panificație și licitațiile ar fi dus tot acolo, dar celelalte proiecte ale Lariat îi storseseră de fonduri pe simpatizanții fundației. Strângerea de fonduri pentru acest proiect mergea neașteptat de greu și existau cel puțin vreo doisprezece băieți și fete pe lista de așteptare, care puteau să înceapă lecțiile de călărie, odată terminată amenajarea grajdurilor și a arenei.

Gabe se plimba de colo până colo prin bucătărie. Nu avea nici un dubiu că va primi banii pentru Lariat, dacă Drew Stoddard îi promisese.

— Nu pot să cred, spuse Gabe, că, alături de o mașinărie așa de eficientă ca acest Magnus care lucrează pentru tine, îți mai faci griji pentru alegeri.

— Păi, sunt îngrijorat. Campania asta o să fie ca un maraton. Brad Dunleavy este un luptător, care a avut deja un mandat la președinție. Partidele noastre sunt hotărâte și pregătite pentru o luptă pe viață și pe moarte. Controlul asupra celor două camere din Congres ar putea depinde de un singur loc. Dar știi ceva, Gabe? Acum am realizat ce îți spuneam despre cum îți voi finanța proiectul dacă vii la Washington și îmi retrag cuvintele. Nu meriți ca eu să încerc să te mituiesc. A fost ideea lui Magnus, dar acum că am zis-o, nu-mi place deloc cum a sunat și nici cum m-a făcut să mă simt. După toate încercările prin care ai trecut și după cum ai reușit să-ți revii și cu toți oamenii pe care i-ai ajutat, pur și simplu nu meriți una ca asta. Așa că îți dau cuvântul meu că indiferent ce hotărâre vei lua în privința venirii tale la Washington, banii de care ai nevoie îți stau la dispoziție, ție și copiilor pe care vrei să îi ajuți.

Gabe își dădu seama că era încolțit — păcălit, depășit de situație. Nu era de mirare că omul ăsta nu pierduse niciodată în alegeri. Oare decizia bruscă de a finanța Lariat indiferent de decizia lui Gabe făcea parte dintr-o

strategie plănuită cu atenție de Magnus Lattimore sau era o hotărâre spontană și sinceră de-a lui Drew? Și, mai important decât atât, conta răspunsul?

Cum știi că un politician minte? I se mișcă buzele!

Cine a zis primul chestia asta?

Dacă Drew era într-adevăr politicianul din afirmația de mai sus, ar fi meritat ca Gabe să-i spună de la obraz:

„În regulă, iau banii și îți găsesc alt doctor în loc."

Dar așa ceva n-avea să se întâmple.

Gabe oftă și se așeză jos, pe scaunul din fața prietenului său.

— Accidentul de la Fairhaven o să iasă la iveală. Cum propui să trecem peste ce s-a întâmplat atunci?

— Datorită ție și vieții pe care ai dus-o după eliberare, n-o să fie o problemă așa mare cum îți închipui.

— Așa spune Magnus Lattimore.

— Printre alții.

Gabe privi pe fereastra din spate, la cerul violet și la silueta elicopterului Marine One. Ca de obicei, nu-și putea șterge din amintire accidentul și teribilele sale urmări, iar imaginile — atât cât își aducea aminte — erau de neîndurat. El și Drew, ca mulți alți studenți din anul al doilea, sărbătoreau sfârșitul semestrului prin adevărate concursuri de băut care aveau loc în mai multe baruri. Rockfish... Acme... McGarvey's. Boatyard era ultimul pe listă, de care Gabe își aducea aminte, dar după consemnările din instanță, fusese în multe altele. Ca mai mereu când participau la „maratoane de băut", după cum le numeau, Drew Stoddard se afla împreună cu Gabe, și dacă nu îl putea egala la numărul de pahare sau de sticle, cum se întâmpla pe vremuri, făcea măcar eforturi considerabile în privința asta.

Nu fusese prima oară atunci, la Fairhaven, când Gabe se îmbătase până își pierduse cunoștința. De fapt, încă din liceu era recunoscut pentru asta. Se descria cu mândrie drept un călăreț de excepție, un elev de excepție, un bătăuș, un iubit și un băutor de excepție și puțini dintre cei care îl cunoșteau bine puteau nega cele spuse. Nu se certa nimeni cu un șef de promoție și un campion la rodeo, care era totodată râvnit de antrenor ca fundaș în echipa de forbal a Marinei, deși Gabe nu se obosise niciodată prea mult pentru binele echipei.

„Un alcoolic nu este de la început un om care și-a ratat viața", îi spusese lui Gabe odată îndrumătorul său de la Alcoolicii Anonimi. „Trebuie adesea să muncească din greu și să bea foarte mult ca să ajungă așa."

Nivelul alcoolemiei lui Gabe — 3,4 — ar fi putut fi fatal unui organism mai puțin obișnuit cu băutura, chiar pentru un băiat de douăzeci de ani. Nici la câteva ore după accident, nu știa ce e cu el. Își amintea pământul îmbibat de ploaie de la capătul digului abrupt și cum degetele sale pipăiau vălul de sânge care îi acoperea ochii. Apoi vocea tremurândă a lui Drew, care îl striga de undeva din întuneric, întrebându-l dacă e bine. Apoi, își aducea aminte de poliție... și de cătușe.

La câteva ore după ce pierduse controlul mașinii închiriate, trecuse pe contrasens și intrase direct într-o mașină micuță condusă de o tânără însărcinată, mintea începuse să i se limpezească, dar nu și-a adus aminte niciodată detaliile accidentului, nimic. Nu își amintea nimic despre tânăra femeie pe care o omorâse, odată cu copilul pe care îl purta în pântece.

— Gabe?

Vocea președintelui îi întrerupse gândurile, dar nu reuși să le spulbere cu totul.

— Hmm? Ah, scuze.

— Ți-e greu încă, nu?

— Nu e ceva cu care să fiu obișnuit, dacă la asta te referi. Nu pot să nu mă gândesc că presa din Washington va întoarce pe toate părțile fiecare detaliu macabru al accidentului. Un an de închisoare. Nu cred că-i genul de amănunt pe care publicul american l-ar considera a fi o calitate de invidiat pentru omul care are grijă de liderul lor.

— Oamenii mei mă asigură că nu va fi așa rău. Ți-ai ispășit pedeapsa care ți-a fost dată și de atunci ți-ai sacrificat viața pentru a-i ajuta pe alții. Până și cel mai dificil dintre reporteri știe că ar fi putut fi el la volan în noaptea aia și chiar și cel mai cârcotaș trebuie să aprecieze ce ai realizat de atunci până acum.

— Mulțumesc că spui asta.

— Știm amândoi că n-a fost ușor.

— Și mai știm și că nu sunt un caz așa fericit cum mă prezinți tu. Puștiul ăla ar fi împlinit treizeci de ani acum. Câteodată mă întreb cum ar fi fost ca adult.

Afirmația, deși în mod cert adevărată, păru să-l ia pe Stoddard prin surprindere. Pentru câteva momente, pilotul de vânătoare din operațiunea „Furtună în Deșert", acum comandant în funcție al celor mai puternice forțe armate, nu a fost capabil să răspundă. Trecuseră treizeci și doi de ani de la Fairhaven, iar rănile lui Gabe nu erau încă vindecate și păreau să se deschidă din când în când.

— Gabe, vorbesc serios, spuse Stoddard într-un final. Am venit personal până aici, pentru că am într-adevăr nevoie de tine. Campania asta deja își lasă amprenta și asupra sănătății mele. Dureri de cap, de stomac, insomnii, diaree. Zi un simptom și eu îl am. Jim îmi făcea în secret niște teste neurologice ca să identifice cauza durerilor de cap pe care le aveam — le numea migrene. Am nevoie de cineva în care să mă pot încrede — cineva care să nu bage în seamă bârfele din Washington, cineva de care să atârne viitorul acestei țări.

— FBI-ul încă își dă toată silința să îl găsească pe Ferendelli?

— La fel și departamentul de investigații al Serviciilor Secrete.

— Dacă este găsit și își vrea locul înapoi, mă întorc acasă.

— Ai cuvântul meu.

— Fir-ar să fie, nu-mi pică prea bine chestia asta, Drew.

— Știu.

— Sunt un om obișnuit cu casa lui. În afară de misiunile din America Centrală, cel mai aproape de o călătorie sunt atunci când citesc revista *Travel and Leisure* în cabinetul dentistului. Partenerii mei mă iubesc pentru că sunt mereu prin preajmă să îi înlocuiesc în caz de urgență.

— Așa au și zis.

— La naiba, Stoddard, de ce mă privești și te porți de parcă ai ști că o să cedez?

Zâmbetul acela strengăresc al lui Stoddard trebuie că îi adusese vreo zece sau douăzeci de milioane de voturi la ultimele alegeri.

— Pentru că ești un om bun, doctore Singleton, și știi că asta trebuie să faci.

— Cât timp am la dispoziție să mă pregătesc?

— După estimările lui Magnus, două zile ar trebui să fie de ajuns.

— De abia aștept să îl cunosc pe Magnus ăsta al tău.

— La Washington? întrebă Stoddard.

— La Washington, domnule președinte.

Capitolul 3

Cabinetul medicului de la Casa Albă era situat pe coridorul care ducea dinspre lift către încăperile ocupate de familia prezidențială. Stând în fața

oglinzii din baie, în acel cabinet elegant cu trei camere, Gabe își dădu seama că ar fi fost cu mult mai relaxat într-o clinică din centrul Bagdadului.

De abia trecuse de șapte seara. După cum i se promisese, costumul și pantofii îi fuseseră aduse la cabinet la ora șase fix. Îi veneau ca turnate — deloc surprinzător, ținând cont că aranjamentele fuseseră făcute de Magnus Lattimore. Din păcate, geanta cu haine nu includea un papion deja înnodat sau instrucțiuni despre cum se face nodul — o scăpare de-a lui Lattimore, care putea fi ușor înțeleasă, fiind totodată și singura.

Gabe privea cum mâinile sale, obișnuite să arunce lasoul, să țină frâiele cailor nărăvași, să coasă nenumărate răni, se chinuiau acum să facă un nod care să arate acceptabil. Foile cu instrucțiuni, pe care le luase de pe internet și pe care le tipărise, stăteau rezemate de chiuvetă. În afară de lipsa de dexteritate, părea obosit și încordat. Oasele zigomatice păreau mai pronunțate ca de obicei, iar ochii săi căprui, pe care Cinnie îi considera cea mai sexy trăsătură a lui, aveau o privire pierdută. Nici nu era de mirare. Patru zile agitate într-un apartament nou, un oraș nou și cu o slujbă nouă își spuneau cuvântul.

Dineul oficial, programat la ora opt în sala de mese, era, teoretic, organizat în cinstea președintelui reales al Botswanei. Expertul pe Africa trimis de Lattimore pentru a-l informa pe Gabe spusese că țara era un aliat de nădejde al Statelor Unite și una dintre democrațiile trainice de pe continent. De fapt însă, pe lista de invitați figurau nume alese cu grijă, ale unor demnitari și membri ai cabinetului interesați de omul pe care președintele îl alesese pentru a aduce stabilitatea la Comisia de Medicină de la Casa Albă.

Încă o încercare cu nodul, un nou eșec lamentabil.

Mușchii gâtului și ai spatelui, unde Gabe resimțea de obicei stresul și încordarea, erau tari ca piatra și o migrenă îi făcea deja tâmplele să zvâcnească. Decise că medicamentele ar putea face seara mai suportabilă — poate câteva pastile de Tylenol cu codeină.

Renunțase cu totul la alcool de la Fairhaven, iar în primii ani după ce ieșise din închisoare, făcuse același lucru și cu medicamentele de acest fel. Dar din cauza unor maladii de natură ortopedică din zilele în care juca fotbal și participa la competițiile de rodeo, schimbase treptat Tylenolul și Ibuprofenul cu Darvon și Tylenol 3, sau la întâmplare cu ce se nimerea să găsească în dulapul cu medicamente, pentru a îndepărta disconfortul provocat de durerile surde care se transformau adesea în suferințe acute.

Știa că analgezicele sau antidepresivele nu erau chiar cea mai inteligentă alegere pentru un fost alcoolic și știa că exista pericolul să invoce durerile

tocmai pentru a justifica folosirea medicamentelor, dar încercase pe cât posibil să evite orice necazuri și să nu mai devină dependent de nimic.

Lăsă papionul și instrucțiunile pe chiuvetă, așeză un pahar cu apă pe biroul elegant din lemn de cireș, pe care decoratorii de la Casa Albă îl consideraseră potrivit pentru cabinetul medicului personal al președintelui, și pescui două pastile de Tylenol cu codeină din cele treizeci și ceva aflate într-o sticlă pe care scria simplu: TYLENOL. Dacă cineva ar fi aflat sau ar fi găsit foliile de Demerol și antidepresivele din tocul de ochelari aflat în fundul sertarului, asta era. Dacă Drew l-ar întreba de pastile, i-ar spune adevărul. Probabil că ar fi trebuit să-i spună oricum. Dacă i-ar fi spus, poate că acum ar fi fost încă în Tyler, având grijă de bătrâni cu bătături la mâini sau i-ar fi învățat pe copii cum să arunce lasoul. Dar, într-un final, decisese că era doar treaba lui. Lumea oricum știa prea multe despre el și așa.

Codeina de abia își începuse drumul din stomac spre creier, când, după o bătaie hotărâtă, ușa care dădea spre biroul recepționerului se deschise.

— Bună seara? se auzi o voce de bărbat, pe care Gabe nu putu să o identifice.

— Sunt aici, răspunse Gabe.

Uniforma albă a amiralului părea să proiecteze la fel de multă lumină ca si lampa de birou, iar tresele aurii de pe umerii hainei străluceau într-un fel aparte. Păși peste prag, și, cu privirea fixată asupra lui Gabe, se întinse si închise ușa.

— Ellis Wright, spuse, întinzându-i mâna lui Gabe, cu un aer formal. Îmi cer scuze că nu am venit mai repede, dar eram plecat din țară când te-ai alăturat echipei. Presupun că știi cine sunt.

Cele două fotografii pe care Lattimore i le arătase nu surprindeau pe de-a-ntregul prestanța ofițerului și nici adjectivele *colțuros* și *dur*, primele care îi veniseră lui Gabe în minte când îl văzuse. Înfățișarea lui Ellis Wright era pe măsura gradului militar: drept și rigid, cu maxilare puternice, privire metalică și umeri perfect drepți. Puțini ar fi greșit dacă ar fi trebuit să ghicească exact cu ce se ocupa. Gabe se întrebă dacă ochii lui Wright erau atât de înghețați tot timpul sau dacă privirea asta îi era rezervată doar lui.

„Ellis Wright are influență asupra a tot ce mișcă sau respiră în jurul președintelui", îi spusese Lattimore în timpul discuției lor. „Cu excepția ta, și, într-o măsură mai mică, a mea. Nimeni nu are control asupra ta, în afară de președintele însuși, și chiar și el ar trebui să aibă grijă cu ordinele pe care ți le dă. Înainte ca Stoddard să își înceapă mandatul, predecesorul său, Brad Dunleavy, îi permisese lui Wright să aleagă un medic militar,

așa că, atunci când a fost numit Jim Ferendelli în funcție, nimeni nu a fost surprins de opoziția lui Wright față de alegerea unui civil pentru acest post. Cred că e normal să ne așteptăm să aibă probleme cu tine din același motiv. Pe aici totul depinde de gradul de apropiere de președinte și mai întâi Ferendelli și acum tu i-ați dat o lovitură serioasă lui Wright în această privință."

— Sunt șeful Administrației Militare de la Casa Albă, spuse Wright, stând în picioare. Implicarea armatei în vederea unei bune și eficiente desfășurări a mandatului prezidențial datează de pe timpul lui George Washington. Suntem responsabili de comunicații, operațiuni de urgență, transport aerian, escadronul unu de elicoptere, Camp David, agenția de transport a Casei Albe, de serviciul de protocol al Casei Albe, de... Făcu o pauză deloc subtilă pentru a sublinia cuvintele: Comisia de Medicină de la Casa Albă. Suntem militari cu M mare. Dacă președintele doar se gândește ca ceva trebuie făcut, oamenii noștri au început deja să facă. E clar?

— Destul de clar, da. Vrei... hm... să iei loc?

Gabe se abținu cu greu să nu-l întrebe pe amiral dacă nu avea cumva și un departament care știa ceva despre papioane.

— Am de gând să spun ce am de spus și apoi să plec, continuă Wright. Și pot să fac asta stând în picioare. Pari să te crezi șmecher, Singleton. Ești șmecher?

Gabe își ridică privirea spre el, sperând ca expresia feței sale să-i dea de înțeles că este deschis discuțiilor, dar că nu va fi ușor de manevrat.

— Domnule amiral, începu el, am fost adus aici să am grijă de președinte, sunt specializat în medicina internă, am lucrat în spitale mari și bine echipate, dar și în jungla din America Centrală. Mulți care mă cunosc si care activează în domeniul medical cred că sunt destul de competent. Dacă asta e definiția pe care o dai unui „șmecher", s-ar putea să avem avem o problemă.

— I-am spus-o președintelui, când se gândea la un înlocuitor pentru Ferendelli, și ți-o zic și ție acum: avem medici în fiecare ramură a armatei care sunt atât de informați, de riguroși și competenți încât mulți doctori civili, inclusiv tu, n-ar fi demni nici să le care trusa de instrumente. Aceasta este o misiune militară și e nevoie de tine aici cam la fel de mult cum e nevoie de nisip în deșert.

— Președintele nu pare să creadă asta.

— Știu ce ți s-a întâmplat la Academie, Singleton. Dat afară pentru că umblai beat și omorai oameni. Ai rămas tot un bețiv? Sau acum te îndopi cu pastile?

Era timpul, decise Gabe, să își confrunte adversarul. Trase adânc aer în piept în timp ce se ridica, întrebându-se cum ar gestiona biroul de presă al președintelui o bătaie dintre medicul personal al acestuia și șeful Administrației Militare de la Casa Albă. Înalt de aproape un metru nouăzeci, Gabe se uita totuși în sus la amiral. Își imagină, ca într-o scenă din desenele animate, cum direcționează un pumn spre maxilarul colțuros al amiralului, care se împrăștie în aer în mii de bucăți.

— Ce vrei mai exact? întrebă.

— Mă întreb, domnule doctor Singleton, dacă ai aflat ceva despre postul pe care te-ai hotărât să-l ocupi.

Ochii metalici ai lui Wright sclipiră.

— De pildă, tot ce presupune Amendamentul douăzeci și cinci la Constituția Statelor Unite.

— Succesiunea prezidențială, spuse Gabe, mulțumit că știa măcar atât, deși realiză în același moment că Wright ceruse informații cu mult mai detaliate.

— De fapt, spuse Wright cu un dispreț prost disimulat, de succesiunea prezidențială s-a ocupat Legea Succesiunii Prezidențiale din 1886, care, odată cu amendamentul din 1947, a inclus la succesiune, după vicepreședinte, și alți doi oficiali aleși — vicepreședintele Senatului și purtătorul de cuvânt al Casei Albe.

— Aha.

Gabe începea să simtă efectul calmant al codeinei și primi cu plăcere senzația. În scurta perioadă dintre excursia lui Drew spre Wyoming și zborul lui pe Air Force One spre Washington, nimeni nu discutase cu el prevederile Amendamentului douăzeci și cinci. Presupunând că fusese o scăpare din partea lui Magnus Lattimore, seriozitatea problemei începea să-l preocupe mai mult decât legarea papionului.

— Amendamentul douăzeci și cinci, continuă Wright, se referă la incapacitatea președintelui de a-și îndeplini sarcinile de serviciu. Au trecut ani până să se ajungă la această formulare și chiar și cel mai tânăr dintre ofițerii mei poate rezuma amendamentul secțiune cu secțiune. Mulți dintre ei îl știu cuvânt cu cuvânt.

— Cei pe care i-am cunoscut sunt cu siguranță foarte inteligenți.

— Ca medic personal al președintelui, vreau să citești legea succesiunii prezidențiale și să memorezi Amendamentul douăzeci și cinci, ceru Wright.

— Și eu vreau să încetezi să latri ordine la un civil, răspunse tăios Gabe, mai ales la cel care a fost ales de președinte să-i fie medic personal.

Gabe simți că o să se topească în fața privirii amiralului și a puterii pe care o emana omul acela din fața lui.

„Când își pun pantalonii, bagă câte un picior pe rând, ca și noi ceilalți", obșnuia să spună antrenorul său de fotbal de la școală, despre adversarii care îl intimidau.

În acel moment, Gabe nu și-l putea imagina pe amiralul Ellis Wright altfel decât în uniformă.

— Eu conduc Administrația Militară, spuse Wright, stăpânindu-și furia. Dacă ceva neobișnuit se petrece aici și nu sunt informat, îți promit c-o să te strivesc ca pe un gândac. Nu ai fi putut fi niciodată militar, dragul meu, dar asta nu înseamnă că nu ești vulnerabil. Dacă vrei să afli cât de vulnerabil poți fi, lasă-mă pur și simplu să aflu că mi-ai ascuns informații referitoare la președinte. Ne vedem la cină.

Wright execută o piruetă perfectă, deschise ușa, păși în camera de așteptare și se opri.

— Cromartie, ce dracului faci aici? izbucni el.

— Eu... sunt asistenta de serviciu în seara asta, domnule, răspunse o voce tremurândă de femeie. De la șapte până la douăsprezece noaptea...

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Ei bine, spuse Wright într-un final, dacă aflu că discuția dintre mine și doctorul Singleton ajunge mai departe, ești prima pe care vin s-o caut.

— Da, domnule. Ușa era închisă, domnule. Adică, nu am auzit prea multe.

— Civili, mormăi Wright, în timp ce deschidea ușa de la intrare, pe care o trânti apoi cu putere.

Cromartie. Numele nu îi spunea nimic lui Gabe, dar erau încă mulți asistenți și chiar doctori pe care nu apucase să îi cunoască.

— Intră, soră Cromartie, strigă el. *Fan club*-ul amiralului Wright se reunește.

Gabe auzi o revistă trântindu-se de masă și, după câteva momente, Alison Cromartie apăru în pragul biroului.

Capitolul 4

Radioasă. Acesta a fost primul cuvânt care i-a venit în minte lui Gabe când a văzut-o pe Alison Cromartie. De-a dreptul radioasă. Lumina pe care o degajase în cameră albul uniformei lui Wright era depășită de

prezența lui Alison, care purta un costum cu pantaloni verzi — nuanța jadului, decise Gabe —, ce îi venea ca turnat și o bluză de un galben pal. Nu purta bijuterii. Și machiajul, dacă avea vreunul, era discret și impecabil. Gabe își aduse aminte de prima sa reacție când o cunoscuse pe Cinnie, la spitalul de urgență, când își jurase că ea era femeia cu care avea să se însoare.

Nu era vorba acum de astfel de angajamente, dar simți imediat că era o persoană a cărei prezență îl binedispunea. O apariție neobișnuită și exotică — probabil metisă, intui el — cu pielea ciocolatie și un corp zvelt și atletic. Părul era des, tuns scurt, iar chipul, dominat de ochii negri și curioși, sugera că oricând ar fi fost gata să izbucnească în râs, la cea mai mică provocare. Îi strânse mâna ferm și se prezentă, privindu-l în ochi atât cât trebuia, și cât să-i comunice faptul că e interesată de el.

— Din ce am înțeles, spuse Gabe, conducând-o spre scaunul din fața lui, nu ai fost numită în funcție de amiralul Wright. Și totuși te afli aici.

— Mă aflu aici, răspunse ea scurt.

— Și cum ai reușit?

— Am lucrat cu un chirurg, prieten al președintelui Stoddard. El m-a recomandat. Cred că are același succes și la strângerea de fonduri.

Nici un accent — să fie totuși sudist? Dar e doar o vagă impresie. Alison Cromartie fie era născută în America, fie avusese un profesor de engleză al naibii de bun.

— Deci, ai avut grijă de POTUS[1]?

— POTUS?

Gabe schiță un zâmbet.

— Când am ajuns aici, credeam că sunt singurul care n-a auzit de acest acronim.

— Acronim? Aa... Președintele Statelor Unite. Nu, l-am întâlnit o singură dată, dar nu m-am ocupat de îngrijirea lui. Și îmi place acronimul. Sunt mereu ultima care află ce e la modă.

— Se folosește chiar și FLOTUS[2] pentru Prima Doamnă, pentru cei care nu se pot abține să nu abrevieze.

— Ei bine, atunci când POTUS m-a recomandat amiralului — mai bine zis a *insistat* să mă angajeze —, doctorul Ferendelli era încă aici. Apoi, la puțin timp după ce am fost angajată, a dispărut. Și așa am fost promovată fără să depun nici un efort.

[1] Acronim pentru *President of the United States* (Președintele Statelor Unite) (*n.tr.*)

[2] Acronim pentru *First Lady of the United States* (Prima Doamnă a Statelor Unite (*n.tr.*)

— Aha, ești unul dintre oamenii ăia! Faci parte, ca și mine, din Ordinul de Onoare al Celor Care Ar Fi Fost Cauza Celui De-Al Doilea Război Mondial Dacă Ar Fi Trăit Pe Vremea Aia.

Gabe adăugă zâmbetul și râsul lui Alison pe lista însușirilor care îl atrăgeau la ea.

— Și, cum a fost până acum? îl întrebă ea.

— E de-abia a patra zi pentru mine, dar până acum e în regulă — cu excepția activităților de protocol pe care a trebuit să le îndur cu stoicism și a schimbului de replici cu amiralul Rigid.

— Asta nu se pune.

— Ai auzit partea în care-mi zicea că nu merit nici să car trusele medicale ale medicilor militari?

— Da, am auzit.

— De fapt, din câte am văzut, doctorii, asistentele și paramedicii militari care lucrează în unitate sunt ai naibii de buni.

— Și pe mine m-a impresionat treaba asta, dar pariez că și tu ești un doctor destul de bun.

— Din câte știu, majoritatea pacienților și colegilor mei din Wyoming ar fi de acord. Dar despre problema mea cu alcoolul ai auzit?

— Hmm... am încercat să nu aud partea asta.

Alison se îmbujorase.

— Nu e mare lucru. Au trecut ani — chiar zeci de ani — de când am băut ultima oară alcool.

— Nu trebuie să te justifici în fața mea. Tatăl meu a fost la Alcoolicii Anonimi. Era mulatru și alcoolul era ceva firesc în mediul în care a crescut. Pe lângă asta, obișnuiesc să îmi formez singură părerile despre oameni.

— Și eu cum stau până acum?

— Totul era perfect... până să mă întrebi.

Zâmbi din nou.

— Păi, nu-ți face griji. Sunt mai sigur pe mine când conduc o intervenție.

— Să sperăm că nu va trebui să mi-o dovedești. Oricum, am impresia că te descurci destul de bine în situații-limită.

Expresia ei făcea ca afirmația să capete o mie de interpretări posibile. Gabe se chinuia, poate prea mult, să formuleze un răspuns, când prin stație se auzi o voce.

— Aici Piper, răsună glasul relaxat al lui Magnus Lattimore. L-a văzut cineva pe doctor?

— Aici doctorul Singleton... recepționat.

— Doctore, sunt Magnus. Ești încă la birou?

De unde știa unde sunt?

— Da, sunt încă aici.

— Vin să te conduc la dineu în zece minute.

— Recepționat.

— Și, doctore?

— Da?

— Orice ar fi avut amiralul de zis, nu-i da atenție. Încearcă doar să-și marcheze teritoriul.

— Marchează teritoriul. Recepționat.

— Primul tău dineu oficial, spuse Alison, în timp ce Gabe punea jos stația. Ce captivant.

— Știi ce? Du-te tu la cină și stau eu aici și mă ocup de tot. Sunt mai degrabă certăreț, nu îmi place să socializez — și, mai ales, nu treaz.

— Pentru cine e dineul?

— Mmm... depinde pe cine întrebi, pentru președintele Botswanei și, într-o mai mică măsură, pentru mine.

— Oaspetele de onoare!

— Mai degrabă un oaspete de onoare auxiliar. Oamenii sunt îngrijorați de dispariția lui Ferendelli, așa că președintele Stoddard a vrut ca toată lumea să îl cunoască pe omul care i-a luat locul, ca să știe că e pe mâinile unui doctor de încredere.

— E normal. Păi, atunci, cred că un papion s-ar potrivi cu restul costumului — poate cel pe care l-am văzut pe chiuveta din baie.

— E pedepsit — pentru insubordonare.

— Nu există nimic mai rău decât un papion arogant și obraznic. Am mai avut de-a face cu genul ăsta.

— Dacă îl faci pe ăsta să se poarte cum trebuie, ai de la mine apăsătoare de limbă cât să-ți ajungă un an întreg.

— Și, în plus, o mănușă chirurgicală umflată să arate ca un cocoș?

— Știi să negociezi.

— Vezi că te-ai prins.

Aflată la o distanță de câțiva centimetri de el, Alison luă papionul și, în mai puțin de un minut, îi făcu nod cu vârfurile degetelor. Simțind mirosul șamponului sau poate al parfumului ei subtil, Gabe își dori ca momentul să dureze cât mai mult. În timp ce ea se îndepărta, el trase adânc aer în piept, gândindu-se că ar putea încerca să intre în Cartea Recordurilor ca omul care și-a ținut cel mai mult respirația și se gândi că pe ea ar trebui s-o felicite pentru asta.

— Gata, doctore, spuse ea. Nu-i rău. Nu-i rău deloc.
— Felicitări, soră. Ai fost de mare folos Statelor Unite ale Americii.
— Îmi vreau cocoșul zâmbăreț cu tot cu autograf, răspunse ea.

Capitolul 5

Lumina soarelui nu pătrundea niciodată direct în pasajul subteran de aproximativ nouăzeci metri, de sub strada Levalee. Tunelul, aflat la câțiva kilometri distanță de sediul guvernului și al Departamentului de Justiție al celei mai puternice națiuni de pe Pământ, era un templu viu și în continuă mișcare al sărăciei uneia dintre cele mai bogate țări ale lumii. De fapt, regulile acestui microcosmos erau în multe privințe la fel de complexe și restrictive ca ale civilizației înconjurătoare. Iar prima regulă era să nu ai de-a face cu străinii.

Pe la apus, bărbatul apăru la intrarea dinspre sud a coridorului murdar. Purta un costum maro-deschis peste o cămașă de tricot, închisă la culoare, și părea un om obișnuit, din toate punctele de vedere. Până când scoase din centura compartimentată o lanternă puternică și un pistol Heckler & Koch de calibru 45, cu amortizor. Învățase să vâneze încă din copilărie, în Mississippi, și să ucidă ca trăgător de elită în armată, apoi își perfecționase abilitățile timp de doisprezece ani, după ce fusese concediat. Numele pe care îl folosea era Carl — Carl Eric Porter — dar mai avea și altele. Ca de obicei, era bine plătit, și, tot ca de obicei, savura fiecare moment al misiunii sale.

Porter rămase nemișcat pentru un moment, așteptând ca ochii să i se acomodeze cu întunericul. Reușea destul de ușor să ignore duhoarea de gunoi, murdărie, urină și whisky. Se confruntase și cu situații mai neplăcute. În fața lui, și pe stânga, și pe dreapta, se întindeau șiruri de containere de carton și un fel de șoproane improvizate.

Din patru în patru ani, odată cu sărbătorirea unui nou președinte sau realegerea altuia, poliția descindea la fața locului, făcea razii și aresta vagabonzii din pasajul Levalee sau din alte locuri asemănătoare, uneori dând foc și locuințelor improvizate. Dar, peste puțin timp, ca o pădure care își revine după un incendiu, spațiul începea să se umple din nou de viață, până când, în curând, nu se mai deosebea cu nimic de ce fusese

acolo înainte. Cum alegerile prezidențiale băteau la ușă, fenomenul avea să se repete. Dar, în momentul ăsta, nimeni din pasajul Levalee nu era preocupat de altceva decât de prezența intrusului.

Văzând toate perechile acelea de ochi îndreptându-se asupra lui, Porter puse pistolul și lanterna sub braț și scoase o pereche de mănuși de cauciuc. Steve Cracovski, directorul de securitate al unei companii — lui Porter nu îi păsa care anume — îl angajase să îl găsească și să îl elimine pe un tip, Ferendelli. Acum, Cracovski primise un pont cum că ținta, doctorul, se ascundea printre sărăntocii pe care îi îngrijise pe când lucrase la clinica gratuită din apropiere. Acesta era al doilea cuib de vagabonzi pe care Porter îl vizita și avea sentimentul că de data asta ajunsese unde trebuie.

Fiind sigur că vagabonzii din tunel văzuseră arma, Porter o băgă la loc în teacă și scoase din buzunarul de la geacă o fotografie de 13 pe 18 a lui Ferendelli. Apoi înaintă printre cutiile de cartoane, mutând raza lanternei dintr-o partea în alta, zăbovind o clipă asupra fiecărei persoane, pentru a o întreba despre fotografie.

— O sută de dolari, spuse Porter unuia dintre ei, de ajuns de tare încât să audă toți. Spune-mi unde este omul ăsta și suta e a ta. Nu-mi spune, și unul dintre voi o să aibă de suferit.

De-a lungul anilor, Porter făcuse mari eforturi ca să-și păstreze felul tărăgănat de a vorbi, caracteristic celor din Mississippi. Din când în când, accentul său pronunțat se transforma într-unul tipic celor din sud, care-i liniștea pe cei cărora li se adresa. Greșeala lor.

— E alb, un metru optzeci, păr închis la culoare, cincizeci și cinci de ani, slab, față îngustă. Hai, vorbește. Îmi pierd răbdarea și, crede-mă, nu vrei să se întâmple asta.

Nimic.

Porter se aplecă în față, mutând lanterna dintr-o parte în alta a tunelului. Liniștea intensă, aproape ireală, fu spulberată de o tuse puternică, urmată de hârâitul unui gât inflamat. Asasinul se oprea din când în când și lovea călcâiele pantofilor scâlciați, obligându-i pe oameni să privească spre el.

— Tu, de colo, l-ai văzut pe omul ăsta? O sută de dolari înseamnă o grămadă de bani.

Bărbatul, chinuit de bătrânețe, îngenuncheat liniștit în fața adăpostului său friguros de carton, îl fixă pe Porter cu ochi goi și umezi, și clătină din cap. Apoi tuși și scuipă flegma groasă în direcția lui Porter.

Fără să ezite nici o secundă, Porter scoase pistolul și, de la mai puțin de trei metri, îl împușcă pe bătrân drept în ochi.

Liniște.

— O să aștept un minut. Dacă nu vorbește nimeni, o să vină altcineva la rând... E ultima șansă.

— A plecat, strigă cineva.

Porter se întoarse după voce și fixă raza puternică de lumină pe omul care vorbise. Vagabondul își duse mâinile streașină în fața ochilor.

— Când? întrebă Porter.

— Chiar acum, când ai ajuns aici. A luat-o pe acolo.

— Du-te dracului, Frank! strigă cineva. Doctorul a fost bun cu noi.

— Uite, Frank, spuse Porter, aruncându-i o bancnotă. Bucură-te.

Porter se grăbi spre capătul tunelului și cercetă zona. Apoi își puse lanterna la loc în centură și scoase un aparat din buzunarul gecii — un fel de telecomandă. O îndreptă spre șirurile de cartoane și apăsă de câteva ori un buton.

Nimic.

Într-un sfârșit, fără să mai arunce o privire bătrânului pe care tocmai îl omorâse, Carl Eric Porter dispăru după terasament.

Timp de zece minute, tot ce s-a putut auzi în pasajul Levalee a fost respirația grea a patruzeci de femei și bărbați, cum câte cineva își dregea glasul sau, din când în când, își aprindea o țigară. Apoi, de undeva din spate, la capătul tunelului, departe de ieșirea spre care se îndreptase ucigașul, Jim Ferendelli, medicul președintelui, ieși din locuința de carton improvizată, unde se ascunsese. Se târî până la marginea cutiei, după ce dăduse la o parte sacul de dormit cu Harry Potter.

Tras la față și murdar, Ferendelli nu arăta cu nimic diferit față de vagabonzi.

— Ce zici, Santiago? îl întrebă el pe bărbatul cașectic ce stătea pe o movilă de gunoi, în afara intrării, și iscodea în zare.

— Cred c-a plecat, răspunse bărbatul, cu un pronunțat accent spaniol. Dar mai cred și că se va întoarce.

— A rănit pe cineva?

— L-a omorât pe bătrânul Gordon. Pur și simplu. L-a împușcat ca pe un câine.

— La naiba. Îmi pare rău, Santiago.

— Cred că Frank te-a salvat.

— L-am auzit. A avut prezență de spirit — ca voi toți de altfel.

— Te-ai purtat mereu frumos cu noi la clinică.

— Trebuie să plec, Santiago. Îți mulțumesc pentru găzduire. Îmi pare rău de Gordon. Mulțumește-i lui Frank și celorlalți din partea mea.

— Îți dorim numai bine, doctore.

Ferendelli se târî în patru labe, cu mare grijă, până la ieșirea din tunel, apoi coborî în fugă panta, până la următoarea intersecție.

Capitolul 6

Gabe stătea în pragul ușii care dădea dinspre luxoasa Cameră Roșie în strălucitoarea Cameră de Recepție. În dreapta sa, un cvartet de coarde cânta ceva ce părea a fi Mozart. În stânga, binecunoscutul vicepreședinte Tom Cooper al III-lea și soția lui stăteau de vorbă cu secretarul de stat. În cameră se aflau atât grupuri de membri ai ambelor partide politice precum și membri ai cabinetului lui Drew. Calvyn Berriman, președintele Botswanei, stătea în celălalt capăt al încăperii, dând mâna cu o serie de demnitari și salutându-i politicos pe ceilalți invitați care treceau pe lângă el.

Gabe nu-și putu reține un zâmbet sarcastic. Știa că e singurul dintre cei prezenți la acel dineu oficial care îi cunoștea pe Ricky Gentille zis Șișu sau pe Cioc Tăiat sau pe oricare dintre ceilalți deținuți care stătuseră odată la aceeași coadă cu el, la cantina penitenciarului din Hagerstown, Maryland; cozile interminabile, inspecțiile dezumanizante, răzbunările, gangsterii, furturile, orgoliile, violența, igoranța și chiar rarele acte de curaj — urâse fiecare secundă din anul pe care îl petrecuse la închisoare, fiecare secundă pe care o petrecuse încercând să evite contactul vizual, să stea cu spatele la perete și să rămână invizibil. Trei mii șase sute de secunde pe oră, optzeci și șase de mii patru sute de secunde pe zi. Erau numere care îi înfierau conștiința ca cele tatuate în lagărele de concentrare.

Și, chiar dacă putea afirma că ajunsese departe față de zilele în care purta uniforma portocalie de deținut, era posibil ca, într-un fel, să se fi simțit mai în largul lui printre criminali și alți răufăcători decât se simțea în acel moment. Împărtășise această idee președintelui și secretarului Casei Albe, rugându-l stăruitor să fie scos de pe lista invitaților la dineu și cu atât mai mult de pe lista ce conținea doar două nume, a celor invitați să îi cunoască pe cei mai bogați și mondeni oameni din Washington. Dar cina fusese deja aranjată, iar orașul era încă neliniștit și tulburat de dispariția lui Jim Ferendelli. Președintele voia ca prezența doctorului să îi asigure pe politicieni și pe electorat deopotrivă că se afla pe mâini bune.

— Te prezinți bine, doctore.

Șeful cancelariei prezidențiale, Magnus Lattimore, apăruse lângă Gabe. Era un om nu prea solid, dinamic, cu o față de copil, păr morcoviu și un accent pronunțat. Dintre toți oamenii președintelui, despre el cunoștea Gabe cele mai multe lucruri — imigrant scoțian, absolvent de Harvard, mereu neobosit, abil în multe sensuri ale cuvântului, hotărât, meticulos, călcându-i pe mulți pe bătături, dăruit cu o inteligență impresionantă. Și Gabe era convins că îi era complet devotat lui Andrew Stoddard, mandatului său și realegerii sale în funcție.

— Costumul face totul, răspunse Gabe. Pune un frac pe mine și dintr-odată devin un adevărat monden.

— Da, se vede. Iar papionul e o dovadă clară că ești mult mai mult decât un om simplu, așa cum te pretinzi.

— De ce?

A face un nod de papion e o chestiune care-i departajează pe indivizi. Nu trebuie niciodată să fie înnodat perfect. Al tău este legat cu o imperfecțiune perfectă. Spune mult despre gradul de sofisticare al fiecăruia: poți să arăți grosolan sau nu.

— De asta nu ai închiriat unul deja înnodat?

— Cam așa ceva. Te-aș fi ajutat dacă era nevoie. Când ai de-a face cu oamenii, adunarea de informații e mai importantă decât menajarea sursei. Dacă te-aș subestima vreodată, ceea ce nu e cazul, ar trebui doar să-mi aduc aminte de felul în care ți-ai legat papionul.

Gabe se gândi la Alison Cromartie, la felul în care își încruntase sprâncenele în timp ce se concentra asupra papionului. Oare îl legase un pic strâmb dinadins? Adevărul e că el nici măcar nu observase. Grosolan, i se potrivea cuvântul.

— Articolul din *Post* despre venirea mea aici a fost comandat de tine? întrebă Gabe.

— Avem vreo doi prieteni în echipa de acolo, veni răspunsul inexact, tipic, al lui Lattimore.

— Îmi făcusem planuri să rămân cumva în afara luminii reflectoarelor, până îmi închei datoria aici.

— În Wyoming, tu alegi cum vrei să fii văzut. Aici, vei fi atât de celebru pe cât are președintele nevoie să fii.

— Am înțeles. Că tot veni vorba de el, pe unde e?

— De fapt — Lattimore aruncă o privire la ceasul lui, Omega — întârzie.

Chipul i se posomorâse.

— E vreo problemă?

— Nu, nu. De obicei e destul de punctual, iar Calvyn Berriman este un om pe care îl respectă și îl admiră. A insistat să-i cer lui Joe Malzone, cofetierul nostru, să prepare o prăjitură în forma steagului Botswanei, și a ieșit un steag sălbatic, cu zebre, scutul african, colți de elefant și chiar un cap de bour în basorelief, desenat perfect cu glazură neagră. Pe lângă el, steagul nostru arată prea pompos.

— Păstrează-mi capul de bour, când eram copil ăsta era motivul pentru care mă duceam la zile de naștere. Și zi-mi dacă Drew are nevoie de mine să examinez pe cineva în următoarele câteva ore. Ar fi o ocazie perfectă pentru mine să plec. Acasă, obișnuiam să mituiesc operatoarea de la spital ca să mă sune atunci când nu mai știam cum să plec de la o petrecere sau un dineu. Indiferent cât de bine mi-aș fi legat eu papionul, nu mai am mult până să renunț la stilul ăsta *à la* Emily Post și să comit vreo gafă uriașă.

— Nu-ți folosi degetele decât pentru pâine, nu sorbi supa direct din farfurie și evită să vomiți pe persoana de lângă tine. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Să sorb pâinea, să-mi plimb degetele prin supă, să vomit pe oaspetele de onoare. Am înțeles.

— A, și cel mai important, nu te gândi nici măcar o secundă că cineva este mai interesat de ce ai tu de zis decât de ce au ei de zis. În orașul ăsta, un bun ascultător este precum chiorul în țara orbilor.

— Gura închisă, urechile pâlnie. Asta pot să fac.

— E bine atunci. Că tot vorbim de socializare, mai e o altă persoană pe care aș vrea să o cunoști, până să intrăm cu toții în sală. Ai auzit de Lily Sexton?

Gabe scutură din cap.

— Ar fi trebuit?

— Când vom fi realeși, unul dintre primele lucruri pe care le va face președintele va fi să creeze un nou post în cabinet — secretar de stat pe probleme de știință și tehnologie. Și doamna doctor Lily Sexton va ocupa acest post.

— E medic?

— E doctor în fizică moleculară sau ceva în genul ăsta. I-a fost profesoară lui Carol la Princeton.

Deși fusese la nunta lui Carol și Drew, și petrecuse destul de mult timp cu ea de-a lungul anilor, Gabe știa de fapt puține lucruri despre Prima

Doamnă. Știa că este extraordinar de inteligentă, dar nimic din ce zisese nu dădea de înțeles că ar fi studiat fizica moleculară în facultate.

— Secretar de stat pe probleme de știință și tehnologie, gândi el cu voce tare. Mă întreb pe ce loc s-ar afla postul în lista succesiunii prezidențiale.

— Mușcă-ți limba.

— Ai avut dreptate, vezi? Ți-am zis că n-o să treacă mult până să spun ceva stupid.

— Te descurci bine. Adu-ți aminte de chiorul din țara orbilor. Uite-o pe Lily. Nici nu-i greu s-o remarci, mai ales că fiecare femeie de aici poartă o rochie semnată de un designer celebru, iar ea e singura îmbrăcată în smoching.

Lattimore îl luă pe Gabe de braț și străbătură împreună Camera Roșie, pentru a fi prezentat celei de-a doua femei interesante și atrăgătoare pe care o cunoscuse în decurs de o oră. Lily Sexton avea o înfățișare uimitoare, fără vârstă, începând cu părul ei argintiu, tăiat drept, elegant. Chipul ei, fără riduri, avea o expresie de determinare și inteligență, evidențiată de niște ochi pătrunzători, verzi-albăstrui. Smochingul negru îi încadra perfect silueta înaltă, zveltă, iar deasupra primului nasture de la jachetă, acolo unde trebuia să fie o cămașă, dacă ar fi purtat una, stătea un pandantiv turcoaz, de efect, atârnat de un lanț de argint.

De sub pantaloni ieșeau niște cizme superbe din piele de crocodil. Ținuta în stil western spunea multe despre dorința femeii de a fi înaintea modei, dar Gabe ghici că, adăugând inelul și cerceii de turcoaz la set cu colierul, prețul ținutei sale depășea cu mult alte rochii de seară din încăpere.

— Sper să nu fiu deplasat, spuse Gabe după ce Lattimore le făcuse cunoștință, dar Magnus mi-a spus că ai fost unul dintre profesorii lui Carol. Nu știu exact ce vârstă are Prima Doamnă, dar tot nu-mi dau seama cum vine relația asta.

— Mulțumesc, doctore Singleton, spuse Lily, cu un glas ușor tărăgănat. (Poate o fi din Arizona, se gândi Gabe.) Mă flatează. Dar mi-e teamă că prietenul Magnus nu a înțeles cum trebuie. Am fost asistent, nu profesor. Am fost prietene bune de când ne-am cunoscut, iar între noi nu e o diferență mai mare de cinci sau șase ani. Ar fi devenit un om de știință grozav, dacă n-ar fi avut alte planuri.

— Dilema lui Carol Stoddard, spuse el. Eprubete, arzătoare Bunsen, cobai sau șansa de a se mărita cu un erou de război, o partidă bună, și de a schimba lumea în bine. Hmmm... să mă gândesc.

— Crede-mă, spuse ea, dacă un bărbat ca Drew Stoddard ar fi intrat în viața mea, aș fi făcut aceeași alegere pe care a făcut-o Carol. De fapt, de-a lungul timpului, chiar au apărut niște bărbați care aveau tot ce le trebuia ca să mă căsătoresc cu ei, dar, până la urmă, nici unul nu a avut puterea lui Drew... Deci, doctore, cum stai până acum cu viața profesională în Washington?

— Câțiva demnitari veniți în vizită au fost trimiși la clinică pentru lovituri, julituri, stomacuri deranjate, dar, din fericire, Primul Pacient nu mi-a format numărul decât ca să-mi spună că sunt mulți oameni nerăbdători să mă vadă în seara asta și că aș face bine să apar.

— Da, așa e, și că tot veni vorba, felicitări.

— Mulțumesc. Însă tu ești cea care merită felicitări. Magnus mi-a spus de noul post în cabinet.

— Dacă vom câștiga.

— Vom câștiga.

— În acest caz, o să fiu secretar de stat pe probleme de știință și tehnologie.

— Îmi cer scuze pentru lipsa mea de informare, dar care este poziția președintelui vizavi de știință și tehnologie, de vreme ce are nevoie de un post în cabinet pentru a o implementa?

— De fapt, poziția de care vorbești face parte din programul partidului. Președintele crede că guvernul federal trebuie să devină mai activ în legătură cu cercetarea și dezvoltarea științifică — celulele stem, clonarea, nanotehnologii, noi carburanți, fiziologia reproducerii, utilizarea cyberspațiului și altele. Cei de la Comisia de Administrație a Alimentelor și Medicamentelor sunt deja depășiți și nici un post din cabinet nu are printre atribuții coordonarea cercetării necesare pentru definitivarea unor legi care să funcționeze în acest sens.

— Nu mi-am dat seama că Drew a ales o abordare atât de categorică vizavi de controlul guvernului asupra științei și tehnologiei.

— În primul rând, nu e vorba de control; în al doilea rând, e mai mult preocuparea lui Carol decât a lui Drew. Cei din Administrație nu se opun cercetării și dezvoltării în nici un domeniu al științei, dar vor ca oamenii să aibă dreptul de a ști ce se întâmplă și monitorizează dacă un anume produs sau linie de cercetare are potențialul de a afecta plătitorul de taxe în vreun fel.

— Se pare că au ales persoana potrivită pentru acest post.

— Ești foarte amabil. Ah, domnule doctor Singleton, îmi pare rău că te monopolizez astfel. În calitate de invitat special, mai mult ca sigur că dumneata trebuie să întâlnești oameni mai importanți ca mine.

Nu, de fapt nu e nimeni mai important ca tine.

— Adevărul e că îți sunt profund recunoscător că m-ai protejat de ceilalți. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc clar este că eram în deșert, pe unul dintre caii mei. Apoi a apărut președintele la ușa mea și acum m-am trezit aici. Mă simt precum Alice, cum se prăvălea în vizuina iepurelui.

Arătă spre cameră.

— A, da! exclamă Lily. Ești un om obișnuit cu întinderile vaste. Wyoming, nu? Scoase o casetă de argint din buzunarul jachetei și, dinăuntrul ei, o carte de vizită de culoarea lavandei. Mă descurc fără rochie de seară sau poșetă, dar ca să supraviețuiești în acest oraș, secretul este să ai mereu o carte de vizită la tine.

— Magnus mă aștepta cu ele în sertarul biroului meu, când am ajuns. Acum știu de ce. Din păcate, sunt încă acolo.

Pe cartea de vizită scria doar FERMA DE CAI A LUI LILY, o adresă din Virginia și monograma ornamentată FCL într-un colț.

— Sunt născută și crescută în Texas, spuse ea, și acolo oamenii cred că cea mai bună metodă de a ajunge să învârți banii cu lopata este să crești cai.

— În Wyoming ne place să spunem că un cal nu e nimic altceva decât un psihiatru pe patru picioare.

— Același lucru, până la urmă. Avea un râs sincer și foarte atrăgător. La fermă, avem cei mai buni cai de călărie din lume. Sau poate că îți plac cei învățați să sară peste obstacole. Avem și din ăștia.

— Săritura peste obstacole, fie pe cal sau pe propriile picioare, nu mi se pare deloc o chestie înțeleaptă. Când nu ești sigur, ocolește. Ăsta e mottoul meu.

— Păi, atunci, dă-mi un telefon. O să-ți arăt câțiva din caii mei, crescuți în vest.

— Mi-ar plăcea tare mult. Deja îmi lipsește călăritul.

— În cazul ăsta, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Gabe știa că expresia ei enigmatică din acel moment avea să-i rămână în minte până la următoarea lor întâlnire, oricând s-ar întâmpla asta.

La scurt timp după ce el și Lily se despărțiseră, apăru amiralul Ellis Wright, pentru a-i face lui Gabe cunoștință cu un general pe care îl recomandă drept:

— Omul meu de la Casa Albă.

În purtarea amiralului lui nu se mai citea nimic din ranchiuna pe care o arătase cu atât de puțin timp în urmă, în biroul lui Gabe.

Fața exterioară, fața interioară, medită Gabe, privindu-i pe amiral și pe general cum îl salută pe Calvyn Berriman. Oare era cineva în orașul ăsta care să creadă ce spune sau să spună ce crede?

În acel moment, îl observă pe Lattimore, care stătea lângă ușa ce dădea înspre hol, urmărindu-l cu privirea și făcându-i semn cu o mișcare ușoară din cap, în timp ce zâmbea și saluta alți oapeți care treceau prin fața lui. Expresia lui, din câte putea să intuiască Gabe, era una aspră.

Simțindu-se ca ceilalți oaspeți care își maschează gândurile cu un zâmbet, Gabe traversă încet camera, până ajunse lângă șeful cancelariei prezidențiale, alăturându-i-se pentru a face cunoștință cu ministrul Apărării și cu soția sa, apoi cu directorul Consiliului Național de Securitate.

— E vreo problemă? întrebă Gabe în șoaptă, străduindu-se să nu-l privească direct pe Lattimore.

— S-ar putea. Așteaptă două minute, apoi du-te la birou și ia-ți trusa medicală. Treat Griswold, de la Serviciile Secrete, te va aștepta ca să te ducă sus în apartament.

— E nevoie să aduc ceva special? întrebă Gabe.

— Doar o minte limpede, veni răspunsul.

Capitolul 7

Încercând să afișeze un aer nonșalant, Gabe își ridică trusa medicală de lângă birou.

O minte limpede.

Ce naiba a vrut Lattimore să spună cu asta?

Când Gabe intră din nou în sala de așteptare a cabinetului, Treat Griswold se afla deja acolo, făcându-i semn să tacă și să nu se miște. Agentul Serviciilor Secrete cercetă cu atenție coridorul, apoi îi spuse lui Gabe să se ducă spre lift, pe care tocmai îl chema alt agent.

— Președintele are probleme? întrebă Gabe în timp ce urcau.

— Cred că asta trebuie să aflați dumneavoastră, domnule, spuse Griswold.

La primul etaj, liftul se deschise într-o anticameră mică, cu o ușă dublă care dădea în foaierul larg și elegant al apartamentului prezidențial. Griswold îl conduse pe Gabe pe hol către dormitorul matrimonial, apoi se reîntoarse spre lift.

— Chemați-mă dacă aveți nevoie, domnule, spuse, cu o expresie gravă.

Magnus Lattimore intră în foaier.

— V-a văzut cineva? îl întrebă pe Griswold.

— Nimeni.

— Bine. Am trimis după consilierul care trebuie să aducă Fotbalul. Ai grijă cum aterizează.

— S-a făcut.

Fotbalul!

În timpul scurtei sale perioade de pregătire, lui Gabe i se spusese că Fotbalul este numele dat casetei de comunicații care conține codurile și alte echipamente necesare pentru ca președintele să declanșeze o bombă nucleară, fie ca măsură de precauție, fie ca măsură represivă, în orice colț al lumii — probabil preludiul Armageddonului. De fiecare dată când șeful executivului călătorea, caseta era adusă de una din cele cinci unități militare care o transportau. Lattimore îi spusese lui Gabe că în Fotbal se află și actele succesiunii prezidențiale.

Acum, șeful cancelariei prezidențiale se întoarse spre Gabe, uitându-se intens în ochii lui.

— Intră, doctore, spuse el.

Îl urmă pe Gabe în dormitor, intră și închise încet ușa în urma lor.

Președintele stătea așezat pe pat, cu capul rezemat de tăblia masivă, de alamă, a patului. Ochii îi erau mari și febrili, iar privirea înspăimântată. Degetele i se mișcau încontinuu, ca niște ramuri în bătaia vântului. Colțurile gurii i se ridicau, apoi reveneau la poziția inițială. În stânga lui, aproape de pat, stătea Prima Doamnă, arătând superb într-o rochie simplă, neagră, fără bretele. Pe figura ei se citea un amestec de grijă și stânjeneală.

— E așa de douăzeci de minute, spuse ea evitând salutul.

— Știam de astm și de migrene, zise Gabe. Medicamentele pe care le ia sunt aici?

— Da. Mai ia uneori câte un Tylenol sau un Ibuprofen, pentru durerile de spate.

— Vezi dacă găsești sticlele alea, Carol. Adu-mi orice pastile găsești. Orice. Și inhalatorul pe care îl folosește.

Prima Doamnă se îndreptă repede către baie.

Dintr-odată, Stoddard începu să se balanseze înainte și înapoi, ca un evreu ortodox care își recită rugăciunile. După un minut sau două, păru să îl observe pe Gabe pentru prima oară.

— Gabe, Gabe, prietene, ce naiba cauți aici? întrebă, în timp ce se legăna.

Vocea sa era forțată și mai ascuțită decât de obicei, discursul tensionat.

— Ai treabă de făcut, multă treabă de făcut, prietene. Oameni pe care să-i cunoști și multe treburi.

— Domnule președinte, sunt aici pentru că dintr-odată vă purtați altfel decât de obicei.

— Domnule președinte, domnule președinte... toți îmi spun așa. Al dracului dom' președinte. Dar nu și tu, Gabe Singleton, nu și tu, dragul meu prieten. Colegul meu de cameră. Tu trebuie să îmi spui Drew. Drew de-mi zici, am să cred tot ce-mi explici. Ei, am făcut o rimă. Spune-mi Drew și te cred. Nu ca alții. N-am încredere în nimeni altcineva. Decât în draga mea Carol. Nu-i așa că e frumoasă? Hei, unde a dispărut? Unde s-a dus? Și bineînțeles, scumpul de Magnus. Cum se gândește el la toate. Cum să n-ai încredere în el? Dar în vicepreședintele mă-sii, Tom Cooper al III-lea — în el n-am deloc încredere. Și nu-mi pun bază nici în Bradley Dunleavy. Vrea să mă bată măr în alegerile astea și să ne fure casa asta frumoasă. Să ne dea afară din casă. Și afurisiții de chinezi. Când vine vorba de încredere, ei sunt cei mai răi... Nu mă pot opri din legănat, Gabe... înainte și înapoi, înapoi și înainte. Ajută-mă să mă opresc și îți dublez salariul. Știi în cine chiar nu poți avea încredere? În arabi, în ei chiar n-ai cum. A-R-A-B-I-I... Poate că ar trebui să luăm un dispozitiv nuclear mai vechi — așa le numim, dispozitive — și să îi radem de pe fața pământului. Asta ar rezolva pentru totdeauna criza asta nenorocită din Orientul Mijlociu. Poate să eliminăm și Israelul dacă tot facem o treabă și apoi să luăm totul de la capăt...

Carol Stoddard se întoarse cu mâinile pline de sticluțe cu medicamente și cu un inhalator. I le dădu pe toate lui Gabe. El le studie pe rând, așezându-le pe noptieră. Nici unul dintre ele nu conținea altceva decât ce știa deja că ia Stoddard.

În timp ce cuvintele lui Ellis Wright îi răsunau în minte, Gabe se mută cu grijă de cealaltă parte a patului față de Carol.

Amendamentul douăzeci și cinci se referă la incapacitatea președintelui de a-și îndeplini sarcinile de serviciu... Vreau să citești legea succesiunii prezidențiale și să memorezi Amendamentul douăzeci și cinci.

— Drew, spuse Gabe încet, dar hotărât, ceva se întâmplă cu tine și nu-i de bine.

— Nu-i de bine... nu-i de bine. Stoddard intona cuvintele pe ritmul melodiei „Mary avea un mielușel“[1].

[1] *Mary had a little lamb* — poem pentru copii scris de Sarah Josepha Hale, în 1830 (*n.tr.*)

Gabe simți cum îl străbate un fior rece. Undeva în clădire, în apropiere, un militar avea cu el Fotbalul — butoanele și codurile care puteau șterge efectiv tot ce se afla pe fața Pământului și care puteau fi declanșate de un singur om. Mintea lui se străduia să cuprindă complexitatea situației, dar fără prea mult succes. Privi spre Carol, apoi spre Lattimore, pentru a se asigura că și ei erau conștienți de implicațiile situației, dar pe fețele lor nu se putea citi nimic.

— Drew, e în regulă dacă te examinez un pic? Vreau să înțeleg ce se întâmplă.

— Văd răspunsurile.

— Drew, te deranjează dacă te consult?

— La toate întrebările.

— Nu poți să-i faci o injecție sau ceva? întrebă Magnus Lattimore.

Gabe abia se abținu să nu țipe la șeful cancelariei prezidențiale.

— Imediat cum o să știu ce-i cu el, am să-l tratez, răspunse. Acum, atât timp cât nu este în pericol imediat, mascarea simptomelor e ultimul lucru pe care l-aș face.

Stoddard începuse să transpire abundent, iar fața i se înroșise puternic. Dar legănatul se oprise. Continua totuși să pălăvrăgească, sărind repede de la un subiect la altul, la nimereală, râzând fără motiv și emițând păreri despre chestiuni de interes public — păreri pe care Gabe știa că nu le avea în realitate. Andrew Stoddard pe care îl cunoștea din facultate era doctorul Jekyll. Acum însă se afla în prezența domnului Hyde. Gabe se întrebă în treacăt ce s-ar întâmpla dacă președintele națiunii s-ar apuca să strige după consilierul militar care avea cu el Fotbalul.

Mișcându-se încet și cu grijă, Gabe verifică tensiunea arterială a pacientului, la fiecare braț, pulsul în gât, brațe, picioare. Tensiunea era mare — 16 cu 10 — în fiecare braț, iar pulsul era și el ridicat, 105. De cum intrase în cameră, Gabe simțise cum anii de pregătire și practică își spun cuvântul; cu fiecare secundă care trecea, lua în considerare, evitând presupunerile, zeci de posibilități de diagnostic — pe unele le respingea, pe altele le păstra ca variante, adăugând mereu altele în zona probabilității.

Ignorând bolboroselile incoerente, Gabe îl consultă cât de repede putu. Avea destul timp pentru o examinare mai detaliată după ce trecea momentul critic. În condițiile date, era sigur de două lucruri: președintele Statelor Unite nu suferea o hemoragie cerebrală sau un atac de cord, deci nu se afla în pericol iminent; dar, pe moment, omul părea să-și fi pierdut mințile.

Capitolul 8

În timpul celor douăzeci de minute care urmară, la fel ca și în cele douăzeci care trecuseră, Gabe a fost perfect conștient că Statele Unite nu aveau pe nimeni la conducere. Continuă să-l consulte pe Andrew Stoddard, dar mintea îi era răscolită de întrebări. Cineva trebuia anunțat, probabil vicepreședintele. Ellis Wright era un idiot, dar avea dreptate când spunea că Gabe trebuia să se pună la punct cu legislația privind starea de indisponibilitate a președintelui și cu legea succesiunii prezidențiale.

Dar de ce nu făcea Lattimore nimic, sau Carol? De ce asistau calmi la una dintre cele mai grave situații de criză care avea loc sub ochii lor? De ce singurul lucru cu o oarecare încărcătură emoțională pe care îl auzise fusese cererea lui Lattimore — cerere pe care Gabe o catalogase drept malpraxis și o ignorase din start — ca președintelui să-i fie făcută o injecție sau ceva asemănător pentru a-l calma? Nu-ți trebuie prea multă pregătire medicală ca să-ți dai seama că, atât timp cât un diagnostic nu e cunoscut dinainte sau dacă nu e evident, nu se recomandă deloc să prescrii calmante sau medicamente similare unei persoane care poate suferi de disfuncții serioase ale creierului, traume, atac cerebral sau dezechilibru chimic.

Legănatul continuu al președintelui se mai domoli, apoi încetă cu totul și glasul i se mai îmblânzi parcă. Gabe îi puse o pernă în spate și profită de calmul pe care-l afișa pentru a-și îndrepta raza oftalmoscopului spre retina lui — singurul loc unde arterele, venele și nervii, mai ales nervii optici mari, se pot observa direct.

Arterele păreau sănătoase, cu semne minime, dacă nu inexistente, de ateroscleroză. Venele aveau și ele un aspect normal și nu prezentau crăpături acolo unde arterele le intersectau — fapt care ar fi indicat o tensiune constant ridicată. Dar, mai important decât atât, marginile nervului optic erau demarcate clar în fiecare ochi. Dacă marginile ar fi fost încețoșate, situație care în medicină se numește edem papilar, asta ar fi sugerat o creștere a presiunii în creier, din cauza unor tumefacții, hemoragii sau infecții.

Reflexele erau normale. Extremitățile — la fel. Capacitatea locomotorie era bună. Nervii cranieni — intacți. Pulsul carotidei, puternic și nu se auzea nimic suspect — cum ar fi fost sunetul pe care îl face sângele când trece printr-un vas blocat. Bătăile inimii scăzuseră la 88 — încă era mult, dar mai bine. Tensiunea scăzuse și ea la 13 cu 8. Plămânii — curați. Rata respiratorie de 40 cu 24. Abdomenul moale.

Nu mai transpira așa de abundent și roșeala feței începea să pălească.

— Drew, ești mai bine?

— Ești cel mai bun, prietene. Pâinea lui Dumnezeu.

— Drew, vreau să-ți pun câteva întrebări. Răspunzi la ele oricât de prostești ți-ar părea?

— Spune.

— În ce oraș suntem?

— De ce m-ai întreba ceva atât de..

— Te rog, Drew, fă-mi pe plac.

— Washington. Districtul Columbia.

— În ce zi suntem?

— Joi. Doctore, asta e...

— Te rog.

— Suntem în august. Poate în șaptesprezece. Nu e așa, Carol, iubito? În șaptesprezece?

— Așa e. Te descurci grozav, dragule.

Carol privi înspre Gabe și zise:

— Începe să își revină.

— Drew, cît fac patruzeci ori douăzeci?

— Opt sute, bineînțeles. Mereu am fost bun la matematică.

— O sută minus treizeci și patru.

— Șaizeci și șase.

Răspunsurile veneau aproape înainte ca Gabe să termine de rostit întrebarea.

— Numește-mi primii opt președinți.

— Washington, Adams, Jefferson, Madison, Monroe, celălalt Adams, Jackson, câți sunt până acum?

— E destul.

— Van Buren, primul Harrison, cel care a clacat după treizeci de zile, Tyler...

— Sunt destui, Drew.

— Pot să-i spun pe toți. Ultimul sunt eu.

— Mă bucur. Capitala Uruguayului?

— Montevideo. Ce am câștigat?

— Cele mai multe baze ale unui jucător care nu a luat niciodată steroizi?

— Aaron. Credeai că o să spun Ruth, așa e?

— Nu, Drew. Știam că o să răspunzi corect. Ești mai bine, prietene. Mult mai bine.

— Doctore? Am o întrebare.

— Ce e?

— Bestiile care au zburat pe aici — zânele și chestiile alea rotunde, păroase și cu cozi lungi, ce îmi poți spune despre ele?

Gabe se uită să vadă dacă Stoddard joacă teatru, dar nimic din expresia președintelui nu sugera că ar face-o. Studie din nou pupilele lui Stoddard. Inițial fuseseră de o mărime medie și reacționaseră greu la lumină. Acum erau mai puțin dilatate și reacționau mai rapid. Alt semn că lucrurile mergeau în direcția bună.

Sistemul cardiovascular hiperactiv, legănatul necontrolat, vorbirea incoerentă, transpirația excesivă, halucinațiile vizuale. Ce naiba se întâmpla?

Gabe simțea cu disperare nevoia de a vorbi atât cu Magnus Lattimore, cât și cu Carol Stoddard, dar acum nu era posibil să-și lase pacientul în starea în care se afla. Lattimore îl scăpă de povară.

— Orice ai vrea să spui, doctore, poți spune în fața președintelui.

În vocea lui nu se simțea nici o urmă de panică, poate doar o vagă anxietate. Gabe se întrebă dacă purtarea ciudată a lui Lattimoe se datora faptului că Drew Stoddard părea să își revină. Lattimore se îndreptă spre locul unde stătea Carol, strângând mâna soțului ei. Expresia ei era una ciudată — părea mai degrabă nervoasă decât îngrijorată.

— Bine, spuse Gabe. E alegerea voastră. Se calmă trăgând puternic aer în piept și expiră. Mai întâi, se pare că orice ar fi fost, începe să-i treacă. Viața lui Drew nu este în pericol imediat. Dar știm foarte bine că în ultima oră nu s-a aflat în deplinătatea facultăților sale mintale. Implicațiile sunt evidente.

— Continuă, spuse Lattimore, fără să își schimbe expresia.

La stînga lui Gabe, președintele se cufundase în saltea, cu ochii închiși. Respirația îi era încă rapidă și sacadată. Roșeața îi dispăruse din obraji, iar acum fața lui arăta suptă, palidă, trecută. Îngrijorat, Gabe mai verifică o dată pulsul și tensiunea.

— Valori normale, spuse Gabe, clătinând din cap, cu uimire. Un minut, să-i iau câteva fiole de sânge.

— Pentru ce? întrebă Lattimore.

— Încă nu sunt sigur, dar e mai bine să le am și să nu fie nevoie de ele decât să îmi dau seama mâine că trebuia să le iau.

— Ai nevoie să le pui în gheață? întrebă Carol calmă.

— Nu cred. O să le țin în frigiderul clinicii până mă hotărăsc să le trimit mai departe.

— Nu o să îi treci numele pe ele, nu?

— Nu, promit. O să le identific în alt fel.

— Dragul meu, spuse Prima Doamnă ușor, atingând cu buzele fruntea soțului ei, Gabe o să-ți ia niște sânge. E în regulă?

— Dă-i drumul, reuși să articuleze Stoddard, cu buzele uscate și rigide.

Gabe îi luă trei fiole de sânge și le puse în geantă. Președintele nu schiță aproape nici o reacție în acest timp.

— Avem aici o colecție impresionantă de posibile diagnostice, spuse Gabe, după ce termină. Pe listă avem un atac cerebral atipic, o mică hemoragie pe creier sau o tumoare — aflată poate în altă parte a organismului și care secretă vreun tip de hormon sau altă substanță psihoactivă. Și numărul de organe afectate poate fi destul de mare. În mod clar are o toxicitate crescută, dar dacă nu ia cumva niște medicamente de care nu știu, nu îmi pot explica de unde nivelul acesta ridicat de toxicitate. Și apoi, mai e diagnosticul care e în capul listei la acest moment.

— Adică? întrebă Lattimore.

Adica acela că stresul funcției pe care o ocupă și al campaniei i-au împins capacitatea mentală și emoțională până la limită.

— Nici n-ai idee câte ore lucrează pe zi.

— Nici nu e treaba mea să ghicesc. La momentul ăsta, posibilitățile sunt multiple și trebuie să-l ducem la spital pentru un RMN și alte teste. Mă tem să nu fie o tumoare sau o hemoragie.

— Nu este o tumoare, spuse Lattimore. Și nici hemoragie nu e.

— De unde știi?

— Pentru că, spuse șeful cancelariei, căutând privirea lui Gabe, președintele a fost deja examinat recent de doctorul Ferendelli. I-a făcut toate analizele posibile.

— Nu înțeleg.

— Gabe, spuse Carol calm, încă mângâind palma soțului ei, ăsta nu e primul episod de acest fel... e cel puțin al patrulea.

Capitolul 9

Nevenindu-i să creadă, Gabe se holba la Carol Stoddard și la Magnus Lattimore, aflați de cealaltă parte patului.

— Nu pot să cred, spuse el, abia reușind să se controleze. Câte astfel de episoade au mai fost?

— Patru, spuse Carol. Toate în ultimele trei luni. Jim Ferendelli chiar era cu noi când a avut loc prima criză. S-a întâmplat chiar aici, în apartament. El urcase să ia cina cu noi și, deodată, Drew a început să își clatine capul ca și când ar fi încercat să se scuture de ceva. De fapt, auzea voci.

— Nu pot să cred, repetă Gabe, de data asta fără a mai încerca să-și controleze vocea. Cum naiba a putut Drew să vină până în Wyoming să mă roage să fiu doctorul lui personal și nu mi-a spus despre asta? Și nici măcar voi nu mi-ați spus. Carol, ne știm de atâția ani. Magnus, ai avut atâtea ocazii să vorbești cu mine, înainte să vin încoace. Ce dracu' credeți că e omul ăsta — un clovn? Cum puteți să mă rugați să vin aici să am grijă de el și apoi să-mi ascundeți informații în felul ăsta?

— Gabe, te rog, răspunse Carol. Înțeleg de ce ești supărat. Ne-am tot gândit cum și când să îți spunem ce se întâmplă, dar toate testele au ieșit negative și, în ultimele patru săptămâni, nu a mai avut nici o criză. Drew și cu mine am sperat că toată chestiunea e de domeniul trecutului. Chiar avea nevoie de tine, Gabe. Atunci și acum.

— Deci de asta m-a mințit? De asta m-ați mințit și *voi*? Pentru că aveați nevoie de mine?

Gabe se uită să vadă reacția președintelui, dar Andrew Stoddard stătea întins, nemișcat, cu ochii închiși, respirând regulat și era limpede că nu auzise nimic. Instinctiv, Gabe se întinse spre el și îi luă pulsul. O sută, regulat.

Brusc, Gabe începu să reflecteze asupra întâlnirii cu Drew, din Wyoming. Gabe avusese timp, chiar suficient, ca să-i povestească vechiului său prieten despre tratamentul pe care și-l autoprescria, pastilele împotriva durerii și antidepresivele. Nu-i spusese nimic președintelui din același motiv pentru care nu îi spusese nici fostului său îndrumător de la Alcoolicii Anonimi, din același motiv pentru care mersese din ce în ce mai rar la întâlniri până ajunsese să nu mai treacă deloc pe-acolo. Era rușinat — nu speriat, nu îngrijorat, că ar recurge din nou la alcool, așa cum fusese avertizat la întâlniri — doar rusinat de slăbiciunea lui și poate de nesăbuința și negarea cu care trata problema.

Oricare ar fi fost motivul, mințise prin omisiune, la fel cum Lattimore și Carol îl mințiseră pe el încă de la sosirea lui în Washington și la fel cum făcuse Drew în Tyler. În fond și la urma urmei, era aceeași mâncare de pește.

— Nu toate crizele au fost la fel, spuse Carol, păstrându-și calmul, chiar și în fața reacției violente a lui Gabe. A doua a avut loc în timpul unei conferințe de presă. Jim era acolo, la fel și Magnus. În momentul

în care Drew a început să se schimbe la față și discursul a devenit incoerent, l-au scos de pe scenă. Toată chestia n-a durat mai mult de jumătate de oră. A avut mai multe halucinații vizuale și auditive decât astăzi, dar nu s-a legănat. Ulterior, Jim l-a adus la apartamentul prezidențial din Bethesda Naval. După ce toate testele au ieșit negative, inclusiv evaluarea făcută de o echipă de neurologi, i s-a pus diagnosticul de migrenă atipică. Sunt surprinsă că n-ai citit în ziare și nu ai aflat nici de la televizor nimic de genul ăsta.

Gabe schiță un zâmbet melancolic.

— Nu am televizor care să meargă și singurul ziar pe care îl citesc este *Tyler Times*. Viața mi s-a părut mai simplă în felul ăsta.

— Înțeleg că din cauza asta nu ne-ai întrebat nimic de migrenele atipice, spuse Lattimore.

— Înțelegi bine, răspunse Gabe acid. Drew a zis ceva de migrene când a venit în Tyler. Auziți, nu știu ce se întâmplă cu el, dar știu că acest om nu este în stare să ocupe funcția de președinte al Statelor Unite. Trebuie să facem ceva și asta repede. Nu am avut timp să citesc cu atenție Amendamentul douăzeci și cinci, dar îmi imaginez că ar fi în regulă să îl chemăm pe vicepreședinte...

— Așteaptă, i-o tăie Lattimore. Te rog, Gabe, ai răbdare... și ascultă... Te rog?

Lui Gabe îi veni în minte deșertul care se întindea în spatele fermei sale. Soarele apunea la ora asta. Momentul perfect pentru o plimbare călare.

Ce naiba căuta el acolo?

— Bine, spuse el. Dar trebuie să știi că nu am nici un motiv să mă încred în ce îmi spui.

— Înțeleg. Cu toate interesele politice, cu toți reporterii care denaturează adevărul și planurile ascunse la fiecare pas, acest oraș este renumit, pe bună dreptate, și pentru cei care joacă adevărul pe degete, și mi-e teamă că și eu, fiind consilier politic, mă număr printre ei, din acest punct de vedere. Chiar acum, invitaților de la parter li s-au cerut scuze în numele președintelui și au fost anunțați că acesta are o migrenă, o criză de astm și un fel complicație gastrică, iar tu ești alături de el și îl îngrijești. Presa va primi aceleași informații.

— Continuă, spuse Gabe, imaginându-și adevărul modelat ca o bucată de plastilină.

— În primul rând, reluă Lattimore, adu-ți aminte că atunci când ai urcat aici, i-am spus agentului Griswold să trimită după consilierul militar

care are asupra sa Fotbalul. Am vorbit despre Fotbal, de cum ai ajuns în oraș.

— Da, crede-mă că eram atent. Chestiile de genul ăsta sunt greu de ignorat.

— Atunci probabil că ți-am spus și că, printre altele, valiza conține actele necesare pentru a preda puterea vicepreședintelui Cooper. Consilierul militar așteaptă acum în hol, Gabe. Decizia între ce e mai bine pentru pacient și ce e mai bine pentru țară îți aparține...

— Continuă.

— Îmi pare foarte, foarte rău, că nu am fost sinceri încă de la început în privința acestor episoade. Ajunsesem cu greu la un acord cu Jim Ferendelli, care acceptase ca atâta timp cât situația nu se înrăutățește, să continue să caute un diagnostic. Apoi, când a dispărut fără urmă, noi trei am fost puși în mare încurcătură. Președintele și Prima Doamnă au fost de părere că tu ești singurul care poate să continue investigațiile lui Jim, dându-i în același timp președintelui șansa de a fi reales.

— Gabe, țara are nevoie de el, interveni Carol. Lumea are nevoie de el. Dar nu cu prețul pierderii sănătății lui mintale.

— Carol, dacă Drew ar fi fost un caz ipotetic pe care îl aveam de analizat la examen, și nu exista decât un răspuns corect, aș fi zis că starea lui neurologică de azi și lucrurile pe care mi le-ai spus despre manifestările anterioare sunt un argument în plus pentru a-l diagnostica cu tulburări provocate de stres. Și nu vrem asta de la omul care poate să apese pe butonul mare și roșu. Se pare că, de la o criză la alta, se rupe tot mai mult de realitate.

— Dar între crize, spuse Lattimore, președintele a fost la fel de lucid și de energic ca întotdeauna, ai cuvântul meu. I-a făcut pe coreeni și iranieni să dea înapoi, să accepte controalele nucleare. Ăsta e un lucru extrem de important. Noile acorduri comerciale cu Mexic și China deja au dus la cea mai scăzută rată a șomajului din ultimii doisprezece ani. El știe că soluția la problema drogurilor din orașe este să insufle speranță prin intermediul educației și deja a alocat mai mulți bani pentru școli decât au făcut-o ultimele două administrații la un loc. A intervenit în legislație, reușind să impună elemente ale doctrinei sale populiste, mai mult decât s-ar fi crezut că e posibil, și, pentru că sondajele prezic un Congres de partea lui, nici nu putem bănui ce ar putea realiza în următorii patru ani. Nu e un om obișnuit, Gabe.

— Magnus, acest bărbat, zise Gabe arătând spre Stoddard, al cărui piept se ridica și cobora, acest bărbat are autoritatea de a distruge totul. Totul! Și e posibil să-și piardă mințile.

— Trebuie să existe o cauză pentru acest stres neobișnuit, spuse Carol. Sunt sigură de asta. L-ai auzit răspunzându-ți la întrebări. E absolut genial. De abia puneai întrebările, că îți și dădea răspunsul. Gabe, ești îngrijorat că Drew are puterea de a distruge totul, dar are totodată puterea și viziunea de a schimba lumea în bine, cum nici un președinte — sau o altă persoană — n-a făcut-o înaintea lui.

— Alegerile viitoare sunt cu siguranță o piedică, adăugă Lattimore. Dunleavy conduce încă în statele roșii, iar dreapta religioasă începe să se mobilizeze și să-și refacă forțele. Mașinăria lor politică a început să scârțâie atunci când Dunleavy a pierdut ultimele alegeri, dar avem dovezi că se regrupează. Ți-l aduci aminte pe Thomas Eagleton?

— Nu... Stai, poate. Da, da, mi-l amintesc. A fost nominalizat la funcția de vicepreședinte de către McGovern în cât, în șaptezeci?

— Șaptezeci și doi. McGovern nu avea cum să-l bată pe Nixon, orice ar fi făcut, așa că nici un democrat din cei mari nu voia să concureze cu el. L-au ales, așadar, pe Eagleton, un senator respectabil din Missouri. Numai că cercetarea de formă pe care o făcuse McGovern asupra lui nu scosese la iveală că omul fusese spitalizat în repetate rânduri pentru depresie, și că făcuse inclusiv terapie cu electroșocuri. Reacția negativă a presei l-a făcut pe McGovern să pară oricum, numai nu capabil să conducă țara, iar Eagleton a fost forțat să își dea demisia.

— A fost înlocuit de sergentul Shriver, din Forțele de Menținere a Păcii. Îmi aduc aminte.

— A fost și mai rău cu Dukakis. Se afla în fruntea sondajelor când a început să umble vorba că se trata împotriva depresiei. Un zvon. Un zvon neconfirmat, neargumentat. Dar rezultatul a fost o schimbare dramatică în sondaje și, deși nu era adevărat, nu s-a mai putut redresa.

— Înțeleg ce spui.

— Dacă se află ceva despre crizele președintelui, nimic n-o să ne mai poată ajuta. Și ține cont de faptul că, între crize, așa cum ți-a spus și Carol, președintele este la fel de lucid și stăpân pe situație ca întotdeauna.

În acel moment, ca la un semn, Andrew Stoddard deschise ochii. Se uită în stânga, la soția sa și la șeful cancelariei, apoi în dreapta, la Gabe.

— Doctorul Singleton, presupun, spuse el, umezindu-și buzele uscate cu limba.

— Iată-te. Bine ai revenit printre noi.

— Nu-i în regulă. Am avut altă criză?

Gabe aprobă din cap.

— Dragul meu, spuse Carol, te simți bine?

— Sunt bine. Sunt bine. Îmi zvâcnesc un pic tâmplele, dar în afară de asta, mă simt grozav. Trebuie să mărturisesc că e ușor supărător să-l văd pe doctorul nostru aici — mai ales că trebuia să ia cina și să mănânce tort decorat cu steagul Botswanei, în compania lui Calvyn Berriman.

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat? întrebă Gabe.

— Nu prea. Îmi aduc aminte vag că nu mă simțeam prea bine. Un rău de la stomac. De ce? Am insultat pe cineva cu care ar trebui să fim prieteni?

— Nu, nimic de genul ăsta, îi răspunse Carol. Doar ne bucurăm că ești în regulă. Dragule, Gabe e foarte supărat că nu...

— Carol, pot să mă descurc și singur, spuse Gabe, cu o voce mai puternică decât ar fi vrut.

Se uită de la Carol la Lattimore și înapoi la Drew, întrebându-se dacă să îi roage să părăsească încăperea ca să poată vorbi cu pacientul său între patru ochi. Într-un final, își trase un scaun tapițat cu brocart, lângă Stoddard, care se ridicase într-un cot.

— Drew, ai fost tot timpul conștient de crizele pe care le ai?

— Da, cu excepția momentelor când le am, bineînțeles.

— Dar ai decis să nu îmi spui de ele înainte să îmi dau acordul să vin la Washington să am grijă de tine.

— S-ar putea să fi fost o greșeală.

— Drew, apreciez că recunoști deschis și că nu încerci să mă aburești — cel puțin nu în față — invocând motivele pe care le-ai avut să nu îmi spui nimic. Și înțeleg de ce tu, Carol și cu Magnus ați ales să procedați astfel. Dar a fost o greșeală. A fost o minciună. Știu, știu, omisiunea nu e teoretic chiar o minciună. Dar acolo de unde vin eu nu se prea face diferența.

— Îmi pare rău, Gabe. Chiar îmi pare rău. Se întâmplau atât de multe și eram sub atâta presiune încercând să țin situația sub control de la dispariția lui Jim, aveam nevoie disperată să fii cu mine. Jim mi-a spus că aceste crize sunt un fel de migrene atipice. Mi-a prescris Imitrex și mi-a spus că n-o să se mai întâmple. Între timp, a făcut tot felul de teste și a chemat specialiști.

— Ce fel de specialiști?

— Neurologi, presupun.

— Dar psihologi? Psihiatri?

Stoddard clătină din cap.

— Nu... nu prea cred. Gabe, dacă se aude ceva de lucrurile astea, sunt terminat.

— Drew, la cum stau lucrurile, cred că am doar două opțiuni: să chem consilierul militar care stă la ușă și să predăm conducerea țării vicepreședintelui Cooper sau să renunț și să iau următorul avion spre Wyoming.

Lattimore se aplecă în față, ca și când ar fi vrut să intervină în discuție, dar Stoddard, care stătea cu spatele la el, ridică o mână ca să-l oprească și se ridică în șezut, privindu-l țintă pe Gabe. În acel moment, orice urmă din Drew Stoddard dispăruse și acesta fusese în întregime înlocuit de președintele Statelor Unite.

— Gabe, spuse el, Jim Ferendelli s-a confruntat cu aceeași criză de conștiință pe care o ai și tu acum. L-am rugat și pe el, așa cum te rog pe tine acum. În ultimă instanță, el a refuzat ambele posibilități pe care le sugerezi tu acum. Nu și-a dat demisia și nu a insistat să las puterea pe mâna lui Tom Cooper. Mi-a dat un tratament pentru ce credea el că îmi provoacă aceste crize și a promis să nu aibă liniște până nu află ce e cu mine și ce trebuie făcut în privința asta. Te rog să mă crezi.

Te cred.

— Gabe, cu un Congres republican, programul meu de locuri de muncă a scos mai mult de șase sute de mii de muncitori din șomaj. Diverse asociații și companii private m-au ajutat, aducând două sute de mii de computere în școli. Consumul de droguri a înregistrat o scădere masivă în cartierele mărginașe. Scădere, Gabe. Sondajele spun că, dacă voi câștiga alegerile, probabil că voi avea Congresul de partea mea pentru următorul mandat. Fii alături de mine, pentru că ceea ce putem realiza pentru oamenii din această țară trece dincolo de orice închipuire. Te implor, Gabe. Fii alături de mine. Află ce e cu mine. Dă-mi ce tratament crezi de cuviință. Adu ce specialiști vrei ca să mă consulte. Dar, te rog, Gabe, te rog, nu renunța. Nu acum. Nu când suntem atât de aproape.

În liniștea ce urmă, Gabe simți cum supărarea și hotărârea de a lua o decizie imediată slăbeau. Nu era la curent cu statisticile pe care Lattimore și președintele le citaseră, dar știa că în toată tara se simțea un val de speranță și optimism care nu mai existase de generații întregi. Și, mai mult decât atât, nu aveau soldați americani trimiși să-și dea viața pe teritorii străine. Drew Stoddard, intelectual, erou de război, umanist, populist, era omul potrivit la locul potrivit.

— Am nevoie de timp, se auzi Gabe spunând. Am nevoie de timp să decid. Mai devreme am asistat la o scenă destul de înspăimântătoare.

— Cred că așa a fost, Gabe. Ai tot timpul la dispoziție.

— Și am nevoie de dosarele lui Jim Ferendelli cu observațiile lui și concluziile la care a ajuns.

— Oriunde ar fi, spuse Lattimore, nu le putem găsi, cu excepția unor notițe pe care le-a făcut în Bethesda Naval. FBI-ul și Serviciile Secrete au răscolit fiecare centimetru pătrat al cabinetului medical, casa lui Jim din Georgetown și cea din Carolina de Nord. Zeci de agenți încă se ocupă de asta. Poate câteva sute chiar.

— Atunci, vreau să am acces la reședința lui.

— Nici o problemă.

— Și, dacă mă hotărăsc să accept ce îmi propui, am nevoie de cel puțin un doctor care să mă asiste în acest caz și care să fie lângă tine atunci când eu sunt plecat.

— Va trebui să-i spunem tot? întrebă Carol.

— Asta eu hotărăsc. Dar întâi trebuie să fiu sigur că ăsta e un secret pe care vreau să îl păstrez.

— Spune-mi doar de ce ai nevoie, zise Stoddard. Spune-mi ce vrei să fac.

— Stai aproape de casă. Aici sau la Camp David. Vreau să știu exact unde te afli în fiecare moment, până iau o decizie.

— Ce facem cu Texasul? îl întrebă Lattimore pe președinte.

— Anulează tot, ordonă Stoddard brusc.

— Și acum vreau să-ți dai cuvântul tău, Drew, și tu, Carol, și Magnus, că, în cazul în care decid să las totul baltă și să îl implic în asta pe vicepreședintele Cooper, nu veți mai încerca să mă convingeți să fac altfel.

— Ai cuvântul nostru, spuse președintele.

Ceilalți doi ezitară, apoi dădură din cap, aprobator.

— În acest caz, spuse Gabe, pregătește-te de culcare și bagă-te înapoi în pat. Eu o să rămân aici peste noapte, să mă conving că starea ta e stabilă.

— Bine. Dormitorul Lincoln este pe hol, dacă vrei să te odihnești acolo, zise Carol. Pot să-ți aduc un halat și niște pijamale. Griz îți va trimite ceva de mâncare, în caz că ți-e foame.

— E în regulă. Dacă în următoarele ore nu se întâmplă nimic, mă duc acasă. Până atunci, după ce te mai consult pe dumneata o dată, domnule președinte, vreau să citesc puțin. Există o bibliotecă aici, nu-i așa?

— Nu una uriașă, dar da, avem. Iar Griz te poate îndruma spre biblioteca cea mare din aripa de est.

— Bine.

— Și ce vrei să citești, doctore?

Gabe se întinse și îi luă pulsul lui Stoddard. Apoi îi testă reflexele oculare și reacția pupilei la lumină.

— Amendamentul douăzeci și cinci, răspunse Gabe.

Capitolul 10

Miezul nopții veni și trecu. Pe la ora două dimineața, când Gabe decise că putea să plece, președintele dormea adânc de vreo oră și jumătate. La cererea lui Lattimore, Gabe asistă de la distanță cum consilierului militar care avea asupra lui Fotbalul i se dădu voie să plece. Apoi Gabe își adună lucrurile, incluzând două cărți despre bolile președinților, succesiune și Amendamentul douăzeci și cinci.

Tocmai voia să-l anunțe pe Treat Griswold că pleacă, atunci când Carol Stoddard bătu încetișor la ușă. Se demachiase și se schimbase în pijama și halat, dar nu arăta mai puțin elegantă decât în rochia de seară. Ochii ei de căprioară erau ușor roșii, iar Gabe își dădu seama că plânsese.

Gata de plecare? întrebă ea, intrând în cameră.

Cred că nu mai e nici o problemă. Oricum, sunt la doi kilometri departare de voi.

— Cred că e bine, cel puțin pe moment. Știi ce hotărâre ai să iei?

— Am nevoie de puțin timp, poate doar până în zori.

— Gabe, funcția asta l-a marcat — ne-a marcat, de fapt. Mai mult decât ne-am fi imaginat. Drew lucrează șapte zile pe săptămână, uneori chiar șaisprezece sau douăzeci de ore pe zi. Rareori mergem la culcare în același timp și... viața noastră personală s-a diminuat până... ei bine... până când aproape a dispărut.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Gabe, te implor, dacă tu crezi că ar fi mai bine pentru sănătatea lui să se retragă din campanie și să îi predea conducerea lui Tom Cooper, te rog, spune-i. Crede că poate face totul pentru oameni. Dar cineva trebuie să-i deschidă ochii, așa ceva e imposibil — chiar și pentru el.

Ochii lui Carol se umplură de lacrimi. Gabe ezită, apoi se apropie de ea și o ținu în brațe, în tăcere, până când își reveni.

— Orice hotărâre am să iau, va fi în interesul pacientului meu, spuse într-un final.

— Înțeleg. Poate reușești să îl convingi să mai ia o pauză — un concediu, să petreacă mai mult timp cu mine și cu băieții, să petreacă mai mult timp fără să facă nimic, să accepte că orice om are limite.

— O să încerc, Carol. Chiar o să încerc.

— Mulțumesc. Mulțumesc mult pentru tot ce faci. Îl trimit pe Treat Griswold să te conducă.

Înainte ca Gabe să poată răspunde, Prima Doamnă dispăruse deja. Își aduse aminte de invidia pe care o simțise prima oară când ajunsese în Washington și îi văzuse pe ea și pe Drew împreună — cuplul prezidențial, perfect, frumos, conducând împreună națiunea spre o renaștere culturală, politică și socială. Reflectă asupra uneia dintre observațiile îndrumătorului său de la AA, ceva legat de primejdiile care apar când compari ce știi despre tine cu ceea ce vezi la alții.

Luă liftul până la etajul întâi, unde scrise pe fiolele de sânge numărul său de telefon din Tyler în ordine inversă, pentru a le identifica, și le băgă în frigiderul de mici dimensiuni din cabinet.

O consemnare interesantă pe care o întâlnise în carte se referea la leziunea de la genunchi pe care o suferise președintele Bill Clinton și despre operația care urmase incidentului. Președintele se afla în vacanță în Florida, la golf, când un genunchi i-a cedat în timp ce cobora niște trepte. Mușchiul cvadriceps se rupsese în două și ajunsese pe tendonul pre-rotulian. Doctorul de serviciu din Comisia de Medicină de la Casa Albă îi imobilizase piciorul și îl transportase cât putuse de repede la spital. Acolo îl aștepta deja medicul personal al lui Clinton, care, ca de obicei, făcea parte din echipa de medici ce aveau grijă de șeful statului când nu era la Casa Albă. De atunci și până când Clinton s-a operat la spitalul Bethesda Naval din Maryland, chiar și după ce mușchiul și tendonul reveniseră la normal, doctorul său avusese două decizii importante de luat: ce analgezice să folosească pentru atenuarea durerii și pentru ce tip de anestezie să opteze.

În tot acest timp, consilierul militar care avea în grijă codurile pentru declanșarea rachetelor nucleare și acordul între președintele Clinton și vicepreședintele Al Gore, referitor la situațiile în care conducerea ar fi fost predată lui Gore, s-a aflat mereu în apropierea președintelui.

Clinton și doctorul său au decis ca singurele medicamente împotriva durerii pe care să le ia să fie antiinflamatoarele, fără efect asupra sistemului nervos central. În plus, cu acordul chirurgilor ortopezi de la Bethesda Naval, urma să i se facă o anestezie epidurală, pentru a fi treaz și pe deplin conștient pe toată durata operației. Operația de două ore și recuperarea lui Clinton s-au desfășurat fără nici un fel de probleme.

Pe hârtie, totul părea atât de simplu, de direct. Gabe se întrebă dacă medicul personal al lui Clinton s-ar fi descurcat într-o situație ca cea în care se afla el acum. Părea puțin probabil ca Drew Stoddard să fi rămas președinte dacă medicul său nu i-ar fi fost prieten și totodată fost coleg de cameră. Apoi Gabe își aduse aminte că, doar cu câteva săptămâni în urmă, Stoddard avusese un alt doctor și încă era președinte. Gabe își dădu

seama și că nimeni nu-l lămurise exact ce tip de acord exista între Stoddard si Thomas Cooper al III-lea.

Dat fiind numărul mare de demnitari care se aflau la cină, căpitanul de marină care era în tură preferase să rămână la cabinet. Gabe își lăsă trusa medicală și îi servi omului același pretext pe care îl inventase Lattimore, pentru invitați și presă, acela că președintele a fost cuprins de o criză de astm, că avea migrene și gastroenterită și ceruse ca medicul său personal să aibă grijă de el până când durerile aveau să dispară.

Alte minciuni.

Nervos și nesigur de decizia pe care trebuia să o ia până a doua zi, din punct de vedere medical *și* politic, Gabe îl lăsă pe Treat Griswold să-l însotească până la lift, apoi până la ieșirea din Casa Albă, care dădea în parcarea destinată personalului de pe bulevardul West Executive. Peste Cei Optsprezece Acri, cum este numit terenul pe care se află Casa Albă, se așternuse liniștea. Cei doi bărbați mergeau în tăcere, legați de gravitatea unei povești în care fiecare dintre ei își juca propriul rol.

Griswold, cel cu ceafa ca de taur, veteran, de mulți ani agent al Serviciilor Secrete, semnase că se va arunca în bătaia puștii ca să-l apere pe Andrew Stoddard, dacă va fi necesar. Omul ăla care bătea câmpii și se legăna de parcă ar fi vrut să își exorcizeze demonii era o persoană pentru care să-ți dai viața? Gabe ar fi vrut să îl întrebe pe agent, dar știa că n-ar fi putut s-o facă niciodată.

Dacă ar ști..., se gândi Gabe, presa, cabinetul, Congresul, chinezii, arabii, teroriștii, poporul american, dacă ar ști ce s-a întâmplat în noaptea asta la reședința prezidențială.

Se gândi la cei care îl precedaseră pe Drew Stoddard. Oare câte secrete fuseseră ascunse în numele lor? Câte minciuni se spuseseră?

— Te simți bine? îl întrebă Griswold, când ajunseră la mașină.

— Mulțumesc de întrebare, Griz. Da, cred că da. Presupun că tu știi mare parte din ce s-a întâmplat acolo.

— Știu cât e nevoie să știu, spuse agentul. Este o persoană deosebită, doctore. Ar trebui să facem tot posibilul să îl ținem aici.

— Te înțeleg. Nu știu dacă sunt întru totul de acord, dar înțeleg ce spui.

— Facem ce trebuie să facem. Aveți grijă, domnule. În momentul ăsta, nu vă invidiez.

Gabe îl bătu ușor pe umărul solid și i se păru că atinge un bolovan.

— În momentul ăsta nu te învinuiesc. A, să nu uităm de plimbarea călare prin deșert, să mergem odată acolo.

— Nu voi uita, domnule. Mult noroc, domnule.

Griswold se întoarse pe drumul pe care veniseră împreună, lăsându-l pe Gabe singur, în liniște.

Buickul Riviera argintiu pe care îl conducea Gabe era, la fel ca apartamentul de patru camere complet mobilat din complexul Watergate, un împrumut pe perioadă nedeterminată din partea lui LeMar Stoddard. Primul Tată nici nu dorise să audă altă variantă.

De când Drew și Gabe intraseră la Academie, Stoddard senior îi tratase pe Gabe și pe familia lui ca pe propria familie, îi invita la proprietatea sa din Carolina de Nord, la adăpostul său de vânătoare din Virginia. Deși accidentul și exmatricularea lui Gabe și închisoarea fuseseră mai mult decât putuse Buzz Singleton să îndure, LeMar rămăsese un prieten de nădejde, oferindu-i o echipă de avocați de primă mână și vizitându-l nu doar o dată la închisoare. Câțiva ani mai târziu, LeMar trăsese niște sfori ca să se asigure că dosarul lui Gabe nu îl va împidica pe acesta să fie admis la Medicină, din cauza trecutului pe care îl avea.

Gabe porni mașina și, câteva minute, rămase cu mâinile sprijinite pe volan, lăsând aerul condiționat să meargă din ce în ce mai tare, în timp ce își analiza gândurile și sentimentele. De-a lungul anilor, când avea în față un caz care îi punea probleme, încerca să păstreze toate variantele de diagnostic, până când acestea erau eliminate de un test negativ de laborator sau de observații noi. Dar de fiecare dată avusese de la început o bănuială asupra posibilei probleme de sănătate. Ideea era să nu te lași influențat sau condus de această suspiciune până când în joc nu mai rămâneau decât puține variante sau nici una.

Este o persoană deosebită... Ar trebui să facem tot posibilul să îl ținem aici.

Cuvintele lui Griswold îi răsunau în minte; Gabe ieși din campus pe Sixteenth Street, se îndreptă apoi pe G Street, de unde merse cam doi kilometri până la complexul Watergate. Cerul era acoperit de nori groși, atmosfera era umedă și caldă, chiar și pentru luna august, la Washington. Cufundat în gânduri despre ce se întâmplase în noaptea care trecuse, Gabe se alăturase și el traficului apatic de dimineață. Se opri la un stop și atunci Sedanul negru care îl urmărea de când părăsise campusul trecu pe banda liberă aflată la dreapta lui, perfect paralel.

Ce a urmat apoi a fost foarte neclar.

Conștient doar de o mișcare vagă în mașina de lângă el, Gabe își întoarse capul spre stânga. Șoferul celeilalte mașini, cu fața ascunsă de o șapcă de baseball trasă pe ochi, deschise geamul și scoase un pistol mare, țintind

capul lui Gabe, de la o distanță nu mai mare de doi metri. Cu o clipă înainte ca ucigașul să tragă, mașina lui Gabe fu brusc izbită din spate și proiectată câțiva metri înainte.

Cu imaginile care îi rămăseseră întipărite pe retină și sunetul împușcăturii în urechi, Gabe întoarse capul și privi în urmă. Geamul dreapta spate al mașinii era găurit de glonțul care își ratase ținta. Nu mai există și o a doua încercare. În schimb, se auzi scârțâitul roților și, într-un miros de cauciuc ars și fum, Sedanul coti înainte, intră pe Twenty-second Street în viteză și dispăru.

Încă incapabil să pună cap la cap ce se întâmplase, Gabe stătea neputincios, ținut în loc de centura de siguranță, respirând adânc.

Nu avusese timp. Nu avusese timp să reacționeze. Cineva tocmai încercase să-l omoare!

De undeva din spate se auzi o portieră deschizându-se și închizându-se. Apoi niște pași grăbiți apropiindu-se și, două secunde mai târziu, portiera mașinii sale se deschise.

— Ai pățit ceva?

Vocea i se părea cunoscută.

Lui Gabe îi mai trebuiră câteva clipe să își revină.

În fața lui, privindu-l fără să-și ascundă neliniștea și îngrijorarea, stătea Alison Cromartie.

Capitolul 11

— Ai pățit ceva? întrebă un motociclist de pe partea cealaltă a drumului. Vrei să chem salvarea?

— Vrei să chemăm Salvarea? îl întrebă Alison pe Gabe.

Încă năuc, acesta reuși să clatine din cap.

— Nu, nu-i nimic, strigă Alison. E doar un pic amețit.

Motociclistul, singurul om aflat în apropiere, ezită, apoi își văzu de drum.

— Un om din mașina alăturată a încercat să mă omoare, spuse Gabe, articulând cu greutate cuvintele. A... a tras înspre mine... Dumnezeule, nu pot să cred. Nu... nu știu dacă e ceva întâmplător sau... sau...

— Ușor, ia-o ușor, doctore. Sigur nu ești rănit? Poți să te ridici?

— Cred că da. Am... am înlemnit. N-am văzut decât țeava pistolului... și mă gândeam doar că „până aici mi-a fost". Nici nu știu ce s-a întâmplat dup-aia.

— Te-am lovit eu din spate. Asta s-a întâmplat. Am văzut ce era pe cale să se întâmple și ți-am tamponat mașina. A fost singurul lucru care mi-a venit pe moment.

Gabe privi din nou spre geamul spart al Buickului.

— Bună mișcare.

Încet, ajutat de Alison, reuși să se ridice și să se sprijine de capota mașinii. Alison, care purta niște blugi negri și o bluză de aceeași culoare, și trecu un braț în jurul taliei lui Gabe, pentru a-l susține, până când începu să-și revină și să se descurce singur. La fel ca și data trecută, fu imediat captivat de apropierea și de parfumul ei.

— Aha..., spuse ea.

O mașină de poliție, model Washington, alb cu negru, se opri chiar pe urmele lăsate de cauciucurile de la mașina asasinului. Farurile se aprinseră și polițistul de pe scaunul din dreapta își coborî geamul.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

— A, chiar mă bucur că...

— Nimic important, spuse Alison, oprindu-l pe Gabe. El a făcut bine și a oprit la semafor, eu am greșit și am intrat în el. E vina mea.

Își dădeau seama că polițistul se uită la geamul din spate, încercând probabil să facă legătura dintre o posibilă coliziune și cealaltă stricăciune.

— Ești bine? îl întrebă pe Gabe.

Expresia lui Alison, care trecuse neobservată de polițiști, era una de extremă prudență.

— Sunt un pic amețit, asta-i tot.

— Și geamul ăla?

— E de acum două zile, așa am găsit-o în parcare. Probabil niște spărgători. O să-l repar mâine.

— Vrei să chemăm o ambulanță? Câteodată adrenalina produsă în urma unui accident poate ascunde leziuni serioase.

Gabe se uită iarăși pe Alison care îl ruga din priviri să nu pomenească nimic despre împușcătură. Ce naiba se întâmpla?

— Nu, nu-i nevoie de ambulanță, se auzi spunând.

— Hei, băieți, se adresă Alison polițiștilor, faceți ce trebuie, dar eu chiar am de gând să îmi asum responsabilitatea pentru ce am făcut și chiar trebuie să ajung acasă. Tocmai am ieșit dintr-o tură prelungită, cu încă trei ore la urgențe și trebuie să mă întorc pentru tura de zi în scurt timp.

— Ești doctor?

— Asistentă. Știu prea multe despre cum e medicina la urgență ca să fiu doctor.

— Asta așa e, spuse polițistul, schimbând priviri aprobatoare cu colegul său.

Chiar atunci se auzi prin stație ceva ce părea destul de urgent. Alison privi calmă cât timp polițistul din spatele volanului prelua cazul. Gabe, uimit de felul în care se comporta ea, ca și de toată situația în sine, îi surprinse privirea sigură și înțelese că era perfect stăpână pe situație.

— Încă puțin și vor pleca, șopti ea, înainte ca discuția prin stație să se termine.

— Auziți, spuse polițistul. Noi trebuie să plecăm. Sigur ești bine, amice?

— Sunt bine... sunt bine, răspunse Gabe. Dacă nu trebuie neapărat, nu îi dați amendă.

— În regulă. Cum vrei. Ai cu tine o asistentă de la urgență în caz că te resimți.

— Asta așa e, spuse Gabe, în timp ce mașina se îndepărta.

Privi de-a lungul străzii până când nu se mai văzură farurile mașinii, apoi se întoarse spre Alison.

— Ce? Ce e? întrebă ea. Numărul de înmatriculare al Taurusului albastru-închis, de trei sau patru ani, pe care îl conducea asasinul era acoperit, iar el avea o șapcă de baseball trasă pe ochi, așa că n-am reușit să-i văd fața. Cum tu te uitai fix la țeava pistolului, mă îndoiesc că l-ai văzut și pe el vreun pic. Până când povesteai totul poliției și chemau ei ajutoare, șansele ca ucigașul să mai fie prin preajmă ar fi fost foarte mici sau egale cu zero. Crezi că ai fi făcut bine dacă le-ai fi spus? Ar fi însemnat ore întregi de interogatorii și hărțogărie și, în plus, publicitate nedorită — mai ales acum, după dispariția doctorului Ferendelli.

Gabe nu găsi pe moment o replică. Alison Cromartie părea incredibil de sigură pe ea și pe ce zicea, mai ales după ce îi mințise pe polițiști cu atâta lejeritate. Nu semăna deloc cu asistenta profesionistă și ordonată care îi legase papionul cu șapte ore în urmă.

— Și nu crezi că ar fi trebuit să aducă o echipă de la criminalistică, să găsească și să examineze glonțul? zise el, reușind să se adune. Trebuie să fie pe undeva.

Alison oftă.

— Uite ce, spuse ea. Facem schimb de mașini pentru o zi, aranjez ca a ta să fie reparată și glonțul dus la laborator.

— Cine ești? întrebă Gabe, hotărându-se pe loc să nu mai aibă încredere în nici o persoană din orașul acela.

Alison scoase un portofel subțire de piele din buzunarul pantalonilor și îl deschise. Gabe își aduse imediat aminte de Lily Sexton și cărțile ei elegante de vizită. Dar în portofel nu erau cărți de vizită, ci o insignă aurie și un card de identificare.

CROMARTIE, ALISON M.
SERVICIILE SECRETE ALE STATELOR UNITE.

— Și-au făcut griji din pricina ta.

Capitolul 12

— Îmi pare rău că nu ți-am spus cine sunt când am făcut cunoștință în birou, dar cel care mi-a dat postul la clinică mi-a cerut să nu îți spun.

Alison părea destul de sinceră și Gabe ar fi vrut să o creadă, dar, la momentul acela — era aproape patru dimineața — nu reușea deloc să se concentreze și să-și adune gândurile.

Un bărbat cu fața ascunsă în umbră își oprise mașina lângă cea a lui Gabe și trăsese drept înspre el de la o distanță mică.

Se afla de-abia de patru zile în Washington și într-o singură seară fusese intimidat de amiralul de marină, mințit de președintele Statelor Unite, de soția sa și de șeful cancelariei prezidențiale, fusese indus în eroare de una dintre asistentele sale și acum aproape asasinat de... de către cine oare? De cineva care omora în mod sistematic doctorii de la Casa Albă? De ce? Oare era un șofer nebun care se nimerise acolo din întâmplare? Ipoteza părea la fel de plauzibilă ca oricare alta. Putea fi un concurs de împrejurări prin care un nebun a simțit impulsul de a ucide exact când a ajuns în intersecția dintre G Street cu Twenty-second, în același timp cu Gabe, și, datorită unui alt concurs de împrejurări, Alison Cromartie, cu instinctele și reflexele ei de agent al Serviciilor Secrete, se afla în mașina din spatele lui, urmărindu-l.

— Serviciilor Secrete nu le plac întâmplările fără sens, spuse Alison, și, acum, dispariția lui Jim Ferendelli chiar că nu mai are nici un sens.

Sunt una dintre puținele asistente acreditate din echipă, așa că m-au scos de la slujba de birou pe care o făceam în San Antonio și au aranjat în așa fel încât să fac parte din Comisia de Medicină de la Casa Albă. Instrucțiunile mele erau să casc bine ochii și urechile la orice putea să aibă legătură cu doctorul Ferendelli și să am grijă de cel care îi va prelua apoi postul. Exact ceea ce făceam în noaptea asta.

Gabe se frecă la ochi, încercând să se concentreze asupra spuselor lui Alison, și anume că fusese adusă la Casa Albă după dispariția lui Ferendelli. Nu îi spusese că începuse să lucreze înainte de dispariția lui? Gabe încercă, prin ceața deasă a oboselii, să recreeze schimbul de replici de mai devreme, dar nu și-l putea aminti exact. De ce s-ar fi obosit ea să îl mintă despre când începuse să lucreze la Casa Albă? De fapt, de ce s-ar fi obosit să îl mintă despre orice?

Încercă să identifice care versiune a poveștii ei era cea adevărată, dar nu părea momentul sau locul potrivit pentru o discuție în contradictoriu de genul „dar așa mi-ai zis, nu, nu am zis niciodată așa ceva".

— Ei bine, spuse el, oricare ar fi motivul pentru care ești aici, îți mulțumesc din nou pentru că mi-ai salvat viața.

— Contrariul ar fi însemnat un dezastru de nedescris pentru Buickul ăsta spilcuit pe care îl conduci.

Mai devreme, când ea îi lega papionul, Gabe și-ar fi dat pe degeaba ferma doar ca să stea împreună cu ea la patru dimineața pe o bancă în spatele complexului Watergate, uitându-se la râul Potomac, cel tăcut și întunecat. Și totuși iată că era aici, distras, nervos și nu se simțea prea bine.

— Spune-i șefului tău că secretul e-n siguranță.

— Nu sunt sigură că va merge, dar o să îi spun.

— Tot timpul m-am întrebat de ce Serviciile Secrete poartă denumirea asta, când agenții în costume negre și cu ochelari fumurii nu fac nici un efort să se ascundă.

— Rolul lor este să fie văzuți și recunoscuți. Însă mulți dintre noi vrem exact contrariul.

— Și există birouri ale Serviciilor Secrete în afara Washingtonului?

— Sunt echipaje de teren peste tot. Noi ne ocupăm de investigații și pregătim vizitele prezidențiale sau alte vizite diplomatice importante.

— Și bunul nostru prieten, amiralul, nu știe că pentru el lucrează un agent al Serviciilor Secrete? întrebă Gabe.

— Aproape nimeni nu știe.

— Treat Griswold?

— Nu. Eu dau raportul unui singur om — șeful Departamentului de Afaceri Interne.

— Afaceri Interne?

— Gabe, nu pot să-ți spun mai multe acum. Primul lucru pe care trebuie să-l fac de dimineață este să mă duc să-i raportez șefului că mi-am distrus acoperirea.

Ora târzie își spunea cuvântul: Gabe încercă fără succes să-și înăbușe un căscat.

— Ascultă, spuse Alison. De ce nu intri? Eu pot să-ți explic toate astea și altădată. Duc glonțul la laborator și aranjez să îți fie reparată mașina. Las-o acolo unde ai parcat-o. O să fie luată în câtva timp, dar nu durează mai mult de o zi și o s-o ai înapoi ca și nouă.

— Așa să fie. E un împrumut de la Primul Tată.

— Știu.

— Bineînțeles. Toată lumea știe tot sau măcar încearcă. Deci, ce ai de gând să-i spui șefului tău?

— Adevărul, răspunse ea scurt.

— Ah, adevărul. Ce cuvânt! Nu credeam că e unul din categoria celor care înseamnă lucruri diferite în zone diferite ale țării. Cum ar fi *chinez* sau *gudă* sau *chiștoc*. Asta mi-ai zis când eram în birou despre cum ai ajuns la Casa Albă? Adevărul?

— Îmi pare rău. Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu făceam decât să îndeplinesc ordinele pe care le primisem.

— Și eu ce ar trebui să-i spun șefului meu?

— Asta ține doar de tine, dar nu știu dacă ai avea ceva de câștigat.

— Protecția Serviciilor Secrete?

— Depinde cât de mult ți-ar plăcea să fii urmărit.

Gabe se frecă din nou la ochi. Se simțea epuizat de toate evenimentele care gravitau în jurul președintelui și uluit de această femeie, de tentativa de omor, și, totuși, refuza să se îndrepte spre apartamentul în care locuia. Când privi în jos, văzu că suprafața râului începea să reflecte aproape imperceptibil zorii unei noi zile. Gabe se trezi întrebându-se care demnitar primise felia cu capul de bour din prăjitura pentru președintele Botswanei, Calvyb Berriman. Poate Lily Sexton.

— Spune-mi, deci, întrebă într-un final, cum a ajuns o asistentă medicală să poarte insignă și pistol, lucrând într-un birou din San Antonio?

— Sigur nu vrei să vorbim despre asta mai târziu?

— Nu, nu. Chiar mă interesează. În afară de asta, presimt că o să mai aflu ceva nou.

— Nu-mi dau seama dacă glumești sau nu.

— Mai bine zis mă *protejez*. Sau poate că sunt supărat. A trebuit să am grijă de migrena și gastroenterita președintelui și am ratat desertul în seara asta.

Gastroenterita și migrena. Minciuna îi reușise fără nici un efort. Poate că până la urmă se putea adapta în Washington.

— Bine atunci, spuse ea, ridicând din umeri. Povestea pe care ți-am spus-o e foarte aproape de realitate. M-am născut în Louisiana și am crescut în New York — în Queens. Tatăl meu, cred că ți-am zis de el, este... era pe jumătate creol, pe jumătate sudist alb — foarte arătos, fermecător, dar rareori i se întâmpla să aibă un loc de muncă stabil. Mama mea e jumătate japoneză, jumătate alte nații. E asistentă și încă lucrează la un azil. Am devenit asistentă și mi-am terminat studiile datorită ei.

— Când ne-am întâlnit prima oară, am încercat să-mi dau seama ce origini ai, după aspect.

— Mă îndoiesc că ai fi putut ghici.

— N-am ghicit. Dar e o combinație reușită.

— Mulțumesc. Mai zic?

— Dacă vrei?

— Să vedem, atunci. O căsătorie scurtă m-a adus în Los Angeles, unde am lucrat la chirurgie, în secția de terapie intensivă. Ca multe alte spitale, era mai mult sau mai puțin condus de chirurgi — mai ales de un grup anume, oameni ocupați dincolo de orice închipuire, bogați, aroganți, toți bărbați, toți cu relații. Le spuneam Clubul Coniacului și al Cubanezelor — Cei Trei C. Problema era că, deși unii dintre ei erau medici de elită și își meritau banii, ceilalți nu erau atât de buni.

— Zi mai departe.

— Păi, n-o să intru în detalii, dar a murit cineva în unitate. Din cauza unui ordin dat de un chirurg, care, cunoscând cazul și antecedentele pacientului, nu ar fi trebuit să dea un astfel de ordin. Era unul dintre membrii fondatori ai grupului și băuse prea mult. În plus, nu le pusese pe asistente la curent cu ultimele manifestări ale pacientului. Apoi o întârziere ridicolă după ce i-a sunat pagerul și nu a răspuns la timp, urmată de o încercare de mântuială de a o opera pe biata femeie chiar la terapie intensivă.

— Sună îngrozitor.

Și mai grotesc a fost când grupul a încercat să dea vina pe una dintre asistente. Au acționat cu eficiența și cruzimea unei unități de comando. Indiciile au dispărut din dosarul pacientului, doctorii au ieșit la rampă cu

minciuni sfruntate. Din păcate pentru ea, au ales o asistentă care tocmai trecea printr-un divorț dificil, care lua antidepresivele cu pumnul și nici nu era grozavă din punct de vedere al pregătirii medicale. Janie a fost suspendată și apoi a luat o supradoză. Nu a murit, dar cred că uneori și-ar fi dorit asta. Într-un final, fostul ei soț a luat copiii, iar ea s-a mutat.

— Erați apropiate?

— Nu chiar atât de apropiate, dar ne consideram prietene. Nu puteam să stau cu mâinile-n sân să asist la ce i se întâmplă, mai ales că fusesem de serviciu când se petrecuse totul, așa că am decis să îl torn pe chirurg și pe cei care îl acopereau.

— O...

— Chiar că o... Au început să mă lucreze și pe mine la fel cum făcuseră și cu ea. Iar raportul de forțe era incomparabil. Tot felul de dovezi au început să iasă la iveală, indicând că eu aș fi insistat ca Janie să fure medicamente și că încercam doar să îmi apăr complicele la furt. Am început să primesc telefoane ciudate. Cu un an înainte, mă despărțisem, după o relație de trei ani, de un bărbat care decisese că nu voia copii, în ciuda faptului că ne pusesem de acord asupra chestiunii. Un alt tip cu care de abia începusem să mă întâlnesc, care părea foarte promițător, dintr-odată nu a vrut să mai aibă de-a face cu mine, fără să îmi dea o explicație. Dosarul meu de la serviciu era fără pată, dar, de niciunde, au început să apară rapoarte despre unele incidente, completate de supervizori care aveau legături cu grupul de chirurgi. Părea că doctorilor chiar le plăcea provocarea de a-mi distruge în mod sistematic viața.

Gabe o privi cu atenție. Chiar și în lumina slabă, se puteau distinge pe chipul ei tensiunea și suferința. Și păreau reale. Apoi își aminti că o mai crezuse o dată în aceeași noapte. Oamenii ăștia erau buni la manipularea adevărului — foarte buni. Se întoarse cu spatele la râu. Era atât de atrăgătoare, încât îi venea greu să se gândească doar la faptul că nu era o persoană în care să poată avea încredere. În același timp, era ciudat că, stând acolo cu ea, ascultând-o, reușea să evite răspunsul la întrebarea care-l măcina, dacă să ia măsuri pentru înlăturarea președintelui de la guvernare sau nu.

Fusese o noapte grea.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Ei bine, pentru că în realitate nu făcusem nimic rău, situația ajunsese în impas, deși știam că mai devreme sau mai târziu își vor intensifica atacul și că voi pierde. Până la urmă, după o ședință secretă, directorul spitalului mi-a propus un târg. Dacă părăseam spitalul și nu îi mai deranjam, el

avea grijă să primesc recomandări foarte bune. Dacă rămâneam, mă descurcam de una singură.

— Și?

— Așa că am închis gura și am renunțat. M-a durut atunci să fac ceea ce părea o alegere lașă și mă doare în fiecare zi, când mă gândesc la ce-am făcut. Cred că nu am stofă de erou.

— Nu știu dacă să fiu de acord. Ține minte, mi-ai salvat viața, deși ți-ai distrus acoperirea.

— Gesturile reflexe nu sunt procesate de creier.

— Câteodată a rămâne în viață ca să iei lupta de la capăt cere la fel de mult curaj ca a fi distrus pentru o cauză și, adesea, mult mai multă inteligență.

— Nu am nici cea mai vagă intenție să mă lupt din nou. Cred că pur și simplu nu sunt făcută să port cruciade.

Iată ceva ce avem în comun.

Restul ți-am povestit deja în mare când eram la cabinet. Un doctor pentru care lucrasem înainte să se retragă era un susținător înfocat al președintelui și m-a ajutat să intru în Serviciile Secrete. Ironia e că, iată-mă, lucrez ca asistentă — ceva ce am promis să nu mai fac niciodată. Și, din păcate, acest pas înapoi e de fapt un pas înainte față de hârțoagele de care mă ocupam în San Antonio.

— Păi, spuse el, apreciez că îmi împărtășești toate astea. Sunt un pic iritat de tipul de adevăr care se găsește în Washington. Căscă din nou. E timpul. E timpul să-mi aleg un titlu de film de-al unui fost președinte de-al nostru, și cred că cel mai bun ar fi *La culcare cu Bonzo*[1].

— Bună alegere. Deci, ce te-a ținut până la ora asta din noapte la Casa Albă? Era președintele atât de bolnav?

Dintr-odată, Gabe se simți tensionat. La prima vedere, întrebarea femeii părea nevinovată, dar felul în care întrebase părea ciudat, mai ales dat fiind faptul că el tocmai anunțase că avea de gând să doarmă și momentul era nepotrivit pentru o astfel de întrebare. Oare încerca să profite de ora târzie, de faptul că îl salvase și de intimitatea creată între ei doi, în timp ce-și spusese povestea, pentru a scoate de la el informații despre Drew sau era el prea sensibil la subiect și își închipuia tot soiul de lucruri care nu existau?

Dar dacă întregul scenariu cu ucigașul fusese o înscenare — o manevră de primă clasă — pentru a-i câștiga încrederea? Dacă Alison fusese adusă la Casa Albă nu pentru că era asistentă, ci pentru că era o asistentă

[1] *Bedtime for Bonzo* — film din 1951, în care a jucat și Ronald Reagan. (*n.tr.*)

atrăgătoare? Dacă toate astea nu erau decât o nouă dovadă că doctorul Gabe Singleton era depășit de situație și că nu ar fi trebuit să plece din Wyoming?

— Trebuie să plec, spuse brusc.

Și, înainte ca Alison să reacționeze, se și făcuse nevăzut.

Capitolul 13

Gabe stătea întins pe burtă, în patul imens al lui LeMar Stoddard, încercând fără succes să doarmă. Venise în Washington ca să înlocuiască un medic care dispăruse și acum el văzuse moartea cu ochii. Cel puțin așa i se părea. Închise ochii și își imagină expresia lui Alison Cromartie, în timp ce el se ridicase brusc și o lăsase lângă râu. În mod sigur o surprinsese, dar oare pentru că se aștepta ca el să-i spună ce se întâmpla cu președintele? Oare ea sau cel pentru care lucra încercau să verifice veridicitatea unor zvonuri — jumătăți de adevăr pe care probabil le aflaseră cu privire la sănătatea șefului de stat?

Ce spusese ea despre inutilitatea și posibilele consecințele negative care ar fi urmat dacă raportau poliției ce se întâmplase era perfect adevărat. Dar i se părea că ar fi trebuit să facă mai mult decât să o lase să repare mașina lui LeMar și să examineze glonțul. Trebuia să mai spună cuiva. Lui Lattimore? Lui Treat Griswold? Amiralului Wright? Președintelui însuși?

Și, mai important decât atât, trebuia să decidă ce să facă în privința crizelor recurente de nebunie pe care le avea comandantul în funcție al celei mai puternice forțe armate din istorie. Un moment încercă să și-l imagineze pe Nixon — în ultimele sale zile ca președinte — pășind pe coridoarele pustii de la Casa Albă, purtând discuții aprinse cu fantomele lui Lincoln, Wilson, și alți președinți; apoi, stând în genunchi, bolborosind ceva spre secretarul de stat Henry Kissinger. După toate aparențele, Gabe credea că pe Nixon îl lăsaseră puterile cu mult înainte de acea plimbare inevitabilă până la elicopterul care îl aștepta. Oare cât timp planase degetul unui nebun asupra unui buton care putea omorî sute de milioane de oameni? Zile? Săptămâni? Chiar mai mult?

Oare Kissinger, Ford și ceilalți făcuseră front comun și aveau un plan prin care să ignore orice ordine ale lui Nixon care nu le păreau a fi în interesul țării... și omenirii?

Se întoarse din nou pe cealaltă parte, de data asta gândindu-se la realizările remarcabile ale lui Andrew Stoddard, în cei trei ani și jumătate pe care îi petrecuse în funcție și la potențialul următorilor patru ani — mai ales dacă ar fi avut de-a face cu un Congres care să-l susțină. Gabe nu prea avea încredere în doctrina politică ce-și propunea să îmbunătățească simțitor calitatea vieții pentru americanul de rând — și mai ales viețile celor mai puțin norocoși, cu un nivel mai scăzut decât cel al mediei de trai. Se întreba adesea cât de multe lucruri s-ar putea realiza cu miliardele cheltuite pe campaniile electorale, majoritatea fără succes, care ar putea fi alocate, în schimb, pentru lucrări publice sau pentru lupta cu încălzirea globală sau pentru cercetarea în domeniul cancerului sau pentru a aduce computere în școlile din cartierele sărace.

Și, totuși, iată că există un asemenea om — un președinte cu o viziune corectă asupra Americii, nu cineva care să îi poarte dintr-o criză în alta; un președinte pentru oameni, care avea curajul de a-i înfrunta pe marii afaceriști, companiile petroliere, farmaceutice și totodată pe arhitecții terorii. Un președinte cu o carismă, ce aduce oamenii laolaltă. Ar fi oare corect să invoce Amendamentul douăzeci și cinci acum și să încheie cu președinția lui Drew, chiar când acesta se afla la apogeu? Decizia nu mai putea fi amânată multă vreme.

La șase și un sfert, după ce nu reușise nici măcar să ațipească, Gabe făcu un duș, se bărbieri și se gândi serios să ia un Xanax.

Ești încă un alcoolic? Sau te îndopi cu pastile?

Ecoul cuvintelor lui Ellis Wright îl opri pe Gabe chiar când era pe punctul de a deschide sertarul biroului și a lua sticluța cu pastile. Mulți ar fi fost de acord că, după câte îndurase, un ajutor pentru somn ar fi fost atât necesar, cât și meritat. Dar alții ar fi scos în evidență faptul că, mai devreme sau mai târziu, ar fi început să caute singur motive pentru care să ia pastile. Oare deja se întâmpla asta? se întrebă el scurt. Accidentul de la Fairhaven va face întotdeauna parte din viața lui, iar el va continua să îndure consecințele.

Luă în calcul varianta de a pune la muncă espressorul elegant al lui LeMar, împreună cu ceva cu cifră octanică ridicată. Îndoparea cu cofeină ar fi însemnat o capitulare finală în fața neputinței de a adormi. Apoi, ca în transă, căută un Xanax printre pastile și îl dădu pe gât.

Să fi fost faptul în sine că luase medicamentul sau chiar efectul acestuia, cert e că, un sfert de oră mai târziu, Gabe plutea într-un somn adânc. Când telefonul începu să sune, la opt și patruzeci și cinci de minute, decise,

hotărât și nervos în același timp, ce va face cu criza de la Casa Albă. Pentru moment, va încerca să îl țină pe Drew în funcție și într-o poziție cât mai avantajoasă în vederea alegerilor, iar, între timp, va încerca să ducă la capăt investigațiile lui Jim Ferendelli cu privire la cauzele crizelor de dezechilibru mintal prin care trecea președintele.

Spera ca, la un moment dat în viitor, când crizele vor fi diagnosticate și tratate, iar nici unul dintre potențialele pericole nu se va fi materializat, el, Drew și Carol își vor aduce aminte de situația de acum și vor râde de rolul pe care o pastilă de Xanax l-a jucat în salvarea țării.

Telefonul continua să sune.

La un moment dat, în cele câteva ore de când se întorsese, după ce ajunsese în cameră, Gabe reușise să tragă draperiile. O rază subțire de lumină care pătrundea printre ele îi permise să găsească lampa de pe noptieră, pe care o aprinse, și un pahar de apă pe jumătate gol, pe care îl dădu pe gât, înainte să ridice receptorul.

— Alo?

— Domnul doctor Singleton? zise o voce de femeie.

— Da. Cine mă caută?

— Doctore, vă rog să așteptați. Vă fac legătura cu LeMar Stoddard.

Gabe se gândi că nici *el*, dacă ar fi avut mai mult de zece miliarde în bancă, probabil că nu s-ar fi deranjat să sune singur. Spera ca Primul Tată să nu îi ceară Buickul înapoi.

— Gabe? SuntLeMar Stoddard.

Gabe și-l închipuia pe acest bărbat nemaipomenit de chipeș, într-un apartament luxos undeva, așezat la un birou de mărimea unui pat, privind panorama orașului.

— Eu sunt, domnule.

— Lasă chestia cu domnule. Ne-am făcut mari cu toții. Spune-mi LeMar.

— O să încerc.

— Totul e bine? Apartamentul? Mașina?

— Totul e bine. Sunt foarte recunoscător.

— Asta e bine. Îmi place ca oamenii să îmi fie recunoscători. O să fie bine pentru mine când, la un moment dat, o să am tensiunea prea mare și colesterolul la fel și o să mă cazez în clădirea mare de birouri din ceruri.

Râsul lui era sincer și autoironic, dar Gabe nu se îndoia că remarca referitoare la oamenii care îi rămân datori era adevărată. Pentru un multimiliardar, LeMar îi păruse lui Gabe extrem de cumpătat, deși Drew avea, firește, altă părere. Se gândi după câte negocieri între tată și fiu căpătase apartamentul din Watergate și Riviera. Ultima oară când Gabe îl văzuse pe LeMar față în față fusese mai de mult, în timpul campaniei,

când familia Stoddard zburase până la Salt Lake City cu avionul lui LeMar si Gabe condusese de la Tyler până acolo. LeMar, atunci în vârstă de șaizeci si opt sau șaizeci și nouă de ani, cu părul încărunțit la tâmple și ochii de un albastru-cenușiu electric, era la fel de în formă și strălucitor ca orice star de la Hollywood.

— Atunci să știi, spuse Gabe, că apartamentul ăsta grozav și mașina m-au adâncit și mai mult în groapa recunoștinței.

— Prostii. Ești un băiat bun, Gabe — un băiat bun care a trecut printr-o chestie nasoală și care a avut tăria să o depășească. Faptul că ești aici și ai grijă de Drew ne face mai mult decât chit. De fapt, fără să mă laud singur, eu am fost cu ideea să te aducem aici.

— Păi atunci, vă mulțumesc pentru asta. O să fiu aici cât timp va fi nevoie de mine.

Gabe se opri în ultimul moment de la a adăuga *domnule*.

Excelent. Deci, mă întrebam dacă ai puțin timp azi pentru mine, să zicem la prânz?

Daca pacientul meu nu are nevoie de mine, desigur.

— Perfect. Noi suntem la clubul de iahting, pe râu, mai jos de strada ta. Trimit un șofer să te ia pe la prânz. Odată ce o să vezi *Afrodita*, nu cred că o să te mai simți vinovat că mi-ai ocupat locul la Watergate.

Obișnuit ca fiecare om din Washington să știe tot ce fac ceilalți, Gabe aproape că se aștepta ca magnatul să spună ceva despre geamul spart al Buickului.

— O să aștept în față, spuse Gabe.

— Perfect. Să nu vii sătul.

Gabe așează receptorul în furcă și trase apoi draperiile, inundând apartamentul minunat al lui LeMar de lumina zorilor. Patru etaje mai jos, râul Potomac strălucea. Undeva în josul râului, posesorul apartamentului stătea probabil pe puntea unei nave ce purta numele zeiței grecești a iubirii și frumuseții, savurând un amestec exotic de cafea arăbească, în timp ce companiile pe care le deținea continuau să producă, crescându-i profitul net, într-un ritm mult mai rapid decât putea el cheltui.

Frumoasă viață, domnule... în afara unei mici probleme a fiului dumneavoastră.

Gabe alese niște boabe din Kenya din varietatea de sortimente care se găsea în frigider și puse o lingură în Coffee Master. Prin simpla atingere a unui buton, boabele selectate au fost prăjite. Iar rezultatul, deloc surprinzător, de altfel, a fost desăvârșit.

Frumoasă viață.

Cu ceașca în mână, scoase agenda de telefon din sertar, o deschise la litera B și o așeză lângă telefon.

Se decisese în privința lui Drew Stoddard. Era timpul să pună lucrurile în mișcare. Formă numărul și ascultă cum suna linia de telefon privată a lui Kyle Blackthorn, în timp ce își imagina biroul mic, aflat la sute de kilometri depărtare, împodobit cu țesături și obiecte indiene, majoritatea Arapaho, tribul din care provenea Blackthorn.

— Doctor Blackthorn.

— Kyle, sunt eu, Gabe.

— Salut, prietene. Simt că ar trebui să aleg o formulă de salut folosită în mod obișnuit pentru a da binețe șefului de trib. Dar pe asta o păstrez pentru consiliile tribale.

— Ei, asta e destul de amuzant. Și eu care credeam că voi nu prea aveți simțul umorului.

— Ești bine acolo, în marele oraș?

— Destul de bine. Mi-e dor de toată lumea de acasă, dar îmi dau voie cu cizme de cowboy, așa că mă descurc.

— Ce pot face pentru tine, prietene?

— Ai putea să mă lași să-ți trimit un bilet de avion la clasa I, ca să vii aici și să te ocupi de ce faci în mod normal.

— De pacient adică?

— Prefer să te lămuresc când ajungi.

— Trebuie să vin repede?

— Foarte repede. Poți să-ți dai peste cap programul?

— Știu că nu m-ai chema în felul ăsta dacă nu ar fi ceva foarte important și știi că, după ce ai salvat-o pe mama de la moarte, ai putea să-mi ceri orice.

— Cineva o să te sune azi, mai târziu, să-ți dea detalii despre drum.

— De abia aștept să te văd, prietene.

— Nu uita să-ți aduci trusa.

— Nu plec niciodată fără ea.

Capitolul 14

Pe furgoneta albă, fără geamuri, scria B&D DRYWALL și un număr de telefon din Washington, la care, dacă cineva ar fi sunat, apelul ar fi fost deviat spre un robot pe care nimeni nu îl verifica. Înăuntru, Carl Porter

își ajustă căștile și continuă să asculte conversația dintre doctorul Gabe Singleton și un alt doctor, numit Blackthorn.

Cu toate că nu dormise decât trei ore în ultimele douăzeci și patru, Porter era perfect treaz. Mereu reacționa așa la furie și frustrare, iar în momentul acela le resimțea pe amândouă. Pentru a doua oară, fusese atât de aproape de a-și îndeplini misiunea, dar doctorul James Ferendelli reușise iarăși să-i scape.

Când preluase acest caz, Porter se așteptase să-și elimine ținta în câteva zile — maxim o săptămână. Cracovski angajase o mică armată de detectivi particulari și trimisese vorbă că oferă cincizeci de mii de dolari recompensă pentru cine reușește să-l asasineze. Dar, după ce Porter își ratase ținta la casa din Georgetown, Ferendelli se dovedise a fi șiret și plin de resurse, iar frustrarea lui Porter creștea treptat, pe măsură ce încercările sale eșuau. Și acum ratase din nou.

Conversația lui Singleton se termină și Porter lăsă căștile deoparte. Știa foarte puține despre cel care îl plătea, dar era evident că acest Cracovski avea resurse nelimitate și acces la profesioniști care știau să le folosească. Echipamentul de supraveghere instalat în apartamentul lui Singleton era sofisticat, de ultimă oră. În plus, un sistem de urmărire GPS, desprins parcă din filme, fusese atașat de șasiul de la mașina lui Singleton, cu alimentare la sistemul sistemul electric.

Porter tocmai se întindea încercând să-și relaxeze mușchii gâtului și ai spatelui, când se auziră bătăi în ușa din spate — trei, apoi încă două. Era Cracovski.

Cu pistolul cu amortizor în mână și cu luminile stinse, Porter descuie ușa.

Steve Cracovski deschise larg ușile și intră repede înăuntru. Era cel puțin la fel de înalt ca Porter, cu umeri mai lați și talia mai subțire, cu un cap mare, perfect ras. Ochelarii cu rame subțiri făceau ca înfățișarea sa să se situeze undeva între cea a unui profesor de colegiu și un hamal.

— Ceva nou? întrebă el, fără să salute.

— Tăticul președintelui l-a invitat pe Singleton la prânz. Și apoi mai e un tip, Blackthorn, Kyle sau Lyle, ceva de genul ăsta. Singleton l-a sunat. Tocmai au terminat de vorbit. Singleton l-a rugat să ia avionul încoace cât mai curând și să-și aducă trusa.

— Asta a zis? Trusa?

— Așa cred. Cred că e și el doctor.

— Toți doctorii ăștia, murmură Cracovski. O să îl verific. Ești obosit? Vrei să te înlocuiesc?

— Îl vreau pe Ferendelli.

— Am înțeles. Mai devreme sau mai târziu, o să iasă el la lumină. Ai încercat să folosești telecomanda în tunel?

— De câteva ori, în caz că animalele alea mă trăgeau pe sfoară că Ferendelli o întinsese.

— Nu știu dacă are rază mare de acțiune. Sigur vrei să rămâi aici?

— Da, tu vezi ce faci și găsește-l.

— Ferendelli simte tensiunea în mod sigur. Știe că, dacă se întoarce, e ca și mort. Știe că, dacă stă ascuns, nu va afla niciodată cu ce se confruntă sau ce poate face în privința asta. Cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să contacteze pe cineva și să îi ceară ajutorul. Pot să pun pariu că acel cineva e Singleton.

— Mașina?

— Știi unde este, nu? Urmărește-o pe monitor și când se mișcă, te miști și tu.

— Du-te și vorbește cu oamenii tăi. Dă-mi ceva cu care să lucrez și fac eu restul.

— Tu să fii doar pregătit, Porter. O să-l găsim. Mă întorc în patru ore să văd ce faci.

— Mai bine în șase, spuse Porter.

Privi până ce ușa se închise, apoi aprinse o lumină slabă și își puse iarăși căștile în urechi. Mai demult, stătuse mai bine de o zi agățat într-un copac, în junglă, așteptându-și ținta. Încă șase ore acum nu însemnau nimic. Nu era timp pierdut dacă ajungea să îi tragă un glonț drept în ochi doctorului James Ferendelli — aceea fiind lovitura lui preferată. Era timpul ca fotografia bărbatului să se alăture celor peste două sute care se găseau deja în galerie, pe peretele cabinetului său.

Problema nu mai suferea amânare.

Capitolul 15

— Este o navă F-45. Patruzeci și patru de metri până la pupa, lățime de nouă metri. Carena din oțel...

Dacă Gabe se simțise ca Alice în Țara Minunilor înainte să ia prânzul cu LeMar Stoddard, turul *Afroditei* îl îndepărtase mult de vizuina iepurelui.

Iahtul era de un lux țipător, cu carpete orientale, finisat în piele, corpuri de iluminat din cristal și trei băi cu jacuzzi. Celelate două camere aveau cabine de duș elegante.

Era ciudat să fie escortat în acest tur privat al năucitoarei nave de către tatăl lui Drew, când Drew însuși se afla la câțiva kilometri distanță. De fapt, înainte ca șoferul lui LeMar să vină după el, Gabe luase un taxi până la Casa Albă și se întâlnise cu fiul și nora lui LeMar, precum și cu Magnus Lattimore.

Veștile pe care le i dădu Gabe, cum că acceptă să continue demersul lui Ferendelli — cel puțin pentru moment — au fost primite de cei trei într-o liniște plină de recunoștință și cu hotărârea imediată de a face orice le cerea Gabe.

În schimb, Drew trebuia să accepte să coopereze cu doctorul Kyle Blackthorn, atâta timp cât psihologul judiciar avea nevoie pentru a pune un diagnostic și a-i da un tratament. Și într-un final, trebuiau să înțeleagă că, dacă președintele mai avea fie și o singură criză, Gabe renunța la tot și îl chema pe vicepreședintele Tom Cooper, pentru a pune în aplicare Amendamentul douăzeci și cinci.

— Unde a fost construită minunăția asta? întrebă Gabe, mulțumit că se gândise în sfârșit la o întrebare.

— În Olanda. Olandezii și italienii sunt cei mai pricepuți la așa ceva. N-o am pe *Afrodita* decât de șase sau șapte luni, dar e de departe cea mai bună navă pe care am avut-o.

— În ce clasă se încadrează? întrebă Gabe din nou, aducându-și aminte câte ceva din cunoștințele de la Academia Navală.

Stoddard, care purta o cămașă lungă, fără cravată, pantaloni marinărești negri și o jachetă albastră, păru plăcut impresionat.

— Transatlantic. Poate merge și pe Mediterană, cu paisprezece sau cincisprezece noduri. Nu e cea mai rapidă doamnă de pe mare, dar, în mod sigur, una dintre cele mai fandosite și mai relaxante. Nu mă deranjează să pierd jumătate de zi în plus pe Atlantic. Poate într-o zi mă însoțești într-o excursie.

— S-o luăm cu începutul. Întâi să-l ținem pe fiul tău în fruntea țării.

— Bine zis.

Gabe se minună iarăși de confortul și de lipsa de afectare cu care tatăl președintelui își savura și își etala bogăția. Gabe se gândi apoi că, de fapt, era ceva normal, când ai tot ce-ți dorești și în plus miliarde de dolari în cont, în caz că descoperi ceva care îți lipsește, nu putea fi prea greu să te comporți ca și când totul ar fi fost absolut firesc. Și totuși se gândi, în

timp ce se așezau la o masă de sticlă aflată pe punte, că acesta era un om care fondase și finanțase un mare număr de instituții filantropice, concentrate în mare parte pe cercetarea în domeniul cancerului și scăderea mortalității în rândul copiilor. Un om care îi oferise lui Gabe sprijin emoțional și financiar, care-i plătise un avocat, într-un moment în care tatăl său îi întorsese spatele. Bogăție fără clasă și stil sau termenul disprețuitor de *nouveau riche* în mod clar nu i se potriveau lui LeMar Stoddard.

Pe masă erau așezate cristaluri și porțelanuri fine. La stânga lui LeMar, trona o cutie de medicamente, din argint. Îl observă pe Gabe că se uită și răspunse întrebării neformulate încă, punându-și trei tablete pe limbă și înghițindu-le cu un pahar mare de apă cu lămâie.

— Vezi la ce trebuie să te aștepți? Două pastile pentru tensiune și una care să-mi controleze aciditatea din stomac. Și asta e doar seria de prânz. Doctorul meu fie o să îmi coboare tensiunea la doisprezece, fie o să mă omoare, din două, una.

— Pare să fie un doctor bun. Și eu încerc să ating astfel de valori cu pacienții mei. Și ei se plâng la fel de mult. Și cum e tensiunea, răspunde la tratament?

— Nu întreba, încheie Stoddard schimbul de replici, făcând semn chelnerului tânăr în haină albă că poate să îi servească. Sper că îți place somonul.

— Nu prea mâncăm pește în Wyoming, răspunse Gabe. Ne e teamă să nu se amestece mirosul cu cel al vitelor care trec prin mijlocul străzii principale.

Stoddard rânji.

— Mă bucur să te văd după atâta timp, Gabe, spuse el. Tot timpul ți-am apreciat simțul umorului.

— Se spune că autoironia e o formă avansată de spirit și inteligență, da' pentru mine parcă-i mai ușor, având în vedere că tre' să râd de mine.

— Termină cu prostiile. Eram și eu acolo, mai știi? E limpede că ai reușit să depășești tragedia și ai reușit să devii cineva.

— Mulțumesc, domnule. Umblă vorba că și fiul dumneavoastră e pe cale să devină cineva.

Fața lui Stoddard se încrețea când zâmbea, dar Gabe observă totuși că ochii remarcabil de inteligenți ai magnatului rămâneau fixați asupra lui, de parcă ar fi vrut să îi interpreteze fiecare nuanță a expresiei.

Fii atent, își dădu singur un avertisment. În tot cazul, acesta nu era un om care să guste pălăvrăgeala — sau cel puțin, nu pentru multă vreme. Gabe ghici că, atunci când venea vorba de prânzul cu Stoddard, fie la

club, fie la apartamentul din Watergate sau acolo, la bordul *Afroditei*, se serveau doar preparatele din meniu și nimic în plus.

— Deci, spuse Stoddard, în timp ce i se punea în față o salată Waldorf, înțeleg că ai fost invitat special la dineul în cinstea președintelui Botswanei, de noaptea trecută.

Gabe se întrebă scurt cât de des era invitat tatăl președintelui la astfel de evenimente. Se gândi că, deși era cel mai important conducător al lumii, Drew va rămâne mereu intimidat de acest om. Părea foarte probabil ca tatăl să fie omis de pe listele de invitați tocmai din această pricină.

Gabe decise de asemenea că, dacă Stoddard știa de seara precedentă, aflase atunci și de absența fiului său și a doctorului acestuia, lucru care îi dăduse de bănuit.

Și chiar pentru un om mai puțin perspicace decât gazda sa, implicațiile păreau evidente. Gabe se prinse de marginile scaunului de parcă ar fi fost un colac de salvare. Cu cinci minute în urmă, prânzul de abia începuse și *Afrodita* se afla încă la debarcader, iar acum se avântaseră deja în ape tulburi.

— Eu... în ultimul moment am fost reținut, încercă el să evite discuția.

— Dar ai fost acolo o vreme.

Asaltul cu întrebări referitoare la ce se întâmplase la Casa Albă era iminent. Gabe își dădu seama că era timpul să atace înainte să fie atacat.

— Domnule...

— LeMar.

— LeMar, știi că niciodată nu aș putea trăda încrederea pe care pacienții mei mi-o acordă. Încrederea pe care o am în confidențialitatea doctor-pacient vine pe locul doi după încrederea pe care o am în calul meu.

— Sunt îngrijorat pentru fiul meu. Asta-i tot.

— Înțeleg.

— Gabe, deși Drew suferă de astm de mulți ani de zile și mi-a spus si de migrenele pe care le-a avut în trecut, nu pot să nu mă gândesc că e mai mult decât povestea asta care se oferă publicului. Știi că n-aș fi reușit toate astea — arătă spre *Afrodita* — dacă n-aș fi fost genul care să își dea seama când aude o minciună și, când am văzut înregistrarea conferinței de presă de aseară, ceva mi s-a părut în neregulă.

— Nu știu ce să zic, răspunse Gabe, nedorind să îi confirme lui Stoddard nici cea mai vagă bănuială că ar fi fost ceva în neregulă din punct de vedere medical cu fiul său, mai mult decât se arătase publicului. Nu pot să îți spun nimic nou față de ce știi deja.

Spre surprinderea lui Gabe, miliardarul se aplecă înspre el.

— Gabe, se întâmplă ceva cu Drew? întrebă el. Adică ceva serios.

Gabe ezită, apoi se retrase de la masă.

— LeMar, nu mă forța să plec. Și te rog, nu îmi reaminti câte ai făcut pentru mine atunci. Ți-am spus deja, de nenumărate ori, cât de recunoscător îți sunt.

— Stai, stai, spuse Stoddard, ridicându-și mâinile. Sunt un părinte îngrijorat. Asta-i tot. Fiul meu începe să aibă migrene pe care nu le avea înainte, brusc, medicul lui personal dispare, la fel și fiica acestuia. Mă învinuiești că îmi fac griji?

— Nu, domnule... LeMar. Nu te învinuiesc deloc. Își alegea cuvintele cu atenție. Dacă Drew îmi va spune vreodată că are o problemă de sănătate pe care vrea să ți-o împărtășesc, te voi contacta în secunda următoare. Dar, până când se întâmplă asta, trebuie să te obișnuiești cu genul ăsta de frustrare.

Stoddard oftă și făcu semn chelnerului că nu mai era interesat de somon. Nerăbdător ca inchizitoriul să se termine, Gabe îl imită. În următoarele zece minute, în timp ce serveau cafeaua și un sufleu de ciocolată despre care Gabe ar fi spus că frizează perfecțiunea, conversația se relaxă considerabil — o poveste amuzantă din copilăria președintelui, niște întrebări despre cabinetul lui Gabe la Lariat, o anecdotă despre Magnus Lattimore, conținând o sugestie subtilă despre înclinațiile homosexuale ale acestuia, o posibilitate la care Gabe se gândise în trecere, fără a-i acorda prea mare importanță.

— Deci, întrebă Stoddard, din senin, cât de mult ai stat în preajma lui Thomas Cooper al III-lea?

— Foarte puțin, de fapt.

— Insistă să i se spună al III-lea de câte ori e posibil — nu vrea să fie un Tom Cooper oarecare. Nu ai o relație medic-pacient și cu el, nu?

— Doar dacă îmi cere ajutorul, ceea ce până acum nu s-a întâmplat. Are propriul lui doctor — un tip din Marină.

Gabe nu se simțea în largul lui vorbind despre alții cu Stoddard, dar era evident că tatăl președintelui, ca mai toți cei pe care îi cunoscuse de când ajunsese la Washington, era la curent cu zvonurile, speculațiile, informațiile care circulau atât de fulgerător pe cât de ușor se făceau schimburile de cai în Tyler.

Gabe știa că și cea mai nevinovată remarcă, precum cea cu privire la Tom Cooper, care nu îi ceruse ajutorul în calitate de pacient, putea fi folosită de persoana potrivită, la momentul potrivit. Se gândi încă o dată c-ar trebui să aibă grijă. Nu era pregătit pentru jocul ăsta, tot așa cum

nu era pregătit să concureze în proba de patinaj la Jocurile Olimpice. Își întinse gâtul și-și dădu seama cât era de obosit și cât de încordat stătea.

— Știu că ești foarte atent cu ce-mi spui, remarcă Stoddard, și cred că la fel faci cu toată lumea. Dar vreau să știi că dacă auzi sau afli ceva despre vicepreședinte, orice, i-ai face un mare serviciu fiului meu și totodată prietenului tău, dacă ai veni să mă anunți.

— Nu înțeleg, răspunse Gabe. Credeam că vicepreședintele și Drew nu sunt doar pe aceleași baricade politice, ci și buni prieteni.

— Prostii, izbucni Stoddard. Pe scurt, exact contrarul imaginii pe care au oferit-o publicului oamenii lui din PR, Thomas Cooper al III-lea nu este prieten cu Drew. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să se așeze în spatele Biroului Oval și în fiecare zi nu se gândește decât că mai are încă patru ani de așteptat până să ajungă acolo, asta dac-o să ajungă vreodată.

Gabe era șocat de virulența atacului lansat de Stoddard.

— Păi, nimic din ce am auzit eu nu vine în sprijinul acestei păreri, reuși el să spună.

— În timpul alegerilor, acum patru ani, Cooper a lansat niște zvonuri despre Drew. Când a fost confruntat, bineînțeles că a negat totul, iar fiul meu chiar l-a crezut. Dar eu știu mai bine. L-am avertizat pe Drew să nu îl aleagă, dar nu m-a ascultat. Tom Cooper e un Brutus și, la cum stau lucrurile, de abia așteaptă sfârșitul alegerilor ca să iasă în față și să se laude cu realizările lui Drew.

Gabe clătină din cap, îngrozit. Una dintre numeroasele realizări ale președintelui era că oferise credibilitate și însemnătate publică acestei poziții secunde, lucru rar întâlnit în administrațiile anterioare. Explicația pe care o dădea presa, era, desigur, că Drew îl pregătea pe Cooper ca democrații să dețină controlul încă opt ani. Oare ce se afla în spatele atacului veninos pe care îl lansa LeMar împotriva acestui om? Gabe continua să se întrebe. Era suspicios sau avea informații clare că ceva era în neregulă — că postul de președinte al fiului său era în pericol? Asta se ascundea oare în spatele invitației la prânz? Știa mai mult decât lăsa să se înțeleagă despre boala lui Drew?

— În cazul ăsta, spuse Gabe, te asigur c-o să fiu numai ochi și urechi.

Dintr-odată, figura miliardarului se mai îmblânzi. Se întinse peste masa elegantă și apucă mâna lui Gabe cu ambele mâini. Părea dintr-odată atât de schimbat, vulnerabil și neputincios, ca un bătrân de șaptezeci de ani.

— Gabe, te rog, spuse el, cu o sinceritate ce nu putea fi pusă la îndoială. Ai grijă să nu i se întâmple ceva băiatului meu.

Capitolul 16

Gabe, te rog. Ai grijă să nu i se întâmple ceva băiatului meu.

Cu demonstrația de vulnerabilitate a lui LeMar Stoddard încă proaspătă în minte, Gabe intră în Casa Albă prin punctul de control din aripa vestică și se îndreptă direct spre clinică. Președintele și Prima Doamnă îi promiseseră că aveau să-și petreacă ziua acasă, cu excepția unei întâlniri în timpul prânzului, cu consilierii de campanie în mica sală de mese din Casa Albă și a unei conferințe de presă planificată până în cele mai mici detalii, la care trebuia să ia parte și Gabe.

Sondajele spuneau că exista o diferență undeva între opt și unsprezece procente în favoarea lui Drew și Tom Cooper în fața lui Bradford Dunleavy și Charlie Christman, cu patru mandate la activ în Texas și o politică mai de dreapta decât Dunleavy, proclamând un conservatorism moderat.

Între opt și unsprezece puncte diferență nu se putea vorbi de o victorie răsunătoare, dar era totuși un rezultat încurajator în acest stadiu al campaniei. Și totuși, Lattimore îi reamintise lui Gabe cu câteva ore în urmă că până și un avans de unsprezece puncte ar dispărea la vestea că șeful statului ar putea fi diagnosticat cu vreo boală psihică sau, mai rău, că se află deja sub tratament. Zvonurile care apăruseră în legătură cu tratamentul pentru depresie fuseseră de ajuns să zdruncine campania lui Dukakis. Mai existaseră și alte greșeli în strategia democraților la acele alegeri, admisese Lattimore, dar cele douăsprezece puncte în plus ale lui Dukakis se transformaseră în zece puncte în minus cu o viteză amețitoare.

Gabe era cât de cât interesat și de un sondaj publicat în *Post*, pe care îl citise în mașină, pe drumul înspre Casa Albă. Thomas Cooper al III-lea deținea un avantaj de paisprezece puncte asupra lui Charlie Christman, dacă cei doi ar fi concurat pentru cea mai înaltă poziție. Electoratul era interesat de experiență și de încrederea publică. Sondajul nu prezenta și rezultatele unui meci ipotetic între vicepreședinte și Dunleavy, dar analistul sondajului era de părere că Thomas Cooper ar câștiga și această cursă.

Tom Cooper e un Brutus.

Mica sală de așteptare din cabinet era goală, mulțumită lui Heather Estee, tânăra și deosebit de eficienta recepționeră, totodată manager de birou. După spusele ei, în cei trei ani și ceva de când lucra cu Jim Ferendelli, relația lor devenise una strânsă și dispariția lui o marcase, la fel ca și cea a fiicei lui.

— Am luat de câteva ori prânzul cu Jennifer, îi spusese Heather lui Gabe, și odată am fost la cumpărături. Este o persoană grozavă, talentată, minunată. Nu pot să cred că a dispărut. În fiecare zi mă rog să fie bine.

Când Gabe intră pe ușă, Heather, care vorbea la telefon, ridică ochii de pe carnețelul în care își nota ceva, îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna. Gabe se îndreptă spre ușa pe jumătate deschisă a biroului și Heather îl îndemnă să bată, pentru că doctorul care îi ținea locul era înăuntru.

Gabe dădu să intre, când o auzi:

— Gretchen, stai o clipă, te rog. Domnule doctor, asta era pe birou când m-am întors, am avut niște drumuri de făcut.

Îi întinse un plic alb, pe care era tipărit DR. GABRIEL SINGLETON. În acel moment, ușa de la birou se deschise. Gabe lăsă plicul să-i alunece în buzunar și fu salutat cu un zâmbet convențional, un semn al capului și o strângere scurtă de mână de doctorul de serviciu din ziua respectivă, căpitanul de marină Nick McCall.

Salutul nu îl descurajă pe Gabe. Cea mai mare parte a medicilor de la Casa Albă păstrau față de el o doză de răceală și formalism — nimic surprinzător, de altfel, ținând cont că amiralul Ellis Wright conducea întreaga operațiune, ca șef al Administrației Militare de la Casa Albă și al tuturor membrilor personalului... cu excepția medicului președintelui, care era un civil.

— Vreun semn de la POTUS? întrebă Gabe, închizând ușor ușa în urma lui.

— Nimic de când ai plecat. Nici un cuvânt. A fost într-o întâlnire în sala de mese, la care a stat cam o oră. Magnus tocmai a sunat și a zis că o să vină să te ia în câteva minute.

— Bine.

— Gabe, îmi pare rău că nu am avut ocazia să vorbim. Am fost ocupat încercând să pun totul la punct după dispariția lui Jim Ferendelli.

— Ai vreo teorie despre asta?

McCall clătină din cap în semn că nu.

— N-are nici un sens. Jim părea un tip care nu ieșea prea tare în evidență, complet devotat președintelui și muncii sale. Serviciile Secrete și o grămadă de agenți FBI încă mai încearcă să-l găsească, și tot circulă zvonuri.

— Ei bine, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să-l văd chiar în clipa asta intrând pe ușă.

— Ție cum ți-a mers până acum?

— Am evoluat. De la treizeci de pacienți în Wyoming am ajuns să am unul aici și sunt epuizat. Ce zici de asta?

— E foarte solicitant să-l ai ca pacient pe cel mai important om de pe planetă. Nu-ți face griji, vor apărea mai multe cazuri pe parcurs. Acum o oră a venit cineva din administrație acuzând dureri în piept și tensiune oscilantă, care indicau un infarct miocardic pe EKG. A fost destul de antrenant. Tocmai am terminat de strâns pe aici.

— Ai avut tot ce ți-a trebuit?

— În mare, da, ne-ar fi prins bine niște mâini pricepute în plus și mai mult loc, dar ne-am descurcat. Nitrați, oxigen, morfină, aspirină, i-am luat sânge. Era stabil când a ajuns ambulanța.

Sângele!

După ce îi luase trei fiole de sânge președintelui, Gabe le adusese la cabinet, le etichetase cu numărul de telefon din Tyler, scris invers, le pusese într-o pungă sigilată și le așezase pe un raft în frigiderul de sub ghișeu, până să decidă ce teste să facă și unde să le trimită pentru probe. Nu era procedura legală, ca la carte, dar reprezentau probe, și era mai bine ca numele lui Drew Stoddard să nu apară pe așa ceva. Oboseala, ora târzie, lipsa unui plan și evenimentele care se succedaseră îi luaseră gândul de la fiole.

— Se pare că te-ai descurcat de minune, zise el, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i spună că-i luase sânge președintelui. Amintirea lui LeMar Stoodard încercând să scoată informații de la el și imaginea lui Ellis Wright, fixându-l și punându-i la îndoială cunoștințele medicale, îl opriră la timp. Lattimore ar trebui să știe unde să facă testele de sânge.

Ca să nu se dea de gol, își drese vocea și îl întrebă pe McCall dacă vrea să bea un pahar din cola dietetică pe care o lăsase în frigider. Acolo nu se afla de fapt nimic, dar avea explicația pregătită, ceva în legătură cu firea lui ametită. Căpitanul fu de acord și Gabe intră în sala de tratament, pregătit să continue șarada.

Frigiderul era gol.

Nici o cola dietetică. Nici o fiolă de sânge.

Nimic.

Gabe încercă să reconstituie mental ce se întâmplase în seara aceea. Pe la ora două luase liftul până la clinică, etichetase fiolele și le pusese în frigider, pe un raft în spate. Apoi Treat Griswold și cu el părăsiseră Casa Albă.

Gabe era sigur de asta.

— Nick, știi să fi umblat cineva în frigider? Cola mea a dispărut.

— Nu pot să știu decât ce s-a întâmplat de la șapte jumătate dimineața, când am ajuns eu aici. Nu am ieșit nici măcar să iau prânzul. Heather

mi-a trimis ceva la pachet. A fost un haos aici, cu pacientul. Și sala era plină, așa că se poate ca cineva să fi dat de ea și să se fi servit.

La naiba! Bine, Singleton. O cola dietetică e una. Și fiolele sunt cu totul altceva. Inventează un scenariu care să explice cum au dispărut odată cu pacientul.

Vocea lui Heather, prin interfon, îl întrerupse.

— Doctore Singleton, domnul Lattimore este aici.

— Spune-i că vin imediat.

Haide! se îndemna singur. *Cum s-a întâmplat?*

Gabe se depărtă de Nick MacCall și traversă camera, până la toaleta unde, nu cu mult timp în urmă, intrase într-un conflict serios cu un papion. Hârtia din plic era tipărită.

Doctore,
Am cheile de la apartamentul lui J.F. Ne întâlnim în parcare.
A.

PS: Mașina ta arată grozav.

Alison.

Gabe trase apa, pentru efect, și se spălă pe mâini. În timp ce și le ștergea, se întoarse la McCall.

— Nick, îmi spui și mie un lucru? începu el, știind răspunsul înainte să termine întrebarea. Ce asistentă te-a ajutat cu pacientul?

— Cea nouă, Alison. A venit repede de la clinica din clădirea Eisenhower. E excelentă. Ca un doctor. Ai cunoscut-o?

— Da, răspunse Gabe, simțind o presiune crescândă în piept. Am cunoscut-o.

Capitolul 17

La ora cinci, Gabe părăsi Casa Albă și luă un taxi spre Watergate. După ce observase că lipseau fiolele cu sângele pe care-l luase președintelui și aflase că Alison fusese la clinică și asistase la resuscitarea pacientului, merse

în apartamentul prezidențial să-și consulte pacientul. Drew Stoddard era vesel, în formă, plin de energie. Nu-și aducea aminte de evenimentele din noaptea trecută, dar amnezia nu-i afectase memoria de lungă durată și starea sa mentală nu indica nimic grav.

— Amiralul înțepat crede că el conduce aici, spuse Drew. Și, într-o anumită măsură, chiar așa și e. Dar uneori trebuie să-i reamintesc că, în ciuda autorității pe care o are, eu sunt *numero uno*. Să te aduc pe tine la Washington în locul medicului militar pe care îl sugerase Wright a fost o modalitate de a-l pune la punct. Auzi, nu știu dacă ți-am spus atunci când eram în Tyler, dar tata a fost cu ideea să te aducem aici. Are o părere foarte bună despre tine.

— Și eu despre el.

— Crezi că te descurci cu amiralul?

— Cu sprijinul tău, o să mă descurc cât e nevoie.

— Deci rămân Marele Șef?

Întrebarea fusese pusă cu detașare, dar nu era greu să ghicești seriozitatea din spatele ei.

— Da, spuse Gabe.

— Și câtă libertate am?

— Pentru moment, puțină... foarte puțină.

Pentru o clipă, președintele păru gata să se lanseze într-o polemică.

— Poate, de mâine încolo, încep și eu să intru în campanie? se hotărî să spună, într-un final. Știi, ca să îmi păstrez postul?

— Hai să o luăm încet, Drew. Am chemat un medic care ar trebui să fie aici mâine. Am nevoie de cineva cu care să împart povara pe care ai lăsat-o pe acești umeri încovoiați. Și l-am ales pe el.

De abia după ce se urcă în taxi, Gabe realiză implicațiile deciziei sale de a nu-i spune președintelui că luase masa cu tatăl său. Nu era o omisiune, admise Gabe, dar chiar nu părea momentul potrivit pentru potopul de întrebări care ar fi urmat. Poate că începea să intre în jocul capitalei: Mai Puțin Înseamnă Mai Mult — Nu Ai Spus O Minciună Dacă Nu Ai Spus Nimic.

Altă întrebare rămasă fără răspuns era cu cine să vorbească despre tentativa de asasinat căreia îi fusese victimă. Ultimul lucru pe care și-l dorea, în afară de a fi împușcat, era ca un contingent al Serviciilor Secrete să îl urmărească peste tot, lăsând deoparte publicitatea agresivă care ar fi urmat, fără îndoială. Până găsea o soluție, decise să lase lucrurile cum erau.

Se gândi cât de mult îl va ajuta prezența lui Kyle Blackthorn. Psihologul, a cărui logică îi amintea lui Gabe de domnul Spock din *Star Trek*,

avea o înțelepciune și o viziune pragmatică pe care nu le mai întâlnise la nimeni până atunci.

Dar, mai întâi, trebuia rezolvată problema cu Alison Cromartie — pentru cine lucra în realitate, de ce îl mințise pe Gabe și cum furase sângele președintelui.

La șase fără un sfert, când Gabe ajunse la garajul din Watergate, Buickul se afla la locul lui, cu geamul schimbat și interiorul curățat. Dacă bara de protecție fusese cumva atinsă, acum era ca și nouă. Dacă tapițeria fusese cumva sfâșiată de glonțul asasinului, acum era reparată. Alison avea ceva influență.

Gabe se sprijni de mașină și încercă să pună cap la cap informațiile pe care le avea și sentimentele lui despre acea femeie. Un curs de psihiatrie la care participase, destinat celor de la medicină generală, alocase o oră chestiunii sociopaților — indivizi cu o abilitate slabă sau inexistentă de a face diferența între adevăr și minciună, bine și rău. Volubili, adesea carismatici, de obicei ușor de crezut, întotdeauna periculoși. Boala avea și un nume formal — din pricina asigurărilor medicale — personalitate antisocială sau ceva în genul ăsta. Nu era sigur care era termenul exact. Oare Alison era așa? Gabe își dorea să fi fost mai atent la curs.

— Deci, cowboy, ce zici de noile roți?

Alison, îmbrăcată în blugi și cu un hanorac subțire cu fermoar, se sprijinea de un Volvo, și îl urmărea cu privirea de la câțiva metri.

— Poți aranja și o vizită la croitor?

— Cunosc multă lume, dacă la asta te referi. De fapt, nici n-a trebuit să apelez la cei de la birou. Columbianul care deține service-ul auto de la colț crede că suntem sortiți să ne petrecem viața împreună. El a făcut toate astea.

— Și dacă îl rogi să-ți facă servicii, nu-l încurajezi?

— Poate, dar are cam șaptezeci și cinci de ani, trei dintre fiii lui lucrează cu el și cred că încă este căsătorit. Nu mă pricep eu prea bine la citit oamenii, dar nu pare să reprezinte o amenințare.

Dar eu? vru Gabe să întrebe, uitându-se dinadins în altă parte. *Eu sunt o amenințare?* Fu surprins de cât de rănit se simțea — dezamăgire amestecată cu furie — îl mințise mai mult într-o singură zi decât Cinnie pe toată durata căsniciei lor.

— Ferendelli stătea în Georgetown, nu? întrebă el.

— În capătul îndepărtat față de locul în care ne aflăm noi acum — la o distanță pe care poți s-o parcurgi și pe jos și cu mașina. De obicei ai noroc la vânătoarea de locuri de parcare?

— Găseam în Tyler, dar acolo sunt doar trei sau patru mașini în oraș și o mulțime de locuri de parcare.

— În cazul ăsta, luăm mașina, zise și îi aruncă cheile. Traficul e aglomerat, dar nu mă deranjează să facem mai mult timp, dacă e în regulă cu tine.

Nu mă mai privi așa!

— Mă descurc, spuse el, deschizându-i portiera și primind în schimb un zâmbet care îi dădea de înțeles că o surprinsese în mod plăcut.

— În lumea mea, bărbații se tem că poți jigni o femeie deschizându-i portiera. Cred că îmi place mai mult lumea ta.

— Și spune-mi. Ai dus glonțul la laborator?

— Da.

— Și oamenii tăi au vreo teorie despre cine a încercat să mă omoare?

Dacă nu cumva a fost chiar un agent al Serviciilor Secrete.

— Nu am oameni. Am un director de departament și un șef de divizie. Tonul tău a fost dinadins ironic?

— Cum? A, nu. Își spuse c-ar trebui să fie mai atent. Doar că mă simt la limită, asta e tot. Cineva a încercat să mă omoare, poliția vine un minut mai târziu și, la cererea ta, nu le spun nimic — și, de fapt, nimănui altcuiva.

— Păi, fie că mă crezi sau nu, ai procedat bine. Am vorbit cu superiorul meu despre ce s-a întâmplat. Nu știe cine ar fi putut să facă asta sau de ce. E vreun lucru referitor la doctorul Ferendelli sau la președinte pe care nu l-ai spus nimănui?

— Nu, nimic. *Frumos întrebat*, se gândi Gabe. *Nici prea repede, nici prea forțat. Un pic de neîncredere. Începi să te prinzi destul de repede.* Superiorul tău e cel care nu avea nici cea mai vagă idee de ce ar fi dispărut Ferendelli? întrebă el.

— Scuză-mă că ți-o spun, dar iarăși pari răutăcios. Ești supărat că nu ți-am spus de la bun început că sunt agent al Serviciilor Secrete. Asta e?

— Scuză-mă. Hai s-o lăsăm baltă deocamdată.

— Fă stânga la următorul semafor.

În afară de alte câteva indicații rutiere, nu mai discutară nimic.

Casa lui Ferendelli era o clădire de trei etaje, din cărămidă, aflată pe o stradă îngustă, mărginită de copaci. Găsiră loc de parcare la doar trei case depărtare, dar tensiunea dintre ei, mai mult sau mai puțin evidentă, nu lăsa loc comentariilor referitoare la norocul lui Gabe.

— Trei mii șapte sută pe lună, mobilată, spuse Alison, când se opriră pe aleea din fața casei. Doctorul Ferendelli și soția lui erau amândoi bogați. În afară de asta, el mai inventase și patentase ceva — un fel de aparat

electronic care să arate și venele mici și arterele prin piele. Nu știu dacă exact asta făcea.

— O să încerc să aflu, dar, oricum, pare să fie destul de folositor.

— Casa din Raleigh e la vânzare pentru două milioane și jumătate.

— Sper să apuce să cheltuiască banii.

— Am fost de două ori aici, spuse ea, deschizând ușa și dezactivând apoi alarma din hol. Locul ăsta a fost cercetat centimetru cu centimetru și s-au luat deja amprentele. Mă îndoiesc că mai e ceva de găsit.

— Vreau doar să îmi dau seama cine era.

— Înțeleg, spuse Alison cu răceală. Pot să aștept în mașină sau poate în bucătărie. Se vede pădurea de aici și un pic râul. De la etaj e și mai frumos.

— E în regulă, îi răspunse el pe același ton.

— Și, Gabe?

— Da?

— Îmi pare rău că am început cu stângul.

— Și mie, răspunse el, sincer. Și mie.

Casa degaja o atmosferă minunată — grinzi masive, nefinisate, semineuri în bucătărie și sufragerie, lambriuri masive, de culoare închisă, în sala de mese, majoritatea ferestrelor cu geamuri sablate. Erau atât de mulți bani pe lumea asta și banii ăștia erau deținuți de atât de puțini oameni, medita Gabe, în timp ce urca pe scara ornamentată. Într-o singură zi urcase la bordul *Afroditei,* la clubul de iahting din bazinul Potomac, în clădirea Watergate și acum aici.

Atât de mulți bani.

Se gândi la căsuța lui din deșert, la periferia din Tyler. Contrar opiniei prietenului și colegului său de cameră de la Academie, nu era făcut pentru o viață de lux. Chiar dacă accidentul de la Fairhaven nu s-ar fi produs, tot ar fi ajuns pe la o fermă sau ceva asemănător.

Dormitorul mare avea două ferestre înalte, cu cercevele; de aici se vedeau vârfurile copacilor și, dedesubt, râul Potomac. Spectaculos. Lângă fereastră se afla un șevalet profesionist, o schiță și o pânză de 45 pe 60 de centimetri pentru pictură în ulei și se vedea că cineva — Jim Ferendelli, presupuse Gabe — începuse o lucrare. Gabe se aștepta să fie o redare a priveliștii de aici și era, într-adevăr, un peisaj. Dar, în locul imaginii de la fereastră, schița surprindea în plan îndepărtat niște coline și un soi de construcții, poate o casă, un hambar sau alte clădiri de lângă o fermă.

Medic, inventator, artist. Gabe se gândise tot timpul că termenul de *om al Renașterii* era folosit în exces, dar părea să se potrivească perfect predecesorului său.

Fără să știe prea bine ce căuta, Gabe scotoci prin hainele care atârnau în două șifoniere, verifică podeaua de sub ele, cotrobăi prin sertarele biroului și prin dulapul cu medicamente. Nu găsi decât unguentele obișnuite și analgezice slabe, nici o rețetă. Un om al Renașterii perfect sănătos.

Fără să se grăbească, Gabe intră și în cele două dormitoare mai mici de la etajul doi, apoi în biroul de lucru și în bibliotecă. Camera, probabil de cinci metri pătrați, era mobilată cu un birou din mahon, un scaun cu spătar înalt, îmbrăcat în piele vișinie, și un fotoliu lat, în aceeași nuanță. Două tablouri de Renoir împodobeau pereții.

Sertarele biroului nu conțineau nimic interesant, în afară de trei schițe de portret, care confirmau statutul de artist al lui Ferendelli. Două dintre ele, desenate în cărbune, reprezentau o tânără frumoasă, cu o figură îngustă și ochii mari și depărtați — poate fiica lui, Jennifer.

Un al treilea portret, tot în cărbune, înfățișa o femeie puțin mai în vârstă, destul de atrăgătoare, cu părul scurt și ochii luminoși, cu toate că fuseseră desenați în cărbune.

Gabe privi mai atent lucrarea. Apoi se duse cu schița până la fereastră. În lumina nopții de vară timpurie reuși să-și dea seama că femeia din desen era Lily Sexton, cea care, în cazul unei victorii a cuplului Stoddard/Cooper din noiembrie, ar deveni secretar de stat pe probleme de știință și tehnologie.

Pe peretele opus biroului și ferestrei se afla biblioteca — cu volume frumos aliniate, aproape toate cartonate și multe legate în piele — o colecție impresionantă, de trei metri lățime și aproape trei înălțime. Erau prezenți acolo marii clasici: Chaucer, Dickens, Hemingway, Tolstoi, Fitzgerald; albume de artă: impresionismul francez, Picasso, Winslow Home și altele, plus câteva volume despre cel de-al Doilea Război Mondial.

Pe lângă toate astea, istorie europeană și americană, istoria lumii, filozofie, politică — în mare parte conservatoare. Gabe deschise câteva volume, dar nu găsi nici un ex libris sau alte indicii asupra posesorului cărților — dacă acesta era proprietarul casei, sau omul Renașterii, doctorul Jim Ferendelli.

Gabe aflase mai mult decât se așteptase despre predecesorul lui, găsise ceva neașteptat — portretul lui Lily Sexton, pe care FBI-ul și Serviciile Secrete probabil că îl trecuseră cu vederea, așa că tocmai se pregătea să coboare, când observă pe ultimul raft al bibliotecii, în colțul din dreapta, niște foi îndosariate. Era un set de cinci sau șase volume, toate cu coperte colorate. Îl scoase pe cel mai mare dintre ele: *Nanomedicina*, de Robert A. Freitas, Jr, Volumul I: *Aptitudini de bază*. Era un tratat tehnic de cinci

sute șapte pagini, cu un cuprins vast și un index pe măsură. Pe antetul primei foi era tipărit cu grijă un singur cuvânt: FERENDELLI.

Gabe așează volumul pe birou și le scoase și pe celelalte. *Să înțelegem nanotehnologia, Nanotehnologia pentru TonȚI, Nanotehnologia: știință, inovație și oportunitate, Nanotehnologia: Introducere în domeniul unei idei de geniu.* Fiecare dintre volume avea numele lui Ferendelli tipărit pe prima pagină.

Gabe medită la felul atent în care găsise împachetată lenjeria de corp, la cum erau aranjate șosetele în dulapul din dormitor și adăugă termenul de „meticulos" la caracterizarea făcută doctorului. Apoi frunzări câteva minute volumele care expuneau o altă trăsătură a lui Ferendelli — fascinția pentru nanoștiință, studiul și manipularea particulelor atomice și moleculare, nanotehnologia, prepararea unor produse chimice și aparate construite din atomi și molecule.

Nanotehnologie. În doar trei minute de răsfoit, Gabe aflase deja cu mult mai mult decât știuse până atunci despre acest subiect.

Dar, decise el, lucrurile se vor schimba.

Aduse o pungă mare de gunoi din bucătărie și îndesă cărțile în ea. Când Alison îl strigă, era deja gata.

— Am găsit în bibliotecă niște lucrări de specialitate de ultimă oră care mi-ar fi de folos la clinică, minți el. Cred că doctorul nu s-ar supăra.

— Grozav. Ai găsit ceva interesant acolo?

— Nimic, minți el din nou. Adevărul e că nici nu mă așteptam să găsesc.

Floare la ureche, se gândi, în timp ce se îndreptau spre Buick. Odată ce ai început să minți, merge de la sine.

Era mult mai dificil să consulți ca la carte un pacient.

Capitolul **18**

Miezul nopții.

Trecuseră ani — decenii, de fapt — de când Gabe nu mai studiase fără întrerupere și cu atâta concentrare. Pe vremuri, o făcuse pentru examenele din facultate sau poate pentru cele de rezidențiat. Dar, oricum, având în vedere traiectoria vieții lui după Fairhaven, de abia aștepta să studieze

când avea un scop de atins. În seara asta, scopul era să afle cât de multe putea despre nanoștiință și nanotehnologie.

Își făcuse încălzirea cu lectura câtorva articole pe Internet și apoi alesese cea mai simplistă dintre cărțile lui Ferendelli — o privire de ansamblu asupra domeniului, într-un volum mic, coordonat de editorii de la *Scientific American*.

Apoi luase *Nanotehnologia pentru TonȚI*.

Acum aborda cărțile mai degrabă după subiect decât răsfoindu-le din scoarță în scoarță. Nanotehnologia în lumea noastră... modalități de prelucrare moleculară... cum să construiești la dimensiuni mari pornind de la construcții mici... transformarea moleculelor în motoare... călătoria fantastică în interiorul corpului uman. Era probabil, chiar foarte probabil, ca studiul nanoștiinței și nanotehnologiei să nu aibă nimic de-a face cu dispariția lui Jim Ferendelli. Dar, în acel moment, Gabe nu prea avea alte idei și, în plus, cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă, un asasin plătit sau un om care făcea parte dintr-un plan bine pus la punct, încercase să-l omoare.

Alison spusese că ar putea lua un taxi sau metroul până acasă, iar Gabe, nerăbdător să se apuce de citit și neavând dispoziția necesară să-i interpreteze fiecare cuvințel, căutând semnificații ascunse, aproape că fusese de acord. Într-un final, se lăsă pradă sentimentelor contradictorii pe care le avea pentru ea și ezitării de a pune capăt serii, și o conduse acasă, în tăcere.

Locuia într-un bloc din cărămidă, cu o grădină în față, în Arlington, Virginia, pe partea cealaltă a râului, deși îi împărtășise lui Gabe că nu credea să rămână acolo multă vreme. Era posibil ca, dezvăluindu-și identitatea, să nu mai fie folositoare și să riște întoarcerea imediată la slujba de birou din San Antonio. Serviciile Secrete erau la fel de rigide ca orice altă ramură a armatei — așa îi spusese — sau poate chiar mai mult. O misiune ratată era o misiune ratată, nu contau motivele.

Pe drum, Gabe îi aruncă o singură privire. Ea se uita înainte, impasibilă, iar farurile mașinilor care se apropiau i se oglindeau în ochii căprui și umezi. Avea într-adevăr o frumusețe neobișnuită, expresivă, recunoscu Gabe în sinea lui, și emana un soi de energie pe care nu și-o putea scoate din minte. Și, totuși, alt lucru pe care nu și-l putea scoate din minte era că venise la Comisia de Medicină a Casei Albe ca să obțină informații de la el, poate despre starea de sănătate a președintelui și era dispusă — ba nu, *i se cerea* — să mintă și poate chiar să fure ca să își îndeplinească ordinele.

În acel moment, nici chiar frumusețea ei sau atracția pe care o simțea față de ea nu puteau compensa lipsa de încredere.

Păcat.

— Atunci, spuse ea, deschizând portiera și coborând în fața complexului de apartamente, pe curând.

— Pe curând, răspunse el, abia uitându-se la ea.

Ea mai făcu un pas și apoi îl privi peste umăr.

— Gabe?

— Da.

— Nu e ceea ce crezi.

Înainte să o poată întreba ce voia să spună, ea se întorsese și dispăruse. Câteva ore mai târziu, tot la ea se gândea.

În ciuda unei cantități imense de cofeină ingerate sub forma unui amestec de cafea columbiană foarte aromată, Gabe resimțea ora târzie și lipsa somnului. Totuși, era fascinat de ce citea și refuza să se oprească. Evită cu grijă patul, ținu toate luminile aprinse și se mută de la birou pe un scaun nu foarte confortabil, la masa din bucătărie, pentru a reveni apoi la birou. Citea și lua notițe pe un carnețel galben, simțind cum între el și Jim Ferendelli se stabilea o legătură.

Ce îl atrăsese oare la acel domeniu încă obscur? Ce legătură era între el și Lily Sexton? Gabe își aduse aminte de interesul pe care îl simțise el când o cunoscuse. Dar imaginea, mirosul și atingerea fină a lui Alison Gromartie erau încă atât de proaspete și de puternice în mintea lui încât tăiau departe orice fantezie cu Lily.

Ferendelli și Sexton.

Posibil, medită el. *Foarte posibil.*

Mai auzise și înainte termenul de nanotehnologie și știa că are legătură cu construirea materialelor pornind de la particule foarte mici. Dar până în seara aceasta, cam la atât se rezumau cunoștințele lui în domeniu. Ei bine, realiză el în timp ce citea, nu chiar. Dăduse undeva — poate într-un articol, un roman sau poate auzise la radio — de ideea fantezistă a creării unei noi forme de viață cu ajutorul nanotehnologiei: nanoroboți microscopici, capabili să se reproducă la infinit, până când aceste „entități gri"[1] au distruge viața pe Pământ.

Entități gri și nanoroboți.

[1] În original, *Grey goo*, nanoroboți care se multiplică până când distrug toată materia vie de pe Pământ; personajele unui scenariu pesimist asupra evoluției umane, numit ecofagie (*n.tr.*)

Gabe se spălă pe ochi, se întoarse la Internet și citi mai atent despre subiect. Termenii de entități gri și nanoroboți, probabil folosiți pentru prima dată de K. Eric Drexler, considerat părintele nanotehnologiei, erau, pur și simplu, niște teorii science fiction — speculații care zugrăveau sfârșitul evoluției științei, de fapt al tuturor științelor, peste câteva decenii sau secole. Interesant pentru o discuție la o cafea sau ca subiect de meditație, nepărând a constitui, totuși, o amenințare reală.

După teoria lui Drexler, un nanorobot care se autoreproducea, unul dintre sutele de miliarde create pentru a fi de ajutor societății, putea trece printr-o transformare similară unei mutații biologice. Apoi, acea particulă mutantă ar crea altă particulă prin aceeași metodă; apoi, cele două s-ar reproduce din nou. Din două ar deveni patru, din patru, opt, din opt, șaisprezece — ajungându-se într-un final la doi la puterea infinit, atât timp cât materiile prime și mediul necesar susținerii procesului rămâneau invariabile. Din cauza mutației, așa cum se întâmplă și cu microbii care devin imuni la antibiotice, tehnologia de oprire a creșterii exponențiale a noilor nanoroboți nu ar mai fi eficientă.

Entități gri.

Președintele crede că guvernul federal trebuie să devină mai activ în legătură cu cercetarea și dezvoltarea științifică — celule stem, clonare, nanotehnologii...

Acelea fuseseră cuvintele lui Lily Sexton.

Nanotehnologie, noaptea trecută, în Sala Roșie. *Nanotehnologie,* în seara asta, în biblioteca lui Jim Ferendelli. În Wyoming, Gabe întâlnise cuvântul de câteva ori în decurs de câțiva ani. Acum, la Washington, îl auzise de două ori într-o singură zi.

Gabe se întoarse la cărți.

La cererea lui Carol Stoddard, președintele era pe punctul de a o numi pe Lily Sexton într-un nou post al cabinetului său, unde ea avea să supravegheze, măcar parțial, evoluția nanotehnologiei — să protejeze lumea, măcar în teorie, de Armageddonul imaginat de Drexler.

Două dimineața.

Gabe simțea că mușchii de la baza gâtului aveau nevoie de felul acela de relaxare ce nu poate fi dobândit decât prin somn. Luase două pastile de codeină ca să-i aline durerea, pastile care nu avuseseră nici un efect, și hotărâse să nu mai ia altele — cel puțin nu în seara aceea. Cofeina încă îi stimula sistemul nervos, dar începea să-și piardă efectul. Era timpul să se oprească. Orizontul noii științe era fascinant și, deși viitorul nanotehnologiei rămânea în multe privințe la fel de vag definit ca entitățile gri,

prezentul era deja extrem de captivant, și, din anumite puncte de vedere, destul de profitabil.

Gabe privi fotografia unuia dintre primele calculatoare existente, atât de mare încât ocupa o cameră întreagă. Datorită microprocesoarelor, laptopul său subțire era, probabil, mult mai performant. Acum, tranzistorii minusculi ai computerelor făceau și cel mai mic PC să pară grosolan. Dezinfectanții care omorau anumiți germeni fără a fi toxici pentru oameni, echipamentul antiglonț ușor, cosmeticele nonalergenice erau doar câteva dintre produsele nanotehnologiei aflate deja pe piață.

Pleoapele lui Gabe se închiseră și refuzară să se mai deschidă până când nu le promise o plimbare până în pat — fără oprire, fără să-i taxeze 200 de dolari. Odată ajuns sub pătură, somnul îl prinse într-un vârtej de imagini: Drew Stoddard și Magnus Lattimore, Ellis Wright și Alison, Tom Cooper și LeMar Stoddard, Jim Ferendelli și, într-un final, potretul în cărbune al femeii cu care spera să petreacă măcar o parte din ziua următoare — eleganta și excentrica stăpână a Fermei de Cai a lui Lily, doctor Lily Sexton.

Capitolul 19

Nici în anii în care obișnuia să bea alcool, Gabe nu fusese genul care să doarmă adânc.

Mai târziu, asistentele de la spital și operatorii de la Tyler Communications aveau să afle că la orice oră ar fi telefonat, el răspundea înainte ca telefonul să sune a doua oară și vocea lui părea cea a unui om care tocmai își bea cafeaua de dimineață la masa din bucătărie. Nici chiar pastilele de Xanax pe care le lua când somnul refuza pur și simplu să-l cuprindă nu îl scoteau din starea de alertă.

În dimineața aceea, când telefonul începu să sune la apartamentul din Watergate, Gabe era cufundat într-un vis bizar și sângeros. Se făcea că era închis undeva într-un abator. Cu el se afla o femeie — putea fi fosta soție, Alison sau Lily Sexton. Nu reușea să-și dea seama. Mugetul disperat al vitelor osândite sau aflate în agonie era terifiant și extrem de real, acoperind sunetul telefonului, așa că de abia la al treilea sau al patrulea apel, degetele stângace ale lui Gabe localizară receptorul.

Ceasul cu alarmă de pe noptieră indica ora cinci — trecuseră două ore și jumătate de când lăsase deoparte notițele despre nanotehnologie.

— Doctore Singleton, Magnus Lattimore la telefon. Sper că nu te-am trezit.

La auzul vocii, Gabe încremeni. Nu se putea gândi decât că făcuse o mare greșeală lăsându-se convins de Lattimore și de Stoddard să renunțe la inițierea procedurii prevăzute în Amendamentul douăzeci și cinci. Din ce alt motiv l-ar suna la cinci dimineața?

— Drew are probleme?

Își umezi gâtul cu apa din paharul pe jumătate plin, de pe noptieră.

— Nu, nu, se grăbi să răspundă șeful cancelariei. Totul e bine. Grozav chiar. Cred că trebuia să fi spus asta din prima. Îmi pare rău. Președintele e bine. De fapt, tocmai a ieșit din ședința de patruzeci și cinci de minute cu antrenorul său.

— Minunat.

Gabe simți cum i se risipea valul de adrenalină. Își aduse aminte că, la Academie, Drew, ca mulți alții, de altfel — majoritatea copii de la școli particulare, obișnuiți cu studiul aprofundat — alegea adesea să se trezească la două sau trei dimineața pentru a lucra, oră la care nu prea avea de ce să fie distras. Gabe se trezi întrebându-se, undeva în mintea sa, ce naiba fusese cu visul ăla despre abatorul de vite.

— Crede-mă, doctore, te descurci de minune, spunea Lattimore.

— Dacă el e bine, restul trece pe planul al doilea, îi răspunse Gabe, ignorând înadins complimentul.

— Așa e, prietene. Ei bine, te sun în numele lui, cu o cerere.

— Spune.

— În dimineața asta are loc o întâlnire la Centrul Convenției din Baltimore, la care președintele trebuia să fie prezent. Câțiva aliați politici și susținători importanți vin la această manifestare și unul dintre ei a sunat, supărat că în locul lui POTUS vine secretarul Trezoreriei. Știi, după criza de gastroenterită de noaptea trecută, ai zis că ar trebui să rămânem aproape de casă, așa că...

— Știu ce am zis, Magnus. Continuă.

— Da... Păi, deși încă avem un avantaj asupra lui Dunleavy, în câteva din sondajele importante au apărut schimbări semnificative. Președintele se simte excelent și crede că ar trebui să meargă să le vorbească acestor oameni în persoană. Poate fi un discurs foarte scurt.

— Și tu ce crezi?

— Cred că am făcut un târg și că trebuie să ne ținem de cuvânt.

— Dar vreți să se ducă și să-și țină discursul.

— Mai important decât atât, el vrea să meargă.

— Decizia asta poate să aștepte douăzeci de minute?

— Nu mai mult. Echipajele noastre sunt în drum spre Baltimore, în caz că primim undă verde de la tine, dar sunt niște probleme de logistică ce trebuie rezolvate.

Gabe își privi încheieturile, așteptându-se parcă să vadă ațele unei marionete.

— În acest caz, spuse el, dă-mi timp să fac un duș rapid și vin acolo. Am să hotărăsc după ce îl văd.

— Asta e tot ce cerem. Tu decizi, doctore. Alegerea îți aparține.

— Da, mulțumesc, e bine să-mi reamintești asta.

— O să te aștepte o mașină în fața intrării principale.

— Magnus, spune-mi un lucru.

— Da?

— Mașina aia unde e acum?

Urmă o ezitare destul de lungă pentru ca Gabe să-și dea seama că șeful cancelariei decidea dacă ar avea ceva de pierdut spunând adevărul.

— Mașina... Da... Ei bine, mașina așteaptă în față la Watergate chiar acum.

— Mulțumesc. Sunt mai previzibil decât mă așteptam, spuse Gabe.

Așeză receptorul în furcă, întrebându-se dacă vreuna din vitele acelea cu soartă nefericită, duse la tăiere în visul lui, semăna cu el.

— Trei seturi de câte patruzeci, Gabe. Asta înseamnă o sută douăzeci de flotări. Crezi că președintele Coreei de Nord poate să facă o sută douăzeci de flotări?

— Câți ani are?

— Nu știu, poate optzeci.

— Atunci cred că l-ai luat. Drew, crede-mă, aș fi cel mai fericit om de pe Pământ dacă problemele politice ale lumii s-ar rezolva cu un concurs de flotări între președinți. O să mă uit puțin la ochii tăi. Alege-ți un punct acolo pe perete și privește-l fix.

— Se dilată pupilele, nu?

— Exact. Bine. Arată bine. Acum, atinge-mi degetul cu arătătorul de la mâna dreaptă, apoi atinge-ți nasul. Fă-o de cinci ori, repede. În regulă, acum cu arătătorul stâng... Bine...

Președintele, în picioare lângă pat, afișând un aer foarte tineresc și într-o formă excelentă, trecu printr-o examinare fizică și neurologică. Totul părea

în regulă. Fără nici o excepție. Gabe încercă încă o dată să pună un diagnostic crizei la care fusese martor cu treizeci și șase de ore în urmă — fusese un episod frenetic, maniac, halucinant, hiperactiv, cu accelerare cardiovasculară, care apăruse fără nici un semn prevestitor și dispăruse după câteva ore, fără să lase în urmă efecte, cel puțin, nu vizibile. RMN-ul ieșise bine, tomografia, normală — așa indicau rezultatele de la Bethesda Naval. Sângele avea valori normale, deși probele îi fuseseră luate cu opt săptămâni în urmă, când fusese spitalizat pentru o scurtă perioadă, la câteva ore după criză.

Cele mai recente probe de sânge, luate de Gabe *în timpul* unei crize, dispăruseră.

Părea de la sine înțeles ca și Jim Ferendelli să îi fi luat sânge în timpul uneia dintre crizele la care fusese martor, dar nici președintele, nici Magnus nu își aduceau aminte să fi văzut că cineva i-a luat sânge vreodată, până la Gabe.

Găsește rezultatele analizelor de sânge.

Gabe își luă o notiță mentală, dându-i un număr de ordine în ceea ce părea a fi o infinitate de notițe mentale.

— Deci, doctore? Cum sunt?

— Pari să fii bine.

— Mă simt bine.

— Dacă mergi în Baltimore, merg și eu.

— Altfel nici nu se putea. Ești șamanul... vraciul meu. Gabe, știu că vrei să mă tratezi ca la carte până afli ce e cu mine, dar am slujba 'asta, care cere mult de la mine și...

— Știu, prietene. Știu. O să încerc să mă descurc cu tot cu slujba asta a ta, deși, îți garantez, e ca și cum ai vrea să redecorezi baia, deși ai un elefant în cadă.

— Frumoasă imagine. Îmi place. Deși ar trebui să ne gândim mai degrabă la catâri decât la elefanți.

— De acum încolo, ținem catâri în cadă. Drew, pe mine mă aștepta un mesaj la birou. Specialistul pe care l-am chemat — psihologul — o să ajungă diseară. Vreau ca, începând de mâine, să te consulte și să-ți facă setul complet de teste neuropsihiatrice, inclusiv de inteligență.

— Cum ziceai că îl cheamă?

— Blackthorn. Dr. Kyle Blackthorn. Este un pic... hmm... excentric, dar are o minte deosebit de pătrunzătoare.

— Ador oamenii excentrici *și* pătrunzători. Adu-l.

— Așa o să fac. Gabe îl scrută cu privirea pe președinte. Drew, mai știi fiolele de sânge pe care ți le-am luat noapte trecută?

— Nu prea.

— Ei bine, ți-am luat trei fiole.

— Pentru ce?

— Pentru analizele pe care urma să ți le fac.

— Nu am nimic împotrivă.

— Doar că au dispărut.

— Ce?

— Au dispărut. Nu mai sunt. Au dispărut din frigiderul de la clinică în ziua următoare. Ce zici de asta?

Președintele părea zăpăcit de-a binelea.

— N-am nici cea mai vagă idee ce s-ar fi putut întâmpla, dar îi pun pe Treat și echipa lui să cerceteze. Se pare că o mulțime de oameni au acces la birou — doctorii, infirmierele, asistentele.

— Plus câțiva paramedici și un amiral, adăugă Gabe.

— A, da, Amiralul Băț în Fund. Ei, eu cred că dacă sustragerea fiolelor nu se află în Manualul Ofițerului de Lucruri Recomandate Bune De Pus În Aplicare, nu Ellis le-a luat.

— Bine, spuse Gabe, care se convinsese din reacția pacientului său că acesta nu știa că fiolele dispăruseră, cu atât mai puțin cine le furase. Pentru moment, permite-mi să fiu numai ochi și urechi. Nu cred că e nimic de câștigat dacă facem prea mare caz din asta — cel puțin, nu încă.

— Poate au fost aruncate din greșeală.

— Totul e posibil. Deci, la ce oră și unde ne vedem azi?

— Cred că la zece și jumătate. Cineva o să vină să te ridice de la birou. Amiralul Wright și cel care îți ține locul azi au pregătit echipa de medici. De acum încolo, când plecăm undeva, o să faci tu asta. Oricum ar fi, și ei știu că, atât timp cât ești prin preajmă, tu ești șeful.

— Îmi place cum sună, Drew.

— Da, asta îmi place și mie cum sună.

— *E* bine să fii rege.

Președintele recunoscu imediat replica din *Istoria lumii* a lui Mel Brooks[1].

— Ai zis-o. Chiar e bine să fii rege.

Cei doi prieteni își strânseră mâna și Gabe se îndreptă spre lift, trecând prin hol. Aproape ajunsese când, prin stație, se auzi un bârâit.

— Wrangler, Wrangler, mă auzi. Terminat.

Wrangler era numele pe care îl alesese[2], cu ajutorul Serviciilor Secrete. Nu era folosit tot timpul — cel mai des îi spuneau Doctorul — dar lui

[1] Comedie regizată de Mel Brooks, care urmărește evoluția omului din Antichitate până în istoria premodernă (*n.tr.*)

[2] Scandalagiu (*n.tr.*)

Gabe îi plăcea mai mult așa. Comută pe speakerul atașat la mâneca hainei și vorbi în el.

— Aici Wrangler. Terminat.

— Wrangler, aici agentul Lowell — poți veni să vezi un pacient la clinică? Terminat.

— Mă îndrept acum acolo dinspre apartamentul lui Maverick. Terminat.

Maverick, personajul neînfricat și interpretat strălucit de Tom Cruise în *Top Gun*, era numele dat președintelui datorită implicării sale în război, ca pilot. În concordanță cu protocolul Biroului de Comunicații al Casei Albe, toate numele date membrilor familiei începeau cu aceeași literă ca a președintelui, Carol era Moondance, Andrew-jr. alesese Muscles, iar Rick îl alesese pe Mindmeld din Star Trek. Scoțianul Magnus Lattimore alesese Piper[1], după instrumentul la care se spunea că ar cânta destul de bine, deși rareori atunci când era treaz.

— Ajungem în zece minute. Ai auzit? Terminat.

— Zece minute. Recepționat. Care e problema? Cine e pacientul? Terminat.

— Problema este un corp străin intrat în ochi. Pacientul este Bear. El te-a solicitat în mod expres. Știi cine e Bear? Terminat.

— Știu. Spune-i că ajung acolo în zece minute. Terminat.

— Terminat și închis.

Ciudat.

Bear[2], numit astfel, bănuia Gabe, datorită fizicului său impresionant sau poate datorită casei din Montana, era vicepreședintele.

El te-a solicitat în mod expres.

Gabe păși în liftul strâmt, derulând în minte discuția de la masa de prânz din ajun pe care o avusese cu LeMar Stoddard și avertismentul lui Stoddard față de Thomas Cooper al III-lea.

Acum ce mai e? se întrebă în timp ce liftul pornea. *Ce s-a mai întâmplat?*

Capitolul **20**

La clinică făcea de serviciu un asistent militar. Gabe îi dădu liber pentru o oră și apoi căută din nou în frigider fiolele cu sânge. În frigider nu se

[1] Fluier (*n.tr.*)

[2] Urs (*n.tr.*)

găsea nimic, în afară de un pachet cu mâncare și un Dr. Pepper. Sigur le luase Alison. Avea motive... și ocazii. Știa că interpretează faptele doar ca să-și susțină teoriile despre ea, dar simțea că ajunsese la limită — nu doar din cauza ei, ci din cauza tuturor celor pe care îi întâlnise de când se afla la Washington.

Continua să îl bântuie o întrebare esențială legată de fiole : dacă Alison era într-adevăr responsabilă de dispariția lor, de unde știuse că erau acolo? Planul lui era să afle, de la Lattimore sau de la unul dintre medicii din personalul Casei Albe, cum să trimită probele de sânge pentru analizele chimice, hematologice, toxicologice, fără să-l dea de gol pe cel de la care proveneau.

De unde știa Alison de fiole?

Dacă fusese desemnată în acest birou ca să-i câștige încrederea și să afle care era starea sănătății președintelui, de la cine primea ordine? Se confrunta cu mult mai multe întrebări decât răspunsurile pe care le putea intui.

Gabe?... Nu e ceea ce crezi.

Cuvintele ei îi răsunau în minte. Răceala cu care o tratase fusese oricum, numai subtilă nu, dar înțelesese ea oare de unde se trăgea? Se atenționă să nu se lase influențat de comentariul ei. Din câte știa, nimeni, nici președintele, nici Prima Doamnă, nici Alison nu fuseseră pe deplin sinceri cu el de când aterizase pe aeroportul Andrews. Acum era timpul să afle de ce îl avertizase LeMar Stoddard.

Tom Cooper e un Brutus și, la cum stau lucrurile, abia așteaptă sfârșitul alegerilor ca să iasă în față și să se laude cu realizările lui Drew.

— Wrangler, mă auzi? Terminat.

În ciuda lucrurilor pe care le accepta cu greu la noua sa slujbă, Gabe iubea la nebunie comunicațiile radio ale Serviciilor Secrete, cu jargonul specific, poreclele și cuvintele codate.

— Aici Wrangler. Sunt în birou. Terminat.

— Venim cu pacientul în două minute. Terminat și închis.

După prima săptămână, Gabe nu schimbase nici măcar două vorbe cu omul aflat atât de aproape de președinte. Gabe știa despre el doar ce auzise la radioul de la frizeria din Tyler sau la radioul mașinii personale, pe când se îndrepta spre serviciu.

Cooper, mai demult un tânăr senator în Montana, se afla la al doilea mandat când Drew îl alesese să-i fie alături la alegeri, din șase candidați. Din câte își amintea Gabe, decizia fusese luată mai degrabă din rațiuni politice decât ideologice. Nord-Vestul se unea cu Sud-Estul, omul crescut

în sărăcie se alătura bogatului privilegiat, compozitorul laconic de muzică country cu influențe lincolnesciene se alătura eroului de război carismatic și deștept, pragmaticul moderat, intelectualului vizionar.

Împreună, Drew și Cooper îi învinseseră pe Bradford Dunleavy și Charles Christman, cu un procent format din două cifre. Acum, din câte vedea Gabe, Drew își respectase promisiunea făcută în timpul campaniei, de a acorda biroului vicepreședintelui mai multă putere și de a-l pregăti astfel pe Cooper, din ce în ce mai mult, pentru a prelua conducerea țării. Cei doi se întâlneau regulat și Cooper era încurajat să se facă vizibil, să fie activ mai ales în domeniul conservării și creșterii resurselor naturale, dezvoltării durabile a infrastructurii și în alte chestiuni ce priveau imigrația și rezidenții ilegali.

De fapt, în anumite cercuri, Cooper era privit ca un individ mai diplomat și mai eficient decât Drew, care uneori se dovedea prea impulsiv. Un sondaj recent sugera că vicepreședintele, despre care toți credeau că avea să fie următorul președinte, ar avea același succes la alegeri ca Drew, chiar în această campanie.

Tom Cooper e un Brutus...

— Doctor Singleton, pacientul este aici, anunță Heather prin interfon, întrerupând gândurile lui Gabe.

— Invită-l înăuntru, spuse Gabe, curios de ce un om care avea propria echipă de specialiști ar cere în mod expres să fie tratat de el.

După o bătaie ușoară în ușă, vicepreședintele Statelor Unite întră în birou. Avea peste un metru optezeci și undeva între zece și douăsprezece kilograme în plus față de cât ar fi trebuit, dar părea în formă. Purta un bandaj negru peste ochiul drept și adusese cu el o mapă subțire din piele, pe care o așeză pe colțul biroului, înainte să dea mâna cu Gabe.

— Doctore, mulțumesc că m-ați primit atât de repede.

Tonul lui era grav, cuvintele măsurate. Foarte ceremonios, se gândi Gabe.

— La țanc, răspunse el, cam într-o oră trebuie să plec spre...

— Baltimore. Știu.

Normal. Aici, la Washinton, toată lumea știe totul... cu excepția acelora dintre noi care nu știu nimic. Gabe își aminti de ceva ce spusese LeMar în timpul prânzului. *În orașul ăsta, dacă nu cunoști pe nimeni, ești un nimeni. Pe de altă parte, dacă îl cunoști pe El, ești cu siguranță cineva important.*

— Așa e, confirmă Gabe, cu mai multă plictiseală în voce decât intenționase. Baltimore.

— Președintele Stoddard mă rugase inițial să-i țin locul, dar și eu am programat un discurs la care trebuie să fiu prezent.

Cooper se așeză pe scaunul din fața lui Gabe. Pe chipul lui se citea o blândețe care inspira încredere — mai ales datorită bandajului atât de bărbătesc pe care îl purta la ochi. Și totuși, poate din cauza avertismentului lui LeMar, poate din cauză că nu i se explicase motivul pentru care Bear alesese să apeleze la el în locul echipei de medici care îi fusese repartizată, Gabe simțea că situația devenea din ce în ce mai tensionată.

— Ei bine, spuse Cooper, nu prea am avut ocazia să discutăm de când ați ajuns aici. Totul e bine?

— Încă încerc să-mi găsesc locul, de vreme ce sunt obișnuit să mă plimb prin natură, dar, în afară de asta, nu s-a întâmplat nimic deosebit.

Un răspuns foarte diplomat. Lattimore ar fi mândru.

— Mă bucur să aud asta... Sunteti din Wyoming, nu?

— Din Tyler.

— Asta e în sud-est?

— Exact. La optzeci de mile nord-vest de Cheyenne.

— Ați fost vreodată în nord, în Montana?

— Din când în când. Peștii de acolo păreau mereu mai mari și mai usor de prins decât cei de pe la noi. Gabe nu avusese niciodată prea multă răbdare să interpreteze intențiile care se ascundeau sub genul ăsta de pălăvrăgeală și era sigur că tocmai avea în față o astfel de situație. Deci, se hotărî el să forțeze nota, ce e în neregulă cu ochiul?

— De când m-am trezit azi, am simțit că mi-a intrat ceva în el... o geană sau ceva asemnător.

— Păi, ce-ați zice să mergem în cabinet să mă uit la el?

— De fapt, spuse Cooper, dând la o parte bandajul, care nu ascundea roșeața ce apare în mod normal la contactul ochiului cu o geană sau alt corp străin, cred că orice ar fi fost, a ieșit din ochi. Pentru că am lăcrimat destul de mult.

— Aha.

Gabe simți că înțelege îngrijorarea lui LeMar Stoddard. Thomas Cooper al III-lea nu era doar prefăcut, era prefăcut într-un mod lipsit de orice subtilitate. Gabe nu se prea așteptase la asta.

— Adevărul e că, reluă Cooper, probabil că geana a ieșit destul de repede, dar am mai avut probleme cu eroziunea corneei și voiam să fiu sigur că nu am pățit nimic grav.

— Nici o problemă.

— Și, continuă vicepreședintele, ca și când Gabe nu ar fi spus nimic, am decis să vă caut pentru că vreau să discutăm și altă problemă. Două vorbe, nimic mai mult.

Și iată cum se ridică și cortina.

— Trebuie să îmi pregătesc câteva lucruri pentru drum...

— Nu vă rețin mult, doctore.

Și iată cum, dintr-odată, orice urmă de blândețe pe care o afișase mai înainte dispăru. Alarma interioară a lui Gabe începu să funcționeze. Deși crescuse la țară și avea un fel relaxat și afabil de a fi, Tom Cooper era un politician versat, care ajunsese în cea de-a doua poziție din stat, la scurt timp după ce împlinise patruzeci si șase de ani. Probabil că nu vorbea niciodată — fie că spunea adevărul sau nu — fără să știe exact ce spune. Nu avea nici un rost să-i examineze ochiul, deși poate că, la un moment dat, îi intrase ceva în el.

— Continuați, spuse Gabe.

— Președintele Stoddard nu a ajuns aseară la dineul oficial.

— Am ținut o conferință de presă pe tema asta.

— Știu. Migrenă și gastroenterită, complicată de astm.

Gabe nu-și dădu seama dacă spusese asta cu o urmă de ironie.

— Domnule vicepreședinte, am avut permisiunea scrisă a președintelui să vorbesc public despre aceste aspecte ale sănătății sale. Nu aș împărtăși niciodată — nimănui — aceste informații fără această permisiune.

— Înțeleg și te susțin total în această privință. Însă spune-mi ceva: știai că de cel puțin două ori în trecut doctorul Ferendelli și președintele s-au retras din atenția publicului pentru o perioadă lungă de timp?

— Asta nu e o întrebare la care pot răspunde și nici n-am de gând s-o fac.

— Pentru un oraș cu aproape șase sute de mii de locuitori, Washingtonul este ca un sat mai mare. Zvonurile apar, circulă o vreme și apoi dispar. Dar nu mor niciodată. Unele sunt pure invenții, altele au un sâmbure de adevăr și unele chiar mai mult. Aceia dintre noi care suntem pe aici de ceva vreme am învățat că atunci când un zvon apare și reapare, înseamnă că e ceva de capul lui.

— Domnule vicepreședinte...

— Te rog, spune-mi Tom. Ca să economisim timp.

— Tom, eu chiar trebuie să plec.

— Doctore Singleton, cel mai în vogă zvon din oraș în acest moment — cel care refuză să dispară — este că președintele mai are și alte probleme în afară de migrene, gastroenterită și astm. Nimeni însă nu vobește despre

asta — cel puțin nu încă. Magnus Lattimore și ceilalți oameni-cheie din jurul președintelui au făcut o treabă excelentă, înăbușind zvonul, dar el continuă să iasă la lumină — și din mai multe direcții — ceea ce mă face să mă gândesc, bazându-mă pe experiența acumulată de-a lungul anilor, că nu e ceva ce trebuie ignorat. Sunt și unii care cred că președintele Stoddard suferă de vreo boală mintală. Până acum, zvonurile nu s-au făcut prea tare auzite. Dar, te asigur, doctore, că vor începe să se audă din ce în ce mai tare.

Gabe încercă să pară amuzat și uimit în același timp, dar nu era sigur că îi reușise.

— Ca medic al președintelui nu voi discuta starea lui de sănătate în nici un fel, și nici dacă are sau nu probleme mintale sau de altă natură. Sunt sigur că te aștepți la același profesionalism și de la doctorul tău. Dacă esti atât de îngrijorat de zvonurile pe care le-ai auzit, poate că ar trebui să vorbești cu Magnus sau chiar cu președintele.

— Dacă voi afla că zvonul este adevărat, am să vorbesc. Între timp, doctore Singleton, trebuie să știi că l-am sprijinit pe Drew fără ezitare încă din ziua în care i-am devenit partener. După ce am câștigat, putea să mă îngroape politic, la fel cum fac cei mai mulți președinți cu vice-președinții lor, dar el s-a hotărât să mă implice și să devin o parte importantă a administrației sale. Suntem prieteni și aș face orice ca amintirea pe care o lasă să fie cea a unuia dintre cei mai eficienți și semnificativi conducători pe care i-a avut această țară. Îi împărtășesc politica și viziunea asupra Americii și dacă voi avea șansa, intenționez să le continui.

— Bine atunci, spuse Gabe, care se simțea stingherit de maniera emoționantă prin care Cooper își proclamase loialitatea față de președinte. Ce pot să fac pentru tine?

Vicepreședintele deschide mapa de piele și întinse un document peste birou. Gabe știu ce era, înainte să se uite.

— Sunt multe în joc, doctore, și tu ai un rol semnificativ în drama care se poate declanșa oricând.

În timp ce criza frenetică și înspăimântătoare a președintelui se apropia de final, Lattimore spusese că, în interiorul Fotbalului, alături de alte aparate electronice și coduri necesare pentru declanșarea Armageddonului, se afla și un acord semnat între Drew și Thomas Cooper al III-lea, care descria situațiile în care se făcea transferul de putere de la președinte la vicepreședinte, în concordanță cu prevederile Amendamentului douăzeci și cinci. Atunci Gabe își propusese să îl întrebe pe șeful cancelariei de unde

putea face rost de o copie a documentului. Dar cu orele și zilele pline de evenimente haotice care urmaseră, pur și simplu uitase.

Acum acordul se afla în fața lui, pe birou, structurat după modelul celor patru scurte secțiuni care alcătuiau incredibil de complexul Amendament douăzeci și cinci — act pe care mulți îl considerau cel mai la îndemână document în domeniul succesiunii politice scris vreodată. Gabe citise Amendamentul de cel puțin șase ori, pe când avea grijă de președinte, în apartamentul lui. Acum își aruncă privirea pe primele două paragrafe ale secțiunii patru:

Oricând vicepreședintele și majoritateta ofițerilor importanți ai departamentelor executive sau ai altor corpuri, precum Congresul, în conformitate cu legea, îi transmit președintelui pro tempore al Senatului și purtătorului de cuvânt al Camerei Reprezentanților declarația lor scrisă că președintele nu este capabil să își îndeplinească obligațiile impuse de funcția sa, vicepreședintele își va asuma imediat obligațiile și va beneficia de drepturile funcției ca președinte ales.

După ce aruncă o privire la ceas, mai mult de ochii lui Cooper decât pentru el, Gabe frunzări paginile. Așezate în ordine și descrise în cel mai mic detaliu, erau situațiile în care vicepreședintele, șeful Administrației Militare de la Casa Albă, șeful cancelariei prezidențiale de la Casa Albă, consilierul pe probleme legale și medicul președintelui puteau acționa împreună, luând decizia de a începe procesul de înlocuire a președintelui împotriva dorinței acestuia.

A șasea pe listă era „afecțiunea psihică". Gabe avu grijă să citească întreg documentul la fel de încet și egal, pentru ca lui Cooper să nu i se pară că insistă mai mult asupra unei anumite secțiuni. Deși nu erau prevăzute diagnosticele care se pretau la această situație, acordul preciza că președintele va fi, dacă este posibil, evaluat de propriul său medic și de un medic calificat în psihologie sau psihiatrie. Ei aveau să decidă dacă starea POTUS-ului îi afecta abilitatea de a-și îndeplini funcția fără probleme.

Gabe dădu documentul deoparte și tocmai era pe punctul de a-l întreba pe Cooper ce vrea de la el, când acesta îl scuti de efort.

— Nu pot să-ți ofer niște fapte concrete încă, doctore Singleton, dar, după cum am mai spus, există zvonuri cum că președintele ar fi bolnav mintal, zvonuri care persistă. Și dacă eu le-am auzit, poți fi sigur că și contracandidații noștri le-au auzit. Deja ultimele sondaje relevă o schimbare semnificativă. Nimeni nu dă vină pe zvonuri pentru scăderea noastră în

sondaje — de fapt, lucrul acesta e de așteptat în timpul campaniei. Dar nu cred că eu și Drew suntem îndeajuns de puternici la acest moment încât să rezistăm tuturor provocărilor.

Gabe se uită din nou la ceas.

— Domnule vi... Tom, nu vreau să par nepoliticos, dar cred că ar trebui să treci la subiect.

Cooper oftă.

— Ideea e că, spuse el, sondajele nostre sugerează că, la cum stau lucrurile în acest moment, dacă Drew s-ar retrage acum din motive de sănătate și eu aș deveni candidatul la președinție, cu un partener bine ales, aș mai avea șanse să rămân favorit, la o distanță mică, ce-i drept, dar aș fi totuși în avantaj față de Dunleavy și Christman. Dar, cu cât ne apropiem mai mult de alegerile din noiembrie și cu cât confuzia crește în tabăra noastră, publicul american are tot mai puțin timp să se obișnuiască cu mine și să aprecieze asemănările dintre ideologia politică a lui Drew și a mea. Cu alte cuvinte, cu cât întârziem mai mult această schimbare a candidatului împotriva lui Brad Dunleavy, cu atât scad șansele noastre de a câștiga.

— Și ce înseamnă asta?

— Înseamnă, doctore, că dacă e ceva în neregulă cu președintele Stoddard, cu cât mai repede înțelege situația și face alegerea corectă — cu cât mai repede înțelegi și tu situația și acționezi corect — cu atât e mai bine pentru partid... și pentru țară.

Capitolul **21**

— Wrangler, Wrangler, mă auzi? Terminat.

Vocea gravă a lui Treat Griswold răsună în aparatul din urechea lui Gabe. Acesta apăsă pe microfonul prins la mânecă, îl ridică spre buze și vorbi pe tonul afectat cu care se obișnuise deja. În prima zi de acomodare la Casa Albă, Griswold îi dăduse o stație și instrucțiuni detaliate de folosire. Regula numărul unu, spusese Griswold, era să nu lași transmițătorul deschis sau să-l lași la locul unui accident. Umilințele care rezultau din cauza unui „Microfon Deschis" făceau parte din folclorul Serviciilor Secrete. Regula numărul doi era să nu uiți niciodată pe cine proteja sistemul.

— Aici Wrangler. Terminat.

— Atenție, toată lumea, Maverick a părăsit apartamentul și se află în drum către ieșirea dinspre aripa vestică. Wrangler, ai trusa medicală cu tine? Terminat.

— Da, este aici.

— Trusa cu tot cu echipament de resuscitare și alte accesorii sunt în duba cu care e transportată echipa medicală. Terminat.

— Wrangler, recepționat. Trusa de prim ajutor și traumatisme va fi la bord.

— Recepționat. Maverick a cerut ca Wrangler să călătorească cu el în cabină. Rămâi unde ești și te luăm noi. Terminat.

— Nici o problemă, spuse Gabe. Moondance vine cu noi? Terminat.

Gabe încă se simțea tulburat de schimbul ciudat de replici pe care-l avusese cu Prima Doamnă când aceasta îi mărturisise că ar fi la fel de fericită dacă soțul ei ar abandona cursa. Gabe s-ar fi simțit mai în largul lui dacă nu ar fi venit cu ei. În mod normal, de-abia ar fi așteptat să meargă la drum însoțindu-l pe șeful statului, dar întâlnirea cu Tom Cooper îi scăzuse serios nivelul de entuziasm. Se simțea din ce în ce mai mult ca un om așezat pe un butoi de pulbere în timp ce trecătorii aruncau chibrituri aprinse înspre el.

— Negativ, răspunse un agent, altul decât Griswold. Moondance rămâne aici. La fel și Liberty. Terminat.

— Recepționat. Vă aștept. Terminat.

Gabe verifică încă o dată că își închisese stația, apoi privi pe geam spre coloana de mașini care se formase. Din poziția avantajoasă pe care o avea, vedea cele două limuzine negre parcate în fața scărilor care duceau spre porticul nordic al Casei Albe. Mai departe, pe Pennsylvania Street, distingea două furgonete. Comunicațiile... forțele de contraasalt... presa... personalul Casei Albe... unitatea medicală... fotografii... atașații militari... Serviciile Secrete. Își aminti câteva dintre grupurile pe care i le înșiruise Lattimore, care mergeau cu dubele, dar nu pe toate.

— Atenție, toată lumea, Maverick se îndreaptă spre ieșirea din aripa de vest. Maverick în mișcare. Terminat.

Sunetul sacadat al unor pași se auzi pe coridor, înainte ca cei doi agenți din Serviciile Secrete să-și facă apariția, unul dintre ei ținând în mână, cu un aer expert, o mitralieră. Câteva clipe mai târziu, Drew apăru și el în câmpul vizual, în mijlocul altor patru agenți, fiecare dintre ei părând să-și ia misiunea foarte în serios. Din momentul în care apărură aceștia, atenția lui Gabe se îndreptă asupra pacientului său — nu fără motiv.

Deși zâmbea și făcea cu mâna angajaților Casei Albe care se rezemau de perete, Drew Stoddard părea obosit și palid. Gabe se îndreptă spre el, dar, ca la un semn, apăru din senin o asistentă de la machiaj, care, cu talentul unui maestru prestidigitator, reuși un retuș de excepție.

Și, ca prin farmec, Drew părea să fi devenit un om foarte sănătos, roșu în obraji. Pe măsură ce se apropia de Gabe, agenții Serviciilor Secrete se dădeau în lături, pentru a le face loc să treacă.

— Hei, cowboy, spuse Drew vesel, ești gata să te alături misiunii Donner[1] într-o scurtă călătorie?

— Nici măcar nu glumi cu asta. Ești bine?

— M-ai examinat azi-dimineață. Tu să-mi spui.

— Păi, chiar mi s-a părut că arătai destul de palid în jurul bărbiei și gâtului, dar machieuza ta a rezolvat problema imediat.

— Uimitor, nu? Când se duce acasă și se demachiază, vezi că e de fapt un fotbalist samoan de două sute de kile.

— Văzând-o cum lucrează, nici nu m-ar mira. Cum stai cu respirația? Mi se pare că răsufli mai repede decât de obicei.

— Am tușit ușor vreo oră, dar acum gata. Poate răcesc.

— Nu cât ești sub ochii mei.

— Nici măcar tu nu poți face nimic împotriva unui virus. Ți-a povestit amiralul Wright despre echipa de medici?

— Nu mi-a zis nimic. De ce?

— Cred că a acționat cum l-a tăiat pe el capul și a întocmit el echipa. De acum, dacă vrei să-i selectezi tu pe cei care vin cu noi când călătorim aici sau în afară, fă-o. O să am eu grijă ca Bătrânul Băț în Fund să nu-ți stea în cale.

— Domnule președinte, strigă Treat Griswold, cred că ar trebui să plecăm.

— Gabe, pe drumul spre Baltimore trebuie să mă uit pe discursul care mi-a fost pregătit. Am crezut că o să fie timp să mai trăncănim pe drum, dar se pare că n-avem noroc. Poți să mergi cu noi sau cu cealaltă limuzină, dacă vrei.

— Atenție, toată lumea, îl auzi Gabe pe Griswold lângă el și totodată în cască, Maverick se îndreaptă spre limuzină. Plecarea imediată. Terminat... în regulă, doctore, domnule președinte, sunteți gata?

[1] În original *Donner party*, grup de coloniști americani, care, în iarna anului 1847, au fost prinși într-o furtună de zăpadă și au fost nevoiți să recurgă la canibalism pentru a supraviețui (*n.tr.*)

Când Gabe păși afară, în soarele puternic, nu-și putu stăpâni uimirea la vederea grupului de fotografi și reporteri aliniați pe drumul scurt până la convoi și printre mașini, care, cu excepția celor două limuzine, erau parcate pe recent renovata Pennsylvania Street, închisă traficului, cu excepția unor astfel de ocazii. Așteptau mai mult de o duzină de dube — de nouă sau douăsprezece locuri, presupuse Gabe — alături de opt polițiști pe motociclete Harley, cu girofarele pornite. În baseball, strălucirea, mulțimile de oameni, avioanele particulare, clădirile luxoase destinate sportivilor din ligile importante, toate erau denumite Show-ul. În acel moment, cuvântul descria perfect impresia lui Gabe.

Show.

Cele două limuzine Cadillac negre, identice, erau parcate pe aleea care ducea până la treptele de la Casa albă.

— Azi prima e Stagecoach, spuse Griswold, grăbindu-i pe cei trei — pe Gabe, pe președinte și pe un tânăr scriitor deșirat și cu ochelari, pe care Stoddard îl prezentase drept Martin — spre prima limuzină.

După ce coborâră scările, Gabe îl văzu pe deasupra capotei pe Tim Gerrity, un asistent din Forțele Aeriene pe care apucase să îl cunoască destul de bine în puținul timp pe care îl petrecuse la Casa Albă, si care părea să știe mai multe despre medicină decât mulți doctori, dar era prea modest ca să se laude cu asta. Gerrity stătea în fața dubei în care Gabe bănuia că se află echipamentul și personalul medical. Astăzi, echipa de medici fusese selectată de amiralul Ellis Wright, dar, pe viitor, presedintele decretase că Gabe putea să-și aleagă propria echipă, dacă dorea.

Ideea îl făcu să se gândească automat la Alison Cromartie. Poate, pe parcurs, dacă rămânea prin preajmă, și dacă lucrurile se îndreptau, vor merge în aceste călătorii împreună. În acel moment, parcă la comandă, Alison apăru lângă Gerrity, vorbindu-i prietenește și făcând un semn spre mașină. Reușea să se facă remarcată chiar și de la distanță, purtând un costum simplu, clasic, bleumarin, cu pantaloni.

Din clipa în care îi arătase ecusonul Serviciilor Secrete după ce, la prima vedere, îi salvase viața, Gabe trăia o senzație de uimire si neliniste în prezența ei. Acum, chiar și la distanță de ea, se simțea stingher. În ciuda felului nepoliticos în care i se adresase în seara aceea la cabinet, se părea că Ellis Wright o aprecia suficient de mult încât să o includă în Show.

Ciudat.

— Doctore, vino. Intră aici, ordonă Griswold, stând în picioare, lângă ușa deschisă a limuzinei.

Ultimul sunet pe care Gabe l-a auzit înainte să se așeze pe scaunul de vizavi de Martin a fost tusea ușoară a președintelui.

Ultimul lucru pe care l-a zărit, întorcându-se spre Casa Albă, a fost figura vicepreședintelui Thomas Cooper al III-lea, flancat de doi agenți ai Serviciilor Secrete, în stânga și în dreapta, privind cu atenție spre ei, de pe scările porticului.

Capitolul **22**

— Semnalul de plecare. Către toate posturile: Maverick părăsește perimetrul. Terminat.

Treat Griswold își trase în jos mâneca în care se afla transmițătorul și se întoarse spre Gabe, care stătea lângă el.

— Ești bine, doctore?

— În afară de faptul că mi-e frică să-mi întind picioarele ca să nu-mi explodeze vreunul dintre ele, sunt bine.

Arătă spre mitraliera care stătea pe podea.

— Le-am zis că ar trebui sa facem niște suporturi în limuzine pentru chestiile astea, spuse Griswold.

— Sau să faceți tocul pentru pistolul de umăr mai mare.

Martin Shapiro, tânărul care scria discursuri, ridică privirea de pe pasajul la care el și președintele lucrau.

— Caut mereu replici noi și de efect, doctore, spuse el. E în regulă dacă mi-o însușesc pe asta? Dacă nu pentru discursul ăsta, poate pentru altceva, pe viitor.

— Vreau să-l citesc când e gata, spuse Gabe.

— Aici, interveni Drew, arătând un rând în discurs. De ce să-l lăsăm să aștepte? Aici unde vorbesc despre prietenul nostru coreean, președintele Jong, și obsesia lui nenorocită pentru armele nucleare. Să zicem de pildă că felul în care el susține mereu că turnurile compacte care au apărut în fotografiile noastre sunt folosite pentru epurarea apei și nu pentru producția de arme nucleare e ca și când am spune noi că tocurile pentru pistoale de umăr, lungi de un metru, pe care tocmai le-am livrat Serviciilor Secrete...

— N-au nimic de-a face cu mitralierele. Shapiro zâmbi în timp ce-și termina fraza. Lăsați-mă un minut-două să mă gândesc ce cuvinte merg si unde s-o încadrăm și cred că o putem folosi.

— Ei, vezi, cowboy, spuse Drew. Uite-așa devii nemuritor.

— Chiar așa, spuse Gabe, de-a dreptul impresionat.

În ciuda prieteniei de lungă durată cu președintele și a secretului pe care îl știa despre dezechilibrul mental și crizele irațională, tot drumul dintre Casa Albă și Baltimore Convention Center, Gabe nu putu să-și înăbușe admirația pe care i-o trezea acest om.

Maverick.

Gabe știa că pseudonimul fusese ales pentru că Drew fusese un pilot de elită. Dar acum începu să se gândească la sensul de bază al cuvântului — sensul pe care îl cunoștea oricine din Wyoming[1]: animal de fermă, de obicei un vițel sau un tăuraș, care părăsise turma și care devenea proprietatea celui care reușea să-l prindă și să-l domesticească. Ulterior, sensul se extinsese, referindu-se acum și la oameni — mai ales la disidenți, la cei care refuzau să se supună regulilor unui grup.

Era un privilegiu extraordinar să vadă și să audă cum Drew și consilierul său concepeau un discurs care avea să fie ținut în fața a numai două sute de susținători importanți, dar care urma să fie transmis și urmărit pretutindeni în lume. Principalul punct pe ordinea de zi erau relațiile externe, dar pe parcursul prezentării de jumătate de oră, Drew urma să atingă și subiectul realizărilor din primul său mandat, progresele înregistrate de programul său, „O viziune pentru America", și eșecurile administrației Dunleavy. Totodată urma să comenteze evoluția foarte bună a echipelor locale, Baltimore Orioles și Washington National, care conduceau în diviziile lor de baseball și se îndreptau cel mai probabil spre Mondiale.

Deja când convoiul ieșise de pe autostrada 395 și se îndrepta spre Baltimore, Gabe se simțea mai hotărât ca niciodată să afle cauza crizelor ciudate pe care le avea Drew și să îl ajute să rămână în funcție cât mai mult posibil. Totuși, decizia lui Gabe depindea foarte mult de rezultatele și concluziile lui Kyle Blackthorn; dar, la cum stăteau lucrurile, nu avea de gând să invoce Amendamentul douăzeci și cinci și să-l ridice pe Tom Cooper la rangul de candidat la președinție.

Nu era din cauză că vicepreședintele i-ar fi lăsat o impresie atât de proastă, deși părea cam naiv din partea unui om cu o asemenea funcție să se aștepte ca medicul președintelui să-i împărtășească informații despre starea pacientului său. Era mai degrabă faptul că acest Cooper părea prea... nerăbdător. Ăsta era cuvântul cel mai potrivit pe care Gabe îl găsise pentru a-l descrie. Nerăbdător.

[1] Termenul de *maverick* are în engleza americană, printre altele, și sensul de „vită rătăcită" (*n.tr.*)

Tusea uscată a lui Drew Stoddard se liniști pentru un timp, însă începu din nou când intrară la periferia Baltimore-ului. Nu era violentă și nu ar fi trebuit să reprezinte un semnal de alarmă dacă s-ar fi întâmplat oricui altcuiva decât președintelui Statelor Unite. Din cauza machiajului, lui Gabe îi era imposibil să ghicească ce culoare avea în realitate tenul lui Stoddard, dar ritmul respirator nu era mai ridicat de optsprezece pe minut, iar pielea de sub unghii era de un roz obișnuit — semn că primea destul oxigen în sânge. Gabe se simțea confortabil vorbind în fața lui Griswold despre astmul președintelui, dar nu și în fața autorului de discursuri.

— Te simți bine? întrebă Gabe, după ce acesta tuși puternic de câteva ori.

— Poate sunt un pic răgușit, dar nu-i mare lucru, răspunse Stoddard.

— Suferiți de astm? întrebă Martin, spulberând astfel orice urmă de îngrijorare pe care Gabe o simțea cu privire la deschiderea subiectului.

— De câțiva ani, o formă ușoară, răspunse Drew punctual.

— Și eu. A fost mai rău când eram mic. Dar a început să treacă pe măsură ce am înaintat în vârstă. Acum cred că a dispărut de tot.

— Se întâmplă adesea ca astmul să dispară după ce se depășește vârsta copilăriei, explică Gabe, fără să-și ia ochii de la pacientul său. Te simți în stare să duci discursul la capăt?

— Desigur, sunt bine. Mi-ai luat un inhalator, nu?

— Chiar mai multe — și bronhodilatatoare și cortizon. Sunt în trusa din dubă.

— Griz, întrebă Stoddard, ai unul din inhalatoare la tine?

— Uite aici, mereu am unul.

Agentul de la Serviciile Secrete bătu ușor peste buzunarul interior de la pieptul sacoului.

— În regulă, atunci. Dacă simt că am nevoie de chestia aia, o s-o iau de la tine până deschide Gabe cutia de medicamente din dubă și îmi dă ce are el pe-acolo. E bine așa, doctore?

— Ăă... mda... cred că da, spuse Gabe, gândindu-se la conversațiile cu tatăl șefului statului și cu vicepreședintele, întrebându-se dacă ar trebui să găsească un mod de a-l avertiza pe Drew să fie mai puțin generos cu informațiile referitoare la starea sănătății sale. Aș vrea să te ascult în piept înainte să facem ceva, dar pare-mi-se că nu prea avem unde să găsim un loc potrivit pentru asta.

— Există o zonă separată, rezervată pregătirilor, în spate, spuse Griswold. Un loc unde președintele se poate așeza pentru a-i fi refăcut machiajul și unde se poate pregăti pentru discurs.

— Bun, spuse Gabe. Probabil că o să fie de ajuns. Domnule președinte, ia o sticlă de apă din frigider și bea măcar jumătate. E important să te hidratezi.

— Am priceput.

— Doctore, vă duc pe tine și pe președinte în zona separată, imediat ce ajungem. Între timp, domnule președinte, dacă aveți nevoie de inhalatorul Alupent, nu trebuie decât să-mi spuneți.

— Recepționat. Domnule Shapiro, cred că am făcut tot ce se putea. Ai făcut treabă bună, ca de obicei. Stanford, nu? Ce specializare?

— Scriere creativă.

Înainte ca cineva să poată răspunde, limuzina se opri în fața intrării laterale de la Baltimore Convention Center.

— Atențiune, toată lumea, vorbi Griswold în microfonul din mânecă, Maverick se deplasează spre intrarea BCC. Terminat... Bine, domnule doctor, mergem spre ușa aceea, apoi la etajul al treilea. Pe scări sau cu liftul?

— Pe scări e bine.

— Hai mai bine cu liftul, spuse Gabe, înainte să-și dea seama ce înseamna exact să-l contrazici pe cel mai important om de pe planetă.

Urmă un moment de tăcere totală.

— Ne îndreptăm direct spre lift, anunță apoi Griswold prin stație, ridicând mitraliera de pe podea, cu mâna rămasă liberă. Terminat.

Portierele limuzinei se deschiseră simultan și cei patru ieșiră, fiind imediat înconjurați de un grup de agenți ai Serviciilor Secrete. Griswold, în permanență vigilent, rămase lângă președinte. Soarele i se oglindea pe chelia din creștetul capului și printre cutele gâtului său puternic se vedeau broboane de transpirație. Gabe și-l imagină pentru scurt timp în ipostaza mutantului Thing din benzile desenate, spărgând un zid masiv de ciment și piatră, pentru a-l salva pe președinte.

Când ajunseră înăuntru, Gabe își deschise din nou transmițătorul, bucuros că se poate juca din nou cu stația.

— Aici Wrangler către echipa de medici, Wrangler către echipa de medici. Terminat.

— Te auzim, Wrangler, răspunse vocea mătăsoasă a lui Alison. Descărcăm acum. Ne întâlnim la etaj. Terminat.

— Asigurați-vă că luați trusa, perfuziile și un tub de oxigen. Terminat.

— Recepționat. Trusă, perfuzie și oxigen. Totul e în regulă? Terminat.

— Mai bine să le avem și să nu fie nevoie decât să nu le avem la îndemână când ne trebuie, spuse Gabe, având iarăși sentimentul de siguranță

și confort pe care i-l dădea statutul redobândit de practician. Ne vedem la trei. Terminat.

— La trei.

— Inspiră... Expiră...

Înghesuit în spatele unor draperii albastru-închis, de trei metri pe trei, Gabe își consulta pacientul cât de minuțios putea în cele douăsprezece minute care îi fuseseră alocate. Nu era alarmat de ce vedea și auzea, dar nici relaxat. Președintele respira greu — simptom *sine qua non* al astmului. Sunetul, care nu se putea auzi decât cu ajutorul stetoscopului, era cauzat de îngustarea bronhiilor, ca rezultat al unei combinații între spasmele musculare ale bronhiilor și astuparea lor cu mucoasă.

— Deci, cum se aude? întrebă Stoddard.

— Întrebarea mai importantă este: cum te simți?

— Nu mă simt rău, serios. Ceva de genul ăsta se întâmplă în fiecare zi. Cred că e de la praf. Praf e și în limuzină, și în apartament, și la Camp David, și în biroul meu.

— Cum de te-au lăsat să pilotezi cu chestia asta?

— Pe-atunci nu aveam așa ceva, dar, din câte știu, bolile care se pot trata eficient, inclusiv astmul, nu împiedică un pilot să își ia licența — pentru rute comerciale. Însă nu sunt sigur dacă în armată e la fel.

— Ai nevoie de inhalator?

— De fapt, chestia aia mă face să devin un pic agitat. Aș prefera să evit pe cât posibil. Afară stau și așteaptă câteva milioane de dolari din posibilele donații. Numai gândul ăsta mă va face și așa suficient de agitat.

Gabe evaluă rezultatele consultului și situația în sine, după care spuse:

— În cazul ăsta, prietene, dă-i gata!

Capitolul 23

— E timpul, prieteni. E timpul să fim împreună, să împărtășim o nouă viziune pentru țara aceasta și pentru poporul ei. E timpul ca tinerii săraci și vitregiți de soartă să nu mai apeleze la droguri pentru a trece peste disperarea pe care o resimt. E timpul să apeleze la profesori și consultanți sau, de ce nu, chiar la părinți. E timpul să învețe să folosească computerele

care vor fi pe fiecare bancă de la fiecare școală, să-și exprime temerile, grijile, curiozitățile și visurile, în clase cu un număr moderat de elevi. E timpul să existe suficiente spitale și paturi de spital pentru bolnavii mintal, pentru dependenți și să avem programe de asigurări medicale plătite de guvern pentru tratarea lor. E timpul să se creeze slujbe pentru toți cei ce vor să muncească, iar salariile să fie destul de bune încât să nu se apeleze la ajutoarele sociale. Da, prieteni, e timpul ca oamenii din această țară să se alăture...

Pe Gabe nu-l interesase niciodată în mod deosebit politica și nici nu avea încredere în politicieni sau în promisiunilor lor. Acum, totuși, stătea în sala frumos renovată de la etajul al treilea al clădirii Baltimore Convention Center, minunându-se de abilitatea, intelectul și carisma omului care îi fusese odată coleg de facultate și tovăraș de pahar — în acel moment, doar un pic diferit de ceilalți tipi de la Academie. În limuzină, Gabe tăcuse aproape tot drumul, în timp ce președintele și tânărul care compunea discursurile revăzuseră textul, analizându-l rapid și eficient. Acum asculta din nou cuvintele pe care le văzuse scrise pe pagină — transformate de un virtuoz într-un adevărat concert — și i se păru un moment fascinant și foarte special.

— Eu îl cred.

Alison Cromartie apăruse din senin lângă Gabe.

— Am văzut înregistrări cu discursurile lui Kennedy, șopti Gabe, atent la podium, dar simțind totodată parfumul ei. Pot să pariez că sentimentele publicului de atunci sunt aceleași ca ale celui de acum.

— Am pregătit tot ce ai vrut, șopti ea.

— Bine. Mulțumesc. Se pare că n-o să fie nevoie.

— Doamne ajută!

El și Alison schimbaseră câteva replici în timpul celor cincisprezece minute de dinainte ca președintele să se urce pe podium, dar toată discuția fusese destul de rece. Gabe nu putea, sau nu voia, să treacă peste minciunile ei din prima seară când se cunoscuseră, peste curiozitatea ei de a cunoaște starea de sănătate a președintelui, mai ales că fusese în tură în perioada când dispăruseră probele de sânge ale președintelui.

Cât timp stătuseră în spate, nici unul din ei nu vorbise despre casa lui Ferendelli și nici nu comentase afirmația ei obscură cum că lucrurile nu stăteau așa cum credea Gabe. Și acum nu era în mod evident nici timpul și nici locul potrivit s-o întrebe despre așa ceva.

— Aș vrea să spun câteva vorbe, continuă președintele, despre propunerea noastră de pace pentru Orientul Mijlociu, care acum este luată în calcul de...

Tusea îl întrerupse în mijlocul frazei. Gabe intră imediat în alertă. Stoddard bău din paharul cu apă, apoi începu să vorbească din nou. O nouă criză de tuse. Gabe se uită înspre locul unde se afla Treat Griswold si privirile celor doi se intersectară.

— S-ar putea să avem probleme, șopti Gabe către Alison. Du-te înapoi în spate și ai grijă ca trusa să fie gata și ca perfuziile și oxigenul să fie pregătite.

— Am înțeles, spuse ea.

Stoddard își ceru scuze. Mormăi ceva despre o mică răceală și începu din nou să vorbească. De data asta, Gabe aproape că îi auzea respirația sacadată.

— Wrangler, Wrangler, situația e sub control? se auzi șoapta disperată a lui Griswold.

— Nu am de gând să aștept până când o să fie prea târziu, răspunse Gabe.

Observă cum câțiva dintre cei prezenți îl urmăresc, în timp ce vorbea în mânecă, și simți schimbarea imediată a stării de spirit din sală.

— Delegatul nostru, domnul Chudnofski, este în Amman la acest...

Președintele luă o gură de apă și aruncă o privire înspre Gabe. Fără să ezite, acesta se îndreptă spre el.

— Domnule președinte, șopti el, să mergem în spate și să ne așezăm înainte să se transforme totul într-o mare problemă. Ne scuzați, vă rog, spuse către publicul amuțit de mirare.

— Brusc, șopti Stoddard răgușit, în timp ce Gabe îl conducea, am simțit o greutate în piept.

Griswold făcu semn consilierului să continue discursul și îl ajută pe Gabe să îl conducă pe Stoddard de pe scena ușor ridicată, în spate, după draperiile de catifea. Când aghiotantul președintelui începuse să le spună celor prezenți să rămână pe loc, un cordon de agenți ai Serviciilor Secrete se forma la distanță de trei metri de marginea draperiilor. Înăuntrul cercului, Alison deschisese trusa și pregătea echipamentul. Gabe începuse deja consultul. Cu ajutorul lui Griswold, președintele își scoase cămașa.

— Mască de oxigen, ordonă Gabe, așezându-și stetoscopul, șase litri. Griz, ai inhalatorul Alupent?

— Da.

Agentul-șef al Serviciilor Secrete îi întinse inhalatorul lui Stoddard.

— Domnule președinte, inspiră de două ori din asta, spuse Gabe. De fapt, de trei ori. Alison, dacă ai oxigenul gata, atașează-l la oximetrul de monitorizare a pulsului. Trebuie să văd valorile, prinde-l de suport, dacă e nevoie. Și scoate inhalatorul cu cortizon din trusă. Avem Alupent aici,

deci nu ne mai trebuie nimic altceva. Domnule președinte, ești bine. Nu e nimic serios. Respiră încet și adânc. Încet, cu grijă.

— O... clipă... n-am reușit să inspir.

— Aerul circulă bine acum, îl asigură, calm, Gabe. Probabil doar niște dopuri de mucoasă care astupau canalele bronhiale. N-ai de ce să-ți faci griji. Mă pricep la asta.

— Mă... bucur.

— Praful ăla de preerie din Wyoming îi împiedică pe cei din zonă să respire bine. Alison, când poți, să-i dăm să inspire din inhalatorul cu cortizon. Apoi adu-mi, te rog, suportul de perfuzie. O să folosim un cateter de douăzeci. O să am nevoie de un bandaj de compresie, Betadină și leucoplast. Dacă reușim să îl hidratăm și să-i dilatăm bronhiile repede, criza ar trebui să cedeze imediat... Alison?

— Ce?... Aa. Ah da... Scuze. Uite inhalatorul cu cortizon. Verifică sigiliul, vezi dacă e intact. Și uite perfuzia. Același lucru și cu ea. Avem dubluri pentru orice, dacă ți se pare ceva în neregulă. Pregătesc cateterul.

— Mulțumesc, răspunse Gabe, surprins de lipsa ei de concentrare, care, deși de scurtă durată, fusese evidentă. Având în vedere cine era pacientul, îi venea greu să creadă că ea ar putea fi câtuși de puțin neatentă.

Ei bine, se gândi, noroc că era el destul de atent pentru amândoi. Simțea deja senzațiile pe care i le trezea în mod obișnuit o urgență medicală. Vederea și auzul păreau mai ascuțite decât de obicei, procesa informația rapid — la o viteză superioară computerelor, corelând ceea ce știa despre astm cu informațiile pe care le avea despre Drew Stoddard. Deși Gabe se simțea agitat, bănuia că pulsul îi încetinise.

Încă din primele zile petrecute la Facultatea de Medicină, genul ăsta de situație îl încânta cel mai tare. Era momentul când se vedea efectul nenumăratelor ore de studiu, de pregătire, de practică. Acum, dacă reușea să nu se lase intimidat de identitatea pacientului, nu ar trebui să existe probleme.

În dreapta lui, Magnus Lattimore își croise drum printre agenții Serviciilor Secrete și privea întrebător spre Gabe.

— Domnule președinte, continuă Gabe, vorbind atât pentru președinte, cât și pentru șeful cancelariei prezidențiale, o să încercăm să întrerupem criza astmatică aici, pe loc. Asta nu înseamnă ambulanță și mers la spital, deși suntem pregătiți pentru ambele situații.

— Fă-mă tu bine, doctore... Nu vreau să merg la spital... știi... cum sunt... Cred că o să mă lase să stau în camera de așteptare o veșnicie.

— Da, probabil că ai dreptate. Bine, uite cum facem. Te simți confortabil pe scaunul ăla? Dacă nu, paramedicii ne pot aduce o targă din ambulanță.

— Sunt bine.

— Mereu ai fost rezistent.

Strânse garoul în jurul brațului președintelui, căută o venă la încheietura mâinii și, după obișnuitele cuvinte „doar o mică înțepătură", înfipse acul cu ușurință.

— Nici măcar n-a durut, spuse Stoddard. Ești al naibii de bun.

— Ți-am zis că sunt. Tu conduci țara, eu înfig ace în oameni.

— În America mea, toată lumea trebuie să aibă o ocupație.

— Îți facem o perfuzie ca să te hidratăm și să te ajutăm să elimini mucoasa care îți face probleme. Când lucrurile se mai calmează puțin, o scoatem. În plus, îți administrăm un bronhodilatator și cortizon ca să-ți lărgească puțin canalele și să pătrundă mai mult aer, pentru a le reduce inflamarea. Pe o scară de la unu la zece, zece fiind cea mai gravă criză de astm pe care ai putea-o avea, tu ești acum la trei virgulă cinci.

— Cred că respir deja mai ușor.

— Bine, spuse Gabe, asigurându-se că nu respira în nici un caz mai greu. E foarte posibil. Alison, hai să-i facem o epinefrină de 0,3 subcutanat.

De data asta, era perfect atentă.

— Epi, de 0,3. Verifică sigiliul de pe cutie și eu i-o administrez. Subcutanat.

Gabe verifică, așa cum făcuse și cu inhalatorul de cortizon, că pachetul era intact, apoi îl deschise și i-l dădu lui Alison. Cu excepția scurtului moment în care fusese distrasă, îi insufla încredere și era o plăcere să lucreze cu ea.

Gabe? Nu e ce crezi.

Ce naiba a vrut să spună cu asta? se întreba acum.

Trecură cinci minute. Gabe stătea concentrat, verificând constant tensiunea, pulsul, ritmul respirator, nivelul de oxigen și circuitul aerului în plămânii președintelui.

Plămânii își revin... ritmul respirator scade de la 26 la 18... Tensiune arterială 13 cu 8... saturația în oxigen de la 92 la 95.

Încă cinci minute. *Jumătate de litru de perfuzie... Culoarea bună... hârâitul aproape imperceptibil... saturația în oxigen 96...*

Lattimore se întorsese în fața publicului. Gabe putu să-l audă vorbind la microfon, dar nu înțelegea ce spunea. Orice ar fi fost, când termină, se auzi un roport de aplauze. Câteva clipe mai târziu, șeful cancelariei reapăru.

— Le-am zis doar că te simți bine, îi șopti lui Stoddard. Hienele vor să știe dacă te întorci.

— Nu, explodă Gabe, nu se întoarce!

— Respir mult mai bine, spuse președintele. Și, în plus, injecția pe care mi-ai făcut-o, ce era, adrenalină?

— Exact.

— Păi, chiar mi-a dat energie. Mă simt de parcă aș fi în stare să decolez.

— Trebuie să te menajezi. Ai fost incredibil de aproape de un drum cu salvarea la Johns Hopkins.

— Dacă îmi revin și apar acolo, gândește-te cum o să reacționeze presa. O să fie pe placul tuturor.

— Toată lumea o să creadă că ești un nebun iresponsabil căruia nu-i pasă de sănătatea lui și care are un doctor incompetent.

— Ascultă, Gabe. Eu n-am ce să fac dacă tu ești așa bun la ce faci.

— Ai o perfuzie.

— Cu atât mai bine. Trag suportul de perfuzie după mine. Doar un minut sau două, ca să termin... și câteva fotografii.

— Nu!

— Gabe, vorbim de alegerile prezidențiale — ultima mea șansă de a schimba țara asta și lumea. Mintea ta de medic va alege întotdeauna o abordare prudentă, conservatoare — mă rog, aproape întotdeauna. Dar te rog, încearcă să privești imaginea de ansamblu. Mi-ai calmat criza astmatică. Da! Chiar simt asta. Uite, nici măcar nu trebuie să-mi trag răsuflarea între propoziții. Lasă-mă să ies în față, să zic mulțumesc și la revedere, să le arăt oamenilor că sunt bine și că o să mă întorc pe scaunul prezidențial cât de repede cu putință.

Exasperat și încântat deopotrivă, Gabe se întoarse spre Lattimore.

— De cât timp lucrezi cu omul ăsta? îl întrebă.

— De suficient de mult timp cât să știu care va fi rezultatul discuției, replică șeful cancelariei prezidențiale.

Capitolul 24

Era ca un vis urât.

La asta se gândea Alison în timp ce împacheta împreună cu paramedicii echipamentul și se pregăteau să se îndrepte spre dubă.

Ce văzuse, concluziile la care ajunsese — nu era cu putință să fie altceva decât un vis urât.

Dar știa că nu-i așa.

Treat Griswold, legendarul Treat Griswold, agentul numărul unu al Serviciilor Secrete, cel care se ocupa de siguranța președintelui Statelor Unite, căutase în buzunarul de la haină, scosese un inhalator, i-l dăduse președintelui, pentru a și-l administra singur, și apoi pusese inhalatorul înapoi în buzunar. Nu era nimic ciudat și probabil că nici celorlalți martori ai scenei — deși erau puțini — nu li se păruse ciudat.

Problema era că medicamentele de orice fel destinate președintelui trebuiau să urmeze un anumit parcurs birocratic, strict și inflexibil. Rețeta era prescrisă de doctorul de la Casa Albă sau de asistentă, înmânată apoi administratorului Comisiei de Medicină, care chema un farmacist, verificat pe toate părțile, tot timpul folosindu-se vreo cinci-șase nume false. Farmacistul știa că era nevoie de medicamentul respectiv la Casa Albă, dar nu știa dacă e pentru POTUS, pentru un alt pacient sau pentru clinica din clădirea Eisenhower, de lângă Casa Albă. Farmacistul făcea rost de rețetă și, uneori, dacă era nevoie, pregătea containere sigilate, care erau ridicate de șoferul Casei Albe. Șoferul semna de primire, lăsa medicamentele în grija asistentei din biroul medical al Casei Albe, care semna la rândul ei și le punea într-un dulap sub cheie. Medicul președintelui lua apoi medicamentul și-l administra.

În cazul unui inhalator, președintelui i se putea da unul pe care să-l țină în camera de baie a apartamentului său. Alte inhalatoare erau pe Air Force One, pe Marine One, în geanta medicului personal și la Camp David. Președintele putea să folosească inhalatorul și de unul singur, dar altfel nu trebuia să-i fie administrat decât de către doctorul său personal sau de către cei care îi țineau locul.

Acest lanț birocratic probabil că n-ar fi avut credibilitate în sala de judecată, dar era totuși un lanț bazat în mare măsură pe ideea că nici unul dintre aceia cărora li se înmânau pachetele sigilate nu avea intenția de a-i face rău președintelui.

Alison învățase protocolul acesta nescris de la un alt doctor, care se lăuda cu tot ceea ce știa și, în același timp, flirta cu ea. Dar iată că, la câteva zile după ce ajunsese la Casa Albă, Gabe Singleton încă nu cunoștea protocolul. Amiralul Wright fusese plecat când venise Gabe și era posibil ca, în turul pe care i-l făcuse, locțiitorul amiralului să fi uitat sau să fi neglijat partea cu gestiunea medicamentelor. Poate că nici ceilalți medici din cabinet nu s-au gândit să menționeze acest lucru. Era de la sine înțeles

atunci de ce lui Gabe nu i se păruse ciudat când Treat Griswold scosese inhalatorul. Gabe trebuia să știe că doctorul președintelui era singurul care avea competența să-i administreze medicamente de orice fel.

Poate, se gândi ea, că ar trebui să încerce să înfrunte neîncrederea lui Gabe și să-i vorbească despre asta, cu toate că ar fi fost mai bine ca unul dintre ceilalți medici să-i spună.

— Haide, Alison, strigă Gerrity, asistentul doctorului. Am luat și restul. Trebuie să ajungem la coloană, altfel rămânem pe aici, căutând un taxi ca să ajungem acasă și să ne găsim alte slujbe.

Alison cercetă zona din priviri pentru ultima oară.

Lângă draperia înaltă de catifea, stătea o pungă de plastic — sigilată și semnată de toți care o luaseră în primire, care conținea un inhalator de cortizon, și el sigilat și semnat în cadrul protocolului birocratic. Ultima etapă era ca, odată sigiliile desfăcute și medicamentele folosite de POTUS, oricare ar fi fost acestea, ele trebuiau aruncate imediat și procesul se repeta din nou, de la început.

Cel mai probabil, nu era nici o problemă faptul că Treat Griswold avea în grijă inhalatorul președintelui. Griswold fusese un agent de pază loial, chiar un erou, al președinților din cel puțin ultimele două decenii. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să o lase baltă. Totuși, doctorul Jim Ferendelli dispăruse, iar ea fusese plasată sub acoperire la Comisia de Medicină a Casei Albe, tocmai pentru a observa totul și pentru a raporta directorului de la Afaceri Interne orice i se părea neobișnuit — absolut orice.

Ideea de a turna pe cineva, ca să nu mai vorbim de Griswold, i se părea de neconceput. Se gândi la experiența oribilă de la spitalul din Los Angeles. Avusese dreptate atunci — în toate privințele. Chirurgul acela incompetent omorâse un pacient și distrusese cariera unei asistente pricepute și de nădejde. Dovezile pe care le deținea Alison erau solide, dacă nu chiar incontestabile. Cel puțin așa credea, înainte ca viața să înceapă să-i fie distrusă încet, dar sigur.

Nu și de data asta.

Chiar dacă datoria ei era să observe și să raporteze, nu putea să-l toarne pe Treat Griswold fără dovezi sigure și incontestabile că regulile fuseseră încălcate în mod conștient si deliberat. În loc de asta, avea să afle tot ce putea despre acest om, avea să caute o fisură în armura lui de om competent si devotat serviciului și, dacă nu găsea nimic, avea să recunoască faptul că nu i se putea reproșa nimic și că era demn de privilegiile care îi fuseseră acordate de-a lungul anilor.

— Alison, gata. Mergem acum sau nu mai mergem deloc!

Ea se grăbi spre lift și coborî împreună cu asistenții. Militarii care lucrau ca valeți la Casa Albă erau specialiști în servitul mesei — antrenați să supravegheze pregătirea mesei pentru președinte și servindu-i chiar ei preparatele. Urmăreau fiecare fel de mâncare care ajungea la el și, din când în când, chiar gustau din acestea.

Ar fi tolerat vreunul dintre ei ca un agent al Serviciilor Secrete să apară la bucătărie și să servească cina președintelui?

În nici un caz.

Trebuia să facă ceva în această privință, dar cu atenție. Foarte posibil era ca președintele însuși să fi ales să modifice regulile, pentru propriul confort, iar ca Griswold pur și simplu să fi ascultat de dorința comandantului său.

Când ajunseră la duba medicală din coloana de mașini, agenții Serviciilor Secrete erau gata să pornească. Alison aruncă o privire către prima limuzină. Gabe stătea lângă tipul care îi fusese odată tovarăș de pahar în școală și care acum devenise cel mai influent și puternic om de pe Pământ. Se întrebă dacă, știind de armele nucleare, de abuzul de droguri, de vagabonzi și asigurarea medicală, de explorarea spațiului și de dezvoltarea explozivă a științei, Părinții Fondatori ai Statelor Unite ar fi încredințat o astfel de responsabilitate unui singur individ.

Din punctul de vedere al președintelui, ziua aceea reprezentase un succes incredibil. Mulțumită vitezei de reacție, a judecății corecte a cazului și a competenței lui Gabe Singleton, accesul de astm se calmase înainte să se transforme într-o criză de proporții. Spasmele bronhiilor încetară, la fel și secreția de mucoasă și, în mai puțin de jumătate de oră, Stoddard își aranjă cămașa (lăsându-și gulerul și mânecile desfăcute), trase stativul după el și urcă hotărât pe podium. Stătu acolo, rezemându-se de stativ, în timp ce aplauzele furtunoase umpleau sala. Explică apoi că doctorul său l-a tratat împotriva crizei asmatice ușoare pe care o suferise și că îi va scoate perfuzia imediat ce substanța va ajunge în organism. Stoddard vorbi apoi liber timp de două minute sau mai mult — suficient pentru a câștiga încrederea susținătorilor financiari, atenția presei și a camerelor și, zâmbi Alison în sinea ei, votul a cel puțin nouăzeci la sută dintre cei care sufereau de astm.

Întoarcerea în fața publicului fusese ostentativ de teatrală — un spectacol demn de Frații Ringling[1]. Dar, dat fiind pericolul real al crizei, nimic nu era fals. Și judecând după răspunsul entuziast și de lungă durată al publicului, ceea ce putea fi o lovitură serioasă în această campanie —

[1] Una dintre cele mai celebre companii de circ din America, în anii 1880 (*n.tr.*)

grija crescândă pentru starea sănătății sale — devenise în schimb un strigăt de luptă, semnalând că era pregătit și hotărât să meargă mai departe cu Viziunea pentru America.

În ansamblu, Andrew Stoddard putea să se refere la acea zi ca la un concurs fericit de împrejurări în vederea candidaturii sale prezidențiale.

Și totuși părea probabil — nu era sigură — că problemele erau cauzate de unul dintre apropiații săi, poate chiar de agentul său preferat din Serviciile Secrete.

Capitolul 25

Nimeni n-ar fi putut să treacă prin îmbulzeala de la Aeroportul Național Reagan fără să-l observe pe bărbatul orb. Era înalt, lat în spate, cu părul lung, negru ca tăciunele, strâns într-o coadă de cal care îi ieșea de sub o pălăria albă de cowboy, împodobită cu un șirag de medalioane din turcoaz, montate în argint lucrat manual. Înainta cu o încredere de sine surprinzătoare, bastonul său alb și subțire atingând dalele podelei precum antenele unei insecte. Chipul lui, cu pomeți proeminenți, emana forță și avea culoarea brun-roșcată a argilei folosite de secole de tribul său, Arapaho.

În timp ce bărbatul tocmai ieșea din zona de control, Gabe păși încet alături de el.

— Doctorul Singleton, presupun, spuse Kyle Blackthorn, după încă un pas sau doi, deși nu existase nici un contact fizic între ei.

— Cum ai ghicit?

— Nu am ghicit, prietene, te asigur. Și nu cred că vrei să știi care dintre simțurile mele te-a identificat.

— Nu, prespun că nu. Bagajul?

— Aici. Haine pentru o zi și trusa. Trebuie să mă duc poimâine să predau la Wind River.

— Încă te duci în rezervație săptămânal?

— E unul dintre dezavantaje când ești un model pentru alții.

— Copiii ăia sunt norocoși că te au.

— Eu sunt cel norocos, la fel ca și tine, când faci ceva ce nu ești obligat să faci.

— Ai dreptate. Mulțumesc că ai lăsat tot și ai venit așa de repede. Știu cât de ocupat ești.

Gabe zâmbi, vazând cum oamenii care treceau pe lângă ei se întorceau să-i privească. Se tot întrebase cât de greu îi va fi să-l strecoare pe indianul de un metru nouăzeci în apartamentul prezidențial de la Casa Albă. Acum, Gabe căuta un alt loc pentru ca cei doi să se întâlnească în vederea unui consult de trei sau patru ore. Oricât de greu ar fi fost Blackthorn de ascuns, cu președintele Statelor Unite situația se complica și mai mult. Trebuia pur și simplu ca acel consult să aibă loc în apartamentul de la Casa Albă.

— Ești gata de muncă? întrebă Gabe.

— Președintele? șopti cu un aer interogativ Blackthorn.

Gabe dădu din cap.

— Ai ghicit, spuse el.

— Nu era prea greu. Ai fost pe prima pagină a ziarelor locale după ce ai plecat. Toată lumea vorbea despre asta. Înainte, erau mândri de ce făceai cu copiii. Acum sunt de-a dreptul copleșiți.

Fără să fie atenționat de Gabe, Blackthorn se întoarse singur spre scara care ducea în parcare. Poate auzise zgomotul traficului, poate zgomotul pașilor care o luau în direcția aceea era mai intens, sau poate că fusese o rafală de vânt. Oricare ar fi fost stimulii care îi provocau anumite reacții, psihologul răspundea sigur pe el, iar bastonul mai mult îi confirma decât îi indica direcția.

Din câte știa Gabe, Blackthorn era orb din naștere. Nimeni din Tyler nu prea vorbea despre asta. De parcă nimeni n-ar fi considerat-o o invaliditate — nu la el, cel puțin. Evident că era un dezavantaj, o trăsătură care nu se putea schimba, dar oamenii o priveau ca pe ceva secundar, ca și când ar fi fost stângaci, de pildă.

Pe drumul de la aeroport până în oraș, Gabe îi povesti în detaliu criza ciudată a președintelui, la care fusese martor, înainte să afle de la soția lui Drew și de la șeful cancelariei prezidențiale a acestuia că era cel puțin a patra oară când se întâmpla așa ceva.

Blackthorn stătea nemișcat, ținându-și bizara pălărie în poală, ochelarii cu lentile negre ascundeau perfect ce era în spatele lor, iar el asculta în liniște. Gabe era sigur însă că analiza fiecare cuvânt. În sala de judecată, Marele Șef, cum ajunsese să fie numit de stenografi, era specialistul chemat să depună mărturie în problemele de medicină legală. Era expert și în demascarea acuzaților ce încercau să scape invocând afecțiuni psihice, demonta cu o logică irefutabilă afirmația avocaților apărării cum că acuzatul ar fi acționat fără să fie în deplinătatea tuturor facultăților mintale.

— Ai idee cum au început aceste crize? îl întrebă, când Gabe își termină relatarea.

— Nu am fost acolo, dar șeful cancelariei mi-a zis că totul s-a întâmplat subit. A observat un spasm sau un tic nervos în colțul ochiului președintelui — cred că cel drept — urmat de fraze fără legătură, amestecate, apoi brusc, o întreagă nebunie, cu halucinații, excitabilitate motorie, vorbire tensionată. Când am ajuns lângă patul lui, parcă înnebunise: dezorientat, cu hiperkinezie, transpira abundent, avea tensiunea arterială și pulsul exagerat de mari.

— Și apoi, la fel de repede cum a început, s-a calmat.

— Exact. După douăzeci sau treizeci de minute, delirul și halucinațiile au lăsat loc unei oboseli profunde și, apoi, unui somn odihnitor.

Urmă o liniște prelungă, întreruptă într-un final de psiholog, în timp ce treceau peste podul George Mason și intrau în oraș.

— Să vedem ce ne spun analizele și testele, zise el, dar din câte îmi dau seama, mi se pare că are o reacție toxică.

— Reacție la medicamente?

— Sau la o substanță secretată în corpul lui.

— Tumoare? M-am gândit și eu la asta. RMN-ul și tomografia au ieșit normale, dar nu i s-au făcut decât pentru cap. O tumoare care să secrete o substanță chimică poate fi localizată oriunde.

— Și ce ai hotărât să faci?

— Să fac?

— Păi, omul ăsta poartă pe umeri o... cum să spun? O mare responsabilitate.

— A fost un președinte al naibii de bun.

— Sunt de acord. Și așa cred și majoritatea minorităților etnice din această țară.

— Și nici nu ne putem imagina câte poate să realizeze în următorii patru ani.

— În cazul în care nu înnebunește de tot și apasă butonul mare, strălucitor și roșu.

— Trebuie să aflu ce e cu el, Kyle.

— Firește. Ești sigur că de fapt nu tu ești cel care are nevoie de ajutor?

Gabe îl privi în trecăt, dar Marele Șef stătea drept, cu capul înainte.

— Mi-aș dori să fiu înapoi acasă, spuse Gabe.

Blackthorn își așeză o mână pe umărul lui Gabe.

— Vei veni acasă la timpul potrivit. Până atunci, președintele are doctorul potrivit să aibă grijă de el. De asta sunt sigur.

Cu ajutorul lui Treat Griswold, Gabe nu întâmpină nici o problemă în a-l introduce pe Blackthorn în Casa Albă și apoi în clinica ce stătuse închisă pe timpul deplasării la Baltimore. Apoi, asigurându-se că nu erau reporteri sau alți vizitatori-surpriză prin preajmă, Griswold rămase să păzească locul, în timp ce doctorii urcau cu liftul până la apartamentul președintelui, unde îi așteptau soția acestuia și șeful cancelariei.

După ce le făcu repede cunoștință, Gabe profită de ocazie pentru a verifica dacă plămânii lui Stoddard erau în regulă și dacă acesta se simțea pregătit și capabil să treacă printr-o serie de teste psihologice și neurologice. În eventualitatea unor probleme, Carol rămânea în camera alăturată, iar Gabe se afla la clinică. Nici președintele, nici Prima Doamnă nu se arătaseră deloc uimiți la vederea lui Blackthorn sau când și-au dat seama că acesta e orb. Stoddard îl întrebase totuși dacă e democrat sau republican.

— Arapaho, veni răspunsul.

Capitolul 26

După ce reveni în biroul său, Gabe scoase cartea de vizită a lui Lily Sexton și sună la Ferma de Cai a lui Lily. Secretara răspunse din prima, făcându-l pe Gabe să se întrebe ce scria identificatorul de apel pentru telefoanele primite de la Casa Albă.

— Lily la telefon.

Gabe și-o imagină, elegantă, atrăgătoare, impunătoare în costumul ei — unică. În ciuda desenului din biroul lui Ferendelli și a ideei că Lily și cu el aveau probabil o relație, gândul la a petrece timp cu ea, mai ales călărind, era foarte ispititor.

— Lily, sunt Gabe. Gabe Singleton.

— A, bună! După seara trecută, chiar speram să mă suni. Președintele e bine?

Gabe își reaminti ce declaraseră el și Lattimore publicului, după ce Stoddard lipsise de la dineul oficial. Nu era surprinzător că lista celor îngrijorați de starea sănătății lui Drew se lungea pe zi ce trece.

— Se simte bine, da.

— Excelent. După ce am vorbit noaptea trecută, și ai fugit într-un suflet să îți îndeplinești misiunea de doctor, intuiția îmi spune că ai nevoie de Terapie, așa că eram nerăbdătoare să-ți spun asta.

— Ce intuiție? Jumătate din oamenii care mă cunosc cred că am nevoie de un psihiatru bun.

— Nu un psihiatru, doctore, Terapia. E cel mai bun cal de curse pe care îl am — un animal superb.

— Și eu care credeam că mi-ai pus diagnosticul potrivit după doar câteva minute împreună.

— Poate că l-am pus, totuși. Vedem de ce ai nevoie după ce petreci ceva timp în șaua lui. Sper că vei fi de acord că este un cal de excepție. Și președintele l-a călărit de două ori.

— Înainte să devină conducătorul lumii libere, Drew venea să călărească la ferma mea din Wyoming. Pentru un ofițer de marină, se pricepe destul de bine la cai. Terapia, nici că se putea un cal mai potrivit pentru mine.

— Spune când.

— Mâine dacă se poate. Nu chiar dimineața, dar nici după-amiaza târziu?

— Mâine, să zicem la unu. O să-ți placă și calul, să vezi.

— Sunt convins.

— Luăm prânzul și ceaiul înainte?

— Ar fi perfect. Încă ceva, domnișoară Lily. Știți multe lucruri despre nanotehnologie?

Ea ezită înainte să răspundă — doar pentru o clipă, dar fusese evident.

— În acest moment, înainte să răspund, ar trebui să te întreb de ce vrei să știi. Dar, în loc de asta, îți voi spune că în anumite cercuri sunt considerată a fi un soi de expert în domeniu.

— Grozav. Te deranjează dacă transformăm prânzul și plimbarea călare într-un fel de tribut adus nanotehnologiei? Am citit despre asta, dar vreau să știu mai multe.

— O să fac tot ce pot. Vrei să-mi spui de unde interesul ăsta subit?

— Desigur. Probabil că nu are mare importanță, dar unul dintre ceilalți medici mi-a spus că predecesorul meu, Jim Ferendelli, avea o bibliotecă medicală cuprinzătoare în casa din Georgetown. M-am gândit să împrumut niște lucrări de-ale lui pentru a le folosi la Comisia de Medicină de la Casa Albă. Sunt destul de cunoscut pentru faptul că mă documentez în fața pacienților. Mă gândesc că dacă ei știu că nu mi-e frică să-mi recunosc ignoranța, or să le scadă așteptările. În orice caz, i-am spus lui Drew de chestia cu cărțile și mi-a dat cheia de la casa lui Ferendelli. Așa că m-am

dus acolo. Și, în plus față de genul de cărți la care mă așteptam, doctorul mai avea și niște volume dedicate nanotehnologiei. Le-am luat acasă și am început să le citesc. E fascinant, absolut fascinant. Dar mi-a fost greu să mă descurc singur. Așa că m-am gândit că ai putea să mă înveți câte ceva.

— De-abia aștept să încerc, spuse Lily. E uimitor că era interesat de un astfel de subiect obscur.

— Ți-a împărtășit vreodată acest interes?

— Mai deloc. De fapt, nici n-am vorbit vreodată cu el, poate doar dacă nu ne-o fi făcut cineva cunoștință, așa, în treacăt.

Gabe simți cum îi îngheață sângele-n vine.

Desenul de pe biroul lui Ferendelli, destul de bine realizat, cu grijă, o înfățișa în mod sigur pe Lily. Ar fi fost posibil, deși puțin probabil, să fi folosit o fotografie, dar de ce? Cum se putea ca cei doi să nu se cunoască deloc și totuși să existe atâtea legături între ei?

Gabe se strădui să rămână calm și să răspundă la timp, alegându-și cu atenție cuvintele.

— Păi, spuse, se pare că ați fi avut ceva în comun.

— Probabil. În afară de producția industrială și comunicații, medicina este probabil cel mai promițător domeniu pentru cercetarea nanotehnologică.

Mintea lui Gabe căuta cu disperare motivele pentru care Lily ar nega faptul că îl cunoștea pe Ferendelli. Gabe își dorea nespus să poată închide telefonul înainte să-și trădeze îngrijorarea.

— Atunci, spuse el, mâine ne ocupăm de nanotehnologie și de Terapia.

— Mai e și ceaiul, spuse Lily Sexton. Niciodată să nu uiți de ceai.

Capitolul **27**

Umbrele după-amiezii târzii se întindeau peste esplanadă, în timp ce Treat Griswold, la volanul unui Jeep Grand Cherokee argintiu, cumpărat cu doi ani în urmă, înainta prin traficul lejer. La o distanță de șase mașini în spate, Alison îl urma prudentă. Griswold nu avea motive să suspecteze că ar fi urmărit, dar era un profesionist și o văzuse pe Alison în repetate rânduri, inclusiv în dimineața acelei zile, în Baltimore.

După ce se întorsese de la Baltimore Convention Center odată cu convoiul prezidențial, Alison vorbise cu directorul Serviciilor Secrete pe Afaceri Interne, Mark Fuller, cel care o trimisese sub acoperire la Comisia de Medicină de la Casa Albă. Atentă să nu facă nici o aluzie la Griswold, explicase cum, în timp ce aștepta să afle ceva, orice, referitor la dispariția lui Ferendelli, decisese să facă verificări asupra unor angajați ai Casei Albe, inclusiv agenți de securitate. Fuller îi permise accesul la dosarele de personal și apoi, fără tragere de inimă, îi dădu și parolele de care avea nevoie.

Alison se chinui să treacă în revistă dosarele alese la întâmplare, douăsprezece dosare ale unor femei și bărbați. Ultimul lucru care trebuia să se afle era că o interesează mai mult vreunul dintre ei — mai ales agentul numărul unu al președintelui. Era întrucâtva înfricoșător să știe că are de-a face cu poate cea mai meticuloasă, eficace și eficientă agenție de investigații din țară. Dacă ei i s-a cerut să supravegheze ce se întâmpla la Casa Albă, nu avea nici un motiv să *nu* creadă că altcuiva i-ar fi revenit sarcina de a o supraveghea pe ea. Amestecând subiecții pe care și-i alesese și ținând dosare pline cu înregistrări detaliate referitoare la observațiile pe care le făcuse pentru fiecare, începu să pună cap la cap povestea acelui bărbat care fusese decorat de trei ori în timpul serviciului, de către trei președinți diferiți, dar care, în același timp, părea să nu aibă o altfel de viață în afara serviciului.

Griswold, campion la lupte în liceu, născut și crescut în Kansas, cu studii de criminalistică făcute în același stat, împlinise cincizeci și unu de ani cu o lună în urmă. Fusese căsătorit și divorțase de două ori înainte să împlinească treizeci și doi de ani — prima oară după patru ani, a doua oară după doar doi. Fără copii. Fără alte căsătorii. Locuia în ceea ce părea a fi un complex de apartamente în Dale City, Virginia, la cincizeci de kilometri sud de capitală. În rest, nu prea mai rămânea nimic de aflat despre acest om.

Câștiga un salariu mai mult decât decent, care se apropia de 175 000 dolari, cu sporurile de director de serviciu și agent special în serviciu, dar nu trăia la nivelul pe care i-l confereau banii. Își folosea cu plăcere perioada de concediu care îi era repartizată, destul de generoasă de altfel, dar, din câte știa ea, nu își luase niciodată o zi liberă din motive medicale. Niciodată.

Ca parte a antrenamentului, Alison făcuse cursuri de supraveghere, singură și în echipă. Trebuie să conduci puțin în dreapta mașinii din față. Fără schimbări bruște de bandă. Anticipează mișcările urmăritului și fii gata să reacționezi prompt. Urmând toate regulile pe care și le amintea, îl urmări pe Griswold de-a lungul râului Potomac și apoi pe I-95, care

ducea în sud, spre Virginia. Pe hârtie și, de fapt, și în viața reală, Treat Griswold părea prea bun ca să fie adevărat. Până acum, în afară de faptul că nu se număra printre cei mai atrăgători bărbați din lume, singura fisură din armura lui strălucitoare nu era decât inhalatorul, pe care îl purta cu el, încălcând regulile, sau dacă nu regulile, măcar tradiția și protocolul nescris.

Explicația cea mai probabilă, deloc senzațională, era că președintele găsise mai comod să procedeze astfel decât să caute doctorul de fiecare dată când simțea că respiră greu și se afla în deplasare, departe de reședința sa oficială.

Griswold nu conducea cu viteză, dar, acum, pentru prima oară, se întâmplă ceva ciudat. Trecuse de ieșirea spre Dale City și continua să meargă pe autostradă, înspre sud. Alison scoase harta drumurilor și o deschise deasupra volanului. Nu exista nici un dubiu. Griswold nu mergea acasă. Cinci kilometri... zece... douăzeci...

Alison scoase două lame de gumă Trident aromate din poșetă și începu să le mestece. Rămăsese devotată gumei de mestecat încă din școala generală și trecuse de la Fleers Dubble Bubble la Juicy Fruit, Wrigley's Spearmint și acum la Trident fără zahăr. Nu era cel mai atrăgător obicei din lume, dar era dependentă. De-a lungul anilor, reușise să se abțină de la mestecat, în afară de momentele când era stresată, și, ca un fel de ventriloc, stăpânea arta de a mesteca fără să se vadă cum i se mișcă fălcile.

La intrarea în Fredericksburg, Griswold încetini pe autostradă. Alison încetini și ea, reușind să țină o mașină între ei, dar situația devenise complicată. Totuși, nu exista nici un indiciu că ar fi fost observată. Își asumă riscul și rămase mai mult în spate.

După harta pe care o avea, orașul se afla pe râul Rappahannock, la aproximativ optzeci de kilometri sud de Washington și la aceeași distanță nord de Richmond. Dacă își aducea bine aminte, și Richmond, capitala statului, fusese totodată și capitala Confederației, atunci Fredericksburg reprezentase un punct sensibil în timpul Războiului Civil.

Traversară râul și intrară pe niște străzi întortocheate, cu niște șiruri de case destul de neîngrijite. Alison era la distanță de o stradă, când Griswold viră brusc pe o alee și se opri în fața unui garaj cenușiu de două locuri, cu uși separate. Ea se aplecă și îl privi peste bord, în timp ce el cerceta cu atenție strada. Într-un final, aparent convins că este în siguranță, Griswold deschise prima ușă și parcă înăuntru.

Pe stradă, complet pustie în acel moment, se găseau case cu unul sau două etaje, dar părea genul de loc unde vecinii păstrează discreția. Trecură

cinci minute. Alison era pe punctul de a o lua înainte, pentru a afla unde s-ar fi putut duce bărbatul, când acesta reapăru — își schimbase costumul negru cu un hanorac sport de culoare închisă și pantaloni largi, pantofii oficiali cu niște mocasini — stil european, se gândi ea. Părea întrucâtva schimbat — deși nu putea face nimic în privința gâtului gros și butucănos sau a cheliei.

Încuie ușile din spate și cercetă din nou strada, vigilent. Ghemuită în spatele volanului, Alison respira adânc și expira încet, încercând să se calmeze.

Chiar atunci, din nou aparent satisfăcut că nu este observat, Griswold descuie și al doilea set de uși. Balamalele, care aveau neapărată nevoie să fie unse, scârțâiră în timp ce el deschise ușa, apoi dispăru în garaj. După câteva clipe, liniștea fu întreruptă de zgomotul ambalării unui motor. Alison se lăsă și mai jos, până când, ridicând privirea, nu mai vedea nimic altceva decât marginea volanului. Zgomotul continuă — un bubuit puternic și egal. Într-un final, agentul ieși cu spatele din garaj, la volanul unui Porsche 911 decapotabil, de un argintiu imaculat — făcea cel puțin optzeci-nouăzeci de mii de dolari, presupuse Alison.

Evident nerăbdător să plece cât de repede posibil, în timp ce razele soarelui îi luminau chipul, Griswold încuie ușile garajului, ieși de pe alee și trecu în viteză pe stradă, în direcția din care veniseră, la doar câțiva metri de locul unde stătea Alison, ghemuită sub volan.

În clipa în care se hotărî să se ridice și să întoarcă mașina, Porsche-ul dispăruse. Gândindu-se că nu mai are șanse să-l prindă din urmă, intui că Griswold se îndrepta spre autostradă. Cu aproximativ o sută treizeci de kilometri la oră, intră în depășiri până ajunse la Rappahannock. Când nu mai credea că e posibil, zări Porsche-ul rulând cu viteză pe I-95, îndreptându-se la sud de Washington și spre Richmond. Îi luă ceva timp să se apropie, dar era sigură că nu fusese observată. Până când ajunseseră la periferia capitalei Confederației, își notase numărul plăcuței de înmatriculare.

Mașina, hainele și toată fanfaronada — era ca și când Treat Griswold ar fi intrat în garajul dărăpănat din Fredericksburg pentru a ieși de acolo un cu totul alt om. Acum el încetinea și intra în cartierul de case mai ieftine din Richmond. Învățată de acum cu modul lui de a conduce și cu lipsa de atenție pe care o acorda porțiunii de șosea din spatele lui, Alison opri la o stradă distanță de unde era parcat Porsche-ul. Se aflau pe o stradă cu case vechi, cu fronton, care probabil că fuseseră foarte frumoase pe

timpul Războiului Civil, dar care acum aveau toate nevoie de vopsea, var, tâmplărie — toate, cu excepția uneia.

Griswold intră pe aleea respectivă — aleea unei case în stil victorian, perfect restaurată, zugrăvită în gri și maro, cu cercevele albe la ferestre, care erau pe puțin douăzeci. Era totodată masivă și elegantă, aproape de două ori mai mare decât celelalte case de pe Beechtree Road. Acoperișurile celor două turnuri care dădeau în stradă erau curbate elegant și cele două etaje inferioare aveau balcoane mari, circulare. Draperiile erau trase la fiecare fereastră, deși Beechtree, la fel ca strada din Fredericksburg, părea genul de loc unde oamenii nu își băgau nasul în treburile vecinilor.

Când Alison riscă să treacă de alee, Griswold dispăruse și Porsche-ul era deja încuiat în garaj.

Din nimic, acum știa ceva.

Un inhalator o adusese la o sută cincizeci de kilometri de Casa Albă... dar la ce? Să fi fost vreun bordel? Instinctele ei îi spuneau că nu, dar instinctele ei o înșelaseră de mai multe ori de-a lungul anilor.

Notă pe hârtie adresa casei, lângă numărul de înmatriculare al mașinii. Nu avea cum să verifice posesorul fără să trebuiască să dea informații pe care Alison voia să le păstreze pentru ea. Trebuia să aștepte până ajungea în Washington. Poate că ziua în care ar fi trebuit să-l toarne pe Treat Griswold pentru ceva ilegal se apropia, dar, când o va face, cazul va fi mult mai bine documentat decât cel de la spitalul din Los Angeles, iar ea va fi mult mai bine pregătită pentru contraatacul care avea să urmeze.

Acum trebuia doar să se obișnuiască, să aibă răbdare și să aștepte să se întâmple ceva.

Cum după-amiaza târzie începea să facă loc înserării, parcă mașina în josul străzii, înlocui lamele de Trident cu altele noi și se puse pe așteptat. Trei ore, decise, și introduse CD-ul cu *Best of Sting*, căutând apoi melodia *Fields of Gold*. Dacă nimic nu se întâmpla în trei ore, se va întoarce în oraș și va continua supravegherea într-o altă zi.

Deloc surprinzător, pe măsură ce timpul trecea, se trezi gândindu-se din ce în ce mai mult la Gabe Singleton. O atrăseseră imediat bunătatea și vulnerabilitatea care se ascundeau dincolo de chipul lui aspru de cowboy. Trebuia să admită că bărbații pe care îi întâlnise erau toți abili, deștepți, stăpâni pe sine, ambițioși, dar nici unul de viitor. Gabe își pierduse încrederea în sinceritatea ei încă din prima seară, când o prinsese cu minciuna, iar ea fusese forțată să renunțe la acoperire. Dar nu avea cum să permită să fie asasinat, doar pentru a-și proteja acoperirea, iar acțiunile din dimineața aceea nu puteau fi explicate altfel decât spunându-i adevărul.

El se întreba probabil dacă întreaga întâmplare cu asasinul nu fusese cumva o înscenare pentru a-i câștiga încrederea și a-l face să împărtășească niște secrete referitoare la starea de sănătate a președintelui. Suspiciunile acestea nu erau fondate, dar a-l confrunta pe Gabe, negând toate acestea, n-ar face decât să-i întărească bănuielile.

Decisese de asemenea să nu discute zvonurile pe care le auzise, cum că președintele ar fi bolnav mintal. Erau toate neîntemeiate — întrebări ale personalului Comisiei de Medicină, șoptite în barurile obscure de noapte — și nu constituiau genul de subiect pe care Gabe ar accepta să-l discute cu ea. Era un mister total unde ar putea duce atracția pe care o simțea față de acest bărbat. Știa doar că în prezența lui o încerca un sentiment special — adolescentin și se întreba cum ar fi dacă ar ține-o în brațe într-o noapte friguroasă de iarnă. Dar se întreba totodată de ce un bărbat atât de inteligent, frumos și atent nu era căsătorit... și nu avea copii.

Ce secret ascunzi, Gabe Singleton? se întreba ea acum. *De ce pari atât de vulnerabil?*

Trecu o oră.

În casă se aprinse lumina, în spatele câtorva ferestre neacoperite de draperii. Singurele două felinare care mai funcționau pe stradă începură să pâlpâie, dar mașina ei era parcată departe de ele. Apoi, exact când Alison se gândea să reducă timpul de așteptare de la trei ore la două, se aprinse lumina pe verandă, se deschise ușa și ieșiră doi oameni. Alison avea cu ea binoclul, pe care îl îndreptă înspre ei. Prima persoană era o femeie cu o siluetă parcă sculptată și de o culoare apropiată ei. Spaniolă, bănui Alison.

Cealaltă era tânără — mult mai tânără. Avea în jur de zece sau unsprezece ani. Ca și femeia mai în vârstă, avea pielea ciocolatie, ochii închiși la culoare și era la fel de drăguță. Nu, de fapt, nu drăguță, realiză deodată Alison, ci uluitor de frumoasă, cu trăsături fine, perfecte, o gură incredibil de senzuală, un trup mlădios — încă o copilă mai degrabă decât o femeie, dar cu sâni care deja înmuguriseră. Alison își spuse că astfel de lucruri erau totuși o chestiune de gust, dar fata era cel puțin la fel, dacă nu mai frumoasă, decât orice tânără pe care Alison o văzuse vreodată.

Ce făcea Treat Griswold cu o femeie atât de atrăgătoare și o fată atât de frumoasă? Se părea că singurele care ar putea răspunde la întrebare erau chiar ele. Braț la braț, cele două coborâră treptele și începură să meargă în pas de plimbare în direcția opusă față de locul în care parcase Alison.

Alison rămase pe loc, luând în calcul toate posibilitățile. Apoi așeză jos binoclul, opri CD-ul și le urmă.

Capitolul **28**

Altă minciună?

Trecuse o oră de la conversația lui Gabe cu Lily Sexton — în timpul căreia ea negase că l-ar fi cunoscut pe omul care avea în birou un desen în cărbune, care era o reprezentare fidelă a chipului ei. Întrebările se adunară mai repede ca răspunsurile. Era posibil să nu fi fost ea cea din desen? Dacă era ea, se putea să fi fost făcut după o fotografie, dintr-o revistă, poate? Dat fiind stilul ei, siguranța de sine, frumusețea neobișnuită, inteligența sclipitoare, dacă Jim Ferendelli ar fi avut o obsesie pentru ea, puțin probabil să fi fost singurul.

Poate că se temea să nu fie implicată într-un scandal, când era atât de aproape de un loc în Congres? Ipoteza părea să aibă un fundament.

Ar fi avut vreun rost să-i pună desenul în față și să-i ceară explicații?

Și, mai ales, putea să aibă încredere în ce i-ar fi zis?

Întrebări fără răspuns.

Gabe își masă tâmplele, care începuseră să i se zbată brusc, scoase tubul de analgezice din sertarul biroului, dar le puse imediat la loc. Migrena era suficient de puternică, dar soluția era să caute cauzele ei — diagnosticarea președintelui, dispariția lui Jim Ferendelli, dorința de a se întoarce naibii odată în Wyoming, unde, cel puțin în majoritatea timpului, planurile ascunse nu constituiau regula după care se conduceau oamenii. Poate că migrena avea să-l ajute pe Gabe să gândească limpede. Era clar că pastila de codeină nu ar fi avut același efect.

Un etaj mai sus, în apartamentul prezidențial, prietenul său, Kyle Blackthorn, făcea testele neuropsihologice menite să determine dacă omul însărcinat cu siguranța tuturor ființelor de pe planetă era capabil să-și păstreze funcția. Blackthorn era o persoană cu un caracter mare, pasiune si intelect pe măsură. Nu ajunsese niciodată, din câte știa Gabe, la o decizie greșită în privința unui pacient sau a unui acuzat.

Vicepreședintele Cooper, Magnus Lattimore, amiralul Wright, LeMar Stoddard, Lily Sexton și, desigur, Alison — se putea baza Gabe pe vreunul din ei? Probabil că nu. În mod cert, nu în felul în care se putea baza pe Marele Șef.

Gabe se așeză la birou, și aștepta să treacă timpul răsfoind niște ziare, întrebându-se dacă avea rost să o contacteze pe Alison să-i aranjeze o altă vizită la casa lui Ferendelli. Nu, decise, nu cu ea, în orice caz. Era prea nerăbdătoare să afle ceva despre starea președintelui — cel puțin, așa i se

păruse lui. Ar fi fost grozav, minunat, să se înșele în privința ei. Pentru că de când o condusese acasă, după ce plecaseră de la Ferendelli, gândurile i se îndreptaseră mai tot timpul asupra ei.

În timpul crizei de astm a președintelui, acționase rapid, demonstrându-și cunoștințele medicale și, cu excepția unui scurt moment când păruse distrată, lucrase cu atenție și calm. Cinnie avea aceleași calități. Alison părea să spună adevărul despre rolul său de agent sub acoperire pentru Serviciile Secrete, dar poate că fusese forțată să improvizeze, după ce instinctele ei îi salvaseră viața — sau cel puțin i se *dăduse impresia* că îi salvează viața. Dacă împușcătura nu fusese înscenată de ea, trebuia să explice de ce îl urmărea dimineața atât de devreme când se întorcea de la Casa Albă? Dacă nu era adevărată, povestea cu misiunea sub acoperire era strălucită. Dar, strălucită sau nu, improvizația aceea rămânea o minciună.

Și apoi mai era chestiunea fiolelor de sânge care lipseau. Cum ar fi putut Alison să explice asta? Putea fi vinovat altcineva în afară de ea?

Trecu încă o oră. Gabe se simțea de parcă cineva i-ar fi strâns creierul într-o menghină. Migrena lui — presiunea pe care o simțea — cu siguranță că nu ar fi cedat cu Tylenol, dar codeina era în sertar. *Niciodată nu am luat un medicament fără să am o durere pentru care să fie indicat*, auzise odată un dependent spunând la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi.

Niciodată nu am luat un medicament fără să am o durere pentru care să fie indicat.

Trecuse mult, foarte mult timp de când nu se mai dusese la întâlniri. Cel puțin câțiva ani. Poate că era timpul să se ducă din nou. Programul Alcoolici Anonimi nu te învăța doar cum să eviți băutura sau medicamentele pentru o zi, ci și cum să faci alegerea corectă când situația devenea dificilă. Poate că era timpul. De ce naiba nu mai trecuse pe acolo?

Mulțumit că închisese cabinetul pe ziua respectivă și că trimisese toți pacienții, în afară de președinte, la clinica Eisenhower, Gabe dădu niște telefoane de rutină, apoi se lăsă pe spate și ațipi — unul dintre avantajele practicării unei meserii fără program fix. Telefonul îl deranjă tocmai când el și Alison călăreau prin deșert, pe spatele lui Condor. Brațele ei înlănțuiau talia lui Gabe și își lipise obrazul de spatele lui. Se uită la ceas, cu privirea încețoșată. Blackthorn era cu președintele de patru ore și jumătate.

— Doctor Singleton, răspunse el, iar cuvintele îi reamintiră, parcă, cine era.

— Da, domnule doctor. Sunt agentul Blaisdell. Sunt sus în apartament. Omul dumneavoastră a terminat cu președintele, domnule. Verificăm să nu fie nimeni, apoi îl aducem jos.

— Totul e în regulă?

— Din câte știu eu, da. Agentul Griswold a plecat cu câteva ore în urmă și ne-a rugat să vă sunăm la cabinet când președintele și oaspetele lui termină întâlnirea.

— Păi atunci, adu-l jos, dar ai grijă să nu fie văzut de nimeni.

Gabe se grăbi spre baia mică și se clăti cu apă rece pe față. De când Magnus Lattimore îl dusese în dormitorul președintelui, de când îl văzuse pe fostul său coleg de cameră zvârcolindu-se spasmodic, transpirat, mormăind incoerent, Gabe se simțise singur — singur cu sentimentele și emoțiile sale, singur cu ceea ce *părea* corect și ceea ce *simțea* el că e corect, singur sub presiunea Amendamentului douăzeci și cinci. Acum avea măcar un aliat pe care se putea baza ca să ajungă la o concluzie — un prieten, fără planuri ascunse și fără alte intenții, în afară de stabilirea diagnosticului corect.

Gabe tocmai lăsa prosopul jos când, fără nici o bătaie, ușa de la cabinet se deschise și apoi se închise la loc. Cu pălăria în mână, fără să trădeze vreun semn al oboselii acumulate, Kyle Blackthorn stătea în mijlocul sălii de așteptare. Își așezase diplomatul cu trusa pe podea, la picioare. Lui Gabe i se părea că Blackthorn își invoca în liniște simțurile pe care le putea accesa, hipertrofiate de la uzul prea intens, la fel ca mușchii unui sportiv care ridică greutăți. După câteva secunde, se îndreptă direct spre baia mică.

— Deci, doctore, spuse el, moțăiai în lipsa mea.

Gabe păși în sala de așteptare.

— De fapt... eu... ce făceam... da, bine, da, moțăiam. Dar de unde...?

— Dacă nu ai fi ațipit, ai fi fost aici să mă întâmpini, în loc să-ți ștergi fața cu prosopul.

— Ei bine, măcar nu ți-ai început explicația cu: „Elementar, dragul meu Singleton."

— M-am gândit la asta. Ești gata să discutăm?

— A durat aproape cinci ore. Trebuie să fi fost o consultație serioasă.

— Pentru un om incredibil de nerăbdător și energic, prietenul tău, domnul Stoddard, a fost reținut și a manifestat o dorință puternică de a afla cauza lucrurilor.

— Nu mă mir.

— Biroul tău e un loc sigur?

Gabe își aduse aminte că Alison lucra sub acoperire pentru Serviciile Secrete. Era posibil să fi pus microfoane în cabinet? Nu părea foarte probabil, dar încrederea lui în orice și oricine fusese serios zdruncinată.

— Ți-e foame?

— Pot să mănânc oricând.

— Și mie mi-ar prinde bine aerul curat. Hai să luăm cina mai devreme la Old Ebbitt Grill. Magnus Lattimore, șeful cancelariei prezidențiale, m-a dus acolo. Mâncarea e excelentă și chiar și când nu e prea mare gălăgie, e suficient zgomot încât să nu te audă decât cel care stă de cealaltă parte a mesei sau chiar lângă tine.

— Îmi dau seama că abia aștepți să înțelegi ce se întâmplă, spuse Blackthorn, dar sper că îți dai seama că nu pot să emit niște concluzii finale până nu trec în revistă rezultatele tuturor testelor și le corelez cu ce mi-am notat.

— Ți-ai luat notițe?

— Nu am scris nimic de mână, dar am folosit o mașină de scris Braille, electronică.

— Ai grijă cu ea.

— Când cineva încearcă să îmi vadă documentele fără să folosească parola corectă, se șterge tot din memorie.

— Deci vrei să treci în revistă notițele și să le corelezi cu rezultatele testelor. Mi se pare normal. Dar ți-ai format deja o părere preliminară?

— Da.

— Și o să mi-o împărtășești?

— Da.

Cei doi bărbați părăsiră Casa Albă prin aripa de est și se îndreptară spre Fifteenth Street, în lumina slabă a soarelui de după-amiază.

— Deci, spuse Gabe, mulțumesc încă o dată că faci asta. Știu cât de ocupat ești și cât de mult îți displace să pleci de acasă — mai ales ca să lucrezi pentru Stat.

— Niciodată n-am fost genul care poartă pică, spuse Blackthorn. De fiecare dată când mă gândesc la genocidul asupra poporului meu, încerc să-mi imaginez toate cazinourile alea mari și strălucitoare și cât de bine e că cei de la crimă organizată ne protejează.

Gabe îl bătu ușor pe spate. Îl mai auzise, de-a lungul timpului, ținând și alte discursuri elocvente despre genocidul asupra indienilor.

— Și, spuse Gabe, în afara testării, ce impresie ți-a făcut pacientul meu?

— Ce vrei să spun, Gabe?

— Nu știu. Cred că vreau să-mi spui că, atât ca psiholog, cât și ca psihiatru, l-ai văzut ca pe un om cu un caracter magnific, care ar putea să devină un conducător cu adevărat măreț.

De data asta, Blackthorn fu cel care îl bătu pe Gabe pe spate.

— Dragul meu prieten, spuse el, pentru a mă pronunța, ar trebui să petrec cu persoana în chestiune mai mult timp decât cele câteva ore pe care le-am petrecut cu domnul Stoddard în această după-amiază. Pe lângă asta, e timpul să fim obiectivi.

— Obiectivi, repetă Gabe, în timp ce intrau la Old Ebbitt Grill.

Restaurantul, un fost salon de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, renovat, păstra lambriurile închise la culoare, tejgheaua din alamă, cu plăci de marmură deasupra, și fațada stil Beaux Arts. După fotografiile și documentele înrămate de pe pereți, localul fusese unul dintre preferatele președinților Grant, Cleveland, Harding și Teddy Roosvelt. Gabe se întrebă de câte ori fuseseră discutate la aceste mese probleme care priveau viitorul președinției și al țării. Și doar puțini ar fi ghicit că bărbatul acela înalt și orb și prietenul său mai costeliv urmau să poarte același tip de discuție.

Old Ebbitt nu era nici la fel de aglomerat, nici la fel de zgomotos cum ar fi fost probabil la altă oră din zi, dar tinerii eleganți și influenți ai capitalei precum și cei care se pretindeau a fi eleganți și influenți își ocupaseră deja locurile la bar.

— Nu cred că avem un loc ca ăsta în Tyler, spuse Gabe, în timp ce așteptau să fie conduși la o masă.

Blackthorn inspiră adânc.

— Miroase a succes, spuse el.

Își încleștă mâna pe baston, se așeză pe scaunul din fața lui Gabe și ceru doar apă. Mai târziu, după ce vorbiseră despre aproape toate persoanele din Tyler care prezentau interes si comandaseră peștele, Gabe nu mai avu răbdare.

— Deci?

— Hai să nu folosim nume, sugeră Blackthorn.

— De acord.

— În primul rând, cel puțin aparent, pare să vrea să afle ce-i cu el. E absolut sigur că avea lucruri importante de făcut, dar nu m-a făcut să simt că l-am întrerupt din programul său încărcat. Nu a fost nici o clipă nepoliticos sau condescendent și, după cum ți-am mai spus, vrea cu adevărat să afle care e problema. În afară de testele propriu-zise, l-am rugat să-mi povestească despre crize, punând accentul pe ce își amintea el din fiecare dintre ele, apoi am făcut la fel cu soția lui, am rugat-o să îmi spună exact ce a văzut. Ținând cont că el își aduce aminte foarte puține detalii, descrierea evenimentelor era similară, dar existau diferențe în ceea ce descriau de la un eveniment la altul.

— Explică-mi.

— Nu prea am cum, Gabe. Înainte să adun la un loc toate rezultatele testelor. Dar tot ce pot să-ți zic e că aceste crize nu au nimic de-a face cu un atac cerebral sau cu o tumoare.

Gabe se uită în jur pentru a se asigura că nu îl cunoștea nimeni și că nimeni nu îi acorda atenție. Localul se umplea, dar nici una dintre figuri nu îi era familiară.

— Deci, în momentul ăsta, ce crezi că e?

Blackthorn se aplecă în față.

— Toxicitate, șopti el, cu un aer grav.

— Medicamente?

— Un fel de medicamente, da.

— Dar?

— Nu mă întreba, Gabe, nu știu răspunsul. Acum totuși pare singurul lucru care ar avea sens. Omul ăsta ia ceva care îi cauzează crizele astea sau cineva reușește să îi administreze respectiva substanță în organism.

Gabe oftă și expiră încet. Implicațiile sugestiei psihologului erau uriașe.

— Nici nu știu ce să fac acum.

— Probele de sânge pe care le-ai luat ar fi un bun punct de plecare. Eu aș găsi cel mai bun expert chimist și aș face niște analize de sânge pentru orice nu se află în mod normal în corpul uman — absolut orice substanță.

Gabe simți cum se indispune la gândul că, din cauza lui, dispăruseră fiolele. Ar fi trebuit să aibă prezența de spirit să le ia cu el acasă.

— Așa o să fac, spuse el, întrebându-se ce-ar fi putut găsi dacă îi lua sânge lui Gabe între crize. Dacă nu se găsea nici o substanță, nu putea fi dovedit nimic.

— Mai e ceva, spuse Blackthorn, aranjându-și câteva fire rebele de păr, negre și cărunte, care îi atârnau pe frunte.

— Spune.

— Nu prea știu cum să-ți zic asta, Gabe, așa că voi începe prin a-ți spune că poți accepta sau poți refuza ceea ce o să-ți împărtășesc. Și în afară de faptul că lipsa vederii încă de la naștere ar putea avea o oarecare legătură cu asta, altă explicație reală nu am. Dar am experimentat de multe ori capacitatea asta neobișnuită pe care o am și sunt convins că ea există.

— Capacitate neobișnuită?

Psihologul ezită, poate pentru a sublinia că ceea ce urma să dezvăluie era personal și intim.

— De multe ori, deși nu tot timpul, spuse într-un final, pot să-mi dau seama când cineva minte. Numește-l un al șaselea simț dacă vrei, deși în cazul meu ar fi al cincilea. Dar simt ceva ciudat, aproape indescriptibil atunci când cineva nu spune adevărul și chiar atunci când ascunde anumite

informații sau spune jumătăți de adevăr. E un cuvând din filozofia Zen care se potrivește — *shingan*. Înseamnă „ochiul minții" și se referă la abilitatea de a simți gândurile sau sentimentele unei persoane. Cred că eu pot comunica cu *shingan*-ul meu.

De-a lungul anilor, Gabe întâlnise destule exemple ale legăturii strânse dintre minte și corp încât să nu se mai lase surprins de nimic de genul acesta. Dar acum era vorba de legătura minte-corp din interiorul unei persoane. Ideea că existau indivizi care puteau citi aurele sau gândurile altora nu reușise să îl convingă. Iar acum, un om pe care îl respecta până la venerație susținea că e un fel de poligraf uman — un fel de medium.

Shingan.

— Și ce are de-a face această abilitatea ta cu persoana în chestiune? reuși Gabe să întrebe, într-un final.

— Păi, spuse Blackthorn, nu știu dacă îți pot răspunde la întrebare. Dar pot să-ți spun că subiectul minte în anumite privințe sau ascunde informații.

— Minte în legătură cu ce?

— Nu știu. Dar orice ar fi, e important. Am simțit când vorbea, indiferent de subiect. Omul ăsta ascunde mai multe decât arată. Poate mult mai multe.

— Dar...

— E posibil ca după ce trec în revistă și interpretez testele pe care le-am făcut, totul să fie mai clar. Pentru moment, ți-am spus ce era de spus.

— Și ești sigur de acest *shingan*... această abilitate a ta?

Kyle Blackthorn ridică privirea pentru a fi sigur că era îndreptată spre Gabe. Luminile din spatele lui se reflectau în ochelarii lui Blackthorn, luminându-i lentilele fumurii.

— Sunt la fel de sigur de abilitatea mea, spuse el, pe cât sunt de sigur că ai ales să nu-mi spui că probele de sânge pe care le-ai luat pacientului nostru au dispărut.

Capitolul **29**

Femeia atrăgătoare și tânăra extrem de frumoasă se plimbau pe Beachtree Road, fără să se grăbească, vorbind întruna, cu vioiciune, adesea însoțindu-și conversația cu râsete. Alison crecuse într-o familie de spanioli, dar

și de francezi, astfel că se descurca în ambele limbi, ba chiar avea o oarecare fluență. De la distanță, nu putea să audă clar ce se vorbea, nici măcar cu geamul deschis, dar își dădea seama că vorbeau în spaniolă.

La a patra sau a cincea stradă, cele două o luară la dreapta. Alison le depăși, așteptă la două străzi mai în față, urmărindu-le cum înaintau, apoi coti pe o străduță, mai merse un pic și se opri. Dacă greșise presupunând că cele două mergeau pe Foster Street, trebuia să decidă dacă avea rost să le mai caute. Poate că ar fi trebuit să renunțe la urmărire, să identifice proprietarul Porsche-ului și al elegantei case în stil victorian de pe Beachtree și să încerce altă dată. După încă două minute tensionate, cele două femei traversară strada unde era parcată mașina lui Alison și își continuară drumul pe Foster. Alison puse carnețelul de notițe și ochelarii pe podeaua Camry-ului și se luă după ele.

Foster era o stradă aglomerată, cu multe magazine, deși lăsa impresia de cartier mic. Fațadele bistrourilor, magazinelor de delicatese și ale altor buticuri fuseseră renovate pe câteva străzi, dând întregului cartier un farmec aparte. Mergând repede, Alison urmă perechea de-a lungul străzii, până când intrară la un mic salon de manichiură, *A Place for Nails*, foarte aproape de intersecția străzilor Foster și Coulter.

Jumătate de oră pentru manichiură și aranjat, se gândi Alison, apoi cincisprezece sau douăzeci de minute la uscat. Cincizeci de minute — o eternitate pentru cineva ca ea, care nu avea deloc răbdare. Părea puțin probabil ca cele două să se mai ducă în alt loc, care să ofere vreun indiciu asupra identității lor și a legăturii pe care o aveau cu protectorul numărul unu al președintelui. Singura alternativă era să vorbească direct cu ele.

PUTEȚI INTRA ȘI FĂRĂ PROGRAMARE, încuraja trecătorii afișul lipit în vitrină. Alison își examină unghiile, pe care deși le îngrijea, nu le dădea niciodată cu ojă colorată.

În timp ce se apropia de fata de la tejghea — o asiatică din sud-est, cum erau toate manichiuristele din saloanele în care fusese Alison de când venise în Washington, își dădu seama că nu prea aveau clienți la ora aceea. Erau patru manichiuriste la *A Place for Nails*. Două începeau să facă manichiura femeii și pe cea a fetei și alta pălăvrăgea de zor într-o engleză stricată cu o femeie de vreo optzeci de ani, cu părul vopsit albastru. A patra stătea la tejghea, așteptând-o pe Alison, cu un zâmbet vesel.

— Ai timp pentru mine? întrebă Alison, arătându-și unghiile.

— O, rău, foarte rău, spuse femeia, în același stil ca fetele de la saloanele din Washington. Ce lucrezi? Speli vase? Construiești blocuri?

Din locul ei, pe primul scaun, fata de pe Beachtree Road o cerceta cu atenție pe nou-venită. În mod sigur hispanică, era chiar mai frumoasă decât văzuse Alison prin binoclu. Indiferent dacă era sau nu machiată, era clar că nu avea nevoie. Chipul ei de un ciocolatiu deschis era fin, fără imperfecțiuni, cu ochi mari, de căprioară, gene lungi și buze pline, senzuale. Pe sub maioul de culoarea ocrului, sânii i se observau deja, deși încă nu erau la fel de incitanți pentru bărbați cum aveau să devină într-un an sau doi, medită Alison.

Tovarășa ei mai în vârstă era așezată cu spatele la tejghea, așa că nu remarcă schimbul de priviri. Fata de care avea grijă, dacă asta era relația dintre ele, îi adresă un zâmbet timid, apoi își coborî ochii minunați și se concentră cu toată atenția asupra manichiurii.

— De fapt, îi răspunse Alison manichiuristei, improvizând pe moment, am o grădiniță. Pentru copii.

Putea să-și dea seama din expresia femeii că n-o interesa câtuși de puțin.

— Alege culoarea, spuse ea, făcând semn spre un stand cu vreo optezeci de sticluțe. Alege, și dup-aia vino încoace.

Alison observă că scaunul ei se afla pe colț, față de cel pe care stătea cea mai vârstnică dintre doamnele lui Griswold. I se părea ciudat să le numească așa, deși nu avea nici cea mai vagă idee ce legătură exista între ele și faimosul agent. Se grăbi înspre stand și alese repede o nuanță bej, *Marrooned on a Desert Isle*[1]. Avea la dispoziție puțin timp pentru a afla ceva despre viața celor două, dar dacă alegea prost culoarea, mai erau saloane și acasă, în Washington.

— Înmoaie... înmoaie aici, o instrui manichiurista, care, deși foarte tânără, părea obișnuită să dea ordine. Ce faci tu la unghii? mormăi în barbă, scuturându-și capul dezaprobator. Ce faci?

Alison aruncă o privire spre femeia aflată lângă ea. Probabil că îi dăduse prea multă atenție fetei ca să observe că și aceasta, la cei douăzeci și ceva de ani, era aproape la fel de frumoasă, oricare ar fi fost gusturile celui care o privea. Subțire, cu o expresie deschisă, avea pielea o idee mai întunecată decât fata și niște ochi mari, o privire inocentă, iar pomeții înalți și gura senzuală parcă erau copiate din reviste.

Bun, își spuse Alison. *Fii atentă, dar nici prea atentă... e timpul să-i dăm drumul.*

— Ce culoare ai ales? întrebă ea, pentru a sparge gheața.

Femeia era în mod clar obișnuită ca oamenii să lege conversații cu ea și nu păru să o deranjeze.

[1] Pe o insulă pustie (*n.tr.*)

— Tot timpul aleg *Read Anything Good Lately*[1]?

Engleza ei era excelentă, cu un vag accent latino, care să sugereze că spaniola era limba ei maternă. Alison cercetă sticluța.

— Un nume bine ales. Și o culoare grozavă. Eu lucrez cu copii, așa că sunt fericită dacă mă ține manichiura o săptămână.

— Unghii rău, murmură manichiurista. Foarte rău.

— Ai o grădiniță. Te-am auzit spunând când erai la tejghea. E prin zonă?

— Nu. De fapt, e mai departe de Fredericksburg. Am venit să mă întâlnesc cu niște prieteni, să luăm cina, dar am ajuns mai devreme.

De fapt. Alison știa că după aceste cuvinte, urma o minciună — cel puțin în cercul ei, așa era.

De fapt, sunt astronaut... da, așa e, astronaut.

Niciodată nu-i plăcuse să mintă și de altfel nici nu se pricepea, dar în timpul instructajului pentru munca sub acoperire, fusese antrenată în spiritul acestei arte și se dovedise destul de maleabilă. Se întrebă dacă, după ce își va încheia misiunea, va trebui să treacă printr-un proces invers pentru a-și recăpăta onestitatea.

— Ah, ador copiii, spuse femeia. De abia aștept să am și eu unul, într-o bună zi.

— Sunt sigură că vei avea. Eu sunt Suzanne.

Eroare! își dădu seama Alison. Fredericksburg... grădiniță... Suzanne. Deja oferise prea multe informații. Pe cât de ușor îi venise să transforme și să manipuleze adevărul, tot pe atât de ușor scăpase din vedere faptul că dacă femeia povestea întâmplarea de la *A Place for Nails*, Griswold și-ar fi dat seama că, cel mai probabil, nu exista o astfel de combinație. Odată stabilit acest lucru, probabil că ar deveni mai vigilent decât avea motive să fie. Cel puțin ca să privească, de aici înainte, cu mai multă atenție oglinda retrovizoare.

— Iar eu sunt Constanza... Connie.

— Încântată de cunoștință, Connie. Voi două ați venit împreună?

Arătă spre fată.

— Da.

— E sora ta?

Un val de indispoziție trecu peste figura jovială a femeii, dar dispăru repede.

[1] În traducere *Ai citit ceva interesant în ultima vreme?* (*n.tr.*)

— Nu, spuse ea cu blândețe. Beatriz este... doar o prietenă. Eu sunt... făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Tutorele ei.

Nu își începuse explicația cu *de fapt*, dar putea la fel de bine s-o fi făcut.

Alison decise că era timpul să meargă mai departe.

— Bună, Beatriz, spuse fetei. Eu sunt Suzanne.

Fata aceea de o remarcabilă frumusețe zâmbi spre ea.

— Bună. Încântată de cunoștință, răspunse ea, într-o engleză în care se simțea un puternic accent.

Apoi își coborî privirea și se concentră asupra unghiilor. Răspunsul ei fusese parcă învățat dinainte, ca și când l-ar fi auzit pe o casetă... sau de la tutorele ei.

Bună.

Bună, încântată de cunoștință.

— Dumnezeule, ce frumoasă e, comentă Alison.

— Așa e, spuse Connie. Engleza ei se îmbunătățește pe zi ce trece, dar încă e stânjenită de felul în care vorbește.

— A ta e aproape perfectă. Sunteți amândouă din același oraș?

Sapă în continuare! se încurajă Alison. Găsește un amănunt pe care să-l poți investiga apoi.

— Din Mexic, spuse Connie, dar nu din același oraș.

— Ah, trebuia să-mi fi dat seama. Am petrecut mulți ani când eram copil la bunica mea din Chihuahua. *Beatriz, donde vas a clase*?

La ce școală mergi?

Fata ridică privirea, nedumerită.

— Învață acasă, spuse Connie repede, pusă parcă în încurcătură.

Femeia cu părul albastru se îndreptă spre zona de uscare, iar manichiura celor două se apropia de final. Puteau să aleagă să stea și ele în zona de uscare sau puteau pur și simplu să plece. Nu păreau genul care ar risca să li se întindă oja, dar Alison se temu că întrebarea ei despre școală ar fi putut s-o facă pe tutore să-și asume acest risc. Putea s-o lase baltă, sperând că va afla mai multe prin supraveghere sau putea să continue, riscând s-o pună în gardă pe femeie sau, și mai rău, riscând ca aceasta să-l avertizeze în mod necugetat pe Griswold. Între timp, manichiurista lui Alison muncise din răsputeri și aproape că le ajunsese pe celelalte din urmă.

O tânără mămică împinse căruciorul în care dormea copilul în salon și se lansă într-o discuție animată cu manichiurista liberă. Alison decise să sondeze mai mult.

— *Vives con familia*? întrebă ea, sperând ca Beatriz să ridice capul și să intre și ea în conversație. *Locuiești cu rudele*?

— Nu, de fapt, da, răspunse, într-o engleză aproximativă. Un unchi.

Beatriz se ridică în acel moment, întinzându-și unghiile umede și strălucitoare în față și întorcându-se spre uscătoare. Era surprinzător de înaltă, realiză Alison — o apariție aristocratică. Trupul ei mlădios, subliniat de blugii de firmă și de maioul strâmt, era absolut năucitor. O fată mexicană extrem de frumoasă care de abia intra în adolescență... un tutore în persoana unei femei tinere și frumoase... nici o rudă în Richmond cu excepția unui unchi fals... locuind într-o casă superbă care aparținea în mod sigur lui Treat Griswold. Alison se simți pierdută în fața multitudinii de posibilități.

Mai multă informație, își spuse. *Mai încearcă.*

— Ce face unchiul ei aici, în Richmond? întrebă în engleză.

— Beatriz, doar câteva minute la uscat și plecăm, spuse Connie în spaniolă, punându-și prudentă telefonul mobil pe scaunul de lângă fată. Este vânzător, îi răspunse peste umăr lui Alison.

— Uite, unghii erau urâte, acum perfecte, anunță manichiurista războinică. Acum, du-te și usucă.

Exiatau șase uscătoare, față în față. Alison alese unul vizavi de Beatriz și Connie, încercând să găsească întrebarea care ar elucida natura relației lui Griswold cu cele două, fără a părea însă părea prea curioasă.

— Tocmai m-am despărțit de prietenul meu, încercă ea, în engleză. S-a dovedit a fi un nenorocit — știi, îi păsa numai de el. Unchiul tău nu e cumva singur, nu?

Beatriz îi înțelese vorbele, pentru că privi în jos și nu-și putu reține un zâmbet obraznic.

— E singur, spuse Connie, dar lucrează foarte mult și nu are timp de o relație... cu excepția nepoatei lui.

Iarăși, un zâmbet viclean pe figura lui Beatriz.

Amețeala lui Alison se intensifica. Ceva se petrecea între Griswold și fată. Intuiția lui Alison îi spunea că asta trebuie să fie.

— Ah, ei bine, spuse Alison, un bărbat înnebunit după muncă nu e chiar genul meu. Vreau unul care să fie înnebunit după mine.

Era timpul să se oprească. Avusese mai mult noroc decât crezuse. Acum se putea întoarce în Washington pentru a pune în balanță întrebarea esențială: era posibilă vreo legătură între ceea ce aflase azi despre acest om și inhalatorul președintelui?

Sunetul mobilului lui Connie — *La Vida Loca* — întrerupse gândurile lui Alison.

Cu grijă să nu-și strice unghiile, Connie răspunse, vorbind aproape în șoaptă, pentru a nu deranja. Dar Alison n-ar fi avut cum să nu audă.

— Da?... Suntem bine... E foarte bine. Foarte fericită... A ales *Scarlet O'Hara*, preferata ta... Da, îi e dor de tine... Păi, venim acasă în curând... E încă devreme. Dacă vrei să mergi într-o plimbare la țară cu ea, e foarte bine. Știi că îi place să meargă cu capota ridicată...

Iarăși, un zâmbet reținut al lui Beatriz.

— *Digale que venga a buscarme*, spuse ea încetișor.

Spune-i să vină să mă ia.

Capitolul 30

Shingan.

Blackthorn tocmai își lua un număr de înregistrare la recepția hotelului din aeroport, când deveni conștient de prezența bărbatului care stătea nu foarte departe, în dreapta sa. Ritmul său cardiac fusese primul care îi atrăsese atenția lui Blackthorn — mai puțin de patruzeci de bătăi pe minut, cu o putere uimitoare la fiecare contracție. Omul stătea efectiv fără să se miște, respirând adânc și egal, de opt sau zece ori pe minut.

Forță, gândi Blackthorn. *Forță și pericol.*

Blackthorn ridică bagajul pe care-l luase cu el pentru noaptea respectivă și se îndreptă spre lift. Bărbatul îl urmări, dar fu obligat să se oprească, când Blackthorn se lăsă în genunchi și umblă la încuietoarea servietei, până când un bărbat supraponderal și soția lui la fel de supraponderală trecură pe lângă el, amândoi respirând greu din pricina simplei acțiuni de a se mișca.

— Bună ziua, murmură omul gras înspre cel periculos, care bombăni iritat un răspuns.

Toți patru intrară în cabină, iar bărbatul se așeză suficient de departe la dreapta lui Blackthorn pentru a nu intra în contact cu acesta. Avea cam un metru optzeci, nu era dat cu parfum și nu avea alt miros. Ochiul minții lui Blackthorn creionă imaginea unui om cu păr închis la culoare și ochi la fel, care îl priveau neîncetat.

La al treilea etaj, ușile se deschiseră și cuplul supraponderal ieși. Blackthorn așteptă până în ultimul moment și îi urmă, deși camera lui era 419, un etaj mai sus. Ușile se închiseră și nu se mai deschiseră. Evitând să folosească

bastonul, Blackthorn urmă cuplul până la camera lor, îi depăși și apoi găsi scara de la capătul holului. Poate că interpretase greșit prezența acelui bărbat și situația, medită el. Instinctele nu erau întotdeauna perfecte.

Încercând să își dea seama unde îi era localizată camera, intră pe coridorul de la etajul patru și pipăi plăcuțele cu numerele primelor două camere — 430... 428. Își scoase cheia din buzunar și traversă holul. 425... 423... 421.

— Încă una, se auzi încet și calm vocea bărbatului, cu un pronunțat accent sudist. 419, așa a spus fata de la recepție. 419. Poartă-te normal sau ești mort. Știi că am s-o fac, nu-i așa?

— Știu.

Sufletul bărbatului era rece ca al unui mort.

Blackthorn simți țeava unui pistol apăsată într-o parte. Era uluit că nu îl simțise deloc când deschisese ușa dinspre scară. Era ca și când ar fi fost făcut din gheață.

— Bagă cheia în broască, deschide ușa și intră. Repede.

Felul calm de a vorbi al bărbatului sugera forță. Blackthorn simți că nu va supraviețui acelei întâlniri dacă nu va face cum i se cere.

Își puse servieta jos, își schimbă poziția corpului și încercă agitat să bage cheia în broască. Omul era un profesionist; era sigur de asta. Nu un hoț profesionist — un asasin plătit.

— Te rog, te rog, se ruga Blackthorn, în timp ce introducea cheia. Nu am mulți bani, dar poți să iei tot ce am. Și... și ceasul. Ia ceasul.

— Ușa, deschide ușa!

Blackthorn știa că în camera înghesuită de hotel s-ar afla la mila ucigașului. În orice caz, trebuia să acționeze acolo, pe coridor. Luase lecții de arte marțiale ani întregi — un timp karate, apoi aikido, calea spre armonia spirituală. Avea capacitatea de a inversa situația împotriva celor mai mulți, dar acest om, omul de gheață, era diferit.

Singurul avantaj pe care știa cu siguranță că-l are era că bărbatul acela, cu felul lui de a vorbi, încet și măsurat, nu știa că Blackthorn nu avea intenția de intra împreună cu el în cameră. Înainte să îndrepte cheia iarăși spre broască, psihologul își încordă corpul. Apoi simți cum țeava pistolului se mișcă ușor în lateral, se roti și aruncă valiza cu o mișcare puternică în direcția în care știa că se află încheietura mâinii omului. Pistolul se izbi de perete și Blackthorn simți cum omul se apleacă după el.

Dintr-o mișcare, băgă cheia în broască, deschise ușa și o trase repede în urma lui. Două gloanțe se opriră în lemn, lângă mânerul ușii, dar zăvorul rezistă.

— Hei, ce se întâmplă? se auzi vocea unui bărbat pe coridor. Barbara, ala are un pistol! Intră repede și sună la recepție!

Blackthorn se târî din fața ușii spre baie și se încuie acolo. Dacă ucigașul ar fi spart ușa, i-ar mai fi trebuit câteva secunde să intre în baie. Altceva nu prea mai avea ce să facă.

Dar nu se mai auzi nici o împușcătură.

Blackthorn rămase unde era. Trecu un minut, apoi încă unul. Într-un final, auzi o bătaie în ușă și niște voci. De abia deschisese ușă de la baie, când doi gardieni, amândoi cu pistoalele scoase, năvăliră în cameră.

— Sunteți bine?

— Eu da. Dar servieta mea?

— Dumnezeule, e orb.

— Servieta și ochelarii mei, izbucni Blackthorn.

— Ochelarii sunt aici, spuse unul dintre gardieni, punându-i în palmă, dar nu e nici o servietă.

— La naiba.

— Poliția e pe drum.

— Ce o să le poată spune despre el? întrebă celălalt. Nu vede nimic.

Capitolul 31

— Un metru optzeci, poate optzeci și cinci, accent sudist, foarte pronunțat. Pot să pun și pariu că era din Alabama sau Mississippi. Cred că ne-a urmărit de la Casa Albă până la hotel.

Năucit, Gabe ascultă relatarea lui Kyle Blackthorn despre atacul de la hotel.

— Un asasin plătit? De unde putea să știe despre tine?

— M-aș mira să fie Casa Albă asta a ta vreun bastion al păstrării secretelor.

— Mă bucur că nu ești rănit. Și îmi pare rău pentru servieta ta.

— Nu au cum să obțină prea multe informații de acolo. În plus, memoria mi-e mai bună ca vederea. O să-ți transmit cât de repede pot concluziile mele, deși poți să începi cu ce am discutat deja.

— Îmi pare foarte rău, Kyle. Vrei să rămâi aici în noaptea asta?

— M-au pus în apartamentul pentru VIP-uri. Și dacă tot și-a ratat tipul ținta, mi se pare un schimb echitabil. Îți zic, totuși, e cea mai rece ființă umană pe care am întâlnit-o vreodată, în afară de cele întinse pe o targă, la morgă. Dacă ți-e dușman, o să ai probleme. Ceea ce nu pot să spun despre mine. Mâine la prima oră o să fiu în drum spre Cheyenne.

— Aș fi vrut să vin cu tine, Kyle. Mi-e așa dor de casă. Nici măcar n-am despachetat bine, și vreau să merg acasă.

— O să te descurci. Dar păzește-ți spatele, doctore. Nu mă sperie pe mine prea multe, dar tipul ăsta a reușit.

— Poți să fii sigur, șefule.

Gabe puse telefonul în furcă și începu să umble de colo-colo prin apartament. Cercul celor implicați era mai larg decât și-ar fi putut imagina. Acum iată că apăruse și un asasin plătit. Toată lumea părea să știe sau să presimtă că ceva era în neregulă cu președintele, dar, din fericire, până acum, nimeni nu știa nimic sigur: ce era sau cât de grav. Între timp, acesta părea să se simtă bine.

După ce îl lăsase pe Kyle la hotel, Gabe condusese înapoi spre Casa Albă și trecuse pe la apartamentul prezidențial. Ca un rezultat al întâmplării de la Baltimore, cifrele din sondaje erau în creștere, pentru prima oară în ultimele săptămâni. Stoddard se simțea și el bine, iar Magnus Lattimore îl asigurase pe Gabe că șeful statului nu fusese niciodată mai plin de energie.

Totuși, părea un gând prea optimist să creadă că accesele bizare dispăruseră cu desăvârșire sau că vor continua să existe moduri de a le ascunde. Gabe avea nevoie de răspunsuri și avea nevoie de ele înainte ca Amendamentul douăzeci și cinci să-și arate din nou colții.

Să începem cu începutul... în fiecare zi câte puțin... acceptă lucrurile pe care nu le poți schimba, schimbă ceea ce poți.

Ciudat cum, în momentele dificile, sloganurile de la Alcoolicii Anonimi își făceau loc în mintea lui. Din ce în ce mai des în ultima vreme. Poate, se gândi el, că nu ar strica să meargă la câteva întruniri.

Își pregăti o cafea fără cofeină și se îndreptă spre masa din sufragerie, unde cărțile din biblioteca lui Ferendelli stăteau împrăștiate. Studiul i-ar mai lua gândul de la atacul asupra lui Blackthorn. Se pare că cineva știa cine era și ce căuta în Washington. Era doar o chestiune de timp înainte ca zvonurile și speculațiile să apară pe prima pagină a ziarelor.

Își trase un scaun și încercă să se pregătească pentru întâlnirea cu femeia care afirmase că nu-l cunoștea mai deloc pe cel care avea în birou o schiță atât de exactă a chipului ei. În dimineața următoare, Gabe urma să plece spre Ferma de Cai a lui Lily Sexton, nu foarte departe de Flint Hill și de

parcul național Shenandoah, la aproximativ o sută treizeci de kilometri vest de oraș. Dacă nu va afla altceva, măcar ea îl va ajuta să înțeleagă fascinația lui Ferendelli pentru știința construcțiilor de mărime atomică si a nanomașinilor.

Cafeaua fără cofeină pe care o alesese din stocul lui LeMar era un amestec brazilian, atât de bogat și de aromat, încât ai fi zis că era o cafea tare. Probabil ca orice altceva în orașul ăsta, decise Gabe, și cafeaua era o farsă — era plină de cofeină.

Nanotuburi și fulereni.

Lui Gabe îi trebui ceva timp pentru a-și alunga din minte gândurile înspăimântătoare despre asasinul plătit și atacul asupra lui Blackthorn și pentru a se concentra cu toată atenția asupra materialului din fața lui, dar, într-un final, începu să ia notițe și să facă niște schițe.

Nano venea din greacă, și însemna „pitic", iar în științele exacte semnifica a miliarda parte din ceva, ca de pildă a miliarda parte dintr-un metru. 1/75 000 din diametrul unui fir de păr. Aproape de neînțeles pentru un neprofesionist, chiar unul cu pregătire în științele exacte.

Nanotuburi și fulereni.

La baza nanotehnologiei stăteau atomii de carbon, de la care a pornit viața, aceștia găsindu-se pretutindeni în milioane de molecule diferite — solide, lichide, gaz. Materialele necesare procesului de nanomanufactură erau atomii de carbon, legați sub forma unor tuburi submicroscopice de lungimi și lățimi diferite sau în molecule, ca niște mingi de fotbal, care conțineau exact șaizeci de atomi de carbon. Aceste molecule, niște sfere perfecte, erau numite fulereni și poreclite „sfere Bucky" după arhitectul Buckminster Fuller, proiectantul domului geodezic, cu care semănau fulerenii. Remarcabil. Absolut remarcabil.

În general, științele exacte erau peste puterea sau dorința de înțelegere a lui Gabe. Dar potențialul nanotehnologiei era la fel de evident pe cât era de nelimitat, mulțumită în mare măsură capacității carbonului de a se lipi de alți atomi și datorită inventării unor mașini futuristice ca microscopul folosit pentru scanare si microscopul pentru transmisia de electroni, capabil să redea imaginea nanotuburilor și fulerenilor. Remarcabil.

Deja existau mai mult de șapte sute de produse comercializate pe piață, cele cosmetice de pildă, sau crose de golf, veste antiglonț, toate realizate cu nanomateriale. Nanopasta de dinți care conținea nanohidroxiapatită putea fixa proteine pe placa dentară, făcând astfel mai ușoară desprinderea si îndepărtarea tartrului, în același timp, astupând fisurile de pe suprafața dintelui. Nanostratul de argint de pe tacâmuri, mânere de ușă, bandaje,

robinete, instrumente de machiaj și șosete împiedica sau elimina dezvoltarea bacteriilor. Lista și gama de produse era de-a dreptul spectaculoasă.

Nu era vorba de acel science-fiction cu „entitățile gri". Era adevărul-adevărat, care își făcea loc în societate pe mai multe direcții și cu o viteză uluitoare chiar și pentru mințile vizionare, de geniu, ale laureaților la premiul Nobel care descoperiseră acest domeniu.

Pe la ora unu dimineața, Gabe adormise cu capul pe foile cu notițe. La unu și jumătate, se afla în aceeași poziție, când fu trezit de sunetul telefonului.

— Doctore Singleton?

— Da.

— Îmi cer scuze că sun la o astfel de oră, domnule. Sunt McCabe de la securitate. A venit un plic pentru dumneavoastră, tocmai a fost lăsat de un curier. Spune că trebuie să vi-l predăm imediat. Vreți să-l trimit sus?

Gabe se frecă la ochi și își aranjă părul.

— Nu, nu. Vin eu jos. Un curier?

— Da, domnule. Nici unul dintre noi nu a înțeles de la ce companie este și nu există nici o indicație pe plic. Doar instrucțiunea de a vi-l preda imediat.

— Cobor într-un minut.

Migrena, o durere electrică atât de familiară, pe care o simțea în spatele ochilor, părea să se fi trezit odată cu el. Înainte să-și dea seama ce face, deschise sertarul biroului și scoase tubul de plastic cu codeină și alte pastile.

Niciodată nu am luat un medicament fără să am o durere pentru care să fie indicat.

Amintirea acelor cuvinte îl țintui în loc. De când fostul său coleg de cameră coborâse din Marine One la fermă, viața mai degrabă confortabilă, necomplicată și deschisă a lui Gabe se transformase într-o combinație de jumătăți de adevăr si minciuni fățișe. Acum, după relatarea lui Kyle Blackthorn, faptul că Drew îi ascunsese boala lui mintală nu părea a fi singura înșelăciune. Dacă simțul *shingan* al psihologului era îndreptățit sau nu, doar timpul putea demonstra.

Lui Gabe îi devenise din ce în ce mai clar că nu putea face nimic în legătură cu cei din jur, cu excepția faptului că nu trebuia să aibă încredere în nici unul din ei. Putea totuși să facă ceva în privința decepției pe care o resimțea. Erau mii de oameni la dezalcoolizare, poate sute de mii, care reușeau să îndure migrenele zilnice, fără să apeleze la analgezicele care le tulburau mințile.

De ani de zile, accidentul de la Fairhaven, soldat cu moartea unei femei însărcinate, îl adusese într-o stare de depresie care îl afectase pe multe planuri, inclusiv în căsnicie. Încercase să treacă peste aceste sentimente înființând Lariat și mergând în misiuni medicale în Africa Centrală. Reușise să renunțe și la băutură. Dar faptul că recurgea la pastile, dacă nu cumva era chiar dependent de ele, îi reamintea constant că depresia îl pândea mereu la colț, amenințându-l cu o revenire în forță.

Aruncă tubul înapoi în sertar și înghiți în schimb niște Tylenol Forte. Pentru moment, ideea de a renunța cu totul la pastile era greu de pus în practică. Dar măcar se putea controla mai atent. După cum spunea cartea în doisprezece pași, vindecarea era o chestiune de progres, nu de perfecțiune.

Plicul maro de treisprezece pe optsprezece centimetri era simplu și nu conținea nici o notiță cu excepția numelui său, DR. GABE SINGLETON, scris îngrijit cu cerneală neagră, precum și mențiunea că plicul trebuie să-i fie predat adresantului imediat. Mai mult curios decât neliniștit, Gabe îl luă la întrebări pe cel căruia i se livrase plicul, până se convinse că nu deținea vreo informație care să-i fie de folos. Apoi aduse plicul înapoi în apartament și îl deschise pe masă.

Trebuie să ne întâlnim.

Nu spune nimănui.

Vino singur.

Du-te în biroul pe care l-am ocupat amândoi.

Întâlnirea este la fix douăzeci și patru de ore începând de acum.

În birou sunt patru fotografii înrămate făcute de mine. Uită-te la a treia fotografie din dreapta. Ne întâlnim sub respectiva structură.

Coșmarul ăsta trebuie să ia la sfârșit.

J.F.

Capitolul 32

Donald Greenfield.

Cu fiecare oră care trecea, mulțumită în mare parte Internetului precum și cursurilor de pregătire pe care le făcuse, Alison începu să afle din ce în ce mai multe amănunte despre el.

Donald Greenfield, posesor al unui Porsche 911, vechi de un an, înmatriculat Virginia DG911, cu garaj în Lido Court, Fredericksburg. Din câte aflase Alison, mașina fusese achitată.

Donald Greenfield, posesor al casei victoriene de aproape 400 de metri pătrați din Beachtree Road, nr. 317, Richmond. Cumpărată acum zece ani cu 321 000$, recent evaluată la 591 000$. Reipotecată în urmă cu cinci ani. Casă pe care o împărțea cu o frumoasă mexicană, Constanza, și cu o fată mexicană uluitor de frumoasă, Beatriz. Fostul domiciliu: Avenue Collins nr. 14, Salina, Kansas; deținuse acea casă timp de paisprezece ani.

Donald Greenfield, ocupație: liber profesionist; număr de asigurare socială 013-32-0875; ipotecă 2 139$ pe lună; fără alte ipoteci; fără datorii pe cărțile de credit; scutit de plata pensiei alimentare către fostele consoarte, fără copii; fără cazier. Cont la Banca Americii, Richmond. Punctaj de credit 650. (*De ce așa scăzut?* notă ea sub număr.)

Alison frunzări prin notițe, încântată și totodată dezamăgită de rezultatele obținute în prima zi de investigație. Se întrebă în treacăt cine fusese Donald Greenfield înainte ca Treat Griswold să-și însușească numele și identitatea lui. Din toate sutele, poate miile de agenții federale, încă nu exista nici una care să coreleze datele de naștere și decesele. Griswold probabil că cercetase cimitirele până să găsească un minor sau un copil care se născuse în jurul aceluiași an cu el. Cunoscând modul de lucru al guvernului federal, Alison știa că obținerea unui număr de asigurare socială în numele unui copil decedat era relativ ușor și de acolo la furtul identității era doar un pas.

Rămâneau în picioare întrebări legate de proveniența banilor pe care îi cheltuia Griswold pentru a-și suporta cheltuielile unei vieți duble și de posibila legătură între ceea ce descoperise și obiceiul de a purta la el un inhalator folosit cu regularitate de președinte.

O altă întrebare care o frământa și care necesita imperios un răspuns era când va împărtăși ea povara a ceea ce aflase și mai ales cui. Cea mai complicată întrebare.

Trecuse de unu dimineața. O dureau fălcile de la atâtea ore de mestecat gumă. În loc să se simtă obosită, tensiunea de peste zi o ținea în priză, dar un pahar de Merlot reușea de obicei să o facă să adoarmă. Deschise o nouă sticlă — de preț mediu, cu o etichetă care îi plăcea, de la o podgorie din California, de care nu auzise niciodată. Turnă în pahar, bău încet, apoi dădu restul pe gât.

Podgoria Sf. Boniface. Etichetă bine aleasă, conținut bun.

Scrise numele și caracterizarea succintă în carnețelul cu spirală pe care îl purta mereu în poșetă. Nu trebuia să specifice că era Merlot. Oricum bea foarte rar, pentru că se obișnuia repede cu orice și, chiar mai rar, se aventura spre un alt soi.

— Griswold... Griswold... Griswold, murmură, lăsându-se pe spătarul scaunului. Care-i secretul tău, Griswold? Ești băgat în ce cred eu?

Răpire? Trafic de imigranți ilegali? Pedofilie?

Se întinse după dosarul din colțul biroului și scoase o scrisoare din plic. Era a doua oară în noaptea aceea când o citea, dar probabil a douăzecea oară de când o primise, în urmă cu un an.

Dragă Cro,

Încă îți mai spune lumea Cro? Credeam că e cea mai ca lumea poreclă din lume.

Surpriză! Sunt eu, Jamie, și îți scriu de data asta din centrul frumosului oraș Bakersfield, acolo unde se află The Triller Diner, restaurantul în care lucrez în prezent. Sunt chelneriță. Singurul lucru de aici mai puțin apetisant decât clienții este chiar mâncarea.

Au trecut câțiva ani, sper deci ca această adresă din Texas să fie încă actuală și tu să primești scrisoarea. Cât despre mine, ăsta e al zecelea oraș în care trăiesc de când m-au dat afară de la secția de terapie intensivă a spitalului ăluia de doi lei și m-au lăsat în stradă fără ca eu să fi greșit cu nimic. Nici nu mai are rost să-ți spun că de atunci nu mi-am mai luat certificatul de asistentă. Am avut o grămadă de slujbe jalnice, ca și asta, dar nu mă plâng, pentru că oricum n-am fost capabilă să rămân prea mult la nici una. Știi, depresiile, medicamentele, depresiile și mai puternice, medicamente și mai multe.

Motivul pentru care îți scriu este că sora mea mi-a trimis vestea despre decesul doctorului Numbuts Corcoran, incompetentul ăla nenorocit de la care mi s-au tras toate. Un articol de două coloane cu fotografie în L.A. Times. Fără să se menționeze viețile pe care le-a luat sau cele pe care el și amicii lui de la Clubul Coniacului și al Cubanezelor le-au distrus — ca a mea, de pildă. Ei bine, măcar a fost cancer. Sper că a fost o moarte înceată și dureroasă. Măcar atâta meritățm și noi.

Îți mulțumesc că ai încercat să îi înfrunți, Cro. Măcar tu ai încercat. Nimeni nu se poate lăuda nici măcar cu atât, oricum tu știai că n-am făcut nimic rău. Mulțumesc că ai încercat. Nu te învinovățesc că ai renunțat la

sfârșit. Nu te-am învinovățit niciodată. Sper că știi asta. Ai încercat cât s-a putut.

Ai grijă de tine. Sper ca orice ai face, să fii fericită. Cât despre mine? Eu am ocazia să mă duc în L.A. odată la câteva luni ca să-mi văd copiii și să-mi dau seama cât de mult au crescut. Am fost întotdeauna o mamă bună și încă îi iubesc, orice s-ar întâmpla.

Continuă să lupți pentru cauzele potrivite.
Janie

Continuă să lupți pentru cauzele potrivite.

După ce termină de citit, Alison simți că paharul de Merlot începea să-și facă efectul. Tocmai bine. Somnul nu venea ușor de obicei. În timp ce se îndrepta cu pași inegali înspre pat, era recunoscătoare că avea să-și piardă cunoștința în doar câteva minute.

Se simțea depășită de evenimente — poate prea mult chiar. Dacă se chinuia un pic, putea ajunge foarte ușor la fel ca Janie, debarasând mese sau lucrând la Walmart și întrebându-se ce naiba se întâmplase cu viața ei. Dacă Treat Griswold ar fi fost chirurg în L.A., sigur ar fi fost membru al clubului celor 3C. În cadrul Serviciilor Secrete, el era Agentul — respectat, adorat chiar. Iar acum ea intenționa să-l dea jos de pe piedestal.

Nu era încă prea târziu să renunțe la tot, să aleagă calea mai simplă și să se întoarcă la biroul din San Antonio. Încă era timp...

*

— Iubito, vreau să mă duc sus, să stau un pic cu Beatriz.

— Donnie, scumpule, e unu dimineața. Doarme.

— Și ce, se trezește. Mâine lipsesc toată ziua. Are destul timp să doarmă mâine. Am lucrat foarte mult în ultima vreme și am nevoie de un masaj la spate.

— Îți fac eu masaj. Știu exact cum îți place.

— Vreau să știe și ea. Vreau să știe cum îmi place totul. Cunoști regulile. În curând, tu n-ai să mai locuiești aici. E de datoria ta să mă ajuți s-o pregătesc. Și e de datoria ta să ai grijă de toate, până când Beatriz te va înlocui și va face la fel cu cine va urma.

— Păi asta și fac, nu?

— Da, iubito. Te descurci de minune. Numai că înțelegi cum stau lucrurile.

— Înțeleg. Când va veni timpul, voi fi pregătită să plec.

— Oricum, mai e destul până atunci. Acum du-te, trezește-o pe Beatriz și trimite-o sus în cameră. Eu mă duc la duș. Apoi urc. Vreau ca și ea să facă duș.

— Să se spele și pe cap?

— Dacă tu crezi că trebuie.

— Înțeleg.

— Minunat. Îmi place când înțelegi.

— Am făcut bine că ți-am spus de femeia de la salon, nu?

— Da, ai făcut bine... poate chiar foarte bine, depinde de amprentele pe care le găsim pe sticluța de ojă pe care am cumpărat-o de la Viang.

— *Marrooned on a Desert Isle*. Asta a ales. Femeile observă asemenea lucruri.

— *Marrooned on a Desert Isle*, repetă Donald Greenfield, plimbându-și mâna peste sânii fermi ai Constanzei, apoi de-a lungul trupului ei suplu și ciocolatiu, până la zona perfect epilată dintre coapsele ei. Vom vedea ce poveste are să ne spună sticluța.

Capitolul 33

Coșmarul ăsta trebuie să ia sfârșit...

Era tot ce putea face Gabe ca să nu o ia la fugă spre Casa Albă, la două dimineața, pentru a cerceta a treia fotografie din dreapta, de pe peretele biroului său. Îi plăcea să admire fotografiile alb-negru, dar se simțea rușinat că nu le examinase niciodată în detaliu și că nu avusese nici cea mai vagă idee că erau făcute de Ferendelli. Dată fiind calitatea schiței înfățișând-o pe Lily Sexton și a peisajului de la etaj, din casa doctorului, abilitățile creative ale omului nu erau deloc surprinzătoare.

Mai interesant însă decât faptul că fusese contactat de Ferendelli era ideea că acesta se află în viață. O să fie dificil să-i ascundă președintelui niște vești atât de bune.

În cele din urmă, Gabe acceptă că, după încă o zi lungă, istovitoare, plină de emoții avea nevoie de somn mai mult decât de orice altceva. Oricât de interesant i s-ar fi părut să dezlege misterul lui Ferendelli, identificarea locului de întâlnire pe care îl alesese predecesorul său putea să aștepte până a doua zi. Gabe oricum avea de gând ca la prima oră a dimineții să își

consulte pacientul și să-și dea sau nu acordul asupra activităților din programul suprasolicitat al acestuia. Trebuia totodată să lase pe cineva să-i țină locul și să obțină aprobarea lui Drew să „părăsească perimetrul" pentru a merge apoi la Ferma de Cai a lui Lily unde avea să rămână până la lăsarea serii, cel mai probabil.

Cu pleoapele grele, mai reuși să citească biletul lui Ferendelli încă o dată.

Trebuie să ne întâlnim.
Nu spune nimănui.
Vino singur.
Du-te în biroul pe care l-am ocupat amândoi.
Întâlnirea este la fix douăzeci și patru de ore începând de acum.
În birou sunt patru fotografii înrămate făcute de mine. Uită-te la a treia fotografie din dreapta. Ne întâlnim sub respectiva structură.
Coșmarul trebuie să ajungă la sfârșit.
J.F.

Gabe reuși să doarmă patru ore, un somn lipsit de vise, și i se păru că nu-și schimbase poziția în pat nici măcar o dată. Se trezi întrebându-se dacă omul care încercase să-l omoare și cel care îl atacase pe Kyle erau una și aceeași persoană. Nu prea se lega, dar până când nu se va afla față în față cu Jim Ferendelli, nimic nu avea cum să se lege.

Două runde de câte treizeci de flotări, întrerupte de o serie de o sută de genuflexiuni, urmate de un suc de portocale proaspăt, un duș prelungit și o cană de cafea, amestec de mai multe soiuri de Sumatra, și era în sfârșit gata de o nouă zi.

Ceva avea să se întâmple, își spuse, în timp ce se îndrepta spre garaj. Fie că era vorba de vești de la Kyle Blackthorn, fie că avea să afle mai multe de la Lily sau va descoperi misterul dispariției lui Ferendelli ori vreun indiciu referitor la informațiile ascunse de președinte în timpul testelor neuropsihologice, va afla ceva și apoi lucrurile se vor limpezi.

Înainte de a fi chemat să lucreze la Casa Albă, Gabe nici măcar nu o vizitase — nici ca turist, nici ca elev, nici măcar când fusese cadet la Academie. Se întrebă cât de mult i-ar lua, dacă s-ar putea întâmpla vreodată asta, să se obișnuiască să treacă în fiecare zi pe la punctul de control, să fie recunoscut de gardieni, și, după o scurtă verificare a legitimației, să intre în sediul executivului statului. Acum zâmbea în sinea lui la gândul

că, dacă Jim Ferendelli se afla în viață, încercând să-l contacteze, s-ar fi putut întoarce la fermă înainte să găsească răspunsuri la toate întrebările.

În mod surprinzător, ușa de la clinică era descuiată. O deschise ușor și intră în sala de așteptare. Din spatele ușii închise a băii, răsuna o voce de femeie cântând un blues.

Lumea nu e mereu dulce ca ciocolata....

Vocea ei era catifelată, intensă și răgușită — o voce captivantă, parcă făcută anume pentru blues. Gabe respiră mai încet și ascultă.

Așa mi-a zis odată mama...

Fotografiile lui Ferendelli erau în spatele ușii de la biroul lui, dar Gabe rămase acolo, țintuit în loc, mirat de nepotrivirea dintre o astfel de voce și un astfel de loc.

Câteodată te zdruncină și te tulbură... îți încearcă nervii...

Probabil că era cineva din personalul care se ocupa de curățenie, decise el. O femeie care își greșise cariera și acum lucra ca îngrijitoare pentru a-și întreține familia. O femeie care ar fi ajuns în finală la Megastar, dacă show-ul ar fi existat pe când era mai tânără. Poate că și acum familia și prietenii îi spuseseră să meargă la preselecții... dar ea doar zâmbise și respinsese ideea, clătinând din cap. Acestea erau melodiile ei, nu ceva ce voia să împartă cu ceilalți.

Te dărâmă...

Gabe înaintă încet spre culoarul din fața biroului său. La stânga erau fotografiile. La dreapta lui era femeia, dar locul în care stătea nu îi permitea să o vadă, probabil curăța baia, dulapurile sau rafturile. Cântecul era prea frumos ca să-l întrerupă, așa că se apropie în liniște de perete și de fotografiile lui Ferendelli. Gabe nu era un *connaisseur* în materie de artă fotografică, dar acest set de poze, fiecare dintre ele etichetate printr-o plăcuță gravată, prinsă pe ramă, era plăcut ochiului și în anumite aspecte fascinant — studii de lumină și umbră, unghiuri, forme bizare și clarobscur. Fotografia fusese făcută desupra râului și se vedeau reflexiile apei. Un detaliu uimitor al Capitoliului. Bluesul pe care îl asculta părea să se potrivească de minune cu fotografiile.

Când vor veni vremurile acelea, adu-ți aminte că trebuie să le iei ca atare...

A treia fotografie, mai sumbră decât celelalte, era intitulată *Anacostia privită de pe podul Benning.*

Anacostia.

Auzise din când în când despre acest cartier al Washingtonului și, din câte își amintea, era o zonă mai săracă a orașului — locuită în mare parte de negri și hispanici. Dar habar n-avea unde se află. În biroul lui era o hartă. Dacă îi mai rămânea timp, după ce îl consulta pe Drew, avea de

gând să meargă până acolo, să se familiarizeze cu podul și cu zona de sub el. Mai privi o dată imaginea și se întoarse în cabinet.

Alison Cromartie, îmbrăcată de lucru, în niște pantaloni largi și o bluză de culoare deschisă, cu un hanorac bleumarin, se sprijinea de tocul ușii, cu o pereche de mănuși de cauciuc în mână.

— Bună, spuse ea.

Până să-și audă vocea, Gabe nu a fost sigur că putea vorbi. Simțea că i-a stat inima în loc.

— Bună și ție, reuși să spună. Mi-a... plăcut foarte tare cântecul tău.

— Mulțumesc. Când eram mai tânără și mă gândeam să fac o carieră în *show bizz*, obișnuiam să cânt noaptea în tot felul de localuri rău famate — genul ăla unde se adună tot felul de pierde-vară. Acum, încă îmi place să cânt, dar mai mult în duș.

Ultima imagine era mai mult decât putea Gabe să îndure. Se chinui să își aducă aminte că era o persoană care fusese adusă în Comisia Medicală ca să spioneze, să inducă în eroare, și care mai mult ca sigur că subtilizase probele de sânge.

— Ai venit devreme, spuse el.

— Nu chiar. Mereu vin pe la ora asta ca să aranjez pe aici și să văd dacă e nevoie de ceva. Apropo de aranjat — se ridică pe vârfuri și îi aranjă cravata. Tatăl meu purta cravată tot timpul.

— Ei bine, cred că e destul de evident că eu nu port, răspunse el, la fel de tulburat de apropierea ei ca în prima seară.

Ea se trase înapoi pentru a-și admira realizarea, dar doar jumătate de pas.

— Nu credeam că ești de serviciu azi, spuse.

— Nu... nu sunt. Am o întâlnire care îmi va ocupa restul zilei. Am venit doar ca să... iau niște hârtii și să trec pe la președinte și Prima Doamnă înainte să plec.

Alison își ridică mâinile, își scoase încetișor mănușile și le aruncă în coșul de gunoi de lângă biroul lui. Deși nu ar fi avut motive să creadă că o făcuse intenționat, gestul atât de obișnuit păruse, în cazul de față, senzual și incredibil de sexy. Încă și mai senzuali erau ochii ei de un căprui închis, care-i priviseră pe ai lui neîncetat.

Gabe simți un nod în gât. Ceva se schimbase față de celelate dăți când fuseseră împreună — chiar față de prima oară. Legătura pe care o simțea între ei era cu mult mai intensă și mai fascinantă. Se simțea măcinat de dorința de a o atinge — de a o ține în brațe — și totodată la fel de stânjenit ca un adolescent aflat la primul dans.

— Nu vrei să mai cânți? se hazardă el.

— Poate altă dată, poți să comanzi o reprezentație.

Gabe se apropie și mai tare, o luă în brațe, și o strânse la pieptul lui. Părul ei mirosea a vară. Își îngropă fața în el, și o sărută.

Gândul că îl spiona și că îi furase fiolele dispăruse ca prin farmec. Tot ce voia era s-o țină în brațe.

Îi ridică jacheta și îi atinse umerii. Ea îl strânse mai tare. Îi atinse spatele cu degetele.

— Nu mi-am putut lua gândul de la tine, șopti ea.

Gabe îi atinse pielea mătăsoasă a spatelui pe sub bluza subțire. În clipa aceea, nimic nu mai conta — nimic altceva decât atingerea și pielea ei fină.

Trecuse atât de mult timp de când sexul fusese ceva special — atât de mult de când un sărut contase cu adevărat.

— Gabe, șopti Alison în timp ce el o săruta pe gât, spune-mi c-o să avem timp pentru noi.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta. O să găsim timp. Îți promit — cât de mult ai nevoie, cât de mult vrei.

Ea se trase înapoi, cu privirile pironite în ochii lui.

— Știam că trebuie să fii acolo undeva, Gabe. Un bărbat deștept, amabil, gentil, amuzant. Știam eu.

— Nu te îndepărta de mine.

— Nici n-aveam de gând. Dar doctorul care-ți ține locul trebuie să pice dintr-un moment într-altul. Și nu cred că vrei să ne găsească așa.

— Îmi place la nebunie ce se întâmplă, spuse Gabe, strângând-o încă o dată cu putere, pentru ultima oară. Și îți promit că va fi timp. Dar mă așteaptă sus cum-îl-cheamă împreună cu soția lui și cred că trebuie să mă prezint, mai ales că sunt singurii mei pacienți.

Alison se aranjă și își puse bluza în pantaloni.

— Nu-ți mai e frică de mine?

— E vorba de frică sau de încredere? Pentru că frică nu mi-a fost niciodată.

Ea îl sărută sub bărbie, îi aranjă cravata încă o dată și îi netezi haina.

— Deci, ce vrei să știi? întrebă ea brusc.

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Chiar m-ai salvat în noaptea aia sau a fost o înscenare ca să-mi câștigi încrederea?

— Nu a fost o înscenare, Gabe. A fost totul real, cum te văd și cum mă vezi.

Se ridică pe vârfuri și-l sărută ușor pe buze.

El o îndepărtă încet, ținându-și mâinile pe umerii ei, știind că nu și-ar fi putut da seama dacă îl mințea sau nu. Totuși, simțea nevoia disperată de a mai pune încă o întrebare — cu condiția s-o formuleze în așa fel încât să nu ofere informații.

— Fiolele de sânge ale președintelui, se auzi dintr-odată întrebând, de ce le-ai luat din frigider? Erai printre puținii care au avut acces la ele.

Alison părea îngrozită. Apoi dădu din cap în semn că înțelege.

— Gabe, trebuie să ai încredere în mine. Te rog să nu mai întrebi nimic de sânge.

— Dar de ce? insistă el. Le-ai luat sau nu?

— Trebuie să-mi promiți. Nici o altă întrebare. Deocamdată, cel puțin.

— Sunt pe punctul de a nu mai avea încredere în nimeni. Dar dacă ne îndreptăm în direcția în care sper să ne îndreptăm, promit — cu condiția să-ți dai cuvântul —, fără alte minciuni.

— Fără minciuni, scumpul meu, șopti ea.

— În cazul ăsta, fără întrebări.

— Bine, atunci, spuse ea. Nu eu le-am luat. Dar cred că știu cine a fost.

Capitolul 34

Drumul spre Ferma de Cai a lui Lily, pe Route 66, apoi spre vest pe 647, dură nouăzeci de minute. Codul poștal al locului probabil că era la fel ca în Flint Hill, dar, după spusele lui Lily, casa, hambarul, celelalte acareturi și pășunile împrejmuite cu gard alb se aflau la câțiva kilometri de oraș, la poalele munților Blue Ridge.

După ce îl consultase atent pe președinte și, spre nefericirea lui Magnus Lattimore, îi redusese programul de întâlniri pe ziua respectivă la jumătate, Gabe își schimbă hainele în dormitorul Lincoln, lăsându-l de gardă pe medicul care îi ținea locul, deschise harta, o desfășură pe scaunul din dreapta al Buickului și se îndreptă spre Anacostia, pe Pennsylvania Avenue. Undeva, Jim Ferendelli se pregătea sufletește pentru întâlnirea cu el.

Fără să ceară explicații despre motivul pentru care Gabe voia să afle despre Anacostia, Lattimore și președintele îl puseră la curent privind zona

respectivă, care cuprindea partea de est și sud-est a orașului, ocupând mai ales regiunea din estul râului de la care își luase numele.

Anacostia era, după spusele celor doi, o zonă care avea neapărată nevoie să renască și care avea să trăiască în curând acest moment, asta în cazul în care comisia federal-municipală care fusese desemnată își ducea la îndeplinire activitatea. Deocamdată, spuseră ei, ca și în alte cartiere mărginașe, era mai bine să fii precaut când mergeai pe străzi noaptea.

Gabe era aproape sigur, orientându-se după fotografie și după ceea ce vedea la fața locului, că Ferendelli plănuia să-l întâlnească dedesubtul podului, la capătul din est. Misiunea lui, înainte de a se îndrepta spre Flint Hill, era să se familiarizeze cu zona și să găsească un loc de parcare suficient de aproape de piciorul podului și lângă un felinar.

Îi trebuiră doar câteva minute să identifice un loc convenabil. Cu toate că dimineața spre prânz nu era totuna cu ora unu noaptea, i se păru că Anacostia avea o atmosferă plăcută, vibrantă. Locul de parcare pe care îl alesese, pe Clay Street, părea să fie sigur. După un popas scurt în care se străduí să rețină locul de sub pod, se întoarse prin oraș, pentru a o lua de la podul Roosevelt pe Route 66 și se îndreptă spre vest.

Nu simți nevoia să dea drumul la radio în timpul călătoriei spre Ferma de Cai a lui Lily. Vocea lui Alison, care îi răsuna în minte, îi ținea companie. Trecuse atât de mult de când o femeie îl făcuse să se simtă atât de fascinat, de optimist, de încântat, cum era în acel moment — un antidepresiv natural, depășind cu mult Prozacul sau Welbutrinul pe care le lua de ani întregi.

Lily îl îndrumase bine. Trebuia să fie pe drumul cel bun, pentru că străzile deveniseră din ce în ce mai înguste și mai puțin semnalizate. Dacă nu avea o locuință în Washington, sigur trebuia să își găsească una, în caz că devenea membră a cabinetului prezidențial. Gabe se uită la kilometraj. Casa trebuia să fie aproape. Trecea printr-o zonă împădurită, cu pășuni pe alocuri și drumuri de țară, semnalizate doar de câte o cutie poștală sau de vreun indicator scris de mână, și, din când în când, intra prin pădurea văratică.

Când vor veni vremurile acelea, adu-ți aminte că trebuie să le iei ca atare...

Gabe se opri din cântat și încetini, uluit de peisajul care se ivise sub ochii lui, parcă desprins dintr-o album cu ilustrații. Pădurea lăsase loc unei întinderi vaste de pășuni, punctate ici și colo de garduri cu două scânduri, vopsite într-un alb imaculat. Pe pajiște stăteau caii, cel puțin douăzeci și cinci de cai, păscând liniștiți. În stânga sa, pe un indicator solid scria:

FERMA DE CAI A LUI LILY
INTRAREA PRINCIPALĂ

O săgeată arăta drept înainte. De cealaltă parte a străzii pavate se afla un al doilea indicator, cu săgeata arătând spre dreapta:

FERMA DE CAI A LUI LILY
INTRAREA DIN SPATE
GRAJDURI 1,6 KM
LIVRĂRILE SE FAC AICI

Gabe coti la stânga, mai conduse o vreme și apoi se opri iarăși. Adăpostită de valea înverzită, față în față cu munții, încă în depărtare, se zărea clădirea principală a fermei — o casă albă și spațioasă, cu obloane negre, care făcea cinste cuvântului *conac*.

Dar nu doar frumusețea covârșitoare a locului îl făcuse să se oprească. Mai văzuse undeva aceeași priveliște — munții, dependințele, pășunile, clădirea principală. Îi trebui un moment ca să-și dea seama, dar nu mai mult. Era peisajul schițat pe pânza în ulei, neterminată, de pe șevaletul aflat la etaj, lângă fereastră, în casa lui Jim Ferendelli din Georgetown.

Gabe ținea atât de strâns volanul încât i se albiră încheieturile, apoi rămase pe loc câteva minute, ca să-și revină, întrebându-se cum ar putea aduce în discuție subiectul predecesorului său, fără să-i trezească suspiciuni lui Lily, care știa mai multe decât lăsa să se vadă. Într-un final, ajungând la concluzia că trebuie să improvizeze, luă piciorul de pe frână și acceleră.

Aleea care ducea către fermă avea aproape cinci sute de mteri. În timp ce se apropia de casa spațioasă care se integra furmos în peisaj, Taurusul albastru-închis care îl urmărise de când ieșise din garajul Watergate trecu de intrarea principală și se îndreptă spre intrarea din spate a fermei.

Capitolul **35**

Alison trândăvi toată dimineața la clinică, întrebându-se dacă era posibil, din punct de vedere metafizic și psihologic, să fie obsedată de doi bărbați în același timp.

Atracția pe care o simțise față de Gabe arsese mocnit de când se întâlniseră prima oară. Acum îi venea greu să se concentreze la altceva — orice,

cu excepția lui Treat Griswold sau Don Greenfield sau cum o fi alegând să se autointituleze în acea zi agentul Serviciilor Secrete.

De fapt, aceea era o zi Griswold, sau cel puțin o dimineață Griswold. Îl văzuse cum lua liftul spre apartamentul președintelui și apoi cum se întorcea cu câinele mult iubit al acestuia, care îl urma supus. Cei doi intrară în grădina de trandafiri și după un timp se întoarseră. Totul părea atât de normal. Dar nimic nu avea cum să mai fie normal în legătură cu el.

Alison nu-și găsea locul, era distrasă și neatentă, așa că făcu câteva drumuri ca să piardă timpul, se duse de două ori să se întâlnească cu niște prieteni de la clinica ce se afla la primul etaj al clădirii Eisenhower, de peste drum. Noroc că, până în momentul acela, nu se întâmplase nimic cu președintele sau cu vreunul dintre oaspeții de la Casa Albă, care să necesite asistență medicală. Nu știa cum ar fi reacționat.

Medicul de gardă, cadru militar, om sobru, care arăta prea tânăr ca să fie doctor, mai ales doctor la Casa Albă, stătuse cu nasul în ziare aproape toată dimineața.

Griswold o ducea automat cu gândul la amintirile din L.A., la prietena ei, Janie, la clubul celor 3C. Încă nu era pregătită pentru urmările neplăcute care cu siguranță vor apărea după tentativele ei de a-l da în vileag pe agent. Și de fapt, perversitatea lui, presupunând că asta făcea cu Beatriz, putea să nu aibă nici o legătură cu președintele sau cu inhalatorul bronhodilatator, caz în care nu prea avea ce să demaște. Totuși, refuzul ei de a accepta ceea ce părea la prima vedere o încălcare minoră a protocolului îi deschisese o cale. Acum părea o prostie să nu urmeze acea cale până la capăt.

Pe măsură ce orele dimineții se scurgeau, Alison devenea din ce în ce mai convinsă, deși nu avea argumente, că inhalatorul pe care îl ținea Griswold conținea mai mult decât Alupent. Ideea nu avea neapărat o bază reală, dar se instalase deja în mintea ei. Zvonurile — aceleași zvonuri care îl făcuseră pe șeful ei să o trimită sub acoperire la Casa Albă — spuneau că Drew Stoddard era instabil psihic. Adevărat sau nu, era de datoria ei să investigheze, în liniște, dar repede, orice ar fi putut avea legătură cu această posibilitate. În afară de identificarea lui Donald Greenfield și a relației pe care o avea cu tinerele de pe Beachtree Road, decise că trebuia să examineze conținutul inhalatorului pe care Griswold îl ținea în buzunarul de la piept al hainei.

Floare la ureche, se gândi, zâmbind sarcastic în timp ce trecea în revistă aprovizionarea și verifica defibrilatorul, având grijă să fie gata de pus în funcțiune. Dacă Treat Griswold nu era cel mai bine pregătit și mai vigilent dintre agenții de securitate ai președintelui, oricum era pe aproape. Dacă

nu îi făcea avansuri, și deja o dezgusta gândul, nu avea cum să se apropie de inhalator, ca să nu mai vorbim de înlocuirea lui cu altul.

Când se transformase din Treat Griswold în Donald Greenfield, fie își lăsase costumul încuiat în mașina lui Griswold, în garajul din Fredericksburg, fie îl pusese în portbagajul Porsche-ului lui Greenfield. Se gândea că trebuie să acționeze în momentul transformării, dar nu-i venea în cap nici o metodă. Luă în considerare și respinse câteva alte posibilități, întorcându-se de fiecare dată la scenariul care îi repugna, un flirt care să meargă până acolo încât Griswold să-și dea jos jacheta.

În nici un caz! decise ea hotărâtă. Ca agent al Serviciilor Secrete, jurase să se sacrifice pentru președinte și țară. Dar să lase o bestie ca Treat Griswold să...

Gândurile îi fură întrerupte de o nouă idee. Pentru câteva minute, la fel cum procedează un oenolog cu un vin nou, nu făcu nimic altceva decât să cerceteze situația din fiecare punct de vedere. Apoi începu s-o savureze. În momentul acela, ideea nu era decât o pură teorie — nimic mai mult. Pentru a o face să funcționeze, era nevoie ca multe variabile să-și găsească locul potrivit și de noroc cu carul. Dar cea mai bună variantă la care ajunsese până la acest punct era inacceptabilă.

Se apropie de tânărul medic studios de la birou și ceru să-și ia restul zilei liber pentru a-și calma o migrenă care nu-i dădea pace.

— Ai nevoie de ceva, ca să-ți treacă? întrebă el, abia ridicându-și ochii din *New England Journal of Medicine*.

— Nu, nu. Am tot ce-mi trebuie acasă.

De fapt, avea tot ce-i trebuia în poșetă, adică un carnețel, și în jachetă, un telefon mobil. Undeva în carnețel era scris primul pas care ar fi putut transforma o idee vagă într-un plan — numărul de telefon al lui Seth Owens din San Antonio. Agentul FBI Seth Owens.

Capitolul 36

— Ei, doctore, spuse Lily, nu pot să-ți explic ce plăcere îmi face să servesc ceaiul și masa cu omul despre care vuiește tot orașul.

— Tot orașul? Cam greu de crezut.

— Păi, e adevărat — nu e vorba de vreo competiție. În Washington, tot ce contează e apropierea de președinte. Nimic mai mult, nimic mai

puțin. Apropiere și acces. Dacă nu la președinte, măcar la cei care îi sunt alături. Iar dumneata, domnule, nu numai că ești ultima apariție din oraș, dar ești și atrăgător, la locul tău și ai acces la cel mare. Dacă nici asta nu e de vorbit, atunci nu știu ce mai e.

Ridică scurt din umeri și își întinse mâinile ca pentru a spune, *Ăsta-i adevărul, n-ai ce face.*

Nu, se gândi Gabe. *Adevărul e că tu ai o relație cu Jim Ferendelli și ești dispusă să minți ca s-o ascunzi.*

Cei doi stăteau față în față pe niște canapele de piele, în camera împodobită cu lambriuri somptuoase, sorbind ceai din niște căni mari, orientale, cu o varietate de produse de patiserie și napolitane minuscule în față.

— Ține minte că avem și ton și salată, spuse Lily. Păstrează-te și pentru ele.

— Nici o problemă. Sunt gata de prânz și sunt foarte pregătit să simt o șa sub fund. Îți sunt recunoscător pentru ziua asta, Lily. Nu m-am mai simțit așa de relaxat de când a apărut președintele la ușa mea, sugerându-mi că ar trebui să vin aici.

— Vai, doctore, ce frumos și amabil din partea ta să spui asta.

— Bine, de-acum încolo fără „doctore", dacă nu vrei să încep să-ți spun și eu la fel. Sunt sigur că știi, dar un doctorat e mai greu de obținut în orice alt domeniu decât în medicină. Așa că dacă merită cineva să fie numit doctor, atunci tu ești aia.

— Mai vrei ceai... Gabe?

— Cred că mai beau o cană. Nu sunt înnebunit după ceai, în afară de cel rece, și doar în zilele foarte călduroase, dar ăsta e delicios.

— Pe mine m-a făcut să mă las de cafea. L-am descoperit pe când eram într-o excursie în vestul Chinei și de atunci am grijă să-l comand din vreme. Din câte mi s-a spus, e o varietate de *Camellia sinensis* care nu crește în altă parte a țării, de fapt, nici în altă parte a lumii. Cel mai apropiat ca gust este ceaiul negru Keemun, dar diferențele sunt considerabile.

Ridică un clopoțel aflat pe măsuța de cafea și sună o dată. În câteva secunde, negresele robuste care serveau apărură ca din senin cu o altă cană din amestecul savuros. Era de un maroniu-ruginiu translucid, cu o aromă și un gust care îi aduceau aminte lui Gabe de... de ce oare? Scorțișoară? Miere? Alune? Toate cele trei variante erau corecte, acceptă el, dar nici una nu era exactă.

Inspiră, apoi expiră satisfăcut — aproape ca un oftat. Intenționase să aducă în discuție cele două subiecte care îl interesau — Jim Ferendelli și nanotehnologia. Dar acum realiza că dorința aceea presantă de a afla adevărul îl părăsise.

Mai luă o gură de ceai. Apoi se forță să stea drept și să refuze starea de euforie și de satisfacție care părea să pună stăpânire pe el. Îl ajută să-și revină medalionul cu o singură piatră de turcoaz, pe care Lily îl purta în acea zi și care era identic cu cel din desenul lui Ferendelli, în cărbune. De ce mințea?

— Gata de masă? întrebă ea, sunând din clopoțel.

— Într-o secundă.

— Ești bine? Ai ochii cam sticloși.

— Nu, nu. Sunt bine. Un pic obosit, atâta tot.

— Vrei să amânăm plimbarea pentru altă dată?

— În nici un caz. De-abia aștept. Care era numele calului? Terapie Intensivă?

— Pe-aproape. Terapia, simplu. O să-ți placă.

Gabe începu să se simtă mai stăpân pe sine.

— Deci, uite ce s-a întâmplat, începu el. De când am venit la Casa Albă, am încercat să pun cap la cap fragmente din viața lui Jim Ferendelli, să încerc să găsesc niște indicii ca să aflu ce i s-a întâmplat. Știai că nu numai Ferendelli a dispărut, ci și fiica lui? Studia la New York.

— Ah, nu știam. E îngrozitor.

— Ziceai că l-ai întâlnit?

— Doar o dată. N-am apucat să ne cunoaștem mai bine.

— Din câte pot să-mi dau seama, pare genul de tip foarte cultivat, pasionat de artă, fotografie, medicină, muzică.

— Foarte interesant.

— Da. Ei bine, știu că atât FBI-ul, cât și Serviciile Secrete se implică în căutarea lui, dar am decis să mă duc la el acasă, să caut orice mi-ar fi spus mie ceva, ca medic, vreun indiciu pe care anchetatorii să-l fi omis. Și, dacă-ți vine să crezi, am găsit ceva pe rafturile de cărți — sau cred eu că am găsit.

— Continuă.

— Jim Ferendelli era fascinat de nanotehnologie — mai ales de aspectele medicale ale nanotehnologiei. Avea o colecție de cărți despre acest subiect, de la *Nanotehnologia pentru TonȚI* până la lucrări științifice mai complexe. Mi-am amintit că te-am auzit menționând acest exemplu când ne-am întâlnit, așa că mi-am zis că împușc trei iepuri venind aici — te văd, fac o plimbare călare și aflu mai multe despre domeniu de la tine.

— Te asigur, Gabe, chiar dacă am menționat nanotehnologia printre domeniile de interes ale administrației, nu sunt un expert în această chestiune.

Îl surprinse pe Gabe, sunând încă o dată din clopoțel, de parcă ar fi vrut să schimbe subtil subiectul.

— Maddy, îi spuse servitoarei, e gata prânzul?

— Totul e pregătit, doamna Lily.

— Bine. Venim într-un minut. Știu că ai treabă în oraș. Poți să-ți iei liber pentru restul zilei de cum termini cu vasele.

— Mulțumesc, doamnă Lily.

— Și, Maddy, sună-l, te rog, pe William la grajduri și spune-i că venim în treizeci și cinci de minute.

— Da, doamnă.

Gabe încercă, fără succes de altfel, să se imagineze pe sine vorbind atât de detașat cu servitorii. Nu se descurca bine nici cu caii, de fapt nu se descurca bine cu nimeni. Chiar dacă Lily Sexton nu s-ar fi născut stăpână a unui domeniu, oricum s-ar fi adaptat cu succes acestui rol.

De abia când se văzură așezați la masa impresionantă din sala de mese, aduse iarăși vorba de nanotehnologie.

— Presupun că dacă ai studiat chestiunea, ai deja niște cunoștințe în domeniu, spuse ea.

— Păi, știu despre Eric Drexler și cum a pornit totul de la el. Și un pic din bazele chimiei și despre potențialul științei și ce impact ar avea asupra vieților noastre. Dar nu știu exact unde se oprește speculația și unde începe realitatea.

— Nici președintele nu știe, nici vreo altă agenție guvernamentală, din Capitol Hill până la cel mai mic oraș. Una e să te bucuri că dezinfectanții de pantofi pe bază de nanoargint au dezvoltat o industrie în spate. Și alta să determini ce efecte ar avea asupra organismului uman particulele de nanoargint din aer sau dacă sunt ingerate.

— Deci crezi că e nevoie de noi legi care să apere sănătatea publică?

— Președintele crede că e nevoie. Și doar asta contează.

— Și ce se întâmplă dacă fiecare agenție guvernamentală de la Congres până la Consiliul Orășenesc din Podunkul de Est începe să elaboreze legislații — mai ales că operează cu informații puține, depășite sau pur și simplu neștiințifice?

— Exact asta vrea să evite președintele, prin crearea acestui nou post în cadrul cabinetului — să centralizeze controlul asupra noilor științe, să elaboreze o legislație bine gândită, inteligentă, care să se poată adapta descoperirilor ulterioare. Știm că marile industrii, în special cea farmaceutică, preferă să-și ceară iertare decât să ceară permisiunea. O să încercăm să schimbăm asta, fără să înăbușim creativitatea și fără să sufocăm ceea

ce va însemna probabil cea mai importantă realizare a științei de la fibra optică încoace, care se poate dovedi a fi motorul cercetării în următoarele secole.

— Capacitatea de a construi, începând de la atomi. Asta da putere, spuse Gabe, atât interlocutoarei, cât și lui însuși.

— Adevărul e că nu-mi doresc neapărat responsabilitatea care vine mână în mână cu postul de secretar pe probleme de știință și tehnologie, spuse Lily, dar la fel de adevărat este că nici nu vreau să aibă altcineva responsabilitatea asta.

— Ai idee de ce a devenit Jim Ferendelli atât de interesat de domeniu?

Lily clătină din cap.

— Nu m-a contactat să mă întrebe despre asta. Dar trebuie să știi că, în afara cunoștințelor de chimie organică ce au legătură cu fulerenii și nanotuburile, nu sunt un expert, iar dacă doctorul Ferendelli studia atât de mult pe cât spui, s-ar putea să nu știu nici cât știa el — adică știe.

— Și eu sper că *știe* e forma corectă a verbului, spuse Gabe.

Ar fi fost minunat ca Kyle Blackthorn să fi fost acolo, să-și fi dat seama dacă și cât din ce spunea Lily era adevărat și ce nu. Întâlnirea din Anacostia din acea noapte avea să îl lămurească în mod sigur, dar pe măsură ce euforia se potolea și îi creștea puterea de concentrare, Gabe își dorea din ce în ce mai tare să aibă la dispoziție o oră sau două în care să caute nestingherit prin casa lui Lily orice dovadă că îl cunoștea pe Jim Ferendelli mai de-aproape decât susținea.

— Mai vrei o porție? întrebă Lily, arătând spre farfuria goală a lui Gabe.

— Mmm... nu, mulțumesc. M-am săturat.

Ea sună iarăși la unul dintre clopoțeii care păreau să fie împrăștiați peste tot prin casă și Maddy se înființă ca să strângă masa.

— Știi ce, uite, îți răspund la orice întrebare îți vine în minte pe timpul plimbării și după. Maddy, lasă casa descuiată când pleci. Ne întoarcem într-o oră, maxim două.

Servitoarea zâmbi voioasă, dădu din cap spre șefa ei, apoi spre Gabe și se întoarse tăcută în bucătărie.

Gabe se întrebă în treacăt dacă Maddy era atât de mulțumită de viața ei pe cât părea. Bănuia că femeia nu își putea aduce aminte când prinsese pe cineva cu o minciună atât de grosolană cum o prinsese el pe Lily Sexton.

Poate Lily avea deja o relație cu altcineva, medită Gabe, și poate că relația ei cu Ferendelli trebuia să rămână ascunsă. O urmă până jos, la un nivel al casei care nu se putea vedea din față, apoi ieșiră pe ușa din spate și se îndreptară spre grajduri. O relație ascunsă ar explica multe,

dacă nu chiar totul.

După cum ordonase Lily, caii erau pregătiți și așteptau. Terapia era un murg robust, cu o pată de-a lungul capului, care pornea din creștet si ajungea până în vârful botului.

— Îmi place deja, spuse Gabe, verificând cât de bine erau strânse chinga si scărițele, apoi săltă ușor în șaua lucrată de mână, care costa probabil mai mult decât mașina lui.

Lily refuză ajutorul pe care i-l oferea William, grăjdarul, dar folosi o scară joasă pentru a urca pe Belle Starr, o iapă elegantă, de un gri irizat. Lily și Gabe începură să meargă la pas, ieșind din țarc, pe o potecă vag umbrită, care urca, afundându-se în pădure. Timp de cinci minute sau poate mai mult, nu-și spuseră nimic. După cum fusese avertizat, Terapia era un cal special — puternic, ager, care răspundea bine la comenzi. Mai târziu, când Gabe avu timp să reflecteze asupra acestor calități, ajunse la concluzia că poate îi salvaseră viața.

Pierdut în frumusețea momentului și în gânduri legate de femeia misterioasă, imposibil de citit, care călărea la câțiva metri în stânga lui, nu reușea să-și dea seama dacă văzuse ceva mișcându-se în fața lor, mai în dreapta, departe, în pădure. Posibilitatea declanșă un val de adrenalină — suficient de puternic încât, atunci când amenințarea deveni evidentă, să reacționeze prompt.

Caii încetiniseră pentru că se apropiau de un dâmb. Un om îmbrăcat în negru, cu o mască neagră de ski, apăru din spatele unui copac, la vreo douăzeci de metri în dreapta lor. Pușca lui, dotată cu ceea ce părea a fi o cătare de precizie, era ațintită direct spre Gabe.

— Lily! strigă Gabe.

Instinctiv, trase de hățuri și apoi spre stânga. Calul se cabră și făcu o piruetă, ca un balerin, întorcându-se spre stânga.

În aceeași clipă, pușca se auzi răsunând o dată și încă o dată. Gabe auzi cel de-al doilea glonț înfigându-se într-un copac din stânga lui.

Belle Starr se trase înapoi, la fel ca și calul lui Gabe, dar Lily nu era pregătită. Sări din șa și fu aruncată în aer înainte să reacționeze, răsucindu-se necontrolat, și căzu pe partea stângă, strigând de durere când se lovi de pământul tare.

Gabe se repezi jos, crezând că fusese lovită de glonț. Fără să se ridice în picioare, se târî repede până la locul unde stătea întinsă Lily, care gemea de durere. Belle Starr stătea ascultătoare lângă ea. Omul dispăruse. Departe, undeva în dreapta, lui Gabe i se păru că vede ceva mișcându-se printre

copaci, dar apoi nu mai zări nimic. Prudent, cu ochii încă înspre pădure, se întoarse la Lily.

Era conștientă, dar avea dureri mari.

— Te-a împușcat?

— Nu... nu cred. Umărul meu. Cred că e rupt sau...

— Ușor, Lily. Te-ai lovit la gât?

— Nu... nu prea.

— Ei, încearcă să nu-l miști, chiar și așa.

Fața îi era palidă și prezenta primele semne ale unei stări de șoc. Atent la umărul ei stâng, încercând să nu-l deplaseze pe cât posibil, Gabe cercetă să vadă dacă are vreo rană de glonț, apoi o puse să-și miște picioarele și brațul și își îndreptă atenția în sfârșit asupra umărului, care, dacă avea noroc, era fracturat chiar dedesubtul humerusului, și, dacă nu avea noroc, era și fracturat, și dislocat. Oricum ar fi fost, se afla în stare de șoc și necesita îngrijiri.

Scoase șaua de pe Belle Starr și o folosi ca să-i ridice picioarele lui Lily. Apoi îi imobiliză umărul cu pătura de șa. Într-un final, îi scoase cizmele și le strecură, una câte una, sub gât. Când își dădu seama că cizmele nu vor sta fixe cum le așezase, o avertiză să nu-și întoarcă sau să-și miște capul decât dacă era absolut necesar.

Apoi se urcă în șa și, imediat ce își propti bine picioarele în scară, porni la galop, înapoi pe potecă.

Capitolul 37

Alison se afla pe aleea de lângă statuia comemorativă a lui Lincoln, mergând agitată dintr-o parte în cealaltă a scării, uitându-se din când în când la reprezentarea emoționantă a Marelui Eliberator[1]. Având o moștenire etnică mixtă, Alison îl venerase mereu, pe el, realizările și deciziile sfâșietoare pe care fusese obligat să le ia, forțat de împrejurări.

Omul lui Seth Owen întârzia — mai exact întârziase cincisprezece minute.

---

[1] Abraham Lincoln (*n.tr.*)

Cel mai adesea, Treat Griswold ieșea din tură la patru, alteori la trei. În curând, chiar și posibilitatea destul de slabă de a acționa astăzi urma să dispară.

Încă un grup de copii, din altă tabără, trecură înghiontindu-se pe lângă ea, urmați de un alt trio de consilieri obosiți și transpirați. Alison se uită din nou la ceas, lăsă mâna jos și decise să mai aștepte cinci minute, înainte de a-l suna pe Seth. Cu trei ani în urmă, ei doi reușiseră să facă trecerea dificilă de la a fi iubiți la a fi doar prieteni. Pe atunci, Seth încerca să-și revină după o căsnicie eșuată și era încă îndrăgostit de fosta soție, deși nu voia să recunoască. Alison, care își revenea și ea după o relație care nu mersese bine în L.A., spera într-o legătură fizică, fără complicații, fără așteptări, voia să se simtă bine și să aibă parte de niște partide grozave de sex. Însă își dăduse seama că, oricât de terapeutică și de matură părea, teoretic, o astfel de decizie, în practică ea pur și simplu nu era făcută pentru așa ceva.

Alison spera ca relația cu Gabe să se dovedească mai plină de substanță. Între timp, era bine de știut că Owens cel inteligent, isteț și plin de resurse se afla de partea ei — mai ales în situații ca aceasta, când singurul care o putea ajuta rapid era un agent FBI. Owens se bucurase s-o audă, dar la început nu promisese nimic. Totuși, după jumătate de oră, sunase și îi spuse un nume: Lester și un loc — acolo, unde se afla. Băgă mâna în buzunar după telefonul mobil care tocmai atunci începuse să sune.

— Da?

— Alison, sunt Seth. Totul e în regulă?

— Nu prea. Sunt o sută de grade aici, în fața monumentului, și orice urmă de simpatie pe care o aveam pentru școlari s-a dus, după ce au trecut pe aici o sută de grupuri gălăgioase, iar Lester al tău încă n-a apărut.

— Ești sigură?

— Normal că sunt sigură.

— Sigură, sigură?

— Îhî.

— Ți-am spus că Lester are o înclinație înnăscută pentru dramatism, nu?

— Cred că mi-ai zis ceva în genul ăsta, da.

— Deci, Alison, draga mea, ce mi-ai cerut tu mie la telefon?

— Ți l-am cerut pe cel mai tare hoț de buzunare din lume — omul pe care voi l-ați trimite să scoată discursul din buzunarul prim-ministrului înainte să se apuce să-l citească.

— Exact asta ai spus. Atunci, ce-ar fi să arunci o privire în poșetă?

— În poșe...

În clipa în care își atinse geanta de umăr, știu că ceva e în neregulă. O deschise. Portofelul îi dispăruse. La fel și carnețelul, rujul, cel puțin patru pachete de Trident și o copie de dimensiuni mici a ghidului orașului Washington. De fapt, poșeta era goală, complet goală. Sau, mă rog, aproape. Lester — el trebuia să fie — înlocuise tot ce luase cu cel puțin o duzină de cutii de Tic-Tac.

— Cercelul drept?

— Nu mai e, spuse ea, realizând de-abia după ce vorbi că așa era.

— Ca și tine, Lester e foarte bun la ce face.

— Văd. Bine, Owen. Acum te cred. Unde e?

— Vezi grupul de copii de la baza scărilor?

— Da.

— Îl vezi pe tipul care îi distrează?

— Jongleurul?

— Lester.

— Tocmai mi-a făcut cu mâna fără să scape vreo bilă. Îți sunt datoare vândută, Owens. Când mă întorc în San Antonio, fac cinste cu o cină la Paloma Blanca.

— Credeam că nu mai vrei să te întorci, spuse Seth.

— Dacă o fac de oaie, s-ar putea să mă trimită înapoi ca să spăl WC-urile. Trebuie să închid. Lester mi-a făcut din nou cu mâna, de data asta cu un popic, în timp ce cu cealaltă mână arunca în aer încă două și le prindea... cred că noi doi o să ne înțelegem bine, asta dacă n-o să fie arestat de agentul care tocmai se îndreaptă înspre el. Mulțumesc, prietene.

Capitolul 38

Muncitorul de la grajduri, William, era un bărbat înalt, slab, la vreo șaptezeci de ani. Vestea despre atacator și despre rana lui Lily îl neliniști, sună la urgențe și chemă poliția și ambulanța la fermă, în timp ce Gabe lua la el apă, bandaje, scândurele care puteau fi transformate în atele și pături.

— Există vreun mod în care un om înarmat cu o pușcă să înainteze așa de mult prin pădure pe cât a înaintat el? întrebă Gabe, săltând pe cal.

— De fapt, sunt mai multe moduri. Dealurile astea sunt intersectate de vechi drumuri forestiere și chiar drumuri militare, de pe vremea Războiului Civil. Nenorocitul putea s-o fi luat chiar pe drumul drept de la poalele dealului de-colo, care merge vreo zece kilometri până la o mină de cărbune abandonată. Drumul e aproape paralel cu Drumul de Cărămidă Galbenă — pe care ați luat-o voi — timp de vreo cinci kilometri și după aia se interesectează.

— Trimite salvarea imediat, spuse Gabe, mânându-și calul la galop, cu o bătaie din călcâie.

Lily era la fel cum o lăsase, cu ochii închiși, gemând de durere, părând să aibă tensiunea arterială destul de scăzută. Timp de mai bine de jumătate de oră, Gabe îi dădu primele îngrijiri, înlocuindu-i atelele care îi protejau umerii și gâtul, având grijă să nu i se facă frig, să fie hidratată pe cât posibil și încurajând-o neîntrerupt. Rana ei era gravă — probabil o fractură cu dizlocare de os, cu hemoragie abundentă — și, cel mai probabil, avea să intre în sala de operații înainte de lăsarea serii.

După ce făcuse tot ce îi trecuse prin minte, Gabe îngenunche lângă ea și privi spre pădure, la locul unde stătuse ucigașul. Merita să aducă poliția aici, în ideea că exista o șansă, oricât de slabă, ca ucigașul să fi lăsat ceva în urmă. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur că cel care aproape că reușise să-l omoare când era în mașină, în apropierea Casei Albe, și atacatorul de acum erau unul și același, sau cel puțin lucrau pentru aceiași oameni. Orice altă posibilitate părea greu de crezut.

Dar de ce să fi fost el ținta? Încercarea de a găsi o explicație îl aduse la un pas de o migrenă serioasă.

— Încă puțin, Lily, spuse el. Ajutoarele trebuie să ajungă în câteva minute.

— Pot să merg la un spital din Washington? întrebă ea, cu o voce slabă si răgușită.

— La starea în care te afli, nu prea cred. Ai pierdut o cantitate semnificativă de sânge din brat și din piept. La un moment dat, vei avea nevoie de anestezie și o operație pentru a-ți trata umărul. Poate după ce te stabilizezi, aranjăm să fii transportată la un centru medical universitar.

— Mulțumesc, doctore.

Ochii i se închiseră din nou și își pierdu cunoștința, respirând sacadat. Câteva clipe mai târziu, Gabe auzi o sirenă care se apropia și, în câteva minute, două mașini de teren urmate de o ambulanță apărură pe Drumul de Cărămidă Galbenă.

Paramedicii erau eficienți, siguri pe ei și ai naibii de buni, la fel ca alți zeci de colegi de-ai lor pe care-i văzuse Gabe de-a lungul vremii. Doi dintre ei, un tânăr și o femeie mai în vârstă, au fost îndeajuns de amabili încât să-l complimenteze pe Gabe pentru primul ajutor pe care i-l dăduse și pentru atelele improvizate pe care i le pusese, în timp ce îi imobilizau gâtul lui Lily. Apoi îi puseră o perfuzie, atașară un tub de oxigen, îi cercetară repede și cu eficiență corpul, în căutarea altor răni, și îi imobilizară umărul. Gabe își reaminti ceea ce știa deja foarte bine. Dacă ar fi fost rănit vreodată în afara unui centru medical, ar fi preferat ca un paramedic să aibă grijă de el în locul celui mai bun doctor.

Echipa observase un loc bun de întors mașina pe potecă, așa că, după ce o urcară pe Lily în ambulanță, se îndreptară spre acel loc, urmați de una dintre mașinile de teren.

Gabe nu păru surprins că nimic în pădure sau pe drum nu putea oferi indicii despre identitatea ucigașului, în afară de câteva crengi rupte, acolo unde îl văzuse stând. Se simți obligat să dezvăluie polițistului natura legăturii pe care o avea cu președintele, dar alese să nu-i spună nimic despre cealaltă încercare de asasinat asupra sa. Trebuia s-o contacteze pe Alison de cum ajungea în Washington. Și, dacă nu avea obiecții serioase, avea să vorbească cu Magnus Lattimore și cu președintele. Cu două încercări de asasinat într-o săptămână, era timpul să solicite protecția Serviciilor Secrete.

Înainte de asta, avea totuși altceva de făcut — să cerceteze casa lui Lily. Lăsase casa neîncuiată. Și dacă menajera plecase, așa cum credea el, avea timp să găsească orice informație legată de Jim Ferendelli și de abia apoi să se ducă la spital, să se intereseze de Lily.

Gabe mână calul spre locul unde stătea grăjdarul. Apoi, după ce mormăi ceva cum că trebuie să se ducă să-și ia servieta din hol, se întoarse și intră în casă.

Începu cu apartamentul principal, ce cuprindea un dormitor masiv, cu un covor gros și o baie elegantă aflată în partea din spate a casei. Găsi un birou mic, dar nimic interesant în sertare. Cele două dulapuri, în schimb, prezentau mai mult interes. Într-unul din ele era suficient loc cât să încapă un om, celălalt însă era mult mai mic. Primul era plin de rochii și hainele obișnuite ale unei femei care încerca din răsputeri să se îmbrace bine. Dulapul mai mic conținea hainele unui bărbat, care se îmbrăca la fel de elegant ca stăpâna conacului. Costume, mai multe smochinguri, haine de lucru, echipament de călărie, cămăși și pantaloni comozi. Avea optzeci și trei în talie, optzeci și doi la pantaloni, patruzeci cu șaptezeci și șase cu zece la cămăși. Gabe estimă că omul avea cam un

metru optzeci, aproape optzeci de kilograme și era în formă. Gabe nu știa dacă erau hainele lui Ferendelli, dar nu ar fi fost surprins să afle ulterior că așa era.

Scara din spate ducea către cele trei dormitoare de oaspeți, fiecare dintre ele cu propria baie. Simțind cum dorința și entuziasmul îl părăsesc treptat, Gabe se plimbă prin camere, deschizând un sertar ici-colo, verificând dulapurile; toate erau goale, dar pregătite pentru oaspeți, cu pături și prosoape.

Fu cât pe ce să urce pentru a-și lua servieta, când se opri în mijlocul camerei de oaspeți aflate cel mai departe de scară, deasupra salonului. În spatele biroului antic din lemn de stejar și a oglinzii înalte, se găsea o ușă în perete, vizibilă din oricare latură a biroului, dar doar dintr-un anumit unghi. Gabe dădu, precaut, biroul la o parte. O jumătate de pagină tipărită și plastifiată era lipită de ușă, care nu era mai înaltă de un metru și jumătate.

FERMA LUI LILY ȘI CALEA FERATĂ SUBTERANĂ

Construcția clădirii principale din ansamblul care constituie Ferma de Cai a lui Lily a avut loc între 1835 și 1837. Primii proprietari au fost Thaddeus Boxley, crescător de oi, împreună cu fiii săi. Nu se știe sigur dacă familia a părăsit casa sau a murit. La mijlocul anilor 1850, ferma a devenit proprietatea abolиționistului James Sugarman. Devenise totodată și un punct important pentru Calea Ferată Subterană — un drum pe care o apucau sclavii care voiau să evadeze și să-și caute libertatea în orașele din nord și în Canada. Încăperea îngustă din spatele acestei uși a adăpostit adesea poate mai mult de zece bărbați, femei sau copii într-o singură zi. Vă puteți uita înăuntru, dar vă rugăm să nu atingeți nimic.

Ușa îngustă și joasă, făcută din trei plăci îmbinate cu pricepere, aluneca de-a lungul peretelui pe o șină. Gabe se întrebă dacă biroul fusese acolo de la început. Era posibil, mai ales că nu exista loc pentru o altfel de aranjare a mobilei. Felul în care era mascată ușa nu ar fi putut trece de un examen, fie el și sumar al camerei, dar Gabe își imagina că s-ar fi găsit situații în care aceasta ar fi putut fi trecută cu vederea.

Ridică draperiile pentru a lăsa să intre mai multă lumină și aprinse lampa de pe noptieră. Apoi, cu grijă, își introduse degetele într-un șanț vertical scobit pe marginea dreaptă a ușii și trase. Ușa alunecă cu o ușurință surprinzătoare, dezvăluind un spațiu de vreo 2,5 metri pătrați, întunecat și plin de praf, cu o podea de argilă roșiatică. Lipite de perete se găseau trei bănci neșlefuite, o mătură veche de paie, o găleată din lemn, pentru apă, și o găleată mai mare, cu capac, pentru nevoile fiziologice, după cum bănui Gabe.

Nu exista nici un bec, dar, dacă stăteai cu spatele la ușă, intra destul de multă lumină pentru a vedea spațiul. Trei dintre cei patru pereți erau făcuți din aceeași argilă ca și podeaua. Al patrulea, aflat la stânga lui Gabe, era făcut dintr-o placă de lemn neșlefuită. Asta era tot — un punct de oprire pentru sclavi, aproape neschimbat de o sută șaizeci de ani.

Nervos, Gabe dădu să plece, apoi se mai întoarse o dată, să se asigure că nu lăsase urme de pași. Tocurile cizmelor sale marcaseră de fapt câteva urme în podeaua de pământ. Restul podelei era neatinsă, probabil fusese măturată cu mătura cea veche.

Atent să nu aducă pământ în camera de oaspeți, își scoase cizmele și le așeză deoparte. Apoi se lăsă în genunchi și începu să netezească pământul, acolo unde lăsase urme, când observă bucăți mici de lut în jurul picioarelor băncii care se sprijinea de placa de lemn. Se părea că banca fusese trasă la o parte și apoi împinsă la loc.

Se târî cu atenție până în dreptul băncii și o trase înspre el. Era fixată de perete, dar la unul dintre capete îi încăpeau degetele. Trase cu mai multă putere și deschise o ușă joasă, invizibilă, prinsă în balamale invizibile, care se deschise într-un tunel, asemănător camerei, cu o cale ferată care mergea drept și care, din nouă în nouă metri, era semnalizată de o bară. Tunelul era destul de întunecat, dar părea luminat de undeva de la distanță. Gabe decise să nu-și pună cizmele și pași în prima cameră și în tunel.

În liniștea deplină, simțurile i se ascuțiră și înaintă prin beznă, urmând lumina slabă din depărtare. Mersese vreo sută de metri când începu să audă zgomotul unei instalații mecanice. Realiză acum că lumina venea de undeva de după un fel de draperie. Cu precauție, dădu la o parte draperia doar câțiva centimetri. În spatele ei, o ușă de metal, cu geam în partea superioară, dincolo de care se afla un coridor cu podea de gresie, bine luminat. De-a lungul coridorului, pe partea dreaptă, erau cinci uși identice cu cea aflată în fața lui. Fiecare dintre ele era identificată cu o literă și cu un număr ce se aflau deasupra geamului. În plus, sub fiecare geam se găseau niște plăcuțe din alamă pe care stăteau scrise niște nume.

Gabe trase aer în piept, își ținu respirația, deschise ușa și păși înăuntru. Zumzetul constant care se auzea venea din capătul celălalt al coridorului. În afară de el, nu se mai auzea nimic, nu se vedea nici o mișcare. Se trase într-o parte, ca să poată vedea ce scrie pe geamul primei uși, denumită B-10. Sub geam, pe plăcuță, scria Dr. K. RAWDON.

Camera, luminată de tuburile albe, fluorescente, era un fel de laborator, însă înăuntru nu se afla nimeni. Mai multe computere stăteau așezate lângă un aparat complex, o încâlceală de tuburi din metal, lustruite, unele mai

groase și altele mai subțiri, conectate prin numeroase nituri și bolțuri, tot ansamblul fiind construit în jurul unor lentile și oculare. Parcă s-ar fi uitat la mecanismele din interiorul unui submarin nuclear.

Dar Gabe știa despre ce e vorba.

Materialele pe care le împrumutase din biblioteca lui Jim Ferendelli conțineau și schițele unor echipamente aproape identice cu aparatura din camera B-10. Era sigur că instrumentul era un microscop folosit pentru scanare, capabil să reprezinte suprafața materialelor la nivel atomic. Acest instrument era esențial în designul și construcția sistemelor la scală nanometrică. Devenise practic baza întregului domeniu nanotehnologic.

Capitolul 39

— Lester, ce faci?

Recunoscătoare setului de căști *hands-free*, Alison desfăcu ambalajul unei lame de Trident și începu să o mestece, cu toate că mai avea deja încă două lame în gură. De când îl văzuse pe Treat Griswold îndreptându-se spre mașină, știuse că operațiunea era una care necesita trei lame de gumă. Pe puțin.

— Tocmai am trecut de Dale City, spuse Lester. A ieșit deja?

— A ieșit. Tocmai urcă în mașină. Auzi, Lester, ești sigur că vrei să continuăm?

Știa deja răspunsul. Părea genul de om care adoră provocările. Nu era foarte solid, dar ochii lui căprui-deschis aveau o privire intensă care sugera că pune ceva la cale chiar și când stătea nemișcat. După ce se întâlniseră la statuia lui Lincoln, Alison îi cumpărase o cafea de la chioșc, apoi se așezaseră pe o bancă, pentru a putea vorbi în liniște. După doar câteva minute, căzuseră de acord să colaboreze.

Lester nu-și dăduse numele de familie, dar bătuseră palma pentru trei sute de dolari — asta după ce Alison îi oferise cinci sute. Îi spusese că era un artist ambulant cu gusturi simple. Nimic mai mult. Alison putea să parieze că omul era mai mult decât atât, dar el insistă că era un simplu animator, care din când în când lucra pentru FBI pentru a se întreține.

— De ce n-aș fi? spuse el.

Alison așteptă ca două mașini să treacă în spatele jeepului lui Griswold, apoi intră în trafic.

— Lester, aici nu vorbim de un tip obișnuit. E ca un taur, a fost antrenat să ucidă, și umblă înarmat. Știu că tu ești cel care-și riscă pielea, dar eu deja simt că mi se face frică.

— În cazul ăsta, să fie la trei și douăzeci și cinci.

— Bine, bine, la trei și douăzeci și cinci atunci. Traficul nu e prea aglomerat. Aproape că am ieșit din oraș. De îndată ce omul nostru trece de ieșire, vom ști că se îndreaptă spre Fredericksburg. Te-ai îmbrăcat cum trebuie?

— Exact cum ai vrut. Plus niște *eau de toilette* Jack Daniels, ca să sporim efectul. Știu să recunosc o idee bună când o aud. O să meargă, Alison. Floare la ureche.

— Lester, cine ești?

Aproape că îl vedea cum zâmbește.

— Cum ți-am zis și în parc, sunt un om care are nevoie din când în când de provocări și de un pic de pericol; în plus, îi sunt dator prietenului tău Seth cu ceva — de fapt, cu mai multe lucruri. Mi-a zis că ești o persoană importantă pentru el și că nu ar face asta dacă nu ar conta cu adevărat. Nu am nevoie să știu mai mult.

— Alegerea ta.

— Așa mai vii de-acasă.

— Atunci, dacă Seth tot m-a elogiat în felul ăsta, cred că am dreptul să știu cum ai făcut chestia cu pastilele de Tic-Tac.

— Nici măcar o medalie de onoare a Congresului nu ți-ar da dreptul să afli. Ce face omul nostru?

— Ne apropiem de ieșirea de pe autostradă pe care ar lua-o dacă s-ar duce acasă... și... și... a trecut de ea. Avem undă verde, prietene.

— Bine. Chiar acum mă uit pe harta orașului Fredericksburg. O să găsesc un loc sigur unde să-mi las rabla, nu prea departe de garaj. Apoi mă duc pe jos până acolo și până ajunge el, mă prefac că încerc să-i deschid ușa la garaj.

— Pe cea din dreapta. E mai probabil să te omoare în bătaie dacă încerci s-o deschizi pe cea care adăpostește Porche-ul, decât pe cealaltă. Doar să fii atent să nu te înhațe poliția locală. Te sun ca să-ți spun când iese de pe autostrada 95.

— E bine așa. Atunci îmi pun mobilul sub scaun. Tu relaxează-te, ia un Tic-Tac.

În ciuda gumei de mestecat, Alison își simțea gura uscată. Între ea și Jeep erau trei mașini, iar traficul, exact cum trebuia — nu se mergea nici

prea încet, nici prea repede. Se apropiau de ieșirea Dumfries, când dintr-odată, Griswold făcu o mișcare la care Alison nu se aștepta. În ultimul moment, coti dreapta și ieși de pe autostradă. Parcă-l vedea cum se uită în oglinda retrovizoare, analizând mașinile din spate, așteptând ca una dintre ele să facă o mișcare bruscă. S-ar fi dat de gol dacă l-ar fi urmărit. Neavând ce face, apăsă ușor frâna și își continuă drumul pe autostradă. Formă numărul lui Lester, ca să-l anunțe că ceva era în neregulă și că ar trebui să se retragă și să încerce altă dată.

Nici un răspuns.

Simți un gol în stomac, acceleră și opri apoi pe banda de urgență.

Capitolul 40

Treat Griswold nu știa nici el de ce cotise brusc la ieșirea Dumfries. Știa doar că nu mai avea liniște de când o femeie cu aspect exotic și pielea arămie încercase să poarte o conversație cu Constanza și Beatriz la salonul de manichiură. Cele două aveau instrucțiuni clare să evite conversațiile lungi cu oricine și să raporteze toate evenimentele neobișnuite. Și asta făcuseră.

Coti prea repede și simți cum centrul de gravitație al Jeepului se clatină spre dreapta. Deși anii își lăsaseră amprenta asupra aspectului său, stăpânirea de sine și reflexele în situații de criză erau la fel de ascuțite ca întotdeauna. Nu se răsturnă și, din câte putea vedea în oglinda retrovizoare, nu îl urmărea nimeni.

Devenise un pic paranoic, își spuse. Atâta tot. O ușoară paranoia... nu că n-ar fi avut toate motivele.

Oricine ar fi fost bărbatul care îl urmărise anul trecut — un detectiv particular al naibii de meticulos, gândi el, sau poate cineva de la alte agenții — îi trecuse în revistă viața secretă din Richmond până la ultimul detaliu, avea fotografii și îl înregistrase. Când sunase telefonul în noaptea aceea la casa din Beachtree Road, omul de la celălalt capăt al firului știa perfect despre ce vorbește.

Vocea îl anunțase că nu aveau ce să discute, nu avea cum să negocieze, iar el nu trebuia să nege sau să protesteze. Griswold trebuia să facă ce i se spunea sau era terminat — dat în vileag, suspendat din funcție și, cel

mai probabil, chemat în instanță. Pe de altă parte, dacă făcea ce i se cerea, urma să aibă suficient de mulți bani, pentru ca, în câțiva ani, când Beatriz ar fi crescut și ar fi devenit plictisitoare, să dispună de resursele necesare pentru a găsi o înlocuitoare.

Griswold o luă pe străduțele pe care le cunoștea atât de bine și intră iar pe I-95 în Garrisonville.

O ușoară paranoia și nimic mai mult.

Cei de la laborator îi promiseseră că o să aibă rezultatele pentru amprentele luate de pe sticluța de ojă *Marooned on a Desert Isle* cel mai devreme în ziua respectivă. Suzanne... grădiniță... Fredericksburg... Astea erau informațiile pe care le avea. Începuse deja o anchetă discretă, dar, deocamdată, nici una din sursele lui nu găsise pe cineva care să se potrivească descrierii. Or să găsească, încercă el să se convingă. Dacă era o identitate reală, or s-o găsească.

Cel mai probabil era că făcea din țânțar armăsar. Nimic mai mult.

Griswold se lăsă pe scaun relaxat și își aminti scena cu Beatriz de seara trecută. Învăța repede și era al naibii de ușor de manipulat prin medicamentele pe care le selectase, prin tehnicile CIA de spălare a creierului și, bineînțeles, cu ajutorul Constanzei. Încă șase luni și fata îi va fi cea mai devotată și mai senzuală parteneră pe care și-o putea imagina. De fapt, era deja, în multe feluri.

Aruncă încă o privire în oglinzile retrovizoare, nimic suspect. Griswold puse un CD cu *Grateful Dead* și selectă *Tuckin'*, piesa lui preferată. Când melodia era pe terminate, ajunsese deja aproape de garaj. Își linse buzele la gândul că va fi iar la volanul Porsche-ului. Jeepul era util și se comporta bine, dar Porsche-ul era... ei bine, Beatriz.

Coti pe Lunt Street și văzu imediat un om care încerca să deschidă ușa din dreapta a garajului cu o pârghie. Omul nu era solid și arăta ca un delincvent, purta teniși, niște pantaloni ponosiți, un hanorac uzat și o șapcă de baseball de un albastru nedefinit.

De-a lungul anilor, Griswold făcuse o mulțime de cursuri, la FBI, de șofat ofensiv și defensiv; majoritatea cursurilor aveau ca scop și stăpânirea armelor de foc și se țineau pe o pistă de curse care fusese refăcută, din zona rurală a Virginiei, denumită și *Crash and Bang*.

Exersase manevra pe care o alesese de zeci de ori, așa că acceleră fără ezitare. Ambală motorul și se îndreptă spre bărbatul care rămase pe loc, ca hipnotizat, cu ochii holbați la botul mașinii care se apropia. În ultimul moment, Griswold apăsă frâna și trase mult de volan spre dreapta. Dacă manevra îi ieșea bine, spatele Jeepului avea să se întoarcă în loc și hoțul

ar rămâne prins între mașină și ușa garajului. Dacă nu ieșea bine, partea inferioară a trupului bărbatului respectiv ar fi devenit una cu ușa grea de lemn.

Pirueta ieși perfect. Cu cauciucurile scârțâind și fumegând, Cherokee-ul efectuase o întoarcere perfectă de 180 de grade, atingând ușor semnul de stop de pe garaj și tăindu-i calea delincventului spre dreapta. Înainte ca omul să reacționeze, Griswold, cu pistolul în mână, sări din Jeep și într-o clipă ajunse lângă intrusul jerpelit, blocându-i calea. Îl apucă de marginea hainei și îl trânti de ușa garajului. Bara pe care o avea în mână se lovi de asfalt.

În ochii omului se citea o panică nedisimulată. Mirosea puternic și neplăcut a alcool și a sărăcie.

— T... te rog, nu-mi face rău.

— Ce dracu' faci aici?

— Vă descurcați? se auzi vocea unei femei de pe stradă. Vreți să chem poliția? Am văzut tot.

— Nu, strigă Griswold peste umăr. Mă descurc... deci?

— Căutam ceva să pot vinde, reuși omul să îngâne, stângaci. Trăim vremuri grele...

Griswold împinse țeava pistolului în coastele intrusului.

— Minți? Dacă mă minți, jur că te împușc. De ce ai ales garajul ăsta?

— Nu... nu am putut să intru în cel de acolo. M-am nimerit p-aici. Sincer, domnu'. Așa s-a nimerit.

Chiar atunci mobilul lui Griswold începu să sune. Cu pistolul încă înfipt cu putere în pântecul bărbatului, Griswold îi dădu drumul la hanorac, se uită cine îl sună, apoi duse telefonul la ureche.

— Griswold.

— Griz, sunt Harper de la laborator. Cred că am găsit amprentele de pe sticla de ojă.

— Poți să aștepți un moment?

— Sigur, dar grăbește-te. Cred că vrei să auzi asta.

— Stai o clipă.

Griswold își îndreptă din nou atenția asupra hoțului, care începuse să plângă.

— T... te rog. Plec de pe strada asta nenorocită. Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. N-o să se mai întâmple nici...

— Dacă te mai prind vreodată pe-aici, ești mort. Ai înțeles? Mort!

Griswold se dădu un pas în spate, făcându-i loc bărbatului să fugă. Delincventul începu să schițeze câțiva pași. Apoi, într-o fugă ciudată, împiedicată,

se îndreptă spre capătul străzii; abia după ce o coti, un zâmbet i se întinse pe toată fața.

— Deci, spuse Griswold, ducându-și telefonul la ureche. Ce-a ieșit?

— Rezultatul e, spuse expertul criminalist, că amprentele aparțin unui agent federal.

— Ce?

— Un agent federal. De fapt, dacă nu greșesc, e din Serviciile Secrete. La fel ca tine.

Capitolul 41

Uluit și consternat de descoperirea pe care o făcuse, Gabe stătea lângă ușa deschisă a laboratorului B-10. Își dorea ca pulsul să i se încetinească și să poată gândi limpede iarăși.

Întoace-te în casă... Întoace-te în casă și revino-ți!

Era singur pe coridorul luminat puternic al unui laborator subteran care conținea cel puțin un microscop de scanare — piesa principală, *sine qua non* a cercetării nanotehnologice, un echipament extrem de scump și de ultimă oră. Laboratorul, aflat la poalele Munților Blue Ridge, nu departe de Valea Shenandoah, avea o intrare secretă prin camera de oaspeți din conacul luxos al lui Lily Sexton. În mod sigur mai erau și alte intrări, dar habar n-avea cât de departe puteau fi.

Întoace-te!

Până acum, două lucruri erau sigure. Strălucitoarea, eleganta, atrăgătoarea doamnă Sexton era interesată mai mult decât superficial de nanotehnologie — una dintre științele pe care ar fi trebuit să le pună sub controlul guvernului, dacă ar fi ajuns să fie numită secretar de stat pe probleme de știință și tehnologie. În plus, probabil că îl cunoștea pe doctorul Jim Ferendelli mult mai bine decât pretindea.

Gabe se afla la o distanță egală între ușa ce dădea spre casa lui Lily Sexton și următoarea ușă de pe coridor, denumită B-9. Cea mai bună idee era să plece acum și, cât de curând, să studieze niște hărți ale zonei, să vadă cum sunt așezate proprietățile. Dar acel ceva din el care îi crease întotdeauna probleme îi spunea acum să înainteze — măcar până la camera următoare.

E o chestie riscantă și tâmpită, se avertiză singur, în timp ce mai făcea un pas spre B-9.

Riscantă și tâmpită.

Simți valul de adrenalină care încetase de mult timp să fie o prezență constantă în viața lui, dar care îl făcuse să ia multe decizii primejdioase de-a lungul timpului. Ultimul lucru de care avea nevoie, cu șapte ore înainte de întâlnirea cu Ferendelli, era să fie surprins acolo.

Mai înaintă câțiva pași.

Ușa de la B-9 arăta la fel ca cea de la B-10 — metalică, ultramodernă, cu un geam gros care acoperea jumătatea superioară. Aruncă un ochi în camera bine luminată, unde se găsea încă un laborator, în care nu se afla nimeni, în schimb văzu un alt echipament pe care îl recunoscu din ilustrații — un microscop de scanare a electronilor. Acest microscop era capabil să redea imagini foarte clare ale nanotuburilor invizibile și ale fulerenilor, bombardându-i cu un val de electroni.

Pe plăcuța de bronz de sub geam scria doar atât: MICROSCOPIA ELECTRONILOR. Nici un nume. Gabe bănui că Dr. K. Rawdon, al cărui nume apărea pe ușa primului laborator, răspundea și de acest departament.

Fiind distras, Gabe reacționă mai târziu decât ar fi făcut-o în mod obișnuit, la auzul unor voci și al zgomotului de pași pe coridor. Își ținu respirația și se lipi de ușa laboratorului B-9, în timp ce doi bărbați în uniforme de agenți de securitate ieșeau de pe un coridor, pălăvrăgind și râzând. Ambii erau înarmați.

— Ai înțeles ceva din ce ziceau acolo? întrebă unul dintre ei.

— Nu, dar de-aia sunt ei genii și câștigă bani ca lumea, și noi nu.

— Dar mi-ar plăcut totuși ce arăta doctorul Rosenberg. Creiere adevărate, care să funcționeze fără corp. Poți să crezi? Auzisem că le ține în laboratorul din aripa A, dar e prima oară când le și văd.

— Da, mă întreb la ce se gândesc. Poate la ceva în genul: *Dumnezeule, ce întuneric e aici.*

— Da, și: *Hei, n-aud nimic. Unde naiba e restul lumii?*

Cei doi oameni râseră cu poftă. Dacă oricare dintre ei s-ar fi uitat la stânga, ar fi privit drept spre Gabe, care se afla la doar șase metri distanță și nu se putea ascunde bine în ușa încastrată. În schimb, o cotiră la dreapta și ieșiră de pe Coridorul B, printr-o ușă metalică, batantă.

În mintea lui Gabe se ducea o luptă între nevoia disperată de a înțelege ce se petrece și instinctul de conservare.

Liniștea care se lăsase după plecarea gardienilor nu era chiar deplină. Se auzea zumzăitul unui aparat și niște voci.

Creiere adevărate, care să funcționeze fără corp.

Incredibil.

Acum chiar că nu mai era cale de întoarcere, nu înainte de a mai obține și alte informații. Instinctul de conservare îl părăsise. Doar câteva informații... câteva.

Lângă laboratorul cu miscroscop de scanare a electronilor stăteau atârnate într-un cuier două halate până la genunchi. Gabe încercă ușa, iar aceasta se deschise. Câteva clipe mai târziu, ieși purtând unul dintre cele două halate albe. Cum își lăsase cizmele la intrare, iar șosetele închise la culoare îi ieșeau de sub blugi, arăta destul de ridicol, dar, în acest fel, îi era mai ușor să pășească pe coridor fără să facă zgomot. Și totuși i se părea că oricine s-ar fi aflat la o mică distanță de el ar fi putut să-i audă inima bătând cu putere.

Biroul B-8, aparținând doctorului P. Wilanski, era un alt laborator plin de echipamente sofisticate. În față și la dreapta se făcea un coridor — pe care veniseră gardienii. Sunetul mașinăriei era acum mai pronunțat și se mai auzea și vocea unui bărbat, destul de tare pentru ca Gabe să prindă din zbor câteva cuvinte.

Observați... creier... pătat... imunofluorescență...

Gabe privi cu grijă după colț, de-a lungul coridorului; mai erau două uși, identice cu celelalte. Cea din dreapta era închisă, cea din stânga deschisă. Înaintă lipit de perete, cu toți mușchii încordați. Dacă cineva ar apărea din spatele vreuneia dintre uși, nu mai era loc de scăpare și probabil că nu avea să-l mai întâlnească niciodată pe Ferendelli. Totuși, trebuia să riște.

— Acest diapozitiv reprezintă o fotografie făcută la două luni după ce subiecților le-au fost administrate zece micrograme de fulereni, alături de anticorpi codați pentru neuroproteina hipotalamică. Administrarea s-a făcut pe cale orală, dar rezultatele în cazul administrării intravenoase sau aerosolilor au fost practic aceleași. După cum puteți observa, nici după treizeci de zile nu s-a schimbat amplasarea sau concentrația imuno-fluorescenței. Când băieții se atașează, se prind destul de bine, cu toate că, treptat, se observă și dezlipirea lor.

Gabe se gândi că replica despre băieți și felul în care o spusese Rosenberg ar fi trebuit să stârnească măcar vreo două râsete, dar auditoriul rămăsese într-un mutism total.

Încă un metru și jumătate.

Gabe se afla acum la doar câțiva pași de ușa închisă. Prin geam putea vedea oameni în halate albe — cinci bărbați și două femei — stând cu

spatele la el, unul lângă altul, în celălalt capăt al sălii mochetate, un pătrat cu latura de aproape opt metri — probabil o sală de conferințe din care fuseseră scoase scaunele.

Întoace-te și fugi! Fugi cât mai poți!

În fața micii adunări se proiecta un diapozitiv pe un ecran. Din câte vedea Gabe, era imaginea unei secțiuni transversale prin creier, iar zona hipotalamusului era conturată cu un marker verde-jad fluorescent. Pe vremea când cunoștea bine anatomia creierului, adică în perioada când dădea examene în facultate, ar fi putut identifica cu ușurință structurile din secțiune. Acum, însă, zilele acelea păreau foarte îndepărtate și trebuia să-l creadă pe cuvânt pe doctorul Rosenberg.

Dispozitivul care prezenta o imagine granulară, subliniată cu marker, nu era nici pe departe creierul funcțional fără corp de care pomeniseră gardienii. Gabe se apropie mai mult. În acel moment, ca la un semn, unul dintre oamenii din centru făcu un pas înapoi, se întoarse spre stânga și tuși puternic de câteva ori.

În locul rămas liber, Gabe vedea trei cilindri mari de sticlă, fiecare de un metru douăzeci înălțime și treizeci de centimetri în diametru, plin ochi cu un lichid auriu, transparent — un ser sau vreun soi de substanță nutritivă — care era ventilat de un dispozitiv aflat la baza cilindrului, sursa zgomotului pe care îl auzea. În jurul gurilor cilindrilor erau înfășurate multe cabluri care se conectau la un echipament de monitorizare foarte complicat, format din mai multe aparate, dintre care cel puțin unul servea la redarea unei electroencefalograme — activitatea undelor creierului.

Celelalte capete ale firelor erau implantate în creiere — unul în fiecare cilindru, suspendate de un soi de rame transparente din Lucite. Fiecare creier conținea doar encefalul și cerebelul, dar și trunchiul cerebral și aproape șaptesprezece centimetri din măduva spinării.

Dumnezeule, ce beznă e aici!

Creiere care funcționau, care aveau un metabolism propriu! *Creiere care trăiau, care gândeau!*

Puteau fi creiere omenești. Gabe presupuse că, în acest caz, sigur nu erau niște creiere adulte, pe deplin formate. Înainte să-și mai poată închega si alte părerei referitoare la aspectul sumbru al sălii, femeia se opri din tușit și își reluă locul în rândul de halate albe.

Acum, hai!

De data asta, Gabe începu să se retragă spre coridorul B și apoi afară din laborator. Avea timp destul să analizeze ce văzuse și auzise, dar

deocamdată scopul lui era să plece din laborator și să se îndrepte spre Washington.

Cu atenția încă îndreptată asupra ușii din sala de conferințe, Gabe se întoarse, uitându-se peste umăr la fiecare pas, așteptându-se la întoarcerea gardienilor. În schimb, pericolul se dovedi a fi camera însăși. După o rundă scurtă și formală de aplauze, oamenii de știință făcură stânga împrejur și, fără să stea prea mult la discuții, ieșiră pe ușa deja deschisă și se îndreptară direct spre locul unde stătea el, la nici opt metri distanță.

Gabe avea cel mult câteva secunde să reacționeze. Instinctul său îl îndemnă pur și simplu să se întoarcă și să o rupă la fugă, dar chiar dacă ar fi ajuns până în tunelul din casa lui Lily Sexton, era foarte probabil ca gardienii înarmați să îl ajungă din urmă. Dacă scăpa, oricum urmările nu aveau cum să fie plăcute, odată ce Lily ar fi aflat isprava.

Și totuși, fuga părea singura lui opțiune. Își aduse aminte de primul său coleg de celulă de la Hagerstown, Dany James, un hoț de bijuterii îndemânatic. Acesta intrase într-o casă luxoasă în timpul unei petreceri de fițe, îmbrăcat în smoching, ajunsese în dormitorul principal, găsise seiful în spatele unei oglinzi, îl spărsese, luase toate bijuteriile gazdei și apoi mai gustase și din aperitive, înainte să se ducă la mașină. Și ar fi scăpat, fără îndoială, cu fața curată dacă nu ar fi înșirat bijuteriile pe scaunul din dreapta pentru a le admira, cu câteva clipe înainte de a fi lovit accidental de mașina poliției.

„Toată lumea se gândește mereu la propriile treburi, chiar și cei care nu prea au la ce să se gândească", îi spusese James într-o seară. Șmecheria e să fii curajos și să arăți sigur pe tine, astfel încât să nu le atragi atenția de la subiectele lor preferate — ei înșiși și munca lor.

A doua zi, îmbrăcat ca un gunoier și, presupuse Gabe, purtându-se ca atare, James reușise să se urce în mașina de gunoi și să plece din închisoare spre o altă viață. Când Gabe fusese eliberat la sfârșitul acelui an, nu auzise ca Danny James să fi fost prins.

Șmecheria e să fii curajos și să arăți sigur pe tine.

Aproape instinctiv, încercând să-și ignore picioarele încălțate doar în șosete, Gabe renunță la fugă. În schimb, se îndreptă spre primul om din grup, un profesor cu umerii încovoiați, cu ochelari groși și o claie de păr încâlcit, complet alb, care părea electrizat.

— Ați terminat întâlnirea cu doctorul Rosenberg? întrebă Gabe vesel.

Bărbatul, care avea probabil vreo șaizeci de ani, îl privi un moment, mormăi ceva despre cât de mult ținuse întrunirea și trecu înainte, urmat de ceilalți, ca un șir de lemingi. Gabe nu-și putu da seama dacă el sau

ceilalți observaseră că omul care îi deranjase nu purta pantofi și nici nu avea un ecuson de identificare la gât.

Gabe putea chiar să continue spectacolul, să intre în sala de conferințe și să îi pună câteva întrebări doctorului Rosenberg despre cercetarea pe care o făcea și să afle dacă într-adevăr creierele erau umane. Dar părea improbabil ca cei de la securitate să fie la fel de aerieni ca oamenii de știință sau să accepte faptul că oricine purta un halat alb era de partea lor, fie el încălțat sau desculț.

Gabe încă nu vedea rostul existenței acestui laborator subteran imens, dedicat studiului nanotehnologiei și neurobiologiei, dar în mod sigur trebuia să aibă o legătură cu cărțile pe care le luase din biblioteca lui Ferendelli. De câteva zile, o grămadă de întrebări fără răspuns se adunau în mintea lui Gabe. Iar acum, în câteva ore, urma să afle și răspunsurile, evident doar în cazul în care reușea să iasă de acolo.

Precaut, se întoarse pe coridorul B, apoi ajunse până la ușa care dădea în casa lui Lily Sexton. În timp ce trecea pe lângă laboratorul B-10, îl putu vedea pe doctorul K. Rawdon aplecat deasupra lentilelor unui microscop de scanare. Pe perete se vedea un panou, într-o ramă simplă neagră, pe care Gabe nu îl văzuse când trecuse prima oară prin dreptul lui.

GÂNDEȘTE LA SCARĂ MICĂ scria, cu litere mărunte.

GÂNDEȘTE LA SCARĂ MICĂ.

Capitolul **42**

— Farmacia.

— Numele? întrebă Alison.

— McCarthy. Duncan McCarthy.

Alison verifică lista farmaciștilor acreditați din dosarul clinicii de la Casa Albă. Numele lui McCarthy era trecut pe listă.

— Te rog să completezi până la capăt rețeta de inhalatoare cu Alupent pentru Alexander May.

May era numele de cod pentru o rețetă care ajungea la Casa Albă, iar *până la capăt* însemna șapte inhalatoare identice.

— Numele șoferului care vine să le ridice?

— Cromartie, silabisi Alison. Alison Cromartie. O să am actul de identitate la mine.

— Ora?

— În seara asta. Nu, stai. Mâine. Trec pe la spital să le iau mâine-dimineață.

— Foarte bine, spuse farmacistul. Mă găsiți aici.

Alison așeză receptorul în furcă și intră în biroul doctorului — biroul lui Gabe. Era aproape șapte și încă nu știa nimic de el. Se mustra în sinea ei că nu-i ceruse numărul de mobil. Aveau multe de vorbit. Și totuși, poate era mai bine să nu îl sune încă. Avea timp să se gândească cât de mult ar fi trebuit să dezvăluie — atât lui, cât și directorului Afacerilor Interne, Mark Fuller. Avea dovezi că Treat Griswold avea legătură cu molestarea unor tinere fete — sau cel puțin a unei tinere fete. Iar acest lucru îl făcea ușor de șantajat.

În plus, avea dovezi serioase că Griswold încălcase în mod repetat legile nescrise de la Casa Albă, prin faptul că se aflase în posesia medicamentelor președintelui — mai exact, a inhalatorului. Dacă exista vreo legătură între inhalator și problemele psihice cu care se confrunta președintele, asta avea să rezulte dintr-o analiză amănunțită a substanțelor conținute de inhalator.

Putea să-i raporteze lui Fuller ce informații obținuse până atunci, dar nu avea de gând să-și pună cariera în joc și să-l acuze pe cel mai renumit și respectat agent din Serviciile Secrete, fără să poată aduce în sprijinul acuzațiilor niște dovezi reale, nu niște simple speculații. Avea nevoie de o dovadă a relației lui cu fetele de pe Beachtree Road și mai avea nevoie de rezultatul analizei asupra inhalatorului pe care Griswold îl înmânase de mai multe ori președintelui. Lester își făcuse treaba bine, deși, din ce îi spusese, avusese un noroc chior cu telefonul pe care îl primise Griswold, și care poate că îi salvase viața.

Dacă se hotăra să acționeze împotriva agentului numărul unu al președintelui, avea nevoie de niște dovezi clare. Învățase încă din Los Angeles că doar cu informații incomplete, bunăvoință și fiind dispusă să intre într-o confruntare de genul „cuvântul meu împotriva cuvântului tău“ n-ar fi reușit să dea în vileag pe nimeni.

Planul ei era să analizeze compoziția mai multor inhalatoare de Alupent, inclusiv al celui pe care Lester îl subtilizase de la Griswold. Dar nu putea risca să apeleze la Mark Fuller sau la oricine altcineva din Serviciile Secrete pentru a face asta. Fuller părea că se descurcase în a-i proteja identitatea până acum, dar, în ciuda a ceea ce îi spusese, era greu de crezut că nimeni în afară de el nu știa că fusese trimisă la Casa Albă sub acoperire. Serviciile

Secrete erau o rețea destul de strânsă și, mai devreme sau mai târziu, avea să răsufle ceva, mai ales când era vorba despre un om ca Griswold.

Lester își alesese cu atenție cuvintele când se întâlniseră prima oară. Dacă era agent FBI, oare l-ar fi dat de gol cerându-i să vină să vorbească cu Fuller? Un agent de teren FBI care să atragă în cursă un agent al Serviciilor Secrete — asta nu avea cum să dea bine. Era oare vreo altă cale?

În acel moment, inhalatorul se afla sub scaunul șoferului, din mașina ei. Exista oare vreun laborator care să nu fie al guvernului, care să poată efectua analize sofisticate, cu rezultate de încredere și care, în același timp, să păstreze discreția? Răspunsul era un da hotărât, dar nu avea nici cea mai vagă idee cum ar putea găsi acest laborator sau cum să-i abordeze pe oamenii care lucrau acolo.

Pe Internet? se întrebă.

Posibil. Și-ar putea de seama cât de sigur era locul printr-un simplu telefon dat persoanei care se ocupa de laborator, dar, având în vedere că erau atât de multe în joc și având o singură mostră, voia ca locul pe care îl alege să fie cel mai bun.

O idee și mai bună ar fi să apeleze la Gabe.

Sosise timpul să înceapă să se încreadă în cineva, iar el era, evident, cea mai bună alegere. Deja știa cine e ea de fapt. Probabil că nu era periculos să-i împărtășească lui Gabe bănuielile ei cu privire la Griswold și, cu puțin noroc, poate că el avea experiență în analiza chimică a sângelui, adică exact de ce avea nevoie.

Luă un plic și o foaie de hârtie de pe biroul lui Gabe.

Avem lucruri importante de vorbit, tipule. Te rog, sună-mă. La orice oră din zi sau din noapte.

A

Notă alături numerele de telefon de acasă și de mobil, sigilă plicul, scrise numele lui și îl așeză pe colțul biroului. Chiar atunci auzi cum ușa cabinetului se deschise și apoi se închise ușor.

Gabe? strigă ea.

Nici un răspuns.

Alexa aruncă încă o privire înspre plic și apoi făcu câțiva pași către ușă. Camera părea pustie. Oare chiar auzise ceva? Simți cum îi crește pulsul.

Gabe? E cineva aici?

Ieși din birou și intră în sala de așteptare. În fața ei se afla ușa care dădea spre coridor, acum închisă. În clipa aceea, simți ceva mișcându-se la dreapta ei. Încercă să se întoarcă, dar era prea târziu. Un braț gros și puternic i se încolăci în jurul gâtului, strângând-o cu o forță ametitoare, tăindu-i răsuflarea și nelăsându-i posibilitatea să țipe. Simți cum o cârpă înmuiată într-un lichid îi este apăsată peste gură. Brațul dădu drumul strânsorii, cât să o lase să inspire.

— Griswold! încercă ea să spună, izbindu-se de corpul lui tare ca piatra, încercând fără rezultat să-l lovească cu pumnii și picioarele. Griswold, nu!

— Ce zici de chestia asta, Cromartie? întrebă Griswold în șoaptă. O anestezie de mâna întâi, prin inhalare de lichid — fără gust, fără miros, cu efect rapid și care durează mult. Inventată de unul dintre oamenii noștri doar pentru noi, agenții de teren. În treizeci de secunde pune jos și un taur. Nu știai? Ah, îmi pare rău. Bănuiesc că nu spun lucurile astea asistentelor mincinoase, ci doar agenților *adevărați*. Suntem la curent cu toate medicamentele posibile. După cum ai să vezi.

În scurt timp, teroarea pe care o simțea Alison se transformă în neputință, apoi într-un fel de nepăsare ciudată. Continua să își țină respirația, să lovească cu picioarele în tibia lui Griswold. Încercă să lovească cu coatele în pieptul lui mare cât un butoi. Încercă să muște mâna care apăsa cârpa din ce în ce mai tare de gura ei, zdrobindu-i buzele de dinți.

Se simți cuprinsă de un val de amețeală și de greață și nu mai putu rezista. Avea să vomite... să vomite, să inspire din nou și apoi avea să moară sugrumată. Era...

Frica, neputința și senzația puternică de greață făcură loc unei stări ametitoare de delir, apoi, câteva momente mai târziu, își pierdu cunoștința. Ultimul lucru pe care îl auzi fu respirația sacadată a lui Griswold și glasul lui gutural care îi șoptea la ureche:

— Te-au dat de gol, Alison... A trebuit doar să dau un telefon și te-au dat de gol. Ce zici, *ăsta* e respect?

Capitolul 43

— Atunci, să intre eroul.

Având pe el un halat plușat și fiind încălțat cu șlapi din același material, președintele Statelor Unite îl întâmpină pe Gabe în sufrageria reședinței

de la Casa Albă. Chiar dacă era doar zece seara, cu două sau trei ore înainte de ora obișnuită de culcare a lui Stoddard, pe chipul lui se citea oboseala.

— Erou? întrebă Gabe.

— Evon Mayo, asistenta lui Lily Sexton, a sunat și ne-a spus ce s-a întâmplat. Spunea că doctorii i-au zis că tratamentul pe care i l-ai administrat în pădure se prea poate să-i fi salvat viața. Se pare că, pe lângă umărul dislocat, avea și plămânul perforat, lucru care îi putea provoca o hemoragie fatală.

— Nu am putut face prea multe, dar politica mea este să nu schimb niciodată părerea oamenilor care mă cred erou.

— N-aș ști să zic de ce, dar nu cred deloc în afirmația asta, spuse Stoddard.

— Am stat cu ea la Spitalul Fauquier din Warrenton până când i-au inserat un tub pleural, i-au făcut o transfuzie de sânge și starea ei se stabilizase. Pentru un spațiu așa mic — sau chiar și pentru unul mai mare — spitalul ăla e chiar foarte bun. Îmi amintește de spitalul din Tyler. Dacă ai putea trimite ceva ajutoare acolo, cu siguranță vor aprecia gestul.

— S-a făcut, spuse președintele, fără să-și noteze.

Dar Gabe nu avea nici o îndoială că va face întocmai.

— Chiar dacă este sau nu un spital bun, spuse el, Lily își dorește ca umărul să-i fie îngrijit de medici universitari și, în condițiile în care există un eliport chiar lângă secția de urgențe, mâine-dimineață, dacă este în stare să călătorească, o vom duce în Georgetown.

— Ia zi, ce s-a întâmplat acolo? Lily este un călăreț de mâna întâia. Chiar m-am plimbat cu ea pe potecile de acolo și a călărit de câteva ori împreună cu mine și Carol la grajdurile de lângă Camp David. Pe lângă ea, eu par un începător.

Gabe se pregătise pentru acest moment, încă de la începutul călătoriei din Warrenton spre capitală. Era timpul ca Drew să afle câte ceva despre lucrurile care se petreceau în jurul lui. Nu totul, doar câteva lucruri.

— Cineva a tras în noi din pădure. Cu o pușcă. Purta o mască de schi neagră și haine tot negre. Nu era un țintaș grozav — cel puțin nu după standardele din Wyoming. De la distanța aia, trebuia să fi nimerit cel puțin unul dintre cai, dar nu a nimerit decât un trunchi de copac aflat la vreo trei metri de noi. Calul lui Lily s-a cabrat și a aruncat-o din șa. Presupun că al meu era obosit de atâta mers. Pentru că n-a făcut decât să se oprească.

— Hmm, mască de schi neagră, haine negre, chiar acolo în pădure unde vă aflați voi... nu pare a fi un nebun.

— Nici nu cred că era.

— Deci, încerca s-o omoare pe Lily?

— Pe mine, spuse Gabe, fără nici o urmă de afectare în glas.

Uimirea lui Stoddard era evidentă.

— Pari convins că a fost un bărbat, spuse el. Am impresia că știi mai multe.

Gabe făcu o pauză în timp ce se pregătea să-i dea vestea cea mare. Era banal să spui că președintele avea destule pe cap. Dar acum trebuia să afle că în jurul lui se întâmplau chiar mai multe lucruri decât își imaginase.

— Este pentru a doua oară când cineva încearcă să mă omoare, de când am ajuns aici, spuse, într-un final, Gabe. Cred că era aceeași persoană.

Ochii lui Stoddard deveniră două fante, iar el continua să asculte cu răbdare, în timp ce Gabe povestea întâmplarea de pe G Street. Nu puse nici o întrebare, până când Gabe nu termină de povestit.

— Spuneai că acel bărbat te-ar fi ucis dacă nu ai fi fost lovit din spate chiar atunci?

— Da. Presupunând că e vorba de același tip, după ce l-am văzut cu pușca în mână, nu mai cred că ar fi vorba de un ucigaș plătit. Dar nici altcineva nu putea să mă rateze de la un metru jumate.

— Iar ciocnirea a fost un accident neprevăzut?

Ca de obicei, Stoddard le nimerea la fix. Gabe se aștepta la această întrebare. Mai întâi Alison, apoi întâlnirea cu Ferendelli și, în cele din urmă, descoperirea bizară din pivnița casei lui Lily Sexton. Începea să cedeze sub greutatea apăsătoare a secretelor pe care le avea față de omul care îl adusese la Washington. În timpul călătoriei înapoi de la spitalul din Warrenton, încercase să stabilească ce și cât va împărtăși președintelui și unde va trage linia — măcar până la aflarea unor informații noi.

— Persoana care s-a ciocnit de mine și care probabil că mi-a salvat viața mă urmărea intenționat, spuse el. Era misiunea ei.

— Ca să-ți facă rău?

— Nu. Ca să mă protejeze, cred.

— Vrei să-mi spui despre cine este vorba?

— Nu, Drew. Am promis să mă gândesc bine înainte să spun cuiva. Dar acum sunt decis.

Din nou, Gabe îl putea vedea pe Stoddard cum procesează rapid și inteligent informațiile care-i fuseseră prezentate până atunci.

— Oricine ar fi, te urmărea de la Casa Albă la două dimineața?

— Da.

— Serviciile Secrete?

Gabe nu era surprins de rapiditatea cu care președintele făcea legăturile. Drew era o persoană care, după accidentul din Fairhaven, devenise dintr-un student mediocru la Annapolis, primul din clasa sa, apoi guvernator și, în cele din urmă, președinte al Statelor Unite.

— Lucra sub acoperire, răspunse Gabe.

— Cu ce scop? Și la ordinele cui?

— Pot răspunde la cea de-a doua întrebare, dar nu sunt atât de sigur în legătură cu prima. Directorul departamentului de Afaceri Interne și-a trimis un agent. Cred că scopul era să afle cât de mult era adevărat...

— Din zvonurile că o luam razna? completă Stoddard.

— Da, și poate în plus să caute informații despre ce i s-a întâmplat lui Jim Ferendelli.

Încă o dată, Gabe aproape că simțea cum președintele analiza faptele și lua în calcul toate posibilitățile.

— Este acea femeie, nu-i așa, spuse el brusc, acea asistentă pe care prietenul meu, Mike Posnick din California, m-a rugat să o bag în Serviciile Secrete.

— Alison Cromartie. Da, domnule președinte, așa este.

— Și a fost cu noi în Baltimore, nu-i așa? Credeam că o cunosc din altă parte. Am întâlnit-o doar o singură dată, cred că acum câțiva ani. Arată interesant.

— Nu pot să vă contrazic.

Stoddard îl privi pe Gabe cu o vagă sclipire în ochi. Zâmbi pentru o clipă. Apoi, la fel de rapid, chipul i se posomorî.

— Se apropie, Gabe, spuse el. Se apropie. Ca niște blestemate de hiene care simt un hoit.

Luă de jos o foaie printată și i-o întinse. Era un articol din *Montgomery Mirror,* ediția națională, scris de un analist politic, bazat pe ultimele rezultate ale sondajului Gallup, care indicau o scădere a democraților de la doisprezece la opt la sută — cel mai mic decalaj de la Convenția Republicană încoace.

NU IESE FUM FĂRĂ FOC

Întrebare: Ce șef de stat își riscă propria sănătate și postul de președinte al acestei țări, într-o piesă de teatru ieftină, la întâlnirea din Baltimore a susținătorilor financiari ai liberalilor? Șeful de stat în chestiune tocmai suferise o criză astmatică suficient de serioasă încât să-i întrerupă discursul. Și cred că ne putem imagina cu toții cât de grav trebuie să fi fost. Întoarcerea pe

podium după doar câteva minute de îngrijiri medicale denotă oare comportamentul unui om rațional?

Cred că nu.

Poate că zvonurile care vin dinspre capitală conțin și un sâmbure de adevăr — poate destul de mult adevăr. Zvonurile ne dau de înțeles că omul de pe scaunul ăla grozav, cu aspectul lui de băiat grozav, cu filosofia asta grozavă de liberal, în mare parte a timpului este la fel de irațional ca Nixon. E adevărat, recunosc, Tricky Dick era republican, iar aici eu îl pun într-o poziție cam stupidă — asemănându-l cu cel al cărui nume nu trebuie rostit.

Ei bine, nebun este un cuvânt care nu caracterizează nici apartenența politică și nici pe cea religioasă și, dacă șeful statului, omul al cărui deget apasă BUTONUL, scapă situația de sub control, nu mă interesează din ce partid face parte. Așadar, dom' președinte, zic că ar trebui să te îngrijoreze ultimele sondaje. Să te îngrijoreze tare de tot. Publicul american începe să se neliniștească în legătură cu ceea ce am știut dintotdeauna — și anume că nu ești tot timpul de partea lui. Nu ești primul șef de stat care încearcă să ascundă lucruri importante față de noi, contribuabilii care respectăm legea, și, cu siguranță, nu vei fi nici ultimul. Bănuiesc că, până la momentul în care tu și Brad Dunleavy veți avea ultima confruntare, adevărul va ieși la iveală.

Gabe lăsă jos foaia și oftă.

— Bine spus *hiene*.

— Trebuie să dăm de cap acestei chestiuni înainte să se agraveze.

— Mă ocup de asta, Drew; chiar mă ocup.

— Și?

— Mai am nevoie de încă o zi; apoi vom discuta.

— Ai ceva vești de la prietenul tău, psihologul?

Gabe încremeni la auzul acelei întrebări. Printre multele lucruri pe care decisese să i le ascundă lui Drew, măcar pentru moment, se număra și atacul asupra lui Blackthorn de la hotelul aeroportului și, în special, furtul servietei. Spera ca, așa cum îi promisese Blackthorn, informația să nu poată fi accesată.

— Nu am mai vorbit cu el de când s-a întors în Tyler, spuse Gabe, dar prima sa impresie era că, într-un fel sau altul, o substanță toxică intră intermitent în organismul tău.

— Un fel de otravă?

— Nu neapărat. Există și alte explicații. Drew, aici tu decizi, dar chiar aș vrea să obțin mai multe informații înainte să-ți spun ce am aflat.

— Tu ești doctorul. Dar grăbește-te, Gabe. Ai văzut și tu articolul.

— Înțeleg, crede-mă că înțeleg.

— Mai spune-mi încă ceva. Crezi că tipul care a încercat să te omoare pe tine l-a omorât și pe Jim?

Mâine, decise Gabe. Mâine, după ce va vorbi cu Ferendelli, îi va spune lui Drew să grăbească lucrurile. Pe moment, la cererea lui Ferendelli, nu putea vorbi cu nimeni.

— Tot ce se poate, spuse el. Dar dacă a avut la fel de mult succes cu asasinarea lui Jim pe cât a avut cu a mea, există șanse ca Jim să fie încă în viață.

— Dar femeia? Alison?

— Sper să vorbesc cu ea în seara asta sau mâine. Din câte știu, nu a dezvăluit nimic.

— Dar e o tipă isteață?

— Cred că-i foarte isteață.

— Te îndrăgostești de ea?

— E prea devreme ca să-mi dau seama.

Expresia lui Stoddard se înăsprise.

— Numai să ții minte pentru cine lucrezi, bine? Trebuie să știu că sunt pe primul loc.

— Tu ești pe primul loc, prietene, spuse Gabe. Acum am o întrebare pentru tine.

— Spune.

— Îmi ascunzi cumva ceva important? Orice?

Stoddard se uită la el cu o privire oarecum stranie, apoi clătină din cap.

— Despre ce e vorba? întrebă el.

— Kyle Blackthorn mi-a spus că are un fel de al șaselea simț în ce privește oamenii — știe când spun adevărul și când nu. Se întreba dacă ascunzi ceva sau dacă nu spui în totalitate adevărul în legătură cu ceva. Până la urmă, atunci când am vorbit în Wyoming, ai reușit să-mi ascunzi ceva destul de important.

Din nou, licărirea acelei priviri ciudate.

– Ei bine, nu și de data asta, spuse Stoddard. Dacă eu am să aflu vreo informație vitală, o să știi și tu. De-acum încolo, ține-mă la curent, iar dacă te pot ajuta cu ceva, nu trebuie decât să spui.

– Cu cât suntem mai sinceri unul cu celălalt, cu atât e mai bine, răspunse Gabe.

– Atunci ne vedem mâine.

Cei doi prieteni se ridicară și-și strânseră mâinile.

— Pe mâine, spuse Gabe, înainte de a se îndrepta spre birou, pentru a se pregăti de întâlnirea cu Ferendelli.

Pe când cobora cu liftul, își dădu seama de două lucruri. Primul: era foarte puțin probabil ca el să aibă simțurile ascuțite sau abilitățile speciale ale lui Blackthorn. Al doilea era că, în ciuda protestelor lui Stoddard, președintele ori îi ascundea ceva, ori îl mințea, pur și simplu, în față.

Capitolul 44

Avem lucruri importante de vorbit, tipule. Te rog sună-mă. La orice oră din zi sau din noapte.

A.

Ceva era în neregulă.

Cu mesajul de la Alison rezemat de veioză, Gabe formă din nou numărul de acasă și pe cel de mobil. Nimic.

Acum cât timp plecase de la clinică? La ce fel de lucruri importante se referea? *Tipule* sunase ca și când ar fi fost entuziasmată de ceva și într-o dispoziție bună. De ce nu putea să dea de ea atunci?

Se făcuse unsprezece și un sfert. Cu puțin noroc, peste o oră și patruzeci și cinci de minute, misterul dispariției lui Jim Ferendelli și a relației sale cu Lily Sexton va fi dezlegat.

Cu toate întâmplările de peste zi de la fermă și sentimentul pe care-l avea acum, că președintele ori îl mințea ori îi ascundea ceva, ziua fusese și așa destul de solicitantă. Acum Alison nu-i mai răspundea la nici unul din telefoane.

Unde naiba se afla la ora aceea târzie din noapte?

Așa cum se întâmpla adesea în momentele stresante, lui Gabe începuseră să i se zbată tâmplele — o rafală de lovituri la fiecare bătaie a inimii. Ce explicație ar putea avea mesajul pe care-l lăsase Alison, ținând cont că nu răspundea nici la telefonul de acasă, nici la mobil? Probabil era ceva banal, de genul *baterie descărcată* sau vreo altă defecțiune a blestematului ei de telefon. În Wyoming, el folosea un telefon mobil, pentru că toți doctorii din spital aveau unul. Dar nu avea încredere în ele — nici în Tyler și nici aici. Asta trebuia să fie, încercă el să se convingă — telefonul mobil.

Maxilarele i se încleștaseră de frustare și îngrijorare.

Fără să-și dea seama că scotocise în sertarul biroului său, se trezi brusc cu tubul de pastile în mână. Era aceeași poveste pe care mulți pacienți cu probleme de greutate i-o mărturisiseră de-a lungul anilor — acea poveste tristă, repetată la nesfârșit, despre cum se trezeau stând în fața unui frigider deschis, fără să-și amintească cum ajunseseră acolo.

De ce dracu' se trezea el, un fost alcoolic, cu pastile în mână, de fiecare dată când ceva îi mergea prost? Trebuia să accepte faptul că anumiți oameni, deși alcoolici, reușeau să-și păstreze slujbele și poate chiar căsniciile, în ciuda acestei probleme. La fel, și el își continua viața în ciuda depresiei mocnite care-l marcase timp de zeci de ani, de la coșmarul din Fairhaven și șocul pe care-l suferise în momentul acela.

O pastilă de Valium. Cinci miligrame ar fi fost de ajuns. Nu era chiar atât de mult. Producătorul o făcuse totuși cu o concentrație de zece miligrame.

Sună pentru a treia oară la ambele numere ale lui Alison. De fiecare dată lăsase, îngrijorat, câte un mesaj. Chiar acolo stătuse când îi legase papionul — chiar acolo se ridicase pe vârfuri, îl sărutase ușor și îi spusese că va fi timp și pentru ei. Acum ea nu era de găsit, iar el se pregătea să facă față crizei cu încă o pastilă.

Dar ea merita mai mult. Merita mai mult și la fel merita și el.

Se duse la baie cu stocul secret, aruncă pastilele în closet, apoi trase apa.

*

Întuneric... bandă adezivă... și șobolani...

La ceva vreme după ce își recăpătase cunoștința, Alison își dădea seama doar de banda adezivă lipită peste gura ei și în jurul încheieturilor, coatelor, gleznelor și picioarelor, țintuind-o de un fel de scaun greu. Apoi, pe măsură ce și recăpăta simțurile, începu să-și simtă picioarele și, legănându-se dintr-o parte în alta, simți că atinge ceva.

Cu timpul, ochii începură să distingă lucrurile din jur, cu ajutorul unei mici raze de lumină ce pătrundea pe sub ușă. Se afla într-o cameră în care erau înghesuite tot felul de lucruri — un fel de debara. Aerul pe care îl respira cu greu era rece și avea un ușor iz de mucegai. Vizavi de ea distingea conturul unei harpe... apoi un cuier de pălării... și, în cele din urmă, în spatele acestora, un panou destul de mare pe care se putea citi: LA MULȚI ANI, DOMNULE PREȘEDINTE.

Se afla încă la Casa Albă — prizonieră într-o debara din subsol sau chiar la un nivel inferior subsolului, dacă exista așa ceva, sechestrată acolo de garda de corp numărul unu a președintelui.

Legăturile prea strânse și chinuitoare precum și lupta pentru fiecare gură de aer îi distrăgeau atenția îndeajuns încât să nu mai fie atât de îngrozită de șobolani pe cât ar fi fost în mod normal. Ar fi trebuit să scrie mai mult în mesajul pe care i-l lăsase lui Gabe, se învinui ea — măcar să menționeze faptul că era ceva în neregulă cu Treat Griswold. Fusese prea paranoică să o facă.

Își verifică pe rând legăturile. Nici o șansă. Până și banda din jurul gurii fusese înfășurată strâns în jurul capului și apoi întărită în față, ca să nu o poată mușca. În acel moment, doar două lucruri erau clare — unu, era complet neajutorată și, doi, nu era moartă.

Se întrebă cum reușise Griswold să afle. Răspunsul plutea în ceață. Totuși, era clar că până ce Griswold nu obținea răspunsurile pe care le aștepta și până ce nu se lămurea cu privire la motivele pentru care și-a băgat ea nasul în viața lui, cel mai probabil avea să afle cam câtă durere putea să suporte.

Ar fi riscat Griswold să o țină sechestrată la Casa Albă? Deși era puțin probabil, nu se știa când cineva ar avea nevoie de ceva din această cameră. Pe sub ușă se vedea lumină. Asta însemna că temnița ei nu era atât de izolată.

După aproximativ o oră, veni și răspunsul. Cu un zgomot ușor, ușa se deschise, inundând camera cu lumina care răzbătea de pe coridorul de beton de afară. Treat Griswold se strecură înăuntru și închise ușa cu grijă în urma lui.

— E timpul să mergem, domnișoară, îi șopti el la ureche. Dar, mai întâi, încă ceva, ca să nu ai rău de mașină.

Fără a mai scoate vreun cuvânt, se duse în spatele ei și îi injectă conținutul unei seringi în mușchiul de la baza gâtului. După doar un minut, camera începu să se învârtă haotic.

Capitolul **45**

Pe drumul de întoarcere de la spitalul Warrenton spre D.C., Gabe făcu un ocol de jumătate de oră, ducându-se până în Anacostia, apoi trecând peste podul Benning. Pe vremuri o zonă căutată de clasa de mijloc, conform surselor pe care le consultase, Google și, desigur, Wikipedia, Anacostia trecuse de la o populație predominant albă, la început, la una

predominant neagră, către mijlocul anilor 1950. Chiar dacă unele zone avuseseră și zile mai bune, anumite străzi erau încă înțesate de case îngrijite, ce păstrau încă șarmul începutului de secol XX.

Doctorul John Torrence, maior de culoare în Armată și membru al echipei medicale de la Casa Albă, crescuse în Anacostia și avea încă rude acolo.

— Alb sau negru, îi spuse lui Gabe, nu recomand nimănui o plimbare prin Anacostia după miezul nopții. Dar dacă, din vreun motiv anume, ar fi absolută nevoie să merg acolo, aș face-o. La fel ca în mai toate cartierele, există și acolo găști și traficanți de droguri, dar în mare parte sunt oameni cumsecade.

Era o noapte fără lună și neobișnuit de rece pentru acea perioadă. În turul de recunoaștere pe care îl făcuse mai devreme, Gabe identificase un loc de parcare apropiat de zona de sub podul Benning. Ajunse acolo la unu fără douăzeci. O stradă îngustă traversa Rezervația Anacostia, un teren întins care, cu doar câteva ore în urmă, fusese populat de oameni care veniseră la picnic, în timp ce alții jucau *softball* și *touch football*, înălțau zmee și jucau *frisbee*. Lumina din jurul parcului era destul de slabă — poate unul dintre motivele pentru care Ferendelli îl alesese ca loc de întâlnire.

Zece minute.

Gabe coborî geamul Buickului său. Era aproape pustiu în jur. De două ori auzi voci și o dată văzu umbrele a trei sau patru oameni — probabil băieți, se gândi el — care traversau terenul. De pe pod se auzea zumzetul neîntrerupt al traficului.

După ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, reuși să distingă cu ușurință râul, un afluent al Potomacului și zona centrală a acestei părți a orașului, acolo de unde trebuia să înceapă reconstrucția. La doar vreo doi kilometri spre sud, râul era traversat de East Capitol Street, ale cărei benzi se îndreptau către Capitol Hill, către Mall și, desigur, către Casa Albă.

Doar doi kilometri.

Gabe surâse ușor gândindu-se la ironia situației. În acest cartier dărăpănat, tocmai urma să aibă loc o întâlnire care putea influența soarta lumii, la fel de mult ca oricare alta din acele clădiri vechi, neschimbate. Nu mai era mult.

Pentru un timp, gândul la atacul asupra lui Blackthorn continuă să-l sâcâie. De unde știuse criminalul unde stătea Blackthorn? La solicitarea psihologului, Gabe îl rugase pe Treat Griswold să verifice dacă prin apartamentul său erau instalate dispozitive de ascultare. Se pare că nu se găsise nimic.

Două minute.

Terenul era pustiu. Gabe nu detectă nici o mișcare sub pod. Se întreba ce va face dacă Ferendelli nu își va face apariția. Poate că ar vizita-o pe Lily Sexton și s-ar oferi să-i pună umărul la loc fără anestezie, în cazul în care ar mai avea de gând să-i ascundă câte ceva.

Se părea că Ferendelli alesese cu mare atenție fotografia din cabinetul medical, tocmai pentru a se asigura că Gabe va ști cu siguranță că se va întâlni cu el. Totuși, din păcate, Gabe încă învăța să nu se încreadă în nimeni și nimic când venea vorba despre președinte.

Având grijă să nu aprindă nici un fel de lumină în interiorul mașinii și întrebându-se dacă ar fi trebuit să-și ia cu el vreun fel de armă albă, Gabe încuie Buickul și se îndreptă spre zona întunecată de sub pod. Deasupra, zumzetul mașinilor care treceau devenea mai puternic pe măsură ce se apropia. Luminile farurilor pâlpâiau. Din stânga sa, mirosul râului devenea din ce în ce mai pregnant.

Pe măsură ce se apropia de pod, se imagină brusc în deșert, călărindu-l pe Condor la galop și lăsându-se purtat fără nici un efort pe pământul înfierbântat către asfințit.

Curând, se gândi. *Se va sfârși curând.*

Terenul arăta destul de bine, fără dărâmături, dar, de sub podul Benning, se ridica un miros de bere răsuflată, nămol și urină. Sub ghetele sale scârțâiau bucăți de sticlă spartă. Gabe păși în porțiunea și mai întunecată de umbră de la capătul podului. Apoi se întoarse în direcția terenului și-l aștepta pe cel pe care-l succedase la Casa Albă — omul Renașterii, pe care mulți îl credeau mort.

— Sunt înarmat, se auzi o voce blândă și rafinată în spatele său. Ridică mâinile ca să le pot vedea. Nu te întoarce. Cum te cheamă?

— Singleton. Doctorul Gabe Singleton.

— Cum urci din cabinet până la reședință?

— Cu liftul din capătul holului.

— Se poate să fi fost urmărit?

— Nu am văzut pe nimeni, dar nici nu mi-am luat măsuri suplimentare de precauție.

— Trebuia s-o fi făcut.

— Îmi pare rău.

— Mergi până la stâlpul de colo. Ține mâinile ridicate.

Gabe făcu întocmai cum i se ceruse.

— Întoarce-te încet, cu mâinile ridicate.

Din nou, Gabe procedă cum i se ordonase. Omul sfrijit și nebărbierit din fața sa nu avea nici o armă. În schimb, își întinse mâna osoasă și-l apucă pe Gabe cu o forță neașteptată. Părul îi era vâlvoi și, în acel moment, părea mult mai bătrân de șaizeci și cinci de ani — vârsta pe care Gabe o citise în dosarul de personal. Gabe vedea în expresia lui numai îndârjirea. Era nervos și avea nevoie urgentă de un duș. Aproape că îi simțea încordarea.

— Nici nu pot să-ți spun cât de ușurat mă simt că ești în viață, doctore Ferendelli, spuse el.

— Suntem în pragul unei crize de proporții colosale, doctore Singleton. Președintele nostru este atacat. Viața îi este amenințată în orice moment.

— Atunci crizele lui psihice sunt...

— Dacă prin *psihice* te referi la vreun fel de boală — o disfuncție spontană a creierului — atunci problemele lui nu sunt deloc de natură psihică.

— Dar...

În ciuda întunericului, Gabe vedea în ochii lui Ferendelli o strălucire intensă.

— Președintele Stoddard nu este nebun, spuse Ferendelli. Este otrăvit, i se administrează un drog psihoactiv... nu, nu, de fapt o serie de droguri psihoactive.

— Chiar m-am gândit la asta în timp ce asistam la una dintre crize, spuse Gabe, așa că am luat o probă de sânge pentru analize. Dar fiolele au fost furate din frigiderul cabinetului.

— Furate? Știi de cine?

— Nu. Tu știi?

— Am câteva bănuieli.

Doctore — Jim — te simți bine în momentul ăsta? Adică, ești bolnav?

Nu am dormit mai mult de două ore la un loc de câteva săptămâni. Viața mea este în pericol, ca și a președintelui. Mă pot omorî la fel cum îl pot omorî și pe el cu... cu o singură apăsare a unui buton. Ferendelli aruncă o privire pe furiș. Ești sigur că nu ai fost urmărit?

Pe Gabe îl deranja ceva legat de această întrebare, dar nu putea să-și dea seama ce anume.

Nu, nu sunt sigur, spuse el. Ți-am mai spus deja. Ascultă, am mașina chiar acolo. Lasă-mă să te duc la un spital sau... sau acasă la mine.

Trebuie doar să vorbești cu mine, spuse Ferendelli. Să vorbești și să mă asculți. M-au otrăvit, doctore. La fel ca și pe președinte, m-au otrăvit

și pe mine. Nu m-am întors pentru că nu știu exact cine o face și nu am fugit, pentru că am o datorie față de președinte și de țară.

— Fiica ta e bine?

— Da. Din câte știu, da. Când au început toate astea, m-am temut că se pot folosi de ea ca să ajungă la mine, așa că am trimis-o să stea cu niște prieteni. Atâta timp cât stă acolo, n-o va găsi nimeni. Acum, te rog, ascultă-mă.

— Te voi asculta, doctore Ferendelli, dar încearcă să te concentrezi. Cine sunt oamenii ăștia de care vorbești? Se numără și Lily Sexton printre ei?

Auzul acelui nume veni ca o lovitură în moalele capului pentru Ferendelli. Pentru un moment, nu mai spuse nimic. Când, în sfârșit, începu să vorbească, vocea îi tremura.

— Sper, domnule, că nu ai intrat în contact cu acea femeie.

— Îți voi spune despre legătura mea cu ea după ce termini. Te rog, Jim, te rog. De la început?

— Oh, e de rău, spuse Ferendelli. E foarte rău. Ai văzut-o, nu-i așa — ai petrecut timp cu ea?

— Da. Dar, te rog, adună-te și spune-mi ce se întâmplă.

Inventator, doctor, artist, intelectual. Omul de mare cultură, despre care Gabe auzise atât de multe, era acum un sac de nervi.

Ca și când i-ar fi citit gândurile, Ferendelli respiră adânc pentru a se calma.

— Am un prieten pe nume Vîsoțki, spuse el, Zeke Vîsoțki. E chimist analitic și are un laborator chiar la ieșirea din Durham. Este un singuratic, fără nici un fel de aptitudini sociale, dar e expert în chimie și un jucător de pocher dat naibii. Așa ne-am cunoscut — la o partidă privată de pocher. Îi plăcea să vorbească despre cazurile la care lucrase pentru poliție și FBI — cazuri pe care nici un laborator obișnuit nu le-ar fi rezolvat. Și, pe scurt, când analizele de sânge ale președintelui au ieșit negative, i-am trimis lui Wysocki una din probele pe care le păstrasem.

— Și a găsit ceva.

— Mai multe, de fapt. I-am luat președintelui probe de sânge după două dintre crizele sale. În fiecare probă existau urme de substanțe halucinogene care difereau de la o probă la alta.

— Continuă, Jim. Te descurci de minune.

Ferendelli devenea din nou agitat. Scoase o sticlă de apă minerală din buzunarul jachetei și reuși cu greu să ia o înghițitură. Gabe se întrebă dacă în sticlă nu era cumva votcă, dar nu dădu glas nedumeririi sale. Ferendelli nu era beat, ci doar speriat — speriat și pierdut de-a binelea.

— Ești sigur că nu ai fost urmărit? Locul ăsta mi-a dat fiori încă de când am ajuns.

Gabe aruncă o privire asupra terenului pustiu.

— Dacă vrei, cu toate că nu prea văd cum, am putea merge în altă parte sau, pur și simplu, să vorbim în timp ce mergem cu mașina.

— Cred... cred că putem sta aici.

— Continuă, Jim. Spune-mi ce a descoperit prietenul tău. Totul începe să se lege. Ne apropiem de dezlegarea misterului. Jur că așa este. Și vom face tot ce este nevoie ca tu și președintele să fiți în siguranță. Am o prietenă de încredere în Serviciile Secrete.

Doar de-am reușit să dăm de ea.

— Sper să fie cum zici.

— Jim, ai făcut bine că m-ai contactat. Ești în siguranță acum și te asigur că nu ești singur. Acum, te rog, continuă.

— Nu sunt singur, spuse Ferendelli, ceva mai liniștit. Îmi place cum sună.

La o stradă distanță, o dubiță albă, a cărei marcă era greu de ghicit, care nu ieșea cu nimic în evidență, mergea cu farurile stinse, iar antena de pe capotă se rotea încet.

Capitolul **46**

Alison știa că durerea avea să vină, dar era neputincioasă. Stătea întinsă pe spate, cu privirea încremenită asupra seringii din mâna lui Treat Griswold. Privi cu oroare cum, încă o dată, acesta înfigea acul în dopul de cauciuc al perfuziei.

— Știu că nu prea te dai în vânt după astfel de lucruri, soră Alison, spuse Griswold, dar chiar trebuie să aflu ce se întâmplă și, sincer să fiu, până acum nu prea am fost satisfăcut de răspunsurile tale.

— Ți-am spus tot ce știam, insistă ea, conștientă de valul de transpirație de la subrate și de pe buza superioară. *Tot.* Te rog, nu mai știu nimic altceva. Te rog, oprește-te.

Se afla pe un pat militar de metal, cu încheieturile mâinilor și gleznele legate incomod de cadru. Salteaua subțire și fără așternuturi putea a mucegai. Camera — un fel de depozit — era bine luminată de un bec agățat de plafon și era mai puțin înghesuită decât cea de la Casa Albă. La un moment dat, se trezise îmbrăcată într-o uniformă bleu de spital, luată probabil de la clinică. În apropiere se vedeau hainele ei atent împăturite, cu sutienul și chiloții așezați cu grijă deasupra — o aluzie nu prea subtilă a lui Griswold asupra neputinței ei. Aproape sigur, decise ea, că se aflau în beciul casei de pe Beechtree Road din Richmond — reședința lui Donald Greenfield.

Aceea ar fi fost a treia injecție pe care i-o administra Griswold pe parcursul a două ore... sau două zile. Îi venea rău numai la gândul că trebuie să îndure încă o dată spasmele și durerea. Îi spusese numele substanței din seringă, dar ea nu o cunoștea. De fapt, el îi spusese că drogul era încă oarecum experimental, perfecționat de niște prieteni de-ai lui din CIA.

După ce o lăsase să-și revină din efectul anesteziculuí pe care i-l administrase la Casa Albă, Griswold îi înșirase întrebările pe care avea să i le pună și apoi, fără să aștepte vreun răspuns, injectase o concentrație de drog pe care el o numea „de patru ori mai mică" în orificiul de cauciuc al perfuziei care îi pompa fluid intravenos în brat. În mai puțin de un minut, Alison începuse să resimtă spasme musculare. Apoi, brusc, mușchii începuseră să i se contracte, mai violent decât orice cârcel pe care îl simțise vreodată.

Neputându-se mișca, nu reușea să se mute în nici o poziție în care spasmele să se diminueze. Ligamentele cvadricepsului se încordaseră ca niște pietre. Tendoanele de la genunchi se încordau și mai rău în direcția opusă. Contracțiile mușchilor abdominali erau de neîndurat. Maxilarul îi era încleștat atât de tare, încât era imposibil să deschidă gura și să țipe.

Era posibil — chiar foarte posibil — ca, la scurt timp după cea de-a doua injecție, să fi leșinat din cauza durerii continue. Se trezise, înghețată de transpirația rece care se evapora, simțindu-se ca și când ar fi fost bătută cu o bâtă.

— Griswold, Treat, ascultă. Fir-ar să fie, te rog, ascultă, insistă ea, vorbind repede și apăsat. Am fost plasată la Casa Albă pentru că Mark Fuller de la Afaceri Interne voia să știe ce se întâmplase cu doctorul Ferendelli. M-a rugat de asemenea să aflu dacă zvonurile pe care le auziseră în legătură cu problemele mintale ale președintelui conțineau vreun dram de adevăr. Mai trebuia să fiu atentă și să urmăresc orice eveniment neobișnuit pe care-l întâlneam. Fuller nu a menționat niciodată vreun anume agent al

Serviciilor Secrete — și cu siguranță nu pe tine. Acum, te rog, nu mai folosi din nou substanțele alea pe mine. Te implor.

— De ce m-ai urmărit?

— Ți-am spus deja. Erai singura persoană pe care o întâlnisem și care mi se păruse puțin suspectă.

— Pentru că dețineam inhalatorul împotriva regulamentului.

— Exact. Chiar dacă e o regulă nescrisă, în clinică se știe că nimeni în afară de noi și de președintele însuși nu are voie să umble cu medicamentele acestuia și cu siguranță că aveai destulă experiență ca să știi și tu aceste lucruri.

Alison nu menționase nimic despre furt, despre Lester, sau despre faptul că schimbase inhalatoarele. Dacă Griswold ar fi avut cea mai mică suspiciune în legătură cu aceasta din urmă și dacă ar fi descoperit ceva neobișnuit legat de inhalatorul pe care-l avea la el, ar fi așteptat-o mai multă durere decât putea să îndure vreodată.

Se holbă la capul lui masiv, încadrat de aura luminii din plafon, și la cuta adâncă din gâtul său deformat, și-l urî mai mult chiar decât ajunsese să-i urască pe chirurgii din L.A. În tăcere, se învinui pentru că fusese mult prea precaută și speriată de experiențele ei anterioare ca să-i mărturisească lui Gabe sau chiar lui Fuller ceva despre legendarul agent.

Un timp, nici unul dintre ei nu mai spuse nimic. Griswold stătea pur și simplu acolo, privind-o impasibil. Alison simți o rază de speranță. Îi părea că el cântărește răspunsurile primite.

Te rog, se gândi ea. *Te rog, te rog nu mai face asta iarăși.*

Încercă, fără succes însă, să-i ghicească intențiile. De-a lungul vieții, ca dăduse dovadă de curaj și de o oarecare toleranță la durere, dar nu mai mult decât ar fi fost normal.

Te rog, te rog... nu.

În cele din urmă, Griswold clătină din cap și ridică din umerii săi masivi.

— Nu înțeleg de ce, soră Alison, dar crede-mă că oricât mă străduiesc, tot nu pot să cred că nu-mi ascunzi ceva.

Ridică perfuzia și privi tubul de cauciuc ca și când ar fi fost un fel de floare prețioasă și delicată. Apoi suspină și goli rapid conținutul seringii în trupul lui Alison.

Imediat ce văzu că degetul lui mare apăsa pe sondă, Alison începu să țipe.

Capitolul 47

Ketamină... psilocibină... LSD... metamfetamină... DIPT[1]... atropină... mescalină... feniciclidină.

Chimistul lui Jim Ferendelli descoperise urmele a opt droguri halucinogene în sângele președintelui Andrew Stoddard.

Opt!

— Chimia analitică este, în opinia lui Zeke, asemănătoare cu diagnosticarea diferențială a pacientului, spuse Ferendelli. Dacă nu investighezi, nu ai cum să descoperi niciodată.

— Sunt perfect de acord cu asta, răspunse Gabe. Prezumțiile și supozițiile sunt la fel de periculoase pentru un doctor ca aroganța și ignoranța.

— Ei bine, Zeke a dus lucrurile mai departe. Odată ce a început să obțină rezultate pozitive, se întreba cum ar fi putut ajunge drogurile în sângele președintelui, în asemenea concentrații infime. Ajunsese la concluzia că aceste cantități administrate ar fi fost mult prea mici ca să aibă vreun efect neurologic dacă nu ar fi fost distribuite precis către acea parte a creierului unde ar fi avut eficiență maximă. A emis chiar o teorie pe care a rezumat-o în câteva articole pe care mi le-a înmânat.

— Nanotehnologie, spuse Gabe, uimit de modul în care se legau informațiile. Nu am găsit nici un articol, dar am găsit cărțile tale despre subiectul ăsta pe când căutam prin casa ta indicii cu privire la cauza dispariției. M-am documentat. Rămân totuși un amator în acest domeniu, dar sunt mult mai informat decât la început.

Pentru prima oară, Ferendelli reuși să schițeze un zâmbet. Se întinse și-l bătu pe Gabe pe umăr, în semn de aprobare.

— Pariez că ești un doctor nemaipomenit, spuse el.

— Sunt convins că și tu ești la fel. Inițial ai vrut s-o cunoști pe Lily Sexton ca să înveți mai multe despre nanotehnologie, nu?

Măcar de data asta, pomenirea numelui nu-i mai provocă atât de multă neliniște.

— Din câte am citit, spuse Ferendelli, folosirea nanoroboților de mărimi moleculare pentru transportul medicamentelor direct la celulele canceroase sau în zonele afectate ale organismului părea a fi de domeniul viitorului, chiar de domeniul fantasticului. M-am dus la ea ca să mă asigur că nu se descoperise ceva nou în acest domeniu. Totodată, trebuia să

[1] Diizopropil-triptamină, substanță halucinogenă (*n.tr.*)

dezvolt o posibilă explicație — o ipoteză — pentru a răspunde la o întrebare: dacă președintelui i se administrau cantități infime de droguri psihoactive, cum erau aceste substanțe introduse în corpul său? Cum puteau drogurile să descopere exact acea zonă a creierului unde ar fi avut eficiență maximă? Și, poate mult mai important și mai înspăimântător, cum de își făceau efectul la comandă?

Nu e de domeniul viitorului! ar fi vrut să strige Gabe, amintindu-și de creierele fără corp din cilindrii de sticlă ai doctorului Rosenberg și de depunerile imunofluorescente de pe lamelele acestuia. *Se întâmplă acum — chiar în momentul ăsta!* Dar mai întâi trebuia să afle cum predecesorul său — și Drew — ajunseseră într-un asemenea pericol.

Deja lui Gabe îi era clar că Jim Ferendelli avea stofă de erou. Într-o perioadă incredibil de scurtă, adunase informații uluitoare în încercarea de a-l ajuta pe pacientul și prietenul său să-și păstreze mandatul de președinte. Și, în tot acest timp, Jim își riscase viața. Ar fi trebuit să stea acum pe un piedestal de aur în fața Congresului și a poporului american, așteptând să i se acorde cele mai înalte onoruri și distincții pe care această țară le poate acorda, nu să se furișeze printre umbre, printre cioburi de sticle de bere și mirosuri fetide, epuizat, neîngrijit și înspăimântat.

— Ce s-a întâmplat, Jim? întrebă ușor Gabe, aducându-și aminte de tandrețea cu care părea să fi fost făcut portretul din biroul tipului. Ce s-a întâmplat cu Lily Sexton?

— Când am luat legătura cu Lily ca să-mi povestească despre nanotehnologie, ea m-a invitat la grajdurile ei ca să facem o plimbare. De fapt, am fost acolo de mai multe ori. A fost dificil, pentru că a trebuit să vorbesc cu ea la modul general, fără să menționez ceva despre președinte, chiar dacă am bănuit că a făcut rapid legătura. Amândoi știam că singurii mei pacienți erau președintele și familia acestuia. Apoi, în ultimele luni, au existat nenumărate zvonuri legate de starea de sănătate mintală a lui Drew, iar Lily este o persoană foarte receptivă.

— Aici nu pot să te contrazic, spuse Gabe.

— Ei bine, nu a avut să-mi spună despre nanotehnologie mai multe decât știam deja. Dar se avansează într-un ritm rapid, iar investitorii încep să speculeze, cheltuind sume imense de bani pentru cercetare. Dar domeniul se află încă mai degrabă la un nivel teoretic, potențial, decât la unul practic. Lily mi-a aranjat o vizită la un laborator de cercetare și producție din New Jersey și o întâlnire cu câțiva oameni de știință și chiar cu doi investitori importanți.

— Laborator de producție?

— E o companie care produce nanotuburi de diametre și lungimi diferite și fulereni de mărimi diferite. Există o cerere imensă pentru asemenea produse, în diverse ramuri ale industriei și în laboratoarele din toată lumea. Cei din New Jersey le vând la kilogram, ca pe banane.

— Te descurci de minune, Jim. Poți continua?

Ferendelli ieși din umbra podului și privi pe furiș în jur. Totul era cufundat în întuneric.

— Mă pot ucide, doctore Singleton, spuse el, iar vocea îi devenise un pic stridentă. Prin simpla atingere a unui buton, mă pot omorî aproape oricând doresc. Și-l pot omorî la fel și pe președinte. Oricând doresc îl pot omorî. Uite-așa.

Gabe se apropie și-i făcu un semn lui Ferendelli să rămână în întuneric.

— Cine sunt? întrebă el.

— Am câteva teorii, dar doar atât. Am... am continuat să o vizitez pe Lily acasă la ea. Nu ne-am întâlnit niciodată în D.C., ci doar la ferma ei.

Gabe știa ce va urma.

— Te-ai îndrăgostit de ea, nu-i așa?

— Mă simt atât de prost.

— Nu-i nimic. Nu știu dacă am întâlnit vreodată o femeie mai interesantă și mai atrăgătoare.

— Nu s-a întâmplat nimic între noi — sexual vorbind. A continuat să mă invite la ea și să călărim împreună, dar, de fiecare dată când încercam să duc ceea ce era între noi la un alt nivel, spunea că este implicată într-o relație care trebuia rezolvată înainte de a trece mai departe. Între timp, mi-am continuat cercetările, am vorbit cu experți și am efectuat pe ascuns teste pe sângele lui Drew. Am refuzat să cred că relația mea cu Lily nu are nici un viitor, iar ea încă voia să mă vadă. Dar acum știu că *ea* era cea care scotea informații de la *mine*, și nu invers.

— Îmi pare rău, Jim, spuse Gabe. Îmi pare rău.

— Am fost un prost că nu am înțeles mai devreme cum stau lucrurile. Judecata și morala mi-au fost alterate de sentimentele pe care le aveam pentru ea. Am fost atât de singur de când soția mea a murit... am...

Gabe îl bătu ușor pe umăr.

— E-n regulă, Jim. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru pacientul tău. Nimeni nu te poate învinui pentru asta.

— Ei bine, în cele din urmă, într-un ultim efort de a o cuceri, am decis să am încredere în ea. Până la urmă, era prietenă cu Drew și el avea de gând să o numească în cabinetul său. Așadar, i-am spus ce aflasem, care erau teoriile mele și ce aveam de gând să fac.

Din nou, Ferendelli se duse până la capătul umbrei făcute de pod și scrută atent, cu privirea, peisajul. Zgomotul și vibrațiile traficului de deasupra contrastau cu pustietatea terenului și calmul râului. Simțind că legătura dintre ei devenea mai puternică, Gabe păși în față și se așeză lângă predecesorul său, umăr la umăr, siluetele lor conturându-se în penumbră, la trecerea mașinilor.

— Cum a reacționat? întrebă el.

Ferendelli îi aruncă o privire, cu o teamă și o amărăciune evidente.

— Mi-a spus că nu voi face nimic în această privință — că voi face exact ce-mi va spune ea, nimic mai mult, nimic mai puțin. A spus că totul era în ceaiul pe care-l beam de fiecare dată înainte să călărim. Acum era în mine — blocat în creierul meu.

Gabe rămase blocat. *Ceaiul.* Lily era atât de mândră de ceaiul ei — atât de încântată când el ceruse încă o ceașcă.

— Ce vrei să spui? întrebă el, abia reușind să articuleze.

— Fulerenii — niște bile nanometrice, moleculare, care conțineau drogurile. Îmi spusese că ceaiul ei conținea destul narcotic cât să mă relaxeze și să-mi doresc să beau mai mult.

— O, Doamne, murmură Gabe, aproape șoptit.

— Astfel a reușit ea să-mi bage fulerenii în corp. Nu știu cum a procedat cu Drew și nu știu cum fulerenii, cu dozele lor minuscule de droguri, ajung exact acolo unde efectul este mai nimicitor.

— Mi-e teamă că-ți pot da un răspuns la asta, zise Gabe, fără să se mai obosească în acel moment să istorisească povestea cu întâlnirea cu oamenii de știință din laboratorul nanotehnologic al lui Lily. Fulerenii sunt acoperiți cu anticorpi caracteristici neuroproteinelor sau neurotransmițătorilor — poate ai celor localizați în talamus, în ganglioni și în nucleul caudat. Poate la fel de bine și în alte părți ale creierului. Fulerenii plutesc prin fluxul sangvin până când întâlnesc acele proteine specifice; apoi se prind pur și simplu de acestea până când un semnal le spune să se deschidă prin ruperea legăturilor chimice care le-au menținut forma perfect rotundă.

— Dar cercetarea științifică nici măcar nu se apropie în prezent de acest nivel de biotehnologie sofisticată, spuse Ferendelli.

— Ba da. Crede-mă. Se apropie. Jim, ascultă-mă, ai idee cum sunt comandați fulerenii să se deschidă?

— Prin sunet. Au un fel de transmițător care trebuie să emită o frecvență anume — semnalul ca fulerenii să se deschidă. Poate că transmițătoarele emit frecvențe diferite pentru droguri diferite. Lily mi-a spus că substanțele au fost poziționate în trunchiul meu cerebral în timp și la fel

și în trunchiul cerebral al președintelui și pot provoca oprirea inimii sau a respirației sau a amândurora, la doar o simplă apăsare a butonului transmițătorului. Ca și când ai deschide ușa de la garaj sau ai schimba postul la televizor. Chiar mi-a făcut o demonstrație. Apoi a spus că trebuie să-mi văd de treabă și nimeni nu va fi rănit — cu atât mai puțin președintele.

— Dar nu ai căzut în plasă.

— Odată ce am început să-mi dau seama care e scopul ei, nu am putut să cred că președintele nu avea să mai fie vătămat. Așa că am plecat. Chiar la final mi-am dat seama ce făcuse. Nu credeam că Lily și oamenii săi i-ar face vreun rău președintelui, atâta timp cât eu eram liber și nu spusesem nimic nimănui despre ea.

— Ce voia de la tine?

— Nu știu exact, dar, din ce am auzit de la ea, am impresia că, la un moment dat în viitorul apropiat, aveau de gând să mă roage să recurg la Amendamentul douăzeci și cinci, iar ei să profite de ocazie și să îl schimbe pe Drew de la conducere, invocând boala lui mintală.

— O, Doamne. Dar de ce? Crezi că Bradford Dunleavy poate fi în spatele acestei situații?

— Posibil.

— Dar Tom Cooper?

— Nu știu. Pare destul de sincer și a fost un vicepreședinte loial, dar mai știu și că este foarte ambițios, și aici vorbim despre președinția Statelor Unite.

— Foarte popular, dar foarte inteligent. Sunt de acord. Acum câteva zile a trecut pe la cabinet și a încercat să scoată câteva informații de la mine în legătură cu starea mintală a lui Drew.

— I-ai spus ceva?

— Nu, firește că nu. Jim, de ce ai rămas în preajma Washingtonului?

— Am așteptat.

— Ce?

— Pe tine — întâlnirea asta. Nu am încredere în nimeni, doctore, în nimeni în afară de tine.

— Explică-mi.

— Este implicat cineva apropiat președintelui. Adică cineva foarte apropiat — mai apropiat decât Lily. Nu am nici un motiv să cred că i-a dat și lui ceai — și, în mod sigur, nu destul cât să explice crizele pe care le-a avut. Din ce mi-a spus Lily, substanțele trebuie administrate treptat — în mai multe doze. Asta înseamnă că cineva l-a drogat pe Drew încontinuu

cu fulereni și i-a activat pentru a-și face efectul. Iar acel cineva trebuie să fie acolo, să apese butonul care declanșează mecanismul.

Gabe nu știa cum să-i spună că avea toate motivele să creadă că și el, la fel ca Ferendelli și ca președintele, era o bombă cu ceas. Nu știa care era efectul celor două cești din ceaiul lui Lily.

— Despre ce oameni vorbești? Cine ar putea să-i facă asta lui Drew? întrebă el.

— Lista e una impresionantă. Soția președintelui, copiii, cei peste douăzeci și cinci de oameni de la bucătărie, șeful cancelariei prezidențiale și echipa lui, secretarul și restul personalului, cabinetul, Administrația Militară...

— Adică și prietenul meu, Ellis Wright.

— A, da, amiralul, spuse Ferendelli. Sper ca relația ta cu el să fie una mai fericită decât a mea.

— Nici o șansă, spuse Gabe. Nu-i poate suferi pe cei pe care nu-i poate controla. Lista asta a ta chiar că e lungă.

— Ah, și de abia am început. Sunt vreo treizeci de oameni la clinică și zeci de menajere și servitori — oameni care trec neobservați.

— Și Serviciile Secrete.

— Nu știu care e numărul exact al efectivelor, dar probabil că sunt câteva sute de agenți care au acces la președinte într-un moment sau altul.

— Și din toți ăștia, nu e nevoie decât de unul.

— Nu e nevoie decât de unul, repetă Ferendelli cu tristețe. Și cred că el sau ea trebuie să fie destul de aproape, pentru ca transmițătorul să funcționeze.

— De unde știi asta?

— Au trimis după mine un asasin plătit.

Gabe încremeni.

— De unde știi că e un asasin plătit?

— Folosește un amortizor. Acum o săptămână sau poate să tot fie zece zile, am trecut pe la casa din Georgetown să iau niște hârtii. Nu intrasem nici de douăzeci de minute, când l-am auzit cum deschide ușa cu o nenorocită de cheie. Pe care probabil i-o dăduse Lily. Am reușit să ajung la subsol și de acolo la râu, unde m-am ascuns pe lângă mal. Apoi, după câteva zile, a apărut într-o tabără a unor vagabonzi, unde mă ascundeam, în timp ce plănuiam cum să te contactez. L-a omorât pe unul dintre oamenii aia. L-a împușcat în cap, pur și simplu. Am reușit să scap și atunci. Apoi m-am întors și oamenii mi-au zis că folosise un transmițător. Nu stăteam

la mai mult de cincizeci sau șaptezeci de metri depărtare de el, când apăsase butonul, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Cincizeci de metri, spuse Gabe, bântuit de-o presimțire. Poți să-mi spui și altceva despre omul ăsta? Orice?

— Nu l-am văzut decât în tunel, nu și în casă. Și acolo era destul de întuneric. Dar am remarcat că e din sud; fără nici un dubiu. Avea un accent puternic. Din Georgia, poate din Alabama. Nu mă pricep foarte bine.

Pericol. Același om îl atacase și pe Blackthorn.

Instinctiv, Gabe își roti privirea de la râu la teren, apoi la stradă și înapoi. În același moment, de undeva mult în spate se auzi un zgomot slab de sticlă spartă.

Un dispozitiv de urmărire! înțelese imediat Gabe. Asasinul probabil că îi atașase un dispozitiv de urmărire la mașină.

— Jim, șopti el repede, e aici — undeva în spatele nostru. Pregătește-te să fugi înspre mașina mea. E în stânga, lângă felinar.

— Dar...

Gabe nu mai putea aștepta. Îl apucă pe Ferendelli de braț și îl trase spre teren.

— Uite-i acolo! strigă o voce în spatele lor, cu un pronunțat accent sudist. Acolo! Uite acolo!

Capitolul **48**

Uite-i! Acolo! Chiar acolo!

Erau cel puțin doi, socoti Gabe, în timp ce aproape că îl târa după el pe Ferendelli, de-a lungul câmpului ce mărginea râul Anacostia. *Un aparat de urmărire atașat de mașină!* Asta trebuia să fie. Așa găsise ucigașul hotelul lui Blackthorn! Și dacă omul aflat pe poteca de la ferma lui Lily nu se ținuse după el până la Flint Hill, ar fi putut foarte bine să-l urmărească cu ajutorul unui dispozitiv GPS.

Gabe nu putea să-și scoată din minte în câte încurcături intrase din cauza propriilor imprudențe.

Deși Ferendelli era cu doar cu câțiva ani mai în vârstă decât Gabe, ultimele săptămâni păreau să-l fi epuizat fizic. Reflexele lui erau din ce în ce mai întârziate și începu să gâfâie după doar câțiva pași.

— Îi văd! se auzi un strigăt din spatele lor, și același accent sudist. Se îndreaptă spre voi, pe câmp.

Spre voi!

Gabe aruncă o privire spre locul unde era parcat Buickul. Din spatele mașinii se apropia un bărbat cu o armă în mâna dreaptă — sau poate că, se gândi Gabe, era transmițătorul ultrasonic de care îi spusese Ferendelli, aparat ce putea să-l ucidă pe unul dintre ei sau chiar pe amândoi. Aruncă o privire peste umăr. Din întunericul de sub pod tocmai se ivea asasinul plătit despre care îi povestise Ferendelli, ținând și el ceva în mâna dreaptă.

— O, Doamne! mormăi Gabe. Jim, hai s-o luăm pe-aici, de-a lungul apei. Pe aici avem o șansă să scăpăm de ei!

— Nu pot!

— Ba poți! Trebuie să poți!

Ferendelli se clătina ca sub o povară prea grea, mormăind și legănându-se dintr-o parte în alta. Gabe riscă o privire spre cei care îi urmăreau. Amândoi se apropiau cu viteză. Simțea că începe să tremure și să intre în panică. Parcă i-ar fi apărut o rană adâncă pe partea dreaptă care, la fiecare respirație, îl săgeta ca o lovitură de pumnal.

— Du-te! zise Ferendelli, cu o voce stinsă. Nu pot... face... asta.

— Hai, Jim. La dracu', haide!

Mai aveau încă aproape cincisprezece metri până la râu. *Și apoi ce?* se întrebă Gabe. Dacă ajungeau, ce? Se uită din nou înapoi. Încă mai era ceva distanță între ei și cei doi bărbați, dar asasinul, care venea dinspre râu, era mult mai aproape decât celălalt și continua să câștige teren. Dacă cel ce ținea în mână era un pistol automat, ei se aflau deja în raza de acțiune. Fie urmăritorii aveau instrucțiuni să nu atragă atenția prin zgomotul împușcăturilor, fie intenționau să îi captureze pe el și pe Ferendelli în viață.

Bineînțeles, mai era o posibilitate. Dacă transmițătoarele funcționau de la o distanță de aproximativ treizeci de metri sau chiar mai puțin, în curând aveau să intre în raza de acțiune.

Ferendelli se împiedică, încercă să se repună pe picioare sprijinindu-se într-o mână și apoi căzu pe un genunchi, complet epuizat.

Cuprins de un val de energie, Gabe îl prinse pe bărbat de celălalt braț și îl smuci cu putere.

Deși fuga lor era ciudată și nesincronizată, se apropiau din ce în ce mai mult de râu. Brusc, Ferendelli începu să-și lovească tâmplele cu palmele, scoase un strigăt, făcu un salt și se prăbuși cu fața în jos, cu un gâlgâit îngrozitor.

Gabe se aplecă și îi luă pulsul în carotidă. Dacă mai avea puls, era greu de detectat. Ferendelli încă mai respira, dar foarte slab. În orice altă împrejurare, Gabe ar fi putut să-i facă respirație gură la gură. Dar nu avea decât o secundă sau două ca să ia o decizie.

Cel care venea dinspre pod și care trăsese de două ori înspre Ferendelli, fără să-și atingă ținta, se oprise la aproape douăzeci de metri depărtare. Avea ceva îndreptat spre ei, dar cu siguranță nu o armă. Apoi își coborî brațul. Deși era întuneric, Gabe fu sigur că îl vede pe om zâmbind.

— Încetează, ticălosule! strigă Gabe. Stai!

Nu mai avea ce să înceteze. Arma letală, fără îndoială un transmițător, își făcuse datoria.

Ferendelli se zvârcolea în iarbă, cu fața în jos. Respirația sa întretăiată, agonizantă, devenea din ce în ce mai stinsă. Nu mai avea puls. Gabe stătea ghemuit, știind că poate mai avea el însuși doar câteva minute de trăit, se trase câțiva metri mai în spate, apoi se ridică în picioare. La stânga lui, îl văzu pe cel de-al doilea bărbat, complet chel, apropiindu-se în goană dinspre Buick. Părea mai înalt și mai bine făcut decât cel celălalt.

— Haide! strigă bărbatul mai înalt. Hai odată, dă-i drumul!

Criminalul ridică transmițătorul din nou.

Gabe se învârti și, pe jumătate aplecat, porni înspre râu, alergând în zigzag, ca pe vremurile când mai juca fotbal.

— L-ai activat? auzi strigând în spate.

— Da, strigă cel cu glasul tărăgănat. Poate e nevoie să fie reîncărcat sau... sau a ieșit din raza de acțiune.

— Nu prea cred.

Chiar atunci, Gabe simți o aromă ciudată, nu tocmai neplăcută, care părea să coboare de pe căile nazale, și un gust asemănător pe limbă. Își simți trupul mai ușor, ascultându-l mai bine. Se avântă înainte, cu capul în jos, ferindu-se când își aminti că trebuie să o facă. Cele două voci păreau acum îndepărtate... distorsionate și neclare. În față, luminile pâlpâind de-a lungul râului se zăreau în ceață.

Se simțea ca un atlet, ca un zeu olimpian, alergând mai repede decât și-ar fi închipuit vreodată că e posibil, iar picioarele sale de-abia atingeau pământul. Se risipiseră atât groaza pricinuită de uciderea lui Ferandelli, cât și frica de propria moarte. Era euforic și starea i se accentua cu fiecare secundă care trecea.

Noaptea lipsită de lumina lunii explodă brusc într-un spectru de culori — dungi de roșu și auriu, oranj, verde și alb se proiectau pe cer, apoi coborau în râu asemenea unor artificii. Rotocoale de lumină, însoțite acum de sunete, planau deasupra luciului apei.

Acum nu se mai auzea nici o voce, ci doar respirația sa profundă — inspira... expira... Zbura — plutea prin aer. De neînvins. Era Hercule... Batman... Indiana Jones. Se aruncă în apa întunecată, răcoritoare, împroșcând stropi în jurul său, apoi se scufundă în adâncuri.

Chiar și când își închidea strâns ochii, luminile îl ardeau, scăldându-i și încălzindu-i ploapele închise. Se simțea foarte bine în apa care îi inunda gâtlejul și sufletul. Înainta fără efort, înghițind apă pe nas și scoțând-o pe gură. Era un pește... un rechin... Omul Acvatic. Era nemuritor.

Era un zeu.

Capitolul **49**

— Domnule... hei, domnule!

Cuvintele nu-i dădeau pace, străpungând golul, obligându-l pe Gabe să-și revină, până când, în final, reacționă.

— Hei, domnu', trezește-te. Ești rănit? Ai băut? Vrei să-i zic lu' mama să cheme o ambulanță?

Simțindu-și pleoapele greoaie, Gabe gemu, se răsuci pe spate și începu să clipească până când i se mai limpezi vederea. Primul lucru pe care-l văzu fu cerul albastru-cenușiu al dimineții. Apoi zări figura îngrijorată a tânărului de culoare îngenuncheat lângă el. Scenă cu scenă, coșmarul cu Ferendelli începea să se recompună în mintea lui.

— Un... unde sunt?

Băiatul avea poate zece ani și o figură expresivă, accentuată de ochii mari și negri. Purta o pelerină bleumarin și o șapcă Redskins cu cozoroc într-o parte.

— Lângă gardul de pe terenul viran din capătul străzii mele.

Gabe se ridică într-un cot și începu să se cerceteze atent. Hainele îi erau ude leoarcă și îi lipseau pantofii, precum și aparatul radio, telefonul mobil și portofelul. Terenul pe care băiatul i-l descrisese drept viran nu era deloc așa. Părea mai degrabă reprezentarea „dinainte“ a unui spot

publicitar care surprindea imaginea unui cartier indezirabil — un loc împânzit cu gunoaie și moloz. La jumătatea unui șir de case dărăpănate, cu două etaje, Gabe zări un șobolan de mărimea unei veverițe strecurându-se dintr-o ascunzătoare în alta.

— Suntem în Anacostia?

Stătea așezat, ametit, îi era greață, avea un gust oribil în gură, iar pleoapele îi zvâcneau.

— 'Nențeles că e Anacostia, zise băiatul. Unde credeai că ești? Frate, am crezut o vreme c-ai murit. Am luat-o pe aici în drumul meu de împărțit ziare. Am mai văzut eu lucruri ciudate pe la orele astea, dar niciodată un alb mort lipit de un gard.

— Nu sunt mort.

— Acu' nu, nu ești. Da' de unde să știu eu asta dinainte?

Gabe își frecă ochii, era plin de mizerie pe față.

— Cum te cheamă?

— Louis. Pe tine?

— Gabe. Louis, știi cât e ceasul?

— Cam cinci. Și ceva, cred. Știi, n-ar trebui să vorbesc cu străinii. Ești beat sau ceva?

— Bună întrebare, zise Gabe. Cred că răspunsul e „sau ceva".

Suspină adânc, pătruns de remușcări, în timp ce tot mai multe amănunte despre atacul de lângă podul Bedding îi reveneau în minte. Aproape sigur că Jim Ferendelli murise — ucis în același fel în care și președintele ar putea fi omorât de către oricine ar avea un transmițător; ucis de Lily Sexton și de doi mercenari care nu i-ar fi găsit niciodată, dacă doctorul Gabe Singleton ar fi fost mai prudent și mai atent și dacă ar fi avut răbdare să inventeze o explicație pentru atacul asupra lui Kyle Blackthorn — care, fără îndoială, că impunea o explicație.

Acum mai apărea o întrebare la care trebuia să afle răspunsul: de ce nu era și el mort?

Din câte își aducea aminte, reacția psihedelică puternică pe care o avusese la declanșarea exploziei chimice din creierul său era total diferită de infarctul provocat lui Ferendelli. Era, poate, mult mai asemănător cu ceea ce experimentase Drew. O explicație ar fi fost că, asemeni președintelui, lui Ferendelli îi fuseseră administrate mai multe doze, în timp ce lui Gabe, fulerenii cu droguri îi fuseseră inoculați doar o dată, în timpul acelei singure întâlniri. Îi mai treceau și alte posibilități prin minte: concentrația chimică mai crescută, o mai mare varietate de medicamente, zone de impact diferite în creierele lor; probabil metoda de control a fulerenilor

era atât de sofisticată, încât fiecare frecvență pe care opera transmițătorul declanșa alt drog.

Lua-i-ar dracu!

Gabe încercă să se pună pe picioare, dar un val de amețeală și greață îl făcură să se prăbușească din nou în praf. Se împinse în mâini și genunchi și apoi, pe neașteptate, vomită — un amestec de apă de râu, fiere și mâncare nedigerată.

După reacția lui Louis, era clar că văzuse și lucruri mai rele.

— Ai ceva, să știi, zise el, privindu-l cu un ochi expert. Unchiul Robbie vomită tot timpul. Mama spune că din cauză că bea prea mult.

— Louis, cât de departe suntem de râu?

— La câteva străzi distanță. Vreo trei.

— Și cât de departe de casa ta?

— E puțin mai jos, la capătul străzii.

— Mă poți duce acolo?

— Mama m-ar omorî dacă aș aduce un străin în casă, mai ales un vagabond. În plus, mai trebuie să-mi termin și ziarele de dus. De-abia am clienți să-mi scot banii pe ele.

— Ai dreptate, Louis. Du-te și împarte-ți ziarele. Eu sunt bine. Dacă mă mai găsești aici când termini, vorbim.

Băiatul dădu să plece, apoi se întoarse.

— Ce dracu'! Tot n-am școală. Prietenul meu, Omar, nici nu începe mai devreme de șapte.

Ocolind balta de vomă, Louis îl ajută pe Gabe să se ridice-n picioare si apoi îl lăsă să se sprijine de perete, până când fu gata să facă un pas. În sfârșit, se îndreptară spre un bloc, unul la brațul celuilalt, Louis sprijinindu-l pe Gabe.

— Cred că mama încă mai doarme, șopti Louis, în timp ce pășeau încet în fața ușii unui duplex, cu un acoperiș modest de șindrilă, acoperit cu o vopsea gri decojită, și cu o curte murdară în față.

— O să încerc să n-o trezesc, zise Gabe, vorbind încet și urmându-l pe Louis într-o bucătărie mică și ordonată, cu draperii de pânză și cu o masă cu tăblie de plastic laminat. Trebuie doar să mă spăl pe mâini și pe față la chiuvetă, și apoi trebuie să mă gândesc un minut.

— La ce să te gândești?

— La cum să dau de șeful meu.

— Ai o slujbă?

— E un fel de-a spune...

Fără acte și fără numere de telefon de care să-și aducă aminte, nu-i va fi ușor să-l contacteze pe președintele Statelor Unite. Era posibil să ajungă la o înțelegere cu Louis pentru plata taxiului, dar nu ar fi fost deloc mândru de băiat dacă ar fi acceptat să-și împartă banii de pe distribuirea de ziare cu el, indiferent cât de atrăgătoare i-ar fi părut ideea. În plus, cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face era să-l contacteze pe unul dintre agenții Serviciilor Secrete la unul dintre punctele de control de la Casa Albă și să-l implore să-l lase să intre.

Luă receptorul de pe perete și tastă. De îndată ce va putea, va plăti costul convorbirii și ceva peste.

— Orașul și statul, vă rog? întrebă robotul.

— Washington, D.C.

— Spuneți firma cu care doriți sau doar familia.

— Casa Albă.

Gabe îl văzu pe Louis holbându-se la el, în timp ce era direcționat spre un robot, care îi recita o listă de șase opțiuni, nici una dintre ele nefiind un operator uman, și cu atât mai puțin președintele.

— Ce se-ntâmplă aici?

Gabe se întoarse uimit. Mama lui Louis se uita lung la el, din pragul ușii de la hol, desculță, purtând un halat subțire și zdrențuit, stând cu mâinile la piept. Era o femeie de culoare, vioaie, care ar fi fost chiar atrăgătoare dacă zâmbea, ceea ce în nici un caz nu se întâmpla în acel moment.

— Își sună șeful la Casa Albă, izbucni Louis. Casa Albă!

— Și-ați dat de el, domnule...?

— Singleton, zise Gabe zâmbind încurcat. Doctorul Gabe Singleton.

Femeia auzise destul. Își fixă privirea asupra băiatului.

— Louis, este cinci treizeci și nu ai terminat cu ziarele. Și de câte ori ți-am spus...

— Să nu vorbesc cu străinii. Știu. Știu. Dar era întins lângă gardul terenului de pe strada noastră... și m-am gândit că e mort sau cel puțin beat. Dar de fapt doar vomită și are nevoie de ajutor ca să-și sune șeful.

— La Casa Albă.

Gabe văzu că femeia începe să se înmoaie și-și dădu seama că probabil nu putea să rămână supărată prea mult timp pe fiul ei.

— La Casa Albă, repetă Gabe ca un ecou. Pot să vă explic?

Femeia-l studie pentru câteva momente; apoi, fără să scoată un cuvânt, se întoarse și plecă înapoi pe coridor, revenind cu o pereche de pantaloni de lucru, un prosop și cu un tricou negru, cu mânecă lungă.

— Sunt ale lui Shaun, fratele lui Louis, adăugă. Lucrează noaptea. Aranjează rafturi, până în toamnă, când pleacă la școală. Ar trebui să se potrivească, deși Shaun e mai înalt. Îmi pare rău, nu avem pantofi în plus. Vă puteți schimba în baie, care e la capătul holului. Puneți-vă hainele în sacul ăsta de plastic. Apoi vom vorbi despre cine sunteți și cu ce vă putem ajuta.

Ajuns în baie, Gabe se îndreptă spre chiuvetă, se privi repede în oglindă și se băgă sub duș. Trebuia neapărat să dea de Drew. Părea limpede că, la un moment dat, Lily Sexton, sau oricine ar fi lucrat cu ea, fie îl va ucide pe președinte, fie îi va distruge cariera, tocmai prin metodele științifice pe care Drew plănuia să le pună sub controlul strict al Guvernului.

Ironia sorții!

Întrebarea era acum dacă moartea lui Ferendelli și faptul că Gabe scăpase puteau schimba în vreun fel programul. Dacă era așa, Drew se afla în pericol, venit cel mai probabil din partea cuiva apropiat, iar Gabe era considerat fără îndoială o amenințare serioasă, mai ales că aflase informații de la Ferendelli, înainte ca acesta să fie ucis.

Se șterse și se îmbrăcă în hainele lui Shaun, care îi veneau perfect, contrar previziunilor mamei. Nepieptănat, murdar și ud, probabil că Gabe nu prezenta un aspect prea impunător și asta îl făcuse să pară mai mic decât era.

— Acum e mai bine, zise mama lui Louis, privindu-l pe Gabe.

Îi dădu o ceașcă de cafea, fără zahăr, și se prezentă drept Sharon Turner.

— Doamnă Turner, îi sunt foarte recunoscător lui Louis și nu vă pot spune cât de mult apreciez încrederea dumneavoastră și tot ce ați făcut pentru mine. Trebuie să fi avut un adevărat șoc când m-ați văzut în starea în care eram. Acum, ce vreți să știți?

— Vreau să știu numele celui pe care l-ați înlocuit de curând la Casa Albă, spuse, cu o expresie amuzată, când văzu figura lui mirată.

— Ferendelli. Doctorul James Ferendelli.

— Soțul surorii mele, Herman, lucrează la spălătoria de la Casa Albă. L-am sunat și l-am întrebat despre dumneavoastră. Mi-a spus că nu v-a cunoscut încă, dar că de-abia ați venit. Nu și-a putut aminti numele medicului pe care l-ați înlocuit, dar mi-ați răspuns îndeajuns de repede ca să-mi păreți sincer.

Mintea începu să-i funcționeze.

— E acasă acum?

— Herman? Păi, tocmai se pregătește să plece la serviciu.

Gabe de-abia reușea să-și ascundă entuziasmul.

— Credeți că aș putea vorbi cu el?

Sharon Turner luă telefonul, formă numărul și apoi i-l dădu.

— Herman, zise Gabe după ce se prezentă, poți să iei o foaie și un creion sau un pix...? Grozav. Vreau să îi transmiți președintelui un mesaj scurt. Crezi că poți face asta?

— Avem oameni care duc rufăria la apartamentul președintelui. Câteodată îi ajut și eu.

— Aș prefera să-i înmânezi biletul personal, dacă se poate. În regulă, ești gata? Mesajul este: *Cel care-l călărește pe Condor vă roagă să-l sunați.* Apoi vreau să notezi numărul de telefon al lui Sharon sub acest text. Dacă, din orice motiv, șeful nu te lasă să mergi sus, la apartament, vezi dacă poți convinge pe unul dintre agenții Serviciilor Secrete să ducă biletul. Dar ar fi mult mai bine să te duci tu. Întrebări?

Herman spuse că nu și Gabe puse receptorul la loc, pe perete. Apoi sorbi din nou din ceașca de cafea, încercând să pună la punct un plan prin care să-l țină pe președinte departe de toți cei care ar fi putut reprezenta o amenințare pentru el, inclusiv agenții din Serviciile Secrete care se ocupau cu protecția lui. Până să sune telefonul, în doar patruzeci și cinci de minute, o idee începea deja să încolțească în mintea lui. O idee care presupunea un plan rapid și un noroc incredibil, dar, dată fiind miza, trebuia pusă în aplicare.

Sharon răspunse la telefon, ascultă câteva clipe, după care, tremurând, îi dădu receptorul lui Gabe.

— Este pentru dumneavoastră. Bărbatul de la celălalt capăt spune că e...

— Chiar el e, zise Gabe, înfrânându-și un zâmbet, la reținerea femeii de a-l numi pe cel care sunase. Care-i adresa de-aici? o întrebă.

Sharon luă o bucată de hârtie și o notă.

— Tu ești, Gabe? întrebă președintele.

— În persoană.

— Am încercat toată noaptea să dau de tine. Unde dracu' ai fost?

— Poveste lungă. Îți spun când ne întâlnim...

— Recepționat. Bună mișcare mesajul cu Condor. Nu uit niciodată numele unui cal.

— Trebuie să trimiți pe cineva după mine.

— Trimit chiar acum o mașină.

— Grozav!

Gabe îi citi adresa.

— Douăzeci de minute, spuse Stoddard.

— Și trimite două fotografii — una semnată pentru familia Turner și o felicitare pentru Louis Turner. Într-o zi, cât mai curând, vreau să o invităm pe doamna Turner împreună cu familia dânsei la cină.

— S-a făcut. Prietenii tăi sunt și prietenii familiei Stoddard.

— Grozav. Auzi, de ce mă căutai?

— Pentru ceva grav. Foarte grav. Acum câteva ore, am fost înștiințați că pacienta ta, Lily Sexton, a fost găsită moartă pe patul de spital.

Capitolul 50

Cei doi prieteni stăteau așezați unul în fața celuilalt, învăluiți într-o tăcere apăsătoare. Acum douăzeci și cinci de ani, poate că ar fi stat în camera lor din Bancroft Hall, la Academia Navală, sporovăind despre femei sau despre următorul examen. Acum erau singuri în biroul prezidențial de la Casa Albă, reflectând asupra semnificației știrilor înspăimântătoare și totodată tragice — moartea medicului principal de la Casa Albă și a viitorului secretar de stat pe probleme de știință și tehnologie, Lily Sexton.

— Poliția și anchetatorii Serviciilor Secrete nu au găsit nimic suspect sau neobișnuit sub podul Benning, spuse Stoddard într-un final.

— Nu mă surprinde. Oamenii ăștia, oricine-ar fi ei, sunt bine organizați și buni profesioniști.

— Ești sigur că Jim e mort?

— Cât se poate, în lipsa unui cadavru de examinat. N-oi ști eu prea multe, dar după atâția ani ca medic, recunosc un mort când îl văd. A fost cu adevărat oribil. Fugeam și brusc și-a prins capul între mâini, a scos un strigăt *à la* Edgar Allan Poe și s-a prăbușit. Când m-am aplecat să verific pulsul, nu mai reacționa deloc. Practic nu mai respira și nu mai aveam ce puls să-i iau. A durat doar zece sau cincisprezece secunde. Cred că i-au oprit bătăile inimii fie direct, fie prin conexiunile din creier. Cei doi se apropiau de noi cu pași repezi. Atunci am fugit. A fost o reacție instinctivă, dar sunt sigur că dacă nu aș fi fugit, m-ar fi omorât fie activând substanțele chimice care mi-au fost inoculate, fie m-ar fi împușcat. Îmi pare rău, Drew, chiar îmi pare rău.

— Și mie-mi pare rău. Jim era un om bun. Cred că au fost de coșmar săptămânile astea pentru el. Și ți-a zis că Jennifer e la loc sigur?

— Nu a vrut să-mi spună unde, dar da. Așa a zis.

— Sper să-i găsim cadavrul. Nu a avut alte rude în afară de Jenny, dar mai ales de dragul ei, vreau să-l găsim.

— O autopsie ar putea să ne ajute să găsim niște răspunsuri și în ceea ce te privește pe tine.

Autopsie. Cuvântul veni ca o palmă pentru Stoddard.

— E cumplit, Gabe. Absolut cumplit. Auzi, vreau să reiei tot ce mi-ai zis până acum, ca să mă asigur că mi-e totul clar.

Cu răbdare, Gabe trecu în revistă evenimentele care precedaseră întâlnirea cu Ferendelli în Anacostia, începând cu plicul care-i fusese lăsat la Watergate. Pentru început, făcu doar o aluzie la plimbarea cu Lily Sexton, terminată tragic, și la percheziția ulterioară a casei sale. Avea de gând să-i povestească președintelui toate detaliile de abia după ce acesta se va fi împăcat cu gândul teribilei morți a lui Ferendelli.

Pe măsură ce Gabe povestea, Stoddard îl oprea cerând amănunte despre jumătatea de oră petrecută de Gabe cu Ferendelli și despre dragostea neîmpărtășită a acestuia pentru Lily. După ce primi răspunsuri la toate întrebările, Stoddard ascultă atent relatarea despre apariția celor doi criminali, urmărirea până la râu, prăbușirea lui Ferendelli, efectul drogurilor halucinogene asupra minții lui Gabe și, în sfârșit, despre momentul în care Louis Turner îl găsise zăcând inconștient pe terenul viran.

După ce Gabe avu siguranța că președintele acceptase moartea prietenului și medicului său, așa cum avea și el de gând s-o facă, îi povesti lui Stoddard drumul prin pasajul subteran, către laboratorul de nanotehnologie. Îi trebuiră mai mult de o oră și o mulțime de diagrame cu fulerenii purtători de drog și schițe ale creierului uman pentru a-l pune în temă pe Stoddard despre legătura dintre crizele sale irațională, halucinațiile puternice ale lui Gabe și moartea lui Ferendelli.

La sfârșit, președintele se lăsă pe spate în scaunul său de piele, cu spătar înalt, și se uită pe fereastră, respirând pe nas, adânc și încet — un exercițiu de relaxare pe care Gabe și-l amintea de la Academie.

— Îmi pare rău pentru mașină. M-am întors pe același drum, dar dispăruse când am ajuns.

— Cred că tata are asigurare, glumi Stoddard. Gabe, cine să fi fost? Cine-mi face asta? Și de ce?

— Posibilitățile sunt nenumărate, după cum știi și tu și orice alt președinte sau medic al unui președinte. Tot ce pot să-ți spun, Drew, este că Ferendelli credea că, pentru a-ți administra medicamentele purtătoare de fulereni și apoi pentru a declanșa transmițătorul care le activează, cel puțin

unul dintre cei responsabili trebuia să-ți fie apropiat — probabil cineva care să nu iasă în evidență, un majordom sau o secretară; sau poate chiar cineva mai prezent în viața ta, ca, de exemplu, unul dintre consilieri, un agent secret sau chiar un membru al cabinetului.

— Mă doare capul numai când mă gândesc.

— Că tot veni vorba de agenții Serviciilor Secrete, mai e o problemă care mă preocupă și mă înspăimântă. Cred că Alison Cromartie, agenta sub acoperire care lucrează la clinică, a dispărut. Mi-a lăsat un bilet cu două numere de telefon, scriindu-mi să o contactez, dar nu mi-a răspuns la nici unul înainte să plec în Anacostia.

— Dumnezeule! Poți încerca din nou acum?

— Mi-e teamă că aveam biletul de la ea în buzunar când am sărit în râu. Probabil că l-a luat cel care m-a jefuit. Dar am la clinică o listă cu personalul. Pot să-i iau numărul de-acolo.

— Bine. O să iau imediat legătura cu Mark Fuller de la Serviciile Secrete și o să se ocupe cineva de asta.

— Mersi. Îți rămân recunoscător.

— Îmi pare rău, Gabe. Sper că e bine. Întâi Jim, acum Lily.

— Și Alison a dispărut și ea. M-am gândit la același lucru. Ce s-a întâmplat cu Lily la spital?

— Nu știu prea multe. A fost transferată azi-noapte la centrul medical de-aici, din Washington. Din ce mi s-a spus, starea ei era perfect stabilă. Azi trebuia să i se facă operația la umăr. Apoi, la câteva ore de la spitalizare, a fost găsită moartă în pat. Până acum, nimeni nu mi-a raportat că ar fi văzut ceva.

— Ți-am spus, tipii ăștia sunt profesioniști.

— Crezi că a fost ucisă. Magnus mi-a zis că se gândesc la embolie — un tip de embolie care se instalează când oasele sunt rupte sau operate.

— Embolie grasă. Se referă la grăsimea din măduva oaselor. Iartă-mă dacă par prea sceptic, dar doi oameni care au legătură cu tine și care se cunoșteau bine au murit la doar câteva ore distanță unul de celălalt. Nu cred în coincidențe. Conectată la o perfuzie și un tub respirator, erau multe metode prin care puteau s-o reducă la tăcere.

— I-au programat autopsia pentru mai târziu.

— Nu te baza prea mult pe rezultatele autopsiei. Tipii ăștia-s buni.

— Nici nu știu ce să mai cred. Gabe, ce să fac?

Gabe își studie mâinile pentru o clipă. Murdăria și praful de pe terenul părăsit îi rămăseseră încă sub unghii, reflectând parcă hidoșenia întregii situații. Cineva apropiat președintelui sau care se afla în apropiere măcar

din când în când avea teoretic posibilitatea să-l scoată din minți sau să-l omoare în orice clipă.

— Problema e că nu știm dacă moartea lui Ferendelli a schimbat cumva regulile — se poate să fi modificat într-o oarecare măsură prioritățile și programul celui care se află în spatele afacerii.

— Crezi că poate fi Tom Cooper? S-ar părea că el are cel mai mult de câștigat dacă mă retrag o vreme sau, mai rău.

— Sau Dunleavy, sau coreenii, sau teroriștii fanatici, sau liderii cartelurilor de droguri, sau... sau... sau.

— Dacă-i așa, și tu ai putea fi în pericol.

— Poate. Dar eu nu sunt președintele Statelor Unite. Și ca să fiu sincer, Drew, cu riscul de a te întrista, nici nu mi-aș dori să fiu.

— Mda, îți trebuie un dram de nebunie.

— Tu ai reușit să schimbi ceva, prietene. Un val de optimism a cuprins o mare parte din populația țării. Trebuie să te ținem sănătos, și în putere.

— Știam eu de ce te-am adus aici — ca să-mi amintești de lucrurile astea.

— După cum văd eu lucrurile, trebuie să-i presăm pe cercetătorii și administratorii din laboratorul din casa lui Lily — ca să aflăm pentru cine lucrează și dacă știu să neutralizeze sau să scoată fulereii din corpul tău. Dar înainte de asta, chiar cred că ar trebui să găsim un loc să te ascundem de oricine se află în spatele afacerii ăsteia.

— Ce înțelegi prin *oricine*?

— Exact asta.

— Inclusiv soția mea? Garda Serviciilor Secrete? Oamenii mei? Țara?

— Drew, mort nu ești nimănui de nici un folos. În momentul ăsta, practic oricine care are vreo legătură cu tine poate fi suspectat într-o oarecare măsură.

— Scuză-mă, prietene, dar tu n-ai văzut ce fel de viață duc? În afară de apartamentul ăsta temporar, nu pot să mă duc nici la toaletă fără o armată de agenți după mine. E datoria lor și o îndeplinesc cu succes.

Gabe își împreună degetele și își urmă ideea care-i încolțise-n minte.

— Am o idee prin care am putea să te separăm de toată lumea — adică, de toată lumea, în afară de mine.

— De data asta, iartă-mi tu scepticismul, dar am văzut Serviciile Secrete în acțiune. Nu cred că poți face asta.

— N-am spus c-o să fie ușor.

Gabe privi pe fereastră și își derulă din nou în minte scenariul pe care-l concepuse.

— Ai găsit o metodă să-l răpești pe președintele Statelor Unite? zise Drew.

— Nu se poate vorbi de răpire dacă președintele e de acord — e mai mult un fel de împrumut, să zicem. Avem nevoie însă de un loc în care să te ascundem pentru câteva zile.

— Ar trebui să-l înștiințăm pe Tom Cooper că urmează să devină președinte.

— Câtuși de puțin. E de datoria lui să fie oricând pregătit să-ți ia locul. De-aia l-ai ales pe el. Și apoi, așa cum ai spus și tu, s-ar putea ca el să fie ultima persoană căreia ar trebui să-i spunem despre ce e vorba. Drew, Constituția și legile în vigoare au fost concepute ca să rezolve anumite situații, printre care și acelea în care tu ești nevoit să părăsești pentru o vreme conducerea țării.

— Presupun că așa e. Nu pot să cred că vechiul meu prieten și tovarăș de călărie îmi ține o prelegere despre Constituție.

— Crede-mă, domnule, vechiul tău tovarăș a devenit un soi de expert în acest subiect. Acum, dacă reușim să te izolăm de lume, trebuie s-o facem cât mai repede. Ar fi bine chiar azi, dar am nevoie de ceva timp ca să pun lucrurile la punct. Așa că rămâne pe mâine.

— Până atunci, o să încerc să stau aici singur sau cu împreună cu Carol, pe cât posibil.

Gabe își aduse aminte brusc de schimbul tulburător de replici cu Prima Doamnă, din noaptea în care avusese loc criza psihică a lui Drew.

— Ar fi mai bine cu Carol. Nu vreau să fii singur. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai mobiliza oamenii ca s-o găsească pe Alison; asta să fie prioritatea. Chiar mă îngrijorează situația.

— Sigur că da.

— Și ține-i pe ceilalți la distanță. Și, te rog, spune-i lui Carol cât de puțin poți despre asta.

— Gabe, căsnicia noastră nu funcționează după asemenea reguli.

— Înțeleg. Atunci fă cum crezi. Ține minte: persoana de care trebuie să ne temem poate la fel de bine să fie o cunoștință de-a lui Carol sau una de-a ta. În momentul ăsta, avem nevoie de un loc în care să ne putem retrage, de care să știe cât mai puțini oameni sau mai bine nici unul. Mai exact, mă gândesc la un loc aflat la vreo sută șaizeci de kilometri de Camp David.

— De *ce*?

— De Camp David. Mâine după-amiază sau pe seară vom fugi din Camp David.

— Nu se poate.

— Rămâne de văzut. O să discut amănuntele cu tine și apoi vedem ce zici. Dar, înainte de asta, avem nevoie de un loc sigur.

— La vreo sută șaizeci de kilometri de Camp David.

— Cam așa. De fapt mă gândesc că o variantă ar putea fi și casa lui Sharon Turner de aici, din Washington.

— Nu vreau să o pun în pericol nici pe ea, nici familia ei. Și oricât de primitoare pare femeia asta, nu sunt mulți cei care se pot abține să nu spună vreunui prieten sau vreunei rude: „Apropo, ghici cine stă la noi pentru câteva zile?“

— Ce zici atunci de casa lui Ferendelli?

— Ăsta ar fi primul loc unde ar căuta Serviciile Secrete. Băieții ăștia sunt cei mai tari la investigații. Cred c-o să-ți dai și tu seama când or să înceapă s-o caute pe Alison.

Stoddard ezită, cu o expresie de resemnare.

— Știu un loc în care ne-am putea retrage, zise aproape cu repulsie. În districtul Berkeley din Virginia de Vest, la aproape cincizeci de kilometri de...

— Hagerstown, completă Gabe. Știu zona. Am petrecut un an din viață acolo, numărând zilele până la eliberare.

— O, Doamne, îmi pare rău că nu mi-am dat seama, Gabe. Îmi pare foarte rău.

— N-ai de ce. Din întâmplare, acolo se găsește o închisoare în care, tot din întâmplare, eu am fost deținut. La ce te gândești?

— Locul se numește Cuibul de Vulturi. E un castel, un castel medieval adevărat, cu tot cu șanț de apărare, în vârful unui deal înalt, ai putea să-l consideri chiar un munte mai mic, în mijlocul uneia dintre pădurile cele mai dese și mai sălbatice din țară. A fost construit de bunicul din partea tatei.

— Așadar, un loc izolat.

— Nimeni nu se mai duce acolo, dar aparține încă familiei. E un fel de loc de întrunire al familiei; ne întâlnim acolo din doi în doi ani, dar acum aproape că nu mai vine nimeni. Cred că în fiecare lună mai trece câte cineva să se lupte cu pânzele de păianjeni și să șteargă praful de pe colecția de arme și armuri a bunicului. Dar n-am cum să știu sigur. Sunt considerat însă un om de-al locului și am cheie.

— Curent electric e?

— Din câte știu eu, da. Oricum, avem un generator.

— Sună promițător.

— Gabe, ești sigur că trebuie să facem asta?

— Păi tu ce crezi?

— Bine, bine. Și încearcă să nu-ți mai faci griji în privința lui Alison. Sunt sigur că există o explicație simplă, logică de ce n-ai reușit încă să dai de ea.

Capitolul 51

Ură.

Temnița lui Alison nu avea ferestre, doar pereți goi de beton, gunoaie împrăștiate peste tot și un bec ce atârna din tavan chiar deasupra capului ei, stânjenindu-i privirea. După patru ședințe de interogatoriu monoton, fiecare urmată de câte o doză de drog intravenos insuportabil, care parcă îi sfâșia mușchii, Griswold plecase și nu se mai înapoiase. Câteva remarci pe care le făcuse înainte să plece precum și intuiția ei îi spuseseră lui Alison că era dimineață.

Acum bănuia că se făcuse din nou seară. Trecuseră treizeci și șase de ore sau poate chiar mai mult. Era încă legată, stând pe spate, undeva între somn și veghe. Încheieturile și gleznele îi erau legate de cadrul metalic al patului cu sfoară, de o mână expertă. Se simțea neputincioasă, și fiori de durere îi străbăteau tot trupul. O dureau mai ales umerii, avea brațele legate deasupra capului și aproape că nu și le putea mișca. Când — și mai ales *dacă* — brațele ei vor reveni într-o în poziție normală, n-ar fi fost de mirare să i se desprindă și să îi cadă, pur și simplu.

La un moment dat, în orele nesfârșite sau poate chiar în timpul torturii de mai devreme, făcuse pe ea. Dacă Griswold își dăduse seama, nici nu încercase s-o schimbe și nici măcar s-o ajute să se schimbe.

Lângă ea, două recipiente de perfuzie atârnate de perete, în paralel, îi administrau săruri în vene, picătură cu picătură. De ce voia oare Griswold să o omoare prin deshidratare, privându-se astfel de sportul lui preferat?

Cât timp era conștientă, Alison simțea cum creștea treptat ura ei față de Treat Griswold, o ură mai puternică decât oricare altă emoție resimțită de ea până atunci. Și pentru că avea și origini afroamericane, din când în când se confruntase cu rasismul, dar acesta nu luase niciodată forma unei uri declarate. În Los Angeles, îi urâse atât de tare pe chirurgii ăia

aroganți și egocentriști, în timp ce privea neputincioasă cum îi distrugeau viața prietenei sale, Jamie.

Dar nu se gândise niciodată să-i omoare.

De data asta, nu mai era atât de sigură.

Agentul numărul unu al președintelui era un maestru în arta torturii — tortura până era sigur că fiecare afirmație și destăinuire erau adevărate. Și era limpede că, în cazul ei, încă nu ajunsese în acel stadiu. Dozele de drog erau din ce în ce mai mari și mai chinuitoare. Până la finalul torturii care ținuse o noapte întreagă, mușchii nu i se mai relaxaseră complet, nici în intervalul dintre injecții. Spasmele neîntrerupte ale maxilarelor amenințau să-i spargă dinții, iar mușchii scalpului păreau să-i strivească craniul.

Cine altcineva mai știe despre asta? De ce m-ai urmărit? Ți-a ordonat cineva să mă anchetezi? Spune-mi din nou despre inhalator. Ce te-a făcut să intri la bănuieli? Ce ți-au spus Constanza și Beatriz? Cine mai știe despre asta? Cine mai știe despre asta?

Chiar și acum, în tăcerea apăsătoare, vocea lui era ca sarea presărată pe o rană deschisă, o rană deschisă în mintea ei.

Și totuși, cu fiecare secundă, cu fiecare minut de agonie, simțea că puterea ei de a rezista crește.

Dacă, așa cum i se părea acum, avea să moară, va muri triumfătoare, cu secretul nemărturisit și cu respectul de sine neatins. Poate, la puțin timp de la moartea ei, Lester va mărturisi tot și FBI-ul va găsi și va inspecta atent mașina ei... Poate vor găsi inhalatorul... Poate îl vor testa și vor găsi ceva suspect... Poate... .

Alison zâmbi sălbatic la gândul că tocmai Griswold, prin ura pe care i-o trezise, o împiedicase să-i dezvăluie ce voia el să știe. Durerea pe care i-o provocase o făcuse să riposteze. Conștientizarea faptului că oricum nu o va lăsa în viață o împiedica să-i vorbească despre Lester și despre despre inhalatorul ascuns sub scaunul șoferului, în mașină.

Totuși, îi era frică de durere.

Ore în șir, se chinui să-și concentreze întreaga ură asupra figurii lui Griswold — capul chel ca o minge de baschet, obrajii ciupiți și ochii mici, figura lui demnă de dispreț.

Încercă să-și ridice capul de pe perna subțire, de cazarmă. Mușchii cefei îi permiseră mișcarea, dar cu prețul unei dureri groaznice.

Cum poate o ființă umană să facă așa ceva altei ființe umane?

Era o întrebare stupidă. Oamenii se torturează unii pe alți încă de când au descoperit mijloacele să o facă.

Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată că toate erau bune.
Nu și în cazul ăsta.

Din fericire, reuși să închidă ochii și să adoarmă. Pe măsură ce se lăsa cuprinsă de somn, se întreba de ce Griswold insista atât asupra inhalatorului. Răspunsul ei nu era doar unul plauzibil, ci și cel corect. În afară de faptul că Griswold purta inhalatorul la el, ea nu-și amintea să fi făcut ceva greșit. Acum i se părea ciudat că el refuza să o creadă.

Înainte să ațipească, Alison ajunsese la concluzia că, indiferent de ce i-ar spune despre inhalator, Griswold nu o va crede. Mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce ar dezvălui ea — adevărat sau fals — el avea să o omoare. Torturând-o așa cum o făcuse, depășise limita și deja nu mai exista cale de întoarcere.

Decise că, neavând nimic de pierdut, va face tot ce îi stătea în putință ca să-l provoace și mai tare — va forța lucrurile, îl va face să creadă că nu e singura care știe despre el.

Când deschise iar ochii, monstrul era acolo, în picioare, uitându-se la ea, îmbrăcat tot în costumul de agent de securitate.

— Lungă zi, nu? întrebă el.

— Du-te dracu'!

— Se pare că nu mă prea placi, dar nu-mi explic de ce.

— Un motiv suficient ar fi că ești un pedofil pervers și sadic, și pe deasupra un trădător nenorocit.

Ochii lui Griswold scânteiară, aproape acoperiți de sprâncenele stufoase.

— De ce spui asta?

— Știi bine de ce.

— Spune-mi.

— Du-te dracu'!

Griswold își încărcă seringa imensă cu drogul pentru tortură.

— Spune-mi, spuse el cu o voce mieroasă, introducând acul în tubul de cauciuc al perfuziei.

— *Am muncit la calea ferată...* , începu ea să cânte cât de tare o țineau plămânii *...din zori și până-n noapte. Am...*

Afișând un zâmbet nervos, Griswold trase acul și puse seringa deoparte.

— Am o idee mai bună, zise el, brusc, sigur de el.

Cu o mișcare teatrală, scoase din buzunarul de la piept al sacoului un inhalator cu Alupent.

Acel inhalator cu Alupent, speră neliniștită Alison.

Strânse cu putere din buze, vrând parcă să afle cât putea să mai reziste.

— Cred că e timpul ca tu și șeful tău neînfricat să aveți o legătură mai strânsă. Nu am destul timp sau, sincer să fiu, interesul să-ți explic în ce constă frumusețea asta, dar sigur mă va amuza să văd cum o să te descurci — acum și în viitorul apropiat.

Știam eu! gândi Alison. *Inhalatorul! Știam eu, știam eu, știam eu.*

— Îmi faci silă!

— De fapt, zise Griswold, mie îmi place tipu' ăl mare. Am votat cu el și n-aș fi acceptat sub nici o formă așa ceva, dacă n-aș fi fost...

— Amenințat cu divulgarea micului tău viciu secret. Asta a fost o greșeală de neiertat: să te lași șantajat. Griswold, ești *atât de prost*!

— De-asta *eu* stau aici și *tu* stai întinsă acolo, răspunse el, un pic iritat.

— Roata se întoarce. O să vină și rândul tău. Cine te șantajează? Ce e în inhalatorul ăla?

— Să spunem că e ca o capsulă spațială de înaltă tehnologie. Conține anumite substanțe chimice care îți intră în sânge și ți se răspândesc în tot creierul, iar apoi eu le activez apăsând oricare din butonașele astea. Unele dintre ele te fac să te comporți ca o dezaxată, e chiar amuzant; altele te fac să devii o brută; și câteva din ele te omoară.

Scoase telecomanda neagră și butucănoasă a transmițătorului și o ridică la vedere. Lui Alison îi amintea de o înghețată-sandvici; pe una dintre fețe avea șapte sau opt butoane de control de forma unor diamante multicolore, aliniate pe două coloane.

În sfârșit, Griswold mărturisise. Acum măcar știa și ea ce se întâmplă, deși nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ajunseseră substanțele chimice exact unde era nevoie sau cine îl șantaja pe Griswold ca să le administreze sau de ce. Căută cu disperare o cale — orice cale — de scăpare, cel puțin cât să-i dea de știre lui Gabe despre ce se întâmpla.

— Treat, renunță. Renunță acum și nimeni nu te va învinovăți pentru ce ai făcut. Renunță și o să spun celorlalți cum ai cooperat. Tu...

— Bine, doamnă, spuse el, strângându-i nările cu putere ca să nu poată respira. Am auzit destul. Acum trage adânc.

Își apăsă mâna grea peste bărbia ei, îi deschise gura cu forța și îi îndesă capătul inhalatorului între dinți. Acoperi cu mâna celălalt capăt și așteptă ca ea să inspire, ca să-i pulverizeze vaporii în gât și apoi în plămâni.

Alison nu rușea să opună prea multă rezistență.

Primul jet avu un gust de apă stătută, al doilea o ameți ușor și al treilea o tulbură de-a binelea. Griswold își înteți strânsoarea. Pulverizâ o dată, și încă o dată. Inima îi bătea cu putere, trimițându-i unde de șoc prin

creier. Acidul îi alunecă pe gât și se chinui să-l înghită, mai bine așa decât să-l inspire și să-i inunde plămânii.

În loc să-i deschidă bronhiile, dozele repetate îi produceau mai degrabă spasme și o lăsau fără aer. Încă o doză și știa că sistemul ei nervos avea să cedeze în urma unui atac de apoplexie. Reuși să-și privească pentru ultima dată călăul, sperând că imaginea feței lui o va însoți dincolo. Apoi închise ochii și așteptă să moară.

Capitolul **52**

— Vreo veste de la ea? întrebă Gabe.

Stoddard clătină din cap.

— Mark Fuller, de la Afaceri Interne, spune că e prea devreme ca să ne facem griji.

— Pe naiba. Sigur a pățit ceva.

— Zice că mâine-dimineață va pune pe cineva să se ocupe de asta.

— Nu vreau să aștept atât.

— Mâine la prima oră. Mă ocup personal.

— Bine. Am auzit că ai ceva influență pe aici.

— Și mă bazez pe tine ca lucrurile să rămână așa. Acum, cu ce avem de-a face?

Lui Gabe și lui Stoddard le trebuiră aproape două ore ca să pună la punct detaliile planului care, în numai douăzeci și patru de ore, avea să îl scape pe președintele Statelor Unite de o amenințare gravă la adresa sănătății și poate chiar a vieții sale. În același timp, avea să îl despartă de soție și chiar de funcția de șef de stat. Vicepreședintele Tom Cooper, care, în ochii lui Gabe, era unul din principalii suspecți, avea să preia atribuțiile prezidențiale, dar nu pentru mult timp, sperau ei.

De îndată ce Stoddard avea să fie ascuns într-un loc perfect sigur, Gabe avea să vorbească cu Prima Doamna și să-i spună unde se afla soțul ei. De asemenea, avea să-i ceară ajutorul pentru a mobiliza efectivele necesare pentru un raid la laboratorul de nanotehnologie de lângă ferma lui Lily — laboratorul care se făcea responsabil în mod indirect de moartea doctorului și de crizele de nebunie temporară care fuseseră cât pe ce să îi distrugă soțul.

Cu puțin noroc, oamenii de știință din laborator aveau să coopereze dacă erau izolați și interogați de profesioniști. Cu puțin noroc, anchetatorii aveau să afle repede cine îi angajase și cine îi plătea. Cu puțin noroc, cel care îl otrăvea pe Stoddard și controla transmițătorul avea să fie arestat. Și, în cele din urmă, vinovații principali aveau să fie doborâți.

— Două zile, zise Gabe. Să sperăm că mai puțin. Toată lumea te va căuta, așa că trebuie să dispari pentru două zile. Ești sigur că e locul potrivit?

— Poate că ai auzit sau ai citit despre bunicul meu, Bedard Joe Stoddard. A făcut avere din minerit și din tot felul de patente și linii de producție. Și asta pentru că nu a făcut nici un compromis în legătură cu practicile sale de afaceri sau cu opoziția sa față de sindicate. Unii ar spune, și au și spus, *opoziție lipsită de scrupule.* Ca multe alte genii, B.J. era destul de excentric. Și, la fel ca multe alte genii, a avut și el detractori care au considerat că a depășit granița aceea aproape imperceptibilă dintre excentricitate și nebunie.

— Cei mai mulți din familia mea au sărit cu totul peste faza excentricității, zise Gabe.

— Ei bine, la un moment dat, B.J. a hotărât că îi trebuia un refugiu, în același timp izolat și sigur. De asta a construit Cuibul de Vulturi — o copie fidelă a unui castel medieval din nordul Angliei, pe care îl vizitase și îl fotografiase cu ceva vreme în urmă. A adus trenuri întregi de muncitori străini — majoritatea erau chinezii care lucraseră la calea ferată. El însuși a proiectat labirintul de drumuri care duc în pădure. Cele mai multe dintre ele se termină brusc sau sunt niște simple fundături. Drumurile care în cele din urmă se presupune că ajung la castel au fost și sunt încă un secret păzit cu grijă.

— Dar sunt marcate pe harta pe care mi-ai dat-o.

— Nu cred să existe mai mult de șase exemplare ale acelei hărți, așa că ai grijă de ea.

— Dacă presa află că te ascunzi acolo, o să ne trezim cu mai mulți gură-cască decât la Marele Canion.

— Să sperăm că or să se piardă toți în pădure. Întregul proiect a durat opt ani, continuă Stoddard. Câteva decenii mai târziu, tatăl meu a petrecut și el ani buni modernizând locul, mărind colecția bizară de arme și instrumente medievale de tortură a lui B.J. și sporind măsurile de securitate. Odată mi-a zis că în cazul unui atac nuclear, ar trebui să las la o parte buncărul de aici, de la Casa Albă, și să mă duc la Cuibul de Vulturi, pe care îl considera cel mai sigur loc de pe pământ.

— Pare să fie exact ce ți-a prescris doctorul, zise Gabe, dându-și seama abia după ce rostise banalitatea aceea că, de fapt, era chiar nostimă. Cât de des se duce tatăl tău acolo?

— Mai deloc. Îi place mult mai mult să primească oaspeți pe iaht și să pună la cale tot felul de intrigi. A trecut mult de când am fost ultima oară și chiar și atunci era cam în paragină.

— Pare perfect pentru ce ne trebuie nouă, zise Gabe.

— Chiar *e* perfect, mai ales dacă te pasionează pânzele de păianjen, misterul și macabrul. Stai numai să vezi cum e.

— Am de gând să văd cum e chiar în seara asta, înainte să se întunece. Acum, am nevoie să faci două lucruri.

— Spune.

— Vreau să îmi promiți că te vei ascunde aici, împreună cu Carol. Deocamdată, te rog, te rog, spune-i cât mai puțin posibil. S-ar putea ca ea să nu creadă că afacerea asta e chiar atât de gravă, dar ea n-a văzut cum a murit Jim Ferendelli, în schimb, eu da. În plus, Lily Sexton era prietena ei. Probabil că îi va fi greu să creadă că Lily a fost implicată în asta. Nu cunosc raza transmițătoarelor, dar nu vreau să risc să-mi pierd unicul pacient. De asemenea, nu știu ce anume a ucis-o pe Lily, dar dacă cineva vrea să te omoare, cred că ar fi mai sigur să dormi pe un poligon de tragere decât la spital.

— Crezi că Lily era un martor incomod?

— Cred că regulile s-au schimbat de la „făceți-l pe Drew să pară nebun“ la „făceți-l pe Drew să nu mai respire“, de îndată ce Ferendelli a luat legătura cu mine și eu am reușit să scap. De asta îmi fac atâtea griji pentru tine.

— Apreciez asta.

— Bun atunci, să ne întoarcem la Carol. Să plece toată lumea din apartamentul ăsta. Fără servitoare, fără valeți, fără agenți de la Serviciile Secrete. Pune-o să îi oprească pe toți cei care trec de agenții de jos și să se asigure că aceștia iau liftul și coboară. La prima împotrivire din partea oricui, chiar și din partea cuiva ca Magnus, trebuie să cheme gărzile imediat.

— Ai cuvântul meu. Care e al doilea lucru?

— Bani. Numerar. Or să-mi trebuiască mulți. Și poate și câteva portofele în care să-i bag. Poți face asta?

— Am un bancher de încredere. La *First Washington Trust*. Îți dau un cec și-apoi îl sun.

— Dar să nu-i spui de ce.

— Nu cred că va fi nevoie. Walter chiar ar trebui să lucreze într-una din băncile alea din Elveția sau din Insulele Cayman. Îi place la nebunie

să i se dea ocazia de a fi discret; aproape la fel de mult pe cât îi place ca ceilalți să-i recunoască meritul acestei discreții.

— Atunci, vei aranja tot ce ne trebuie pentru excursia noastră din seara asta?

— Voi aranja lucrurile de îndată ce pleci. Avem niște cai foarte buni în grajdurile din apropiere de Camp David.

— Aș vrea să se întunece cam la o oră după ce dispărem. La început, trebuie să vedem ce facem, dar, după aceea, vreau ca lucrurile să fie cât mai mult îngreunate pentru cei care te vor căuta.

— Dar de ce-ar vrea ei să mă caute?

— Habar n-am. La urma urmei, nu ești decât președintele țării. Drew, îmi dau seama că nu-ți pică bine dacă cineva face pe șeful cu tine când tu ești obișnuit să fii *il capo del capo*. Dar, te rog, crede-mă că facem ceea ce trebuie — facem singurul lucru care poate fi făcut.

— De ce nu putem doar să...?

— Să ce? Să arestăm pe toată lumea? A fost oribil să îl văd pe Jim cum cade din picioare și nu mai respiră. Ar fi putut să aibă o sută de agenți de la Serviciile Secrete pe lângă el, o mie chiar, și rezultatul ar fi fost același.

Stoddard își tot împreuna vârfurile degetelor și Gabe își dădea seama că, de fapt, cântărea fiecare posibilitate de a înlătura pericolul care îi amenința sănătatea și viața, rămânând totuși președinte.

— Ai harta pe care ți-am desenat unde să lași ATV-ul? întrebă el, în cele din urmă.

— Da, o am aici.

— Ține minte, n-am mai fost pe acolo de ani întregi, așa că nu garantez că e foarte precisă.

— Am de gând să dau o tură de probă, ceva mai târziu.

— Sună-mă dacă te rătăcești.

— Apropo, ai cumva un telefon mobil pe care l-aș putea împrumuta? Al meu era în buzunar împreună cu portofelul, când m-am aruncat în râu.

Cu pași apăsați, Stoddard se duse în dormitor, apoi se întoarse cu un cec și un celular.

— Să ai grijă cu el. Dacă apeși din greșeală butonul ascuns, o să razi Moscova de pe fața pământului.

Cei doi prieteni rămaseră tăcuți o vreme, apoi își strânseră mâinile și se îmbrățișară.

— De unde ai de gând să începi? întrebă Stoddard.

— Am câteva comisioane de făcut, dar mai întâi vreau să aflu cât de ușor e să cumperi o mașină și să ieși cu ea pe drum, când nu ai nimic altceva decât bani.

— Pariez pe tine. Tocmai am vorbit un pic cu Carol și i-am zis ce ne așteaptă. Zice că are încredere în tine că faci ce e mai bine pentru soțul ei.

— Mulțumește-i din partea mea, Drew.

— Știam eu că am procedat bine când te-am adus aici din Wyoming.

— Și eu am știut că am făcut bine când te-am votat.

Capitolul 53

AL BAROSANU', PRIETENUL CUMPĂRĂTORULUI DE MAȘINI

Sloganul, însoțit de o caricatură a omului, era vopsit pe un panou care se înălța deasupra biroului dărăpănat, semănând cu o cocioabă, în fața căruia se aflau vreo patruzeci de mașini uzate, împodobite cu baloane roșii, albe si albastre.

În timp ce Gabe recapitula în minte detaliile planului menit să salveze mandatul prezidențial și poate viața lui Andrew Stoddard, Barosanu' Al Kagan recapitula și el fiecare clișeu din manualul vânzătorului de mașini, încercând să-i vândă lui Gabe un model mai recent de Chevrolet Impala, roșu Bordeaux, care avea schimbător de CD-uri, trapă electrică în capotă, jantele de aliaj originale și pilot automat.

— Tot ce trebuie să faci e să iei scumpetea asta la o plimbare, să dai o tură prin cartier și să mergi câțiva kilometri pe Route 66 și n-o să mai vrei să te dai jos din ea.

— Dar ție ce îți trebuie?

— Numai permisul tău ș-apoi am să-i pun plăcuțe de dealer și ești gata.

— Eu... ăă... n-am permis chiar acum. Mi-a fost furat portofelul.

— Vreun act de identitate?

Gabe se gândi la nota introductivă scrisă de mână de președinte și adresată bancherului Walter Immelman — notă pe care o avea în buzunar și pe care nu avusese nevoie să o folosească pentru a primi cei douăzeci de mii de dolari în numerar.

— Nu.

— Ai o mașină de dat la schimb?

— Nu, mi-am vândut ultima mașină.

— Atunci ai măcar plăcuțele de înmatriculare.

— Da... adică, da, mai am una.

— Una e de ajuns.

— Dacă fac rost de plăcuță, pot să iau mașina?

— Sigur, imediat ce scriu niște hârțoage. Dar nu vrei să dai o tură cu...?

Mobilul lui Stoddard îi tăie vorba vânzătorului. Suna pe melodia *Hail to the Chief.*

— Așteaptă câteva minute, Al, zise Gabe și se duse vreo nouă metri mai încolo, sprijinindu-se de un Infiniti argintiu, cu aer condiționat, schimbător de CD-uri, cu puțini kilometri la bord, anvelope Brigestone Turanza și un balon roșu.

— Ellen?

— Salutare, cowboy.

— Mulțumesc pentru că mi-ai răspuns așa de repede.

Și-o închipui pe femeia slăbuță, veterinar cu experiență, în biroul ei cu lambriuri de pin, de la ieșirea din Tyler, înconjurată de fotografii, desene ale copiilor și tablouri cu cai. Zeci și zeci de cai. De fapt, scaunul ei precum și cele din modesta sală de așteptare erau niște șei în stil western, lucrate manual și modificate de proprietarul recunoscător al unui pacient, care le adăugase picioare și spătare.

— Ai devenit peste noapte o adevărată legendă prin părțile noastre, Gabe.

— Promit să remediez eroarea, de îndată ce mă întorc acasă.

— Înainte să te apuci de remediat, copiii mei vor câte un autograf de la tine și o fotografie cu semnătură de la șeful tău.

— Spune-le că dacă vor să vadă o legendă vie, nu trebuie decât să se uite la mama lor... Bine, bine, Harry și...?

— Sarah, cu *h.* Harry și Sarah. Să fie câte una pentru fiecare.

— S-a făcut. Vrei și tu o poză?

— Numai dacă e călare. În cazul ăsta, să fie pentru Ellen K. și Gilbert F. Williams. Lui Gilbert nu-i place deloc să fie lăsat pe dinafară. Inițialele din mijloc sunt ca să știe lumea că nu e vorba despre oricare Ellen și Gilbert Williams.

— S-a făcut.

— Păi, ai zis că m-ai sunat în legătură cu pacientul tău. Acum, nu te supăra că-ți spun, dar găsesc că e foarte interesant. Ce ar putea să facă o veterinară hodorogită pentru stimatul domn președinte?

— Vreau să-mi prepari o poțiune și să mi-o trimiți. Trebuie să ajungă la mine până mâine la amiază, cel târziu.

— Și ce anume ar trebui să facă poțiunea asta?

Gabe expuse detaliile cererii sale, privindu-l pe Barosanu' Al cum se plimbă prin parcul cu mașini, pustiu, de altfel. La 2 700 de kilometri vest, doctorița Ellen K. Williams asculta cu mare atenție.

— Asta-i tot, zise el. Asta e tot ce îmi trebuie.

— Asta-i tot, da? Ei bine, dom' doctor, dă-mi voie să te întreb și eu ceva: ce ai spune dacă te-aș suna eu și ți-aș cere să le faci asta unor oameni?

Gabe simți că se pierde cu firea. Fusese atât de absorbit de logistica și potențialul planului său încât nu se gândise nici o clipă că Ellen Williams, pe care o cunoștea atât profesional cât și personal de ani buni și care făcea parte din consiliul de administrație de la Lariat, ar considera că e imoral să participe la un plan care putea să ucidă cai.

Disperat, Gabe își scormoni mintea, căutând alternative. Cea mai bună la care se gândi atunci, pe loc, era să găsească pe acolo un specialist în animale mari și să îi deschidă în față unul dintre portofelele ticsite cu bani pe care le avea la el. Știa că nici o mită, oricât de mare, n-avea s-o convingă pe Williams.

— Ai dreptate, Ellen, zise el, în cele din urmă. Dacă aș lua în considerare o asemenea cerere, fie și numai pentru o clipă, aș vrea să aflu detaliile — detaliile și miza. Ei bine, din păcate, nu îți pot da toate detaliile. Dar pot să îți spun că viața celui pe care îl am în grijă ar putea să fie în primejdie și că sunt îndeajuns de disperat încât să te implor, dar nu într-atât de disperat încât să îți cer să renunți la profesionalismul tău sau la dragostea pentru animale. Ca medic, înțeleg perfect dacă ai rețineri.

Se lăsă o tăcere prelungă.

— O să ai grijă?

— Promit. Ai fost la mine acasă. Am călărit împreună. Știi că și eu țin la cai.

— Bine, Gabe, zise ea, în cele din urmă. Voi face compusul cu mâna mea și voi avea grijă să ajungă la dresa ta din D.C. până la prânz. Va fi un amestec de ketamină, Nembutal și poate fentanil, deși încă nu știu cât din fiecare. Va trebui să estimez timpul în care fiecare medicament va face ceea ce ar trebui să facă și modul în care vor funcționa împreună. Avem aici câteva animale salvate, pe care aș putea să încerc diverse combinații. Le-ar prinde bine un pic de odihnă.

— Îți rămân dator, zise Gabe, și cred că și țara îți e datoare.

Îi dădu adresa de la Watergate, strecură telefonul în blugii pe care îi împrumutase de la Stoddard și își îndreptă din nou atenția către Al Barosanu'. Nu se simțea foarte încântat de ceea ce îi ceruse unui doctor minunat să facă.

— Ascultă, Al, zise. Mă duc acasă să iau plăcuța de la mașina veche și mă întorc. Mă bucur că n-am aruncat-o.

— Și eu mă bucur, strigă Al Barosanu', în timp ce Gabe ieșea din parcare.

Când ajunse în stradă, Gabe privi în jur, ca din întâmplare. Apoi reluă acțiunea evazivă pe care o începuse din momentul în care plecase de la Casa Albă. Lecția pe care o învățase în Anacostia fusese extrem de dureroasă, dar îl învățase să aibă mai multă grijă.

În afară de ce mai citise prin cărțile gen thriller sau văzuse în filme, era doar un amator în chestiunile acelea de capă și spadă. Dar avea o gândire logică și, în cele mai multe situații, nu era prost. Mergea pe trotuarele mai puțin aglomerate, intra în magazine și restaurante care aveau ieșiri prin spate, urca într-un taxi, apoi lua altul. Cu fiecare mișcare pe care o făcea, se lupta cu tentația de a reunța și de a lăsa oboseala să-l facă neglijent. Așa cum stăteau lucrurile, la cât de multe știa, el însuși era o țintă la fel de probabilă ca și Drew.

Plecase de la Al Barosanu' și mergea acum gânditor, ascunzându-se, din când în când, în pragul unei uși sau oprind câte un taximetrist pe care îl punea să meargă în zigzag vreo cinci minute, fără vreo destinație anume. După ce mersese pe jos vreo două străzi, se opri la un magazin de unelte pe care-l văzu la intrarea pe o alee și ieși înarmat cu niște șurubelnițe simple și în cruce. Un Chevrolet vechi, care arăta de parcă nu mai fusese condus de ceva vreme, stătea parcat lângă un zid de pe alee. Nu prea se potrivea cu mașina pe care voia să o cumpere, dar erau aceeași marcă. Se ascunse după rablă și, în doar un minut, ieși cu plăcuța de înmatriculare.

Macăr avea să-l facă fericit pe Al Barosanu'.

Într-un târziu, după ce se întorsese în parcare, pusese plăcuța pe Impala, îi plătise lui Al Barosanu' și dezlegase balonul, se hotărî să mai cheltuiască o parte din banii câștigați cu greu de președinte ca să mai facă fericit pe cineva — de data asta pe William, grăjdarul lui Lily Sexton.

Capitolul **54**

Gabe văzuse pentru prima oară ATV-ul plin de noroi, parcat în fața hambarului de la Ferma de Cai a lui Lily. Avea să fie perfect pentru drumurile

noroioase, brăzdate de făgașe care urcau dealul, până la castel, unde putea fi ascuns cu ușurință în pădure. Dar mai întâi trebuia transportat de la Flint Hill până la munte, vreo optzeci de kilometri sau mai bine.

Acum, după ce oferise o explicație convingătoare cum că Lily Sexton ar fi vrut ca William să-i împrumute ATV-ul lui Gabe, acesta din urmă se afla în proaspăt-achiziționatul autoturism Impala, ducându-l pe grăjdarul lui Lily pe autostrada I-81, spre granița cu Virginia de Vest. ATV-ul — un Honda foarte asemănător cu cel pe care Gabe îl avea la fermă — era legat în spatele camionetei Ford a lui William.

Dacă a doua zi lucrurile aveau să meargă așa cum plănuiseră el și Drew, urmau să treacă din șaua calului în Chevy, apoi, după vreo oră de condus, aveau să ascundă mașina la poalele muntelui și să se îndrepte spre castel cu ATV-ul. De îndată ce avea să se afle că președintele dispăruse, cerul se va umple de elicoptere și avioane, iar șoselele, de echipaje speciale. Mai devreme sau mai târziu, un anchetator isteț avea să găsească pe undeva vreo mențiune a castelului Cuibul de Vulturi și să ia legătura cu LeMar Stoddard, dar, până atunci, Drew avea să fie gata să iasă din ascunzătoare, spera el.

Drew fusese de părere că cel mai bun lucru ar fi fost să evite șoselele cât mai mult posibil, chiar și păienjenișul de fundături și făgașe pe care bunicul său le construise pe lângă castel. Avusese motociclete *off-road* și, mai târziu, ATV-uri de când era copil și, chiar dacă nu mai fusese la castel încă dinainte de alegeri, era sigur că se putea descurca pe potecile înguste care șerpuiau prin pădure și care nu puteau fi văzute de sus, din pricina frunzișului des.

William, un septuagenar laconic, se născuse și crescuse în Shenandoah Valley și lucra deja la fermă de zece ani, când Lily preluase grajdurile. N-avea nici cea mai vagă idee cât ar fi trebuit să-i ceară lui Gabe pe ATV, sau dacă trebuia să îi ceară ceva. Gabe promisese să aducă ATV-ul înapoi când nu mai avea nevoie de el. În cele din urmă, grăjdarul primi o mie de dolari, pe care spuse că avea să-i trimită nepoatei din Harrisonburg. Gabe mai puse încă două sute de dolari din banii președintelui, după ce William promise că avea să-i păstreze pentru el.

Trecură din Virginia în Virginia de Vest, undeva prin apropiere de Winchester. Gabe începu să folosească odometrul și să consulte harta pe care i-o desenase Drew. Castelul se afla undeva la stânga, pe un deal numit Flat Top Mountain. Încetini și o luă pe Exit Thirteen. William îl urmă. După vreo doi kilometri, drumul îngust, cu bandă unică, o cotea la dreapta. La stânga, un drum accidentat de țară, abia vizibil, se pierdea în pădure.

„La vreo douăzeci sau treizeci de metri pe dreapta", îi spusese Stoddard, „e unul dintre drumurile acelea care se înfundă, despre care ți-am zis că le-a făcut bunicul meu. Acolo vom lăsa ATV-ul, acoperit de crengi. Mai târziu, vom lăsa mașina ta acolo și o vom acoperi și pe ea cu crengi."

Fără să-i spună lui William ce intenții avea, Gabe opri înainte să ajungă la drumul respectiv. Descărcară împreună ATV-ul. Gabe îl porni și făcu un test de vreo jumătate de kilometru pe drumul asfaltat, cu William ghemuit în spatele lui. La început, vehiculul păru cam încet, apoi căpătă viteză. În funcție de cât erau de abrupte cărările care duceau la castel, își zise Gabe, aveau șanse destul de mari să reușească.

După ce își exprimă din nou regretul pricinuit de moartea neașteptată și tragică a lui Lily și după ce William refuză să mai primească încă o sută de dolari, Gabe rămase lângă ATV și privi camioneta care se îndepărta hurducăind pe drumul spre Virginia. Apoi, în mijlocul umbrelor care se alungeau, folosi lama de optsprezece centimetri a unui cuțit de vânătoare abia cumpărat pentru a tăia crengile care aveau să ascundă Chevroletul Impala peste noapte și a doua zi. În cele din urmă, obosit de efort, se sprijini de trunchiul unui hicori înalt și ascultă liniștea fremătătoare a pădurilor din Virginia de Vest. Venise vremea să vadă Cuibul de Vulturi.

A doua zi, avea să-și cumpere o pereche de ghete și să aranjeze ca un serviciu de curierat să preia pachetul trimis de Ellen Williams la Watergate și să-l ducă la birou. În felul acesta evita Casa Albă și apartamentul. Data viitoare când avea să iasă la suprafață, avea să fie în Munții Catoctin din Maryland, la aproape nouăzeci de kilometri depărtare de locul în care se afla atunci.

Prin întunericul tot mai profund, Gabe strângea harta lui Drew între palmă și ghidon, în timp ce ATV-ul sălta pe cărări accidentate pe care o mașină cu greu ar fi încăput. Pădurea ce mărginea drumul era într-adevăr pădurea virgină care-i inspirase pe poeți și compozitori, la fel de deasă ca oricare alta. Cortina de frunze de deasupra oprea puțina lumină rămasă.

Pasiunea lui pentru pescuit îl făcuse să cunoască foarte bine natura, mai ales copacii. În timp ce trecea în goană pe lângă aceștia, Gabe recunoscu cedri și stejari negri, frasini albi, fagi și cireși, tei, plopi tremurători și mesteceni. Peisajul și atmosfera se dovediră mai puternice decât nerăbdarea lui de a ajunge în vârf și Gabe opri motorul, ascultă și inspiră adânc aerul rece și dulceag.

A doua zi, Drew avea să îi conducă la castel, nu pe drumurile acelea, ci pe niște poteci pline de rădăcini, prin frunzișul des și prin tufișuri —

o nimica toată în comparație cu aterizarea unui avion de douăzeci de milioane pe puntea unui portavion care se leagănă în valuri. Gabe accelera și se înclina la curbele bruște, simțindu-se din ce în ce mai conectat la ritmul armăsarului său pe patru roți.

Pădurea se rărea pe măsură ce urca. Stâncile erau tot mai mari și mai spectaculoase. Brusc, vegetația dispăru cu totul și castelul se ivi ca din pământ, o fortăreață gotică, masivă și sumbră, din piatră cenușie, care se înălța la o distanță considerabilă deasupra copacilor din jur. Planul castelului era aproape pătrat, cu turnuri la fiecare colț și creneluri care străbăteau toată lungimea zidurilor. Întreaga structură era înconjurată de un șanț larg de trei metri, traversat de un pod batant ce ducea la o barieră-ghilotină.

Excentric, într-adevăr.

Gabe parcă ATV-ul lângă pâlcul de copaci și trecu podul. Văzu lumină printr-una din ferestrele înguste. Așa cum promisese președintele, curentul era pornit, iar luminile aveau temporizator. Gabe folosi cheia lui Drew și intră într-o uriașă sală, cu pereții împânziți de mucegai, sprijinită de bârne descoperite. Pereții erau căptușiți cu stindarde roase de molii și manechine în armuri pătate. Unul dintre acestea era așezat pe un cal înalt de o sută șaizeci sau o sută șaptezeci de centimetri, protejat la rândul său de o armură, acoperit cu pânze dese de păianjen. Dacă era adevărat că un îngrijitor venea pe acolo cam o dată pe lună, așa cum spusese Drew, probabil că intervalul acela tocmai se apropia de sfârșit.

Gabe făcu un tur rapid al castelui, folosind o lanternă pe care o găsi în bucătărie. Acolo unde găsea cu ușurință întrerupătoarele, aprindea lumina. Cercetă orga antică din sala principală, apoi trecu într-o sufragerie foarte mare, în care se găsea o masă lungă, prăfuită, la care, pe vremuri, probabil că stăteau vreo douăzeci de oameni. În capătul îndepărtat al acelei încăperi, în exterior, la baza unui șir scurt de trepte, se afla un bazin gol, făcut din piatră și adânc de cel puțin trei metri. Pe interior, creșteau mușchi.

Fiecare pas al lui Gabe stârnea ecouri stranii, care ricoșau din zidurile de piatră și beton.

Lăsând pe altă dată o mare parte din turul de explorare, Gabe coborî niște scări întunecate până la subsol. În pivniță se afla o cameră de siguranță, plină de monitoare, dintre care nici unul nu părea să funcționeze. Mai văzu și o sală înfiorătoare, care adăpostea șapte sau opt instrumente medievale de tortură; multe dintre ele erau înțesate de pânze de păianjen.

Dar abia la nivelul inferior găsi ceea ce venise acolo să vadă — buncărul pe care plănuiseră să îl transforme în locuință prezidențială, cât timp era nevoie.

Era o cameră de patru pe patru, în care stratul de praf era subțire și pânzele de păianjen, mai rare. Avea două paturi rustice, de o persoană, un raft de cărți cu câteva sute de volume, un televizor încorporat, zeci de filme, majoritatea pe casete video vechi, dar și câteva pe DVD, și o consolă stereo. De-a lungul pereților, erau înșirate sticle mari de apă, iar într-o cămară mică se găseau destule conserve cât să ajungă unei familii întregi, timp de câteva săptămâni. Frigiderul era băgat în priză, dar gol, iar baia cu faianță era surprinzător de confortabilă.

Gabe găsi telecomanda pentru aerul condiționat și îl porni, așa cum îi spusese Drew.

„Pereți ranforsați, groși de doi metri, și aer condiționat", îi spusese acesta. „Buncărul a fost construit de Bedard Stoddard însuși și modernizat de LeMar, prin anii '80. Ni s-a spus că persoanele dinăuntru ar putea supraviețui în cazul unei explozii nucleare, atâta timp cât generatoarele funcționează, chiar dacă focosul ar cădea nu mai departe de Washington."

Gabe petrecu douăzeci de minute făcând curățenie. Drew se plânsese că nu voia să stea în buncăr, dar, în cele din urmă, căzuseră de acord că așa era cel mai bine având în vedere că misiunea lor era tocmai siguranța lui.

Înainte de a se întoarce sus, Gabe mai inspectă o dată încăperile acelea, la trei niveluri sub pământ, înconjurate de granit solid și de beton armat, gros de doi metri. În ciuda eforturilor considerabile de a face ca locul acela să devină primitor și confortabil, reacția instinctivă a lui Gabe era una de spaimă claustrofobică. Totuși, recunoscu în sinea lui, pentru președinte avea să fie sanctuarul... sau sicriul perfect.

Capitolul **55**

Zgomotul care venea dinspre scările din spatele lui Alison era slab — o ușă care se deschidea. Un pas pe prima treaptă.

Sunetul acela era important. Însemna, după toate probabilitățile, că încă nu murise.

Habar n-avea câte ore trecuseră, până când sistemul respirator, cel cardiovascular și nervos își reveniseră de pe urma supradozei de metaproteranol, substanța activă din Alupent. Avea încă frisoane, îi venea să

vomite, deși nu mâncase de mai bine de treizeci și șase de ore, și avea o stare generală proastă.

Mușchii o dureau îngrozitor, deși nu-și amintea dacă i se făcuse și vreo injecție, după ce i se administrase supradoza din inhalator. Se îndoia că Griswold știa care era concentrația maximă de metaproteranol căreia un om putea să îi supraviețuiască. Cel mai probabil, individul îi administrase forțat medicamentul în plămâni și în sânge, până când doza se terminase pur și simplu. Era o minune că organismul ei nu cedase — că plămânii nu explodaseră, inima nu încetase să bată, iar activitatea cerebrală nu se oprise cu totul.

Trebuia să găsească o cale de scăpare — trebuia să-l facă pe Griswold să greșească undeva.

Se auzeau în continuare pași coborând treptele.

Monstrul se întorsese pentru încă o repriză de tortură. Până acum îl învinsese — îl făcuse chiar să se laude cu faptul că în inhalatorul președintelui se găseau mai multe tipuri de substanțe — și cumva, își jură ea, avea să îl învingă din nou.

Sau să moară.

Începu să fredoneze ușor, cântând versurile în minte și pregătindu-se pentru ceea ce urma.

Lumea nu e mereu dulce ca ciocolata... Așa mi-a zis odată mama...

Încă un pas... și încă unul. Alison închise strâns ochii și își încleștă pumnii.

Câteodată te zdruncină și te îndoaie...

Pașii se opriră pe pardoseala de beton. Apoi auzi strigătul de groază al unui femei.

— *Ay, Dios mio!*[1]

Constanza intră în raza vizuală a lui Alison.

— Nu pot să cred că te-a lăsat să vii aici jos, îngână Alison, de-abia reușind să-și miște buzele arse și crăpate.

Constanza îi sprijini capul și îi dădu să bea dintr-o sticlă de apă minerală. Blugii și puloverul negru cu mărgele arătau foarte elegant pe ea, dar chipul ei blând, exotic, era întunecat de neliniște și grijă.

— Donald nu știe că sunt aici, zise ea. Mi-a interzis să vin, dar știu unde e cheia. Trăiesc de zece ani în casa asta. Sunt puține lucruri pe care să nu le știu. Eu și Beatriz te-am auzit țipând toată noaptea și cu o noapte înainte, chiar dacă încăperea asta se află sub pivniță. A fost înfricoșător.

[1] O, Doamne! (lb. sp. în original; *n.tr.*)

— Mi-a pricinuit dureri cumplite, răspunse Alison. Și are de gând să mă tortureze în continuare până când se convinge că i-am zis tot ce vrea să știe.

— Atunci de ce nu îi spui?

— Pentru că, dacă îi spun, mă omoară. Mai devreme sau mai târziu, tot are de gând să mă omoare.

— Nu pot să cred așa ceva despre Donald.

— Constanza, te rog, te rog să mă asculți. Trebuie să mă asculți și să mă ajuți. Ajută-mă sau o să mor. Donald lucrează pentru guvern.

— Nu, e om de afaceri.

— Ți se pare că un om de afaceri ar face așa ceva?

— Cine ești? Îmi amintesc de tine de la salonul de manichiură. Cum te cheamă?

— Te rog, nu mai rezist mult. Mă cheamă Alison, lucrez pentru guvern, la fel ca Donald.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți facă așa ceva.

Alison cercetă cu atenție chipul femeii, dar nu remarcă nici un semn că aceasta ar fi mințit — când, de fapt, fusese trimisă de Griswold, ca să ducă la bun sfârșit ceea ce chimicale lui care îi sfâșiau mușchii și supradoza de Alupent nu reușiseră să facă.

— N-a *trebuit*, Constanza. *A vrut*. Te rog, dezleagă-mă. Mă doare așa de rău!

— Donald ne trimite de aici, zise superba femeie, ignorând voit rugămințile lui Alison.

— Pe tine și pe Beatriz?

— Da. Cunoaște o femeie în Mexico City. Trebuie să plecăm peste doar câteva minute și să stăm la ea până ne cheamă înapoi. Avem bagajele făcute, avem bani. A zis că trimite o mașină să ne ducă la aeroport.

Nu te mai obosi să te întorci, își zise Alison, *casa asta n-o să mai fie aici. Curând — poate chiar în noaptea asta — Donald al tău va avea grijă ca locul ăsta să ardă misterios din temelii. Oamenii ca el sunt experți la așa ceva: își acoperă urmele și contraatacă.* Una era să scoți niște lucruri la iveală și să aduci acuzații unor oameni atât de influenți. Alta era să aduci dovezi în sprijinul acuzațiilor.

— Cât e ceasul acum? întrebă ea.

— E aproape nouă dimineața. Donald a plecat la muncă.

— Constanza, te rog, ascultă-mă. Nu mă lăsa așa. Știu că Donald a fost bun cu tine, dar mie mi-a făcut rău. Mult rău. Și încă n-a terminat.

() să mă chinuie în continuare până se va convinge că i-am spus tot ce știu; apoi mă va ucide.

— Dar Donald o să fie furios pe mine. Uneori e mai iute la mânie și poate să se înfurie foarte tare.

Alison continuă cu disperare, bâjbâind după cuvintele potrivite.

— Gândește-te cum te-ai simți tu dacă ai fi legată așa.

Constanza rămase o vreme pe gânduri. Apoi clătină din cap, se întoarse si porni spre scări.

— Îmi pare rău, murmură peste umăr.

Alison simți cum o cuprinde disperarea.

Capitolul **56**

Deocamdată, totul merge bine... Totul merge bine.

Mantra aceea curgea neîntrerupt prin capul lui Gabe, în timp ce acesta făcea duș. *Deocamdată, totul merge bine.*

În interiorul castelului nu avea semnal la telefon, dar avea afară. Tastă ambele numere ale lui Alison și aproape că se aștepta — sau se ruga — să îi audă vocea. Nici un răspuns. Mantra își încetini ritmul, apoi se opri.

Oare nu putea suna pe cineva ca să anunțe dispariția ei? Nu putea întreba pe cineva? Se gândi pentru o clipă dacă n-ar fi trebuit să încerce să dea de amiral. Poate că Ellis Wright știa ceva.

Când sună la al treilea număr, i se răspunse de la primul apel.

— Da?

— Drew, sunt Gabe.

— Salut! Suni de la castel?

— De pe marginea șanțului. Înăuntru nu e semnal.

— Ce părere ai?

— O fermecătoare căsuță de vacanță. Un monument al neglijenței nevinovate. Într-un fel, seamănă cu mine.

— Privește partea bună a lucrurilor: zi mersi că n-ai crescut acolo.

— Pacientul meu se simte bine?

— Cât se poate de bine. Sunt treaz de o oră. M-am întins puțin, am băut o cafea, am făcut câteva abdomene, am votat vreo două legi. Știi cum e cu serviciul ăsta.

— Ești gata de călărie?

— Sunt gata să las toată povestea asta în urma mea. Mă simt atât de al naibii de neajutorat. Ce rost are să fii președinte dacă nu poți să controlezi tot și să dai ordine cui vrei?

— Nu-ți face griji. O să faci din nou militărie cu toți, cât de curând. Dar ține minte: până când aflăm cine și de ce face ce face, oricine e un potențial asasin, oricât de blând și de nevinovat ar părea. Uită-te bine în toate părțile și păstrează secretul în privința planurilor noastre, până în ultima clipă. Eu am să vin în oraș să mai fac câteva comisioane; apoi am să caut un loc sigur în care să-mi ascund mașina nouă, cât mai aproape de potecile de călărie.

— Crezi că o să mai găsești mașina când vei galopa prin pădure?

— Am de gând să mă duc la grajduri cât pot de repede și să îl conving pe intendent... cum ai zis că îl cheamă?

— Rizzo. Joe Rizzo.

— Să mă lase singur să fac o cursă rapidă, ca să îmi limpezesc mințile.

— Dau eu un telefon și aranjez. Mai ai harta pe care am desenat-o și pe care scrie unde sunt grajdurile?

— E bine că sunt în afara complexului. Crezi că or să ne aducă ei caii?

— Probabil.

— Vrei niște cai anume sau aleg eu?

— Alege tu, eu nu îi cunosc destul de bine. Între timp, totul merge cum trebuie, da?

— Nu știu sigur, zise Gabe.

— N-ai dat de Alison?

— Nu. Au trecut mai bine de două zile, de-acum.

— Am promis că o să-l sun pe Mark Fuller, să pună niște oameni să se ocupe de asta, și așa am să fac.

— Chiar acum?

— Chiar acum. Îmi pare rău că se întâmplă asta, Gabe. Alison e bine. Așteaptă și-ai să vezi. Trebuie să fie vreo neînțelegere.

— Mulțumesc că faci asta.

Gabe îl rugă din nou să fie vigilent, apoi clăti o cană și își turnă prima din șirul lung de cafele care aveau să urmeze până la sfârșitul zilei. Se plimba de colo-colo, în timp ce își sorbea cafeaua, bifându-și în minte lista cu lucruri de făcut. În primul rând, trebuia să ia amestecul trimis de Ellen Williams. Dacă, dintr-un motiv oarecare, tranchilizantul nu ajungea la timp, el și Drew ar fi trebuit să găsească o cale de a amâna totul cu o zi,

deși fiecare minut însemna și mai mult pericol, nu numai pentru președinte, dar și pentru Gabe.

Soarele avea să apună la șapte și patruzeci și cinci de minute — mai târziu decât i-ar fi convenit lui, dar probabil că avea să îi ajute un pic înainte să ajungă la Cuibul de Vulturi. Cu cât era mai puțină lumină când ajungeau la potecile de călărie, cu atât mai bine. Dacă acest lucru avea să fie posibil, va găsi o cale de a-i comunica lui Drew să mai tragă de timp, pentru câteva minute, până se mai însera un pic. Detalii. Detalii.

La șase și un sfert, luase din nou ATV-ul și cobora acum muntele înspre locul unde era ascunsă mașina. Nu destul de bine camuflată, remarcă el, zărind cu ușurință mașina de pe un drum brăzdat de făgașe, care oricum era practic neumblat. Mai tăie vreo zece crengi cu briceagul de vânătoare, apoi scoase mașina și o înlocui cu ATV-ul, pe care îl camuflă bine, ca să nu se vadă deloc.

Fără să știe dacă și când aveau să îi trebuiască, puse cuțitul de vânătoare lângă o bucată de frânghie, câteva unelte și două sticle de apă, îndesate într-un rucsac mic, pe care îl lăsase pe bancheta din spate a Chevroletului. Mai avea în rucsac câteva mere și cuburi de zahăr, pentru cai. Detalii.

La zece patruzeci și cinci, când fu anunțat printr-un telefon că venise un pachet pentru el, prin FedEx, la Watergate, Gabe se plimba pe străzile din Washington, încălțat cu o pereche de cizme din piele de vițel care îi veneau perfect și care costaseră probabil mai mult decât toate celelalte perechi de cizme pe care le avusese, la un loc. Alesese o agenție de curierat de pe L Street și îi plătise bine, pentru a trimite un curier care să aducă pachetul de la Watergate la sediul lor și apoi alt curier să scoată pachetul pe ușa din spate și să-l ducă trei străzi mai încolo, unde era parcată Impala.

Pe drum, Gabe cedă în fața temerilor și frustrării și încercă din nou să o sune pe Alison. Nici un răspuns. Odată ajuns în parcare, se ascunse în spatele unei dube și urmări mișcarea de pe stradă, încercând să-și dea seama dacă se întâmpla ceva neobișnuit. Se gândea că nu puteau să-l fi urmărit până acolo, dar, în același timp, îi revenea în minte imaginea lui Ferendelli, căzând în genunchi și apoi prăbușindu-se pe pământ. Și atunci crezuse că nu fusese urmărit de nimeni.

Apăru curierul, iar schimbul se făcu repede și fără alte evenimente imprevizibile. Gabe îi dădu omului un bacșiș de cincizeci de dolari — din banii președintelui — și încă cincizeci pentru cel care ridicase pachetul de la Watergate. Mai scrută o dată cu privirea parcarea și se strecură ușor la volanul Impalei, așezând pachetul pe scaunul din dreapta.

Era timpul.

Cu patruzeci de kilometri înainte de ieșirea din oraș, după ce se convinse că nu e urmărit, trase pe dreapta pe un refugiu de pe I-270 și deschise pachetul de la Ellen Williams. Cutia împachetată cu grijă conținea un recipient cu cinci punguțe de plastic, sigilate. Fiecare dintre ele conținea două tampoane de tifon, îmbibate în lichid.

AMESTEC SPECIAL, scria pe eticheta recipientului. A SE APLICA UNUL SAU DOUĂ, DUPĂ CUM ESTE NECESAR.

Gabe spera ca unul să fie de ajuns, dar mintea lui îi spunea că va avea nevoie de două.

Dacă lucrurile nu ieșeau bine pentru el și Stoddard, nu mai exista o a doua șansă. S-ar fi dus vorba că președintele se comportă irațional și, imediat, cineva avea să apese un buton. Ca urmare, avea să sufere o criză, de data asta în public, asemănătoare celei la care Gabe fusese martor la Casa Albă sau, și mai rău, la fel ca cea suferită de Ferendelli.

Cu această idee cumplită în minte, Gabe puse pachetul deoparte și studie harta pe care i-o dăduse Drew, pentru a localiza grajdurile. Apoi, fără să se grăbească, se îndreptă către nord, spre Thurmont, Maryland și apoi Camp David.

Capitolul **57**

Îmi pare rău.

Cuvintele fuseseră rostite atât de încet, aproape în șoaptă. Alison se întreba dacă le rostise Constanza sau dacă nu era cumva vreo halucinație provocată de drogurile pe care i le administrase Griswold. Era posibil ca o femeie să o lase în situația aceea groaznică? Desigur că răspunsul era da. Zece ani. Atât stătuse Constanza sub controlul lui Treat Griswold. Zece ani.

Încercând să respire și să nu-și încordeze mușchii de la picioare, Alison închise ochii și se lăsă purtată de somn. Durerea era mai ușor de îndurat astfel.

Când se trezi, după câteva minute sau câteva ore, era încă întinsă pe spate, cu încheieturile mâinilor și gleznele legate strâns. Vizita Constanzei fusese un vis, realiză ea deznădăjduită — doar un vis indus de substanțele chimice.

Apoi simți cuțitul așezat în mâna ei. Încet și cu mare efort, reuși să apuce mânerul între degete și își întinse gâtul spre dreapta, pentru a vedea mai bine. Era un cuțit greu, de bucătărie — cu mâner negru de plastic, cu lamă serată de cincisprezece centimetri. Și părea să nu fie un vis.

De ce nu tăiase Constanza frânghiile?

Răspunsul nu era greu de intuit. Alison simțise deja pe pielea ei lipsa de compasiune a lui Griswold pentru viață și durere. Era un maestru răbdător în a-și manipula victimele după cum voia. În mai puțin de patruzeci și opt de ore aproape că o distrusese. Oare ce rezultat avuseseră zece ani de manipulare, de droguri și de abuz pentru Constanza? Părea că biata femeie nu se putea aduna ca să comită un asemenea act de răzvrătire împotriva bărbatului care o luase de acasă înainte de a fi ajuns la vârsta adolescenței. Tot ce putea face era să-i pună cuțitul în mână.

Acum era de datoria lui Alison să termine ceea ce ea începuse.

Pentru un moment stătu nemișcată, ascultând, pregătindu-se. Nici o mișcare — tăcere deplină. Casa era goală. Știa sigur. Constanza și Beatriz plecaseră. Încet, atentă să nu scape cuțitul din mână, întoarse mânerul între degetele ei tumefiate și înțepenite până când lama ajunse pe frânghie. Apoi, cu mișcări scurte, începu să taie, fără să-i pese dacă nimerea frânghia sau propria-i piele. Jură să nu se oprească, să nu lase somnul să o cuprindă. Mușchii o dureau teribil și puterile o părăsiseră aproape. Dar Treat Griswold îi dădea puterea să taie mai departe funiile. O umpluse de ură.

Douăzeci de minute? Treizeci? O oră?

Alison nu a știut niciodată cât a durat. A știut doar că nu s-a oprit nici o clipă. Aproape un centimetru la fiecare mișcare. Lama îi crestase pielea, dar durerea aceea nu însemna nimic față de ce îndurase deja. Îi era teamă doar să nu-și taie un tendon sau să atingă o arteră. În momentul în care credea că nici măcar ura pentru Griswold nu era de ajuns pentru a-i insufla puterea de a-și mișca încontinuu degetele, funia cedă.

Se așeză pe marginea patului de campanie și stătu așa mult timp, așteptând să-i mai treacă amețeala și să-și recapete forța în picioare. Apoi tăie câteva bucăți din fața de pernă și le presă de încheietura mâinii pentru a opri sângerarea. În cele din urmă, folosindu-se de cadrul patului, încercă să se ridice în picioare. Dar picioarele i se îndoiră de la genunchi și simți cum îi cedează cvadricepsul. O a doua încercare o doborî la podea. A treia oară, picioarele îi tremurară, păși nesigur, dar, într-un final, reuși.

Hainele îi erau încă atent împăturite lângă perete. Carnețelul și portofelul lipseau, la fel și ecusonul de identificare. Dar exista un lucru pe care

Griswold nu-l luase și nu-l ascunsese. Probabil se bazase pe faptul că ea nu va mai avea niciodată nevoie de el.

Cu un efort care o secătui de puteri, se așeză pe marginea patului și se îmbrăcă. Apoi, se odihni din nou. De data aceasta, picioarele îi erau mai puternice. Făcu un pas către scări, apoi se opri. Un zâmbet răutăcios îi răsărise pe chip. Credea că nu va mai apuca acel moment.

— Sunt pe urmele tale, nenorocitule, zise ea, verificând bateriile emițătorului pe care-l uitase Griswold, apoi agățându-l la brâu. Sunt pe urmele tale.

Capitolul **58**

Mai sunt trei ore.
Deocamdată, totul merge bine.

Mantra începuse din nou de la sine, în timp ce Gabe sălta în șaua unui armăsar negru, musculos, pe nume Grendel. Apoi deschise harta pe care i-o dăduse intendentul de la grajduri, Joe Rizzo, și se afundă în pădure, plănuind să găsească un loc unde el și președintele să se despartă de agenții Serviciilor Secrete. Gabe își parcase automobilul Impala în oraș și luase un taxi până la intrarea vizitatorilor de la Camp David. Apoi, îl lăsase pe președinte să intre și străbătu terenul împrejmuit care se întindea pe o sută douăzeci și cinci de acri, până la intrarea păzită dinspre nord, de lângă grajduri.

Îi vor însoți probabil trei agenți, spusese Drew — toți buni călăreți și având asupra lor arme pe care le mânuiau cu precizie. Dacă lucrurile ieșeau cum plănuise Gabe, până ce agenții își dădeau seama că armăsarii lor nu răspund la comanda de a merge mai repede, iar președintele și doctorul acestuia nu răspund la comanda de a încetini, vor fi prea zăpăciți și la prea mare distanță ca să mai riște să tragă. Dacă se înșela, atunci primul foc de armă va fi cu siguranță îndreptat asupra sa.

Deocamdată, totul merge bine.

Era încă îngrijorat de starea lui Alison, dar pe moment nu putea face nimic, iar planul care trebuia pus în aplicare era riscant. Existau atâtea necunoscute încât ar fi putut să iasă prost în orice moment. Peste doar

trei ore, dacă lucrurile ieșeau cum sperase, ar fi ajuns pe locul doi în ierarhia celor mai căutați oameni de pe planetă.

Era o după-amiază rece și mohorâtă. Grendel voia să galopeze, dar răspunse docil când Gabe îi dădu comanda de a merge la pas. Era interesat în primul rând să calculeze cât de mult se puteau îndepărta în douăzeci și cinci de minute. În acel moment, cu puțin noroc, caii Serviciilor Secrete nu vor putea ține ritmul cu viteza impusă de el și de Drew. După ce vor fi scăpat de agenți, la prima cotitură la stânga, se vor intersecta cu strada pietruită, care era însemnată pe hartă, dar scrisul era neclar. Se putea să fi fost Route 491.

Douăzeci și cinci de minute.

Gabe scăzuse cinci minute din cele treizeci pe care Ellen Williams le estimase, adică timpul necesar agenților să se întoarcă la grajduri, în locul în care urcaseră pe cai, la intrarea din spate, de la Camp David.

Douăzeci și cinci de minute.

Gabe zâmbi la gândul că trata această operațiune ca și cum ar fi fost vreun fel de acțiune științifică. Dimensiunile cailor minus de două ori greutatea agenților, plus rata absorbției potiunii Williams la pătrat, minus unghiul dintre orizont și soare era egal cu... 25 de minute. Nici o problemă.

În locul în care ajusese după cele douăzeci și cinci de minute, Gabe îl opri pe Grendel, își ascuți cuțitul de o piatră pe care o avea în rucsac și însemnă câțiva copaci la nivelul ochilor călărețului. Apoi își continuară drumul cu atenție, cercetând în partea stângă pentru o deschidere. Cu puțin noroc, la întoarcere, el și Drew vor merge la galop, pe această porțiune. Simți că i se usucă gura, numai gândindu-se la această posibilitate.

Există și altă cale? se întrebă el pentru a mia oară. *Există și altă cale?*

Acum mai trebuia să găsească trei lucruri — o potecă la stânga care să ducă spre drum, un loc unde să lase caii ca să poată fi găsiți și, în cele din urmă, un loc ascuns lângă Route 491, pentru a parca mașina. Gabe socotea că cel mai bine ar fi ca mașina să nu fie descoperită de pădurari, măcar timp de două ore. Dacă ar fi găsit-o și apoi ar fi supravegheat-o sau remorcat-o, atunci s-ar fi găsit un șofer de tir care ar fi avut o poveste al naibii de bună de istorisit despre doi tipi pe care i-a luat cu autostopul.

Primul petic de pământ care-i ieși în cale fu o potecă spre stânga, un traseu îngust cu urme uscate de copite de-a lungul lui și care părea puțin folosit. Se afla la numai câteva minute de locul unde Gabe spera ca însoțitorii lor înarmați să le piardă urma — mai aproape decât și-ar fi dorit, dar totuși destul de departe ca să iasă planul; în rest, era perfect. Ca să le vadă din galop, semnele de pe copaci trebuiau să fie evidente, riscant de

evidente. Făcu câteva tăieturi, apoi descălecă și strânse un morman de pietre pe partea dreaptă a drumului principal, cu nouă metri înainte de potecă.

Când agenții Serviciilor Secrete vor chema întăriri — probabil sub forma unui vehicul de teren — nu voia să le servească totul pe tavă. Odată ce el și Drew s-ar fi aflat în mașină, fiecare kilometru cu care se distanțau de capătul potecii mărea aria posibilităților pe care agenții și poliția ar fi trebuit să le ia în considerare și astfel făcea mai puțin probabilă ciocnirea de un blocaj rutier.

Ultimele două lucruri au mers mai ușor decât s-ar fi așteptat Gabe. O mică deschidere, la trei metri de potecă și la nouă metri de drumul pietruit, părea locul perfect pentru a priponi caii, iar un petic de pământ năpădit de buruieni, la doar vreo treizeci sau treizeci și cinci de metri către nord, era ascunzătoarea tocmai bună pentru Chevy. Acum, tot ce trebuia să facă era să-și ia mașina lăsată la un popas din Thurmond și s-o ducă în ascunzătoare, să pună un anunț pe parbriz prin care să specifice că era stricată și că aștepta un utilaj de tractare, apoi să se ducă până la grajduri și să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-l ajuta pe grăjdar să pregătească atent caii pentru plimbarea președintelui.

Dar, mai întâi, era timpul să-i facă pofta lui Grendel. Gabe urcă în șa, șopti câteva cuvinte de încurajare în urechea armăsarului și apoi îl împinse ușor cu noile sale cizme. Calul ezită o secundă, dar apoi țâșni ca din pușcă pe drumul care ducea spre casă.

Capitolul 59

Când șoferul taxiului de la compania Richmond coti pe strada ei, Alison îl remarcă pe bărbatul care stătea în mașina parcată la câțiva metri de locuința ei.

— Mergi mai departe, îi ceru ea, lăsând capul jos.

Îi spuse șoferului să o ia pe un drum ocolitor, șerpuind pe câteva străzi, pentru a se asigura că nu este urmărită. Apoi îi spuse să oprească în fața scării unui bloc alăturat de al ei. Omul care aștepta în fața blocului făcea parte ori din Serviciile Secrete, fiind trimis de Gabe, ori era cineva trimis de Griswold ca urmare a întâmplării cu Constanza. În orice caz, Alison nu voia să aibă de-a face cu el.

Șoferul luă suta de dolari, după cum se înțeleseseră, și părăsi complexul pe un alt drum. Alison găsise banii — patru sute la un loc — în sertarul cu șosete din biroul lui Griswold. După cum bănuise, când urcase la etaj, Constanza și Beatriz plecaseră deja. Alison începuse apoi să cotrobăie prin casă, dar decise că nu avea nici timpul, nici forța pentru așa ceva. O scârbea până și atingerea hainelor lui. Modurile în care o torturase fuseseră la fel de vicioase, inumane și crude ca în cazul unui viol și, într-un fel sau altul, el avea să plătească pentru ceea ce-i făcuse.

Totuși, existase o încăpere pe care hotărâse s-o cerceteze înainte de a chema taxiul — podul, locul unde Donald Greenfield le educa pe cele două fete.

Camera, decorată în spiritul anilor 1960, își spuse ea, era atât de respingătoare încât nu reușise să stea acolo mai mult de câteva minute. Un pat circular cu saltea cu apă... cearșafuri roșii de mătase... oglindă pe tavan... perdele cu modele psihedelice... diverse lămpi ambientale și veioze... sistem audio... un sistem HDTV cu o colecție considerabilă de materiale pornografice, care înfățișau în mare parte tot felul de scene cu bărbați în vârstă și fete tinere. Uimitor, nu erau instalate camere video — cel puțin nici una pe care s-o poată observa. Se gândi la persoana care-l șantaja pe Griswold. Dacă ar fi fost vreo cameră video, atunci este foarte probabil ca șantajistul să aibă o înregistrare.

Nu reușise să dechidă nici un sertar. Se gândi că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă Griswold ar fi incendiat totuși acel loc, după cum se și aștepta că va face.

În timpul călătoriei cu taxiul către Arlington, încercase să pună cap la cap tot ce știa despre omul acesta. Griswold părea să fi fost odinioară un funcționar public devotat și eficient, care căzuse pradă propriei perversități și picase în plasa unei persoane destul de inteligente ca să poată dovedi această perversitate și să-l oblige apoi să-și încalce jurământul pe care-l făcuse în calitate de agent de protecție al președintelui. Te puteai aștepta ca în spatele acestor lucruri să existe și o oarecare satisfacție materială, după cum sugerau mașina sa Porsche, casa de vacanță și celelalte activități. Dar acum n-ar fi băgat mâna în foc.

Datoria lui Griswold era să administreze președintelui drogurile psihedelice din inhalatorul cu Alupent. În mod remarcabil, drogurile rămâneau inactive până când erau declanșate cu ajutorul unui transmițător și astfel șeful statului devenea o marionetă care putea înnebuni la simpla atingere a unui buton. O marionetă în mâinile altei marionete.

O tehnologie incredibilă — cu mult peste sfera cunoștințelor lui Griswold, se gândi ea, chiar dacă, aproape sigur, el se făcea responsabil de furtul probelor de sânge pe care Gabe le pusese în frigiderul de la cabinetul medical.

Încă nu știa prin ce metodă putea demonstra tot ce știa și, mai mult decât atât, cine era maestrul păpușar din spatele lui Griswold. Dar știa cu siguranță că nu va rosti nici un cuvânt împotriva unui om cu reputația lui Griswold, fără să aibă dovezi clare și *incontestabile*.

Presupuse că mașina ei se afla în parcarea de la Casa Albă, acolo unde o lăsase. Inhalatorul de sub scaunul ei putea constitui punctul de plecare al unei anchete, cu condiția să se mai afle acolo, purtând amprentele lui Griswold și urme de droguri. Dar avea nevoie de mai mult — dacă exista vreo lecție pe care o învățase în L.A., știa că era nevoie de mult mai mult.

Între timp, trebuia să aibă grijă să nu cadă încă o dată victimă, iar de data asta în toată puterea cuvântului. Griswold nu era mai puțin respectat, influent sau chiar mai puțin crud decât Grupul celor 3C din L.A. Dacă avea de gând să-l deconspire pe el și pe păpușarul său, trebuia să se miște rapid și să-l țină pe Griswold în alertă. Totodată, avea nevoie de ajutorul cuiva de încredere, iar lista persoanelor la care putea apela era scurtă, foarte scurtă.

Trebuia să vorbească cu Gabe cât mai curând posibil.

Alison trecu pe lângă două apartamente și se apropie cu grijă de al său, prin grădina din spate. Apoi, lovi cu cotul geamul de la ușa din spate și descuie. Micul ei apartament cu două dormitoare fusese răscolit cu meticulozitate. Conținutul sertarelor zăcea răsturnat pe podea. Covoarele erau întoarse, dulapurile golite, iar pernele de pe canapeaua din sufragerie, despicate. Erau cioburi peste tot, iar puținele obiecte personale pe care le adusese din San Antonio fuseseră distruse.

Se putea ca Griswold să-și fi dat seama de manevra pe care o puseseră la cale ea și cu Lester sau poate că era doar îngrijorat — și căutase orice care să-i indice vreo descoperire de-a ei.

La început, Alison se stăpâni să nu izbucnească în plâns, ca și când Griswold ar fi privit-o, nedorind să-i ofere acestuia vreo satisfacție. Apoi, mergând încet către baie, izbucni în plâns sub duș. Nu o interesa starea apartamentului, se gândi ea, în timp ce se ștergea. Până când războiul cu Griswold nu se termina, nu avea de gând să stea acolo — nici măcar un minut.

Găsise o pereche curată de blugi și o bluză cu mâneci lungi. Apoi căută cele două lucruri de care mai avea nevoie. Primul, un set de chei de rezervă

de la mașină, pe care le găsise pe podeaua din bucătărie, sub o vază. Al doilea era chiar acolo unde-l ascunsese — un pistol Glock 26 de nouă milimetri, mic, dar eficient, îndesat bine într-un ciorap de damă trei sferturi, aflat într-unul din pantofii cu toc cui de zece centimetri pe care nu-i purtase niciodată, de frică să nu-și sucească vreo gleznă. În celălalt pantof, îndesate tot într-un ciorap, se găseau două încărcătoare.

În cele din urmă, își aminti că se afla în raza de acoperire a stației de emisie-recepție. Prima voce pe care o auzi când o aprinse, era cea la care se și aștepta.

— Atenție, toată lumea, spunea Griswold, aici Agentul Special Griswold. Pregătiți-vă, Maverick pleacă cu Marine One. Decolarea în două ore. Repet, două ore până la plecare.

Marine One.

Griswold nu menționase nimic de destinație. Baza Aeriană Andrews? Camp David? Vreun discurs pe undeva?

Nu contează. Când va fi gata, îi va găsi. Dar mai întâi, trebuia să ia legătura cu Gabe. Telefonul din apartament încă mai funcționa. Stând printre rămășițele lucrurilor ei, apucă receptorul și formă numărul clinicii de la Casa Albă.

Capitolul 60

Elice.

Trecuseră doar vreo două săptămâni de când președintele venise să-l viziteze la fermă. Gabe era călare și atunci, ca și acum, ajutându-l pe Joe Rizzo, intendentul grajdurilor, și pe fiul în vârstă de zece ani al acestuia, Pete, să conducă patru cai de la grajd la intrarea din spate de la Camp David, pentru plimbarea de seară a președintelui, împreună cu doctorul său. Diferența dintre această plimbare și multe altele efectuate pe acest traseu de alți președinți, începând din 1942, când Camp David — sau Shangri-la, după cum era denumită înainte ca președintele Eisenhower să-i schimbe numele după cel al nepotului său — devenise oficial locul de vacanță prezidențial, era că, de data aceasta, președintele n-avea să se mai întoarcă.

În aproximativ o oră, Andrew Stoddard, unul dintre președinții cu adevărat vizionari care deținuseră vreodată această funcție, avea să confirme acele zvonuri conform cărora era instabil mental, evadând de sub protecția Serviciilor Secrete.

Mulțumit de calul său, Gabe voia să-l călărească din nou pe Grendel. Pete, de care Gabe se atașase din prima clipă, mai ales după ce-l învățase pe băiat câteva trucuri cu lasoul pe care-l avea în rucsac, îi promise că se rezolvă cu o periere, o baie răcoritoare cu buretele și cu ceva ovăz în plus.

Totodată, se vedea clar că Joe Rizzo se bucura că are în preajmă pe cineva care era și doctor și cowboy pe deasupra. Când Gabe inspectă caii și sugeră că președintelui i-ar plăcea să călărească un cal sur pursânge pe nume Mister Please, intendentul încuviință. Calul, observă Gabe, avea gâtul și picioarele lungi — un cal de viteză. Era evident că Grendel și Mister Please i-ar întrece pe caii agenților într-o cursă în linie dreaptă, ca să nu mai vorbim despre o întrecere în care caii adversarilor ar fi plutit pe un nor de Nembutal, ketamină și fentanil.

— Au aterizat! exclamă Rizzo, cu accentul său încântător, în timp ce huruitul îndepărtat se auzea din ce în ce mai încet. Va fi o plimbare foarte plăcută, domnule doctor. Briza bate ușor și nu sunt multe insecte.

— Oricum n-ar îndrăzni să-l înțepe pe președintele Statelor Unite, spuse Gabe.

Lângă poarta din spate a complexului se afla un stâlp pentru priponit caii. Gabe legă caii, apoi se pregăti să strecoare sub paturile de sub șei câte un tifon îmbibat cu substanțe chimice, fără să fie văzut și fără să lase vreo urmă.

Scoase din rucsac o pereche de mănuși de călărie. Nu le-ar fi purtat dacă n-ar fi trebuit să se protejeze — nu trebuia să absoarbă prin palme amestecul, altfel risca să cadă lat. În timp ce scotocea prin rucsac, desfăcu capacul recipientului, luă trei pachete de tifon îmbibat — cu două tampoane în fiecare — și le puse sub paturi. În acel moment, stația de emisie-recepție reveni la viață, făcându-l să tresară.

— Doctore, aici Griswold. Ești acolo? Terminat.

— Griz, 'nă ziua, prietene. Sunt la poarta din spate. Am niște cai pe cinste pentru tine. Terminat.

— Vom fi acolo în cinci minute, imediat ce asistenta și infirmierul termină de încărcat duba. Terminat și închis.

Gabe tresări.

— Joe, despre ce fel de dubă e vorba?

— Despre duba medicală, desigur. Președintele nu se deplasează niciodată fără trei sau patru agenți ai Serviciilor Secrete și duba medicală. Dar stai așa, nu ești tu doctorul?

— *Noul* doctor, îl corectă Gabe, cu mintea întunecată. Nu am mai fost în deplasări până acum.

Se duseseră pe apa sâmbetei toate calculele lui științifice. *Cum dracu' de nu mi-a spus Drew că ne va însoți o dubă?*

Gabe începu să se gândească haotic la puținele cunoștințe pe care le avea despre cum să scoată din funcțiune o mașină. Cea mai bună idee care-i veni era să arunce cuburile de zahăr în rezervor și să spere că se va întâmpla ceva. Ridicol.

— Joe, ce se întâmplă cu duba dacă mergem pe o cărare mai îngustă? întrebă el.

— Duba așteaptă unde se poate. Acum câțiva ani, unul din cai l-a aruncat din șa pe un oaspete și acesta și-a rupt un picior. Agenții au fost nevoiți să-l care înapoi pe potecă până la dubă.

Asta nu-i era de nici un ajutor.

Ce încurcătură!

Gabe se uită la ceas. Chiar dacă le-ar fi ieșit planul cu caii, duba i-ar putea transporta pe agenți înapoi în tabără, în câteva minute. Și se putea ca el și Drew nici să nu ajungă la mașină înaintea începerii unei urmăriri de amploare, desfășurate de Serviciile Secrete, cu tot cu elicopterul după ei.

Cum dracu' de s-a gândit vreodată că ar putea reuși?

— Doctore, aici Griswold. Duba e gata. Suntem pe drum. Terminat și închis.

La naiba!

— Joe, spuse el, dându-i cele două mere, le poți da astea lui Grendel si lui Mister Please? Am să verific șeile pentru ultima oară. N-am chef să mă joc de-a doctorul aici.

Mișcându-se rapid, trecu în spatele cailor, simulând o verificare a păturilor, a scărițelor și a chingilor, în timp ce îndesa tifonul cât mai bine posibil. Tocmai aranja cel de-al treilea pachețel, când echipajul președintelui apăru și se apropie de corpul de gardă.

Gabe se uită la ceas și începu să calculeze mental absorbția substanțelor. Treizeci de minute.

În spatele președintelui și al celor trei agenți se afla o dubă mică — un Mitsubishi, cu o asistentă și un infirmier înăuntru. Îi întâlnise pe amândoi în clinica de la Casa Albă.

Cele treizeci de minute se făcuseră douăzeci și nouă, poate chiar douăzeci și opt.

Stai liniștit, se îndemnă Gabe. *Stai liniștit și gândește.*

Se apropie de președinte și-i strânse mâna prietenește.

— De ce nu mi-ai spus de dubă? îi șopti printre dinți.

— În toată învălmășeala, chiar nu m-am gândit la asta, spuse Stoddard. Suntem terminați?

Gabe aruncă o privire înspre dubă. De unde se afla, vedea roata de rezervă care stătea în spate.

— Am nevoie de un minut singur la dubă, șopti el deodată. Poți să mă ajuți?

— Ia fii atent!

Fără a mai ezita, președintele se aplecă, își duse mâna la gât și se îndreptă nesigur spre intrare. Apoi, apucându-se de un colț al postului de control, începu să tușească... din ce în ce mai tare. În momentul în care agenții au realizat ce se întâmplă, au luat-o în goană spre el. În același timp, Gabe scoase pe furiș cuțitul de vânătoare din rucsac.

— O insectă! strigă unul dintre agenți. Spune că un gândac sau o albină i-a intrat în trahee.

Tusea chinuitoare continuă — era o prestație demnă de premiul Oscar, socoti Gabe. Acum, complet ieșit din câmpul vizual al agenților și al echipei medicale, propti mânerul cuțitului de piept și se lăsă cu toată greutatea pe partea laterală a anvelopei. Lama trecu ușor prin cauciuc, rămânând înfiptă. Scoase cuțitul și-l băgă la loc în rucsac, tocmai când Griswold îl striga.

— Hei, doctore, ce se întâmplă? Vino aici!

— Vin, vin.

Fără să se obosească să dea vreo explicație, alergă spre grup. Toți stăteau neajutorați în jurul șefului statului care era aplecat, epuizat și incoerent. Gabe puse o mână pe pieptul lui Stoddard și cealaltă pe spatele acestuia.

— E în regulă acum, domnule președinte, zise el.

Îl apăsă ușor cu ambele mâini. Agonia luă imediat sfârșit. Stoddard scuipă o dată pentru impresie, apoi se îndreptă zâmbind.

— S-a dus, spuse el. Fir-ar să fie, a fost înfiorător.

Membrii echipajului, uimiți și complet impresionați, se întoarseră către Gabe.

— Un fel de variantă de Wyoming a manevrei Heimlich, spuse el degajat. Acum hai să călărim.

Încălecară și se îndreptară spre traseu. Trecuseră șase minute.

Un cauciuc s-a dus, gândi Gabe, *mai urmează unul.*

Rapid, trioul agenților rămase în urmă, lăsând o distanță de douăzeci sau douăzeci și cinci de metri între ei și cei doi călăreți din față.

— Frumoasă scenă, domnule președinte, spuse Gabe.

— Exact ca în vremurile de altădată. Îți aduci aminte de studenții ăia de la Goucher?

— Acum a fost mai bine.

— Ai reușit ceva?

— Am distrus roata de rezervă. Acum trebuie să ajung la încă unul sau două din celelalte cauciucuri și apoi putem socoti că avem o șansă.

— Îmi pare rău că am uitat de dubă.

— Prostii. Ascultă, Drew, îți sunt atât de recunoscător că ai încredere în mine. Știu că nu ți-e ușor.

— Sunt speriat de moarte de ce urmează să facem, și aș fi la fel de speriat dacă n-am face-o.

Gabe își verifică ceasul.

— Cu puțin noroc, mai avem cincisprezece sau douăzeci de minute. Cu cât ne îndepărtăm mai mult de Camp David, cu atât mai bine. Dacă nu li se întâmplă nimic cailor, suntem nevoiți să o lăsăm baltă. Dar dacă sedativele își fac efectul, am de gând să mă întorc acolo. Vreau să mărești treptat distanța dintre noi. Am să mă întorc să le verific caii. Și tot atunci o să încerc să mă ocup de dubă. Întrebări?

— Când o iau la trap?

— O ții tot așa; apoi, când ai să vezi că mă mișc, îi dai bice. Pe undeva pe acolo, prin stânga, se află o potecă ce duce până la mașină. Pe dreapta se vede un morman de pietre la vreo zece metri de potecă. Fii atent. Am făcut și niște semne pe copaci, la nivelul privirii, ca să știm unde trebuie să cotim. Până atunci, te voi prinde din urmă.

— Aș fi mai puțin speriat dacă aș încerca să fug de oamenii mei de la Serviciile Secrete la bordul avion.

— Te descurci de minune.

Pentru câteva minute, cei doi merseră în liniște. Apoi, Gabe se aplecă ușor asupra fostului său colegul de cameră.

— Drew, vreau să-ți spun ceva. Nu știu cum să-ți zic asta, dar vreau să știi că de ani de zile, chiar dacă nu am pus în gură un strop de alcool, am luat pastile — niciodată fără un motiv, dureri de cap, insomnii și chestii de genul ăsta — dar îți poți da și tu seama că motivele astea sunt mai mult justificări sau scuze. Ar fi trebuit să-ți spun când ai venit la fermă.

— Crezi că ar fi contat pentru mine? Uită-te la tot ce ai făcut cu viața ta.

— Partea ciudată e că de când am fost martor la moartea lui Jim și a trebuit să mă concentrez asupra lucrurilor care s-au abătut asupra ta și asupra țării, să mă obișnuiesc cu dispariția lui Alison, nu am mai vrut să iau nici o pastilă indiferent cât de tensionat, înspăimântat sau nedormit eram. Moartea lui Jim a fost o palmă care m-a trezit la realitate, mi-a deschis ochii și m-a făcut să înțeleg că nu plăteam pentru moartea femeii din Fairhaven și a copilului ei distrugându-mi mie viața în mod sistematic. Voiam doar să ți-o zic înainte să...

— Doctore, sunt Griswold, se auzi tare prin stație. Opriți-vă și întorceți-vă. Se întâmplă ceva cu caii.

— Suntem în plan! exclamă Stoddard.

— Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Ellen Williams. În regulă, domnule președinte, mergi înainte, încet și ritmic.

Fără a se mai deranja să răspundă prin stație, Gabe trase ușor de hățul din partea dreaptă și apoi mână calul înainte. Puternicul animal se învârti ca un participant la spectacolele de rodeo și se întoarse pe traseu. Gabe era bucuros să vadă că distanța dintre ei și agenți se mărea. Dacă aceștia ar fi fost mai atenți la președinte decât la cai, ceea ce nu se întâmpla, nu le-ar fi fost greu să-și dea seama că acesta continua să se îndepărteze.

Confuzie și diversiune. Acum aceștia erau cei mai buni aliați. *Confuzie și diversiune.*

Chiar și de la distanță, vedea că armăsarii agenților nu mai erau în stare să-și continue drumul. Doi dintre ei stăteau nemișcați, cu boturile atârnând aproape de pământ, iar călăreții erau încă în șa, încercând să-i îndemne să înainteze. Cel de-al treilea, calul lui Griswold, se clătina lângă un nuc american, frecându-se de scoarța aspră. Griswold stătea lângă copac, uitându-se în ochii calului. Dar vestea cea mai bună era că atât infirmierul cât și asistenta ieșiseră din dubă, încercând să dea o mână de ajutor.

Păstrează-ți calmul, se îndemnă Gabe, în timp ce descăleca și-l conducea pe Grendel spre dubă. *Păstrează-ți calmul și dă impresia că știi ce faci.*

Ținea strâns mânerul cuțitului de vânătoare, cu lama ascunsă de-a lungul antebrațului.

— Să se ducă cineva după președinte, ordonă Griswold.

— Calul ăsta nu vrea să se miște, spuse unul dintre agenți.

Gabe se aplecă și înfipse lama în peretele lateral al cauciucului din stânga-spate. Duba se lăsă, fără nici un zgomot, pe acea parte.

— Atunci dă-te jos și aleargă! strigă Griswold. Nu te mai obosi. Lasă. Mă duc chiar eu după el. Domnule președinte. Opriți-vă.

Dintre cei trei agenți, agentul special Griswold era cel mai solid. În câteva clipe urmau să afle și ce fel de condiție fizică avea, gândi Gabe. Griswold își aruncă hanoracul și începu să alerge după Stoddard. Cum toată lumea îl urmărea pe Griswold, Gabe putu să desumfle și cauciucul dreapta-spate. Duba se lăsă pe spate ca un boxer care tocmai a încasat un upercut.

— Am să-l ajung! strigă Gabe. Am să-l ajung!

Nu-și amintea când călărise ultima oară la trap, dar nu ezită. Pe șaua lui Grendel, care, în câteva clipe, galopa cât putea de tare, Gabe îl înhăță de coamă cu mâna stângă și cu dreapta de șa, și-și vârî piciorul în scăriță. Încercă să-și împingă și piciorul drept, dar era deja în aer, încălecând puternicul animal. O secundă mai târziu, cu o forță pe care nici nu și-o bănuia, se așeză drept pe șa, trecând ca un fulger pe lângă Griswold.

— Am să-l ajung! repeta Gabe.

Mai în față, președintele îl privi și zâmbi. Apoi luă frâiele în mână și îndemnă calul cel sur cu o singură lovitură vioaie în coapsă.

— Mergi înainte! strigă Gabe, ajungându-l din urmă.

Au galopat astfel, unul lângă altul, încă un minut, până ce Gabe a zărit mormanul și a arătat cu degetul spre el și apoi spre stânga, unde urma să se deschidă poteca.

Președintele încleștă pumnul.

Gabe încercă să pară entuziasmat, dar știa că dăduse greș. Auzea încontinuu o voce în mintea sa care-i spunea:

Ce dracu' ai făcut?

Capitolul 61

Mergând cu farurile stinse, ATV-ul condus de președintele Statelor Unite, având-l în spate pe doctorul său, se deplasa pe drumul stâncos al dealului ce ducea către castel. Până să ajungă la castel și să parcheze vehiculul într-un loc ascuns de la marginea pădurii, deja se lăsase noaptea.

Pentru câteva clipe, cei doi bărbați se opriră lângă podul batant al castelului și priviră spre cele trei elicoptere și cele două aparate de zbor care survolau la est.

— Am reușit! exclamă Stoddard. Nu-mi vine să cred. Am reușit! Trebuie să se fi creat un adevărat haos în Washington.

— După cum am mai spus, această țară este făcută să treacă de la un lider la altul în orice moment și fără declanșarea haosului. Știu asta de când am ajuns prima oară în D.C. și am citit Amendamentul douăzeci și cinci. Țara este și va fi întotdeauna mai presus de orice om.

— Poate că așa e. Totuși, mi-ar plăcea să cred că mi se duce lipsa în acest moment.

— Sunt sigur de asta. Te descurci de minune.

— Mulțumesc. Apropo, trebuie s-o sun pe Carol. I-am lăsat un plic cu instrucțiuni, inclusiv numerele șefului Departamentului de Poliție din Virginia, în care am mare încredere, precum și cel al unui procuror federal. Carol îi poate contacta. Ne pot face rost de orice mandat am avea nevoie; se bazează pe niște ofițeri de nădejde. Se vor întâlni cu tine, acasă la Lily, mâine la prima oră.

— Perfect. Ai fost un adevărat erou, Drew. Nici nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să părăsești o *funcție* ca a ta.

— Sper s-o mai pot lua înapoi.

— Atâta timp cât vei fi departe de acele transmițătoare, sunt sigur că vei reuși.

— Vorbind de eroi, și tu ai fost unul... ba chiar mai mult. Ai fost un prieten de încredere, Gabe. Mai mult decât aș merita.

Ce cuvinte ciudate, se gândi Gabe.

— Aiurea. Du-te și spune-i lui Carol că ești bine și că eu nu sunt nebun. Apoi vreau să-ți arăt unde a hotărât bătrânul doctor al Maiestății Voastre că veți petrece noaptea.

— Cred că știu deja.

Timp de încă un minut, cei doi rămaseră cufundați în liniștea pădurii, încercând să-și dea seama de proporțiile realizării lor. În cele din urmă, Stoddard îi făcu semn lui Gabe să stea în preajmă până vorbește cu soția sa. După numai două minute, îi întinse telefonul.

— Gabe, chiar crezi că cineva din echipa noastră se află în spatele acestor lucruri? întrebă Carol Stoddard.

— Cred că e cineva care intră des în contact cu Drew. Altceva nu-ți pot spune.

— Și crezi că și Lily este... era... și ea implicată?

— Sunt convins de asta. Am găsit dovezi clare când am fost acasă la ea, iar Jim Ferendelli îmi spusese același lucru înainte să... fie omorât.

— Dar... dar Lily era una din prietenele mele cele mai bune. Făcea parte din familie.

— Îmi pare rău, Carol.

— Și crezi că și ea a fost omorâtă?

— Da. Reprezenta o amenințare pentru cineva, dacă rămânea în viață. Odată ce eu am descoperit tunelul care ducea spre laborator, a fost pierdută.

— Gabe, mie îmi vine greu să cred asemenea lucruri.

— Înțeleg. Și pentru mine ar fi fost, dacă nu aș fi văzut cu ochii mei toate astea. Ne întâlnim mâine la ferma lui Lily, să zicem la prânz; vino cu mandatele și oamenii de care avem nevoie și te vei convinge singură. Pentru moment, Drew este în siguranță, iar asta e tot ce contează. Cred că-l mai putem ține ascuns încă douăzeci și patru de ore sau chiar treizeci și șase dacă trebuie, dar apoi va fi doar o chestiune de timp, înainte ca cineva să-și dea seama unde suntem. Aș vrea să terminăm cât mai repede; înainte ca cineva să reacționeze.

Gabe așteptă până când Prima Doamnă nu mai avu nimic de spus și apoi, rostind cuvintele *Nu știu*, îi dădu telefonul înapoi soțului ei.

— Te iubesc, draga mea, spuse Stoddard. Crede-mă, Gabe a făcut ceva extraordinar pentru noi. Ai să vezi.

Gabe simți că, orice spusese Carol Stoddard, nu sprijinea teoriile sau acțiunilor lor.

— Mulțumesc, scumpa mea, răspunse Stoddard. Mulțumesc că ai atâta încredere în noi. Când vorbești cu băieții, spune-le doar că sunt bine și că-i iubesc. Nimic altceva. În regulă?... În regulă? Închise telefonul și se întoarse către Gabe. Ar fi bine ca acel tunel care duce către laboratorul nanotehnologic să fie unde spui că este... altfel, așa cum îi spune Ricky Ricardo lui Lucy, „vom avea câteva 'splicații de dat".

Cei doi bărbați intrară în castel.

— Ai de gând să mă duci în buncărul de la subsol, nu-i așa? spuse Drew.

— Oricine i-ar fi omorât pe Jim și pe Lily și ți-a făcut ție asta, nu are regrete și nici nu și-a epuizat resursele. Dacă ceva merge prost, vreau doar să te știu în siguranță. Am verificat locul aseară.

Oricine i-ar fi omorât pe Jim și pe Lily...

Aceste cuvinte îi reamintiră de Alison. Imediat ce lucrurile se rezolvau, de mâine, jurase să nu aibă liniște până nu o găsea.

— E nemaipomenit, spuse Stoddard. Am reușit, Gabe. Ne-a reușit răpirea asta, chiar sub nasul tuturor. Dar acum ce zici de o cameră cu priveliște?

— Sunt postere pe pereții buncărului.

— Dumnezeule, dar urăsc să primesc ordine.

— Probabil nu atât de mult pe cât urăsc eu să le dau. Am ajuns atât de departe. Hai să nu riscăm s-o dăm în bară doar pentru că ne culcăm pe-o ureche. Siguranța ta e tot ce contează.

Stoddard oftă și permise să fie condus jos, în buncăr.

În minutele ce urmară, Gabe simți că se lovește de un perete. Valul de adrenalină provocat de evadarea lor îl făcea să rămână vigilent, dar se trezi totodată cuprins de o epuizare pe care corpul său o resimțea de câteva zile. Era un omagiu adus cizmelor sale de 1 100 de dolari pe care abia dacă le simțea în picioare încă din acea dimineață. Se târî cu greu pe scara din piatră, în spirală, a Turnului Vestic, cărând singur rucsacul cu provizii, care îi fusese de atâta ajutor.

Dormitorul cu pereți circulari și tavan înalt era răcoros și confortabil. Gabe își scoase cizmele, se întinse în pat și se relaxă răsfoind paginile unei reviste vechi de trei ani. *Field & Stream.* Un articol despre pescuitul de păstrăvi în Tetons îl făcu să-i fie dor de casă și decise că ar fi de bun-augur să-i ceară președintelui o vacanță, imediat ce legea se punea în funcțiune și începeau arestările. Deși nu vorbiseră niciodată despre asta, era foarte sigur că lui Alison i-ar plăcea să încalțe o pereche de cizme de pescuit și să intre într-un râu limpede din Wyoming, cu undița în mână.

Era aproape miezul nopții când puse în cele din urmă revista deoparte și se îndreptă către toaletă. Pe drum, scara de metal în spirală ce ducea către creneluri îi atrase atenția. Și brusc își dori să mai arunce o privire către panorama superbă care inspirase denumirea acelui castel. Urcă și deschise ușa greoaie care dădea afară.

Cerul era destul de înnorat, dar, într-o zi senină, din turn puteai privi la o depărtare de optzeci de kilometri. Privea mai mult către vest și nord, deși panorama îi oferea un unghi de trei sute șaizeci de grade. Apoi, aproape din întâmplare, privi direct în jos. Acolo, lângă șanțul castelului, la marginea pădurii, văzu o siluetă furișându-se printre copaci.

Într-o clipă, îi dispăru orice urmă de oboseală.

— Oprește-te imediat! strigă el. Te văd și sunt înarmat!

Cuvintele sale păreau a fi înghițite de pădure.

Silueta dispăru în pădure.

Apoi, din dreapta sa, văzu o a doua umbră, mișcându-se în paralel cu prima.

Nu erau niște copii puși pe șotii. Era sigur că oricine ar fi fost acolo, jos, reprezenta un pericol.

Preț de un minut, Gabe scrută cu atenție întunericul din jur. Apoi alergă până jos, își puse cizmele și se duse către ușă. Tocmai dădea să o deschidă, când aruncă o privire rucsacului. Scoase cuțitul de vânătoare și pachetul în care se aflau sfoara și celelalte lucruri de trebuință.

Apoi, luând cuțitul în mână, ieși din dormitor și coborî cu atenție și în tăcere scara de piatră.

Capitolul 62

Fusese o prostie faptul că țipase din turn. O mare prostie.

Cu cuțitul de vânătoare în mână, Gabe se mustră în sinea lui, în timp ce cobora atent spre parter.

Și acum?

Încercă din răsputeri să-și dea seama cine ar fi putut să-i găsească în mai puțin de șase ore. Convingerea lui Drew că foarte puțini oameni, în afară de familie, știau de castel era probabil una greșită. Altcineva știa și făcuse legătura. Gabe auzise că dintre toate serviciile de investigații, inclusiv CIA și FBI, Serviciile Secrete erau cele mai ingenioase, eficiente și inventive. Nu l-ar fi surprins să afle că respectivul castel figura în arhiva lor, împreună cu o descriere detaliată și poate chiar și câteva planuri.

Era posibil ca agenții Serviciilor Secrete să fie cei care asediau castelul în acel moment. De fapt, deși Gabe suspecta pe toată lumea de trădare împotriva lui Drew, ar fi avut încredere mai degrabă în departamentul de protecție al președintelui. De un lucru era sigur — siluetele de afară nu erau rodul imaginației sale. Își imagină că o echipă SWAT a Serviciilor Secrete sau a unei alte instituții similare se poziționa chiar în acel moment afară, în noapte.

Era nevoie de ceva muncă și pregătire ca pereții castelului să poată fi spărți. Probabil că oricine ar fi fost acolo, ar fi ales cea mai directă abordare ar fi stat nevăzut și ar fi aruncat în aer poarta metalică.

Ce dracu' am făcut? se întrebă din nou Gabe.

Scara din Turnul Vestic dădea înspre sala de mese. Ca să ajungă la Drew, ar fi trebuit să traverseze acea cameră imensă până la scara ce ducea la subsol. Gabe încercă cu disperare să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă — să l alerteze pe Drew înainte să știe exact ce se întâmpla? Ar fi fost Drew

de acord să rămână acolo, până s-ar fi convins de unde venea primejdia? Măcar acum era blocat în buncăr și relativ în siguranță. Dar avea telefonul mobil. Gabe luă în calcul posibilitatea de a se furișa afară și de a coborî muntele pentru a cere ajutor, dar abandonă rapid ideea.

Poate că oricine ar fi fost afară, n-o să poată să spargă zidurile sau să arunce în aer bariera-ghilotină. Poate că erau doar niște puști puși pe rele. Poate...

Șoapte apăsate se auzeau dinspre bucătărie, de la mai puțin de șase metri; se opri brusc.

Cum dracu' intraseră?

Un tunel de asediu! Gabe era convins de asta. Orice castel medieval avea una sau mai multe ieșiri secrete care înconjurau armata asediatoare sau ajungeau în spatele acesteia. Surprinzător ar fi fost dacă excentricul Bedard Stoddard *nu* ar fi construit una.

— Cracovski, ce dracu' ți s-a întâmplat?

Gabe recunoscu imediat acea voce tărăgănată, cu accent sudist.

Inima i se opri în loc, rămase așa o clipă, apoi începu iarăși să bată ușor, aritmic.

— Mi-am spart capul în nenorocitu' ăla de tunel, spuse celălalt bărbat, Cracovski. La dracu', sângerez.

— Uite ce pățești dacă te razi în cap.

— Du-te dracu, Carl. După ce ne terminăm treaba aici, am să te rad și pe tine.

— Ți-ar fi destul de greu să faci asta cu un glonț fix în frunte. Acum hai să terminăm.

— Tu te duci prin față, iar eu te acopăr. Aprinzi câte lumini poți. Oricine ar fi strigat, știe că suntem aici, așa că nu va fi pentru nimeni o surpriză. Unu' viu, unu' mort.

— Unu' viu, unu' mort, răsună ca un ecou vocea criminalului lui Jim Ferendelli.

Gabe se retrase ușor în camera imensă, unde erau câteva săbii și o lance sau două, plus câteva ascunzători bune. Dacă înțelesese bine ordinele lui Cracovski, celălalt ucigaș, Carl, avea să vină pe acolo.

Unu' viu, unu' mort.

Gabe nu se îngrijoră prea tare la gândul că ar putea muri. Având la dispoziție nanotehnologia, oricine avea transmițătoarele îl putea controla pe președinte în orice clipă. Desigur, era încă posibil, cum credea și Ferendelli, ca Drew să fie adevărata țintă, nu doar din pricina funcției sale de președinte. Iar Gabe, la fel ca Lily Sexton, devenise un pericol.

Cei doi criminali știau de tunelul folosit în caz de asediu. Știau oare și despre existența buncărului? Dacă Drew rămânea blocat înăuntru, nu prea aveau cum să ajungă la el... doar dacă nu îi tăiau căile de aerisire.

Bătăile inimii i se întețeau; Gabe se lipi de perete, în spatele statuii imense ce întruchipa un călăreț purtând armură; încercă să se calmeze și să se concentreze, așa cum făcea când se confrunta cu un caz dificil.

Erau șanse mari să moară, dar avea de gând să-și vândă scump pielea.

Chiar atunci, Carl păși cu atenție în sală, cu pistolul pregătit. Gabe strânse cuțitul de vânătoare în mână și încercă, fără succes, să-și imagineze un scenariu în care ar fi fost în avantaj. Se lăsă pe vine și se afundă mai mult în întuneric, în spatele statuii, în timp ce ucigașul se apropia.

Cinci metri... trei... unu...

Din clipă în clipă, Carl ar trebui să-l poată vedea. Gabe se lipi mai mult de statuie, lângă piciorul calului, și-și încordă mâna pe cuțit, pregătit să-și înjunghie inamicul. Probabil că diferența între greutatea calului și a călărețului era de cel puțin nouăzeci de kilograme de oțel, poate chiar mai mult. Trebuia să răstoarne statuia repede și cu precizie.

Încă un pas, doar unul, și...

Gabe își împinse umărul în armură, ca și când ar fi încercat să oprească asaltul unui atacant de fotbal. Carl se răsuci brusc și trase. Armura îl trânti la pământ, căzu la podea, iar calul se prăbuși peste el. Gabe sări peste armură, lovind la întâmplare în jos, cu lama cuțitului, iar și iar, până când simți că străpunge ceva moale și auzi strigătul de durere al lui Carl.

Apoi, o secundă mai târziu, Gabe simți împușcătura.

Un singur glonț din rafala pe care o trăsese Carl îi sfâșie carnea de deasupra șoldului, trântindu-l jos de pe cal. Pe deasupra armurii, îl văzu pe criminal țintind din nou, de data asta cu mai multă precizie, dar în întuneric văzu și cuțitul de vânătoare înfipt în coapsa acestuia. Gabe reuși să ajungă cu picioarele la statuie și o împinse înspre criminal cât putu de tare. Apoi se răsuci și se ridică în picioare, icnind de durere, în aceeași clipă în care Carl țipa: „Nenorocitule! M-ai înjunghiat! Te omor! Nemernicule! Te omor!“

Se mai auziră câteva focuri de armă răsunând în sală.

Târându-și piciorul, Gabe merse șchiopătând spre camera de mese și se îndreptă spre scările care duceau la etajul următor, departe de locul de unde presupunea că celălalt criminal, Cracovski, ar fi venit. Blugii i se îmbibară rapid de sânge, simți cum șuvoiul începea să i se scurgă în cizmă. Cel puțin, îl doborâse pe unul, ca să răzbune moartea lui Jim Ferendelli.

Durerea era intensă, dar suportabilă. Ajutându-se de scara de piatră, se târî până la etajul următor, apoi ocoli balconul care înconjura șanțul gol, de la aproape patru metri înălțime. Era ușor să ți-l imaginezi pe Drew, pe tatăl și pe bunicul său, precum și pe familia și prietenii lui sărind și aruncându-se de la balcon direct în șanț, care, după spusele lui Drew, avea și o rețea de țevi deasupra. De fapt, țevile erau încă acolo, scoase și mai bine în evidență de lumina ce se strecura printre nori, pătrunzând înăuntru printr-un tavan de sticlă de mărimea șanțului.

În timp ce o idee prindea contur în mintea sa, Gabe ignoră durerea istovitoare de la șold și reuși să stea lipit de peretele balconului, rezemat de unul din stâlpii ce susțineau tavanul de sticlă. Apoi testă țeava principală, care părea bine ancorată de un cadru de metal ce pornea din acoperiș. Indiferent dacă putea sau nu susține mai mult decât dublul greutății unui om, trebuia să se cațere pe ea.

Nu mai avea cuțit și se deplasa prea greu ca să-și poată căuta altă armă. Dar avea deja o armă — măcar o potențială armă — în rucsac și știa prea bine cum s-o folosească. Scoase cu grijă frânghia cu care mai devreme îl antrenase pe Pete, fiul intendentului de la grajduri — doisprezece metri de lasou cumpărat de la magazinul din care Gabe își luase și cizmele. Apoi o apucă de un capăt și o aruncă peste țeavă. În cele din urmă, își legă unul dintre capete în jurul taliei și cu celălalt verifică dacă îi putea susține greutatea.

Nici o problemă.

Dificilă aruncare, dar undeva, într-o cutie din pivnița sa, tronau zeci de trofee prăfuite care dovedeau că poate s-o facă.

Epuizat de durere și efort, Gabe coborî la etajul inferior și așteptă, încercând să nu facă nici un zgomot, nici măcar când respira. Părea probabil că atunci când Carl își va reveni, cei doi criminali se vor despărți din nou. Rana provocată lui Carl probabil că-i enerva, îi neliniștea și poate îi speria chiar — rețeta perfectă pentru a comite erori. Tot ce putea spera acum Gabe era ca nu cumva vreunul din ei să urce la balcon.

Își schimbă poziția și simți o durere înțepătoare în zona inghinală. Tocmai voia să caute o cale de ieșire, când auzi niște zgomote venind de jos. Se uită atent între balustradele de ciment și reuși să distingă silueta unui bărbat ce înainta încet prin șanț. Nu șchiopăta. Apoi, deodată văzu cum lumina se reflectă pe capul ras.

Cracovski.

Gabe își schimbă din nou poziția, verifică nodul care-i fixa lasoul în jurul taliei, apoi pe cel mobil de la celălalt capăt al frânghiei. Aruncă o

privire deasupra, pentru a se asigura că totul era în regulă, apoi strânse frânghia, se ghemui cu greu din pricina durerii și așteptă să audă cum, cu fiecare pas, criminalul se îndrepta spre locul unde frânghia era legată de țeavă.

În condiții normale, Gabe știa că-i pot reuși zece aruncări din tot atâtea încercări — dar asta fără pereți în spatele său, după câteva aruncări de încălzire și, mai ales, cu condiția ca cel asupra căruia arunca lasoul să nu aibă o armă în mână. De data asta, Gabe avea o singură încercare. Dacă rata, însemna că trebuia să fugă din calea unui trăgător profesionist, într-un singur picior, și acela în stare destul de proastă.

Ridică lasoul și încercă să-și imagineze mișcările pe care ar fi trebuit să le facă, pentru a strânge lațul în timp ce se arunca de pe zidul balconului, folosindu-se de Cracovski pe post de contragreutate.

De-ar apuca încă o duminică în Dodge-ul său.

Fără milă, insistă el. *Fără milă... Fără ezitări...*

Făcu un pas înapoi, apoi se aplecă peste balcon, învârti lasoul o dată, descriind un cerc, și-l trecu peste capul criminalului. Până să poată Cracovski să reacționeze, Gabe se aruncă de la balcon, apucând strâns frânghia legată de țeavă. Căderea fu rapidă, trosnetul gâtului dezgustător, iar moartea lui Cracovski instantanee. Gabe se izbi cu putere de podeaua de ciment, iar impactul îl ameți ușor. Dezlegă frânghia legată încă în jurul taliei. Criminalul zăcea întins lângă el pe podea, iar duhoarea se simțea deja în aer.

Gabe rămase năucit pe podea mai mult de un minut, încercând să se dezmeticească din șocul suferit. Apoi, îi veniră în minte imagini și gânduri încețoșate cu Carl, amestecate cu imagini ale profesorului de sport din liceu, stând în genunchi asupra sa, administrându-i săruri de amoniac și întrebându-l dacă știe unde se află și dacă poate reveni în joc.

Nu trebuia să stea pe loc. Carl era rănit grav, dar se putea mișca și era înarmat. Pentru o clipă, Gabe se gândi să găsească pistolul lui Cracovski. Apoi își aminti că-l văzuse căzând în șanțul gol. Chiar se întâmplase asta?

Gemând la fiecare mișcare, se târî până la capătul găurii de ciment și se uită atent în jos. Abia dacă distingea fundul acesteia, neputând vedea nimic altceva.

Poate că se înșela... Poate că arma era încă în apropiere... Poate că se afla sub trupul lui Cracovski.

Gabe știa că nu gândește limpede, dar era incapabil să se concentreze mai mult de atât. Capul îi vâjâia, iar rana de sub șold îl împiedica să se răsucească. Se târî până la Cracovski. Ochii criminalului aproape că ieșeau

din orbite, iar limba scoasă afară semăna cu o prună. Ținându-și respirația, Gabe rostogoli corpul o dată, apoi încă o dată. Nici urmă de armă.

Încercând să se dezmeticească, dădu să se ridice, apoi căzu iar în genunchi. Când se întoarse spre șanț, îl văzu pe Carl stând chiar acolo, uitându-se ciudat la el, cu pistolul greu în mână.

— Ia te uită. Asta nu e o scenă pe care să o vezi zilnic, îngână el.

Valul de adrenalină risipi amețeala lui Gabe, la fel ca o rază de lumină.

— Cuțitul ală din coapsă doare? întrebă el.

— Nu la fel de mult cât o să te doară pe tine.

— Ce spiritual ești!

Din când în când, Gabe se întreba ce simțeau oare pacienții săi în clipa morții. Acum înțelese că nu era chiar atât de rău. Carl, indiferent care era numele său de familie, urma să apese pe trăgaci, iar Gabe Singleton nu va mai exista. Era foarte simplu.

— Ridică-te!

Nu am de gând să mă las ușor, Carl, gândi Gabe. *Îți promit că nu.*

— Arăt ca și când m-aș putea ridica? spuse el.

— Ridică-te sau îți jur că te voi împușca în fiecare articulație a corpului tău, începând cu degetele de la picioare.

Gabe auzise destul.

Să se termine odată, se gândea el. *Să se termine odată pentru amândoi.*

Fără ezitare, se sprijini în vârful cizmei drepte și se împinse cu capul înainte, cu toată forța pe care o mai avea, în abdomenul bărbatului. Carl se rostogoli peste marginea șanțului, iar Gabe se agățase de el cu putere. În timpul căderii, se auzi o împușcătură. Gabe simți o altă durere sfâșietoare — de data asta în umăr. Apoi, impactul fu teribil, ca și cum aerul i-ar fi explodat în plămâni.

Apoi n-a mai urmat nimic.

Capitolul 63

Ace de lumină străpunseră pleoapele lui Gabe și-i pătrunseră ochii. Se simțea ca un pacient după o intervenție grea în camera de recuperare, doar că lipseau analgezicele. Puțin câte puțin, reuși să-și dea seama de unde venea durerea. Șoldul drept îi zvâcnea, dar nu mai mult decât umărul

stâng. Creștetul capului și orbitele erau ca niște monitoare cardiace, înregistrând fiecare bătaie a inimii cu o pulsație neplăcută. Fierea și acidul gastric îi inundau gâtul.

Deschise puțin ochii, privind cu coada ochiului spre o sursă de lumină și fu uimit să vadă candelabrele și fanioanele zdrențuite din salon. Puțin câte puțin, îi veniră în minte imagini din lupta cu cei doi criminali. Încercă să deschidă mai larg ochii.

— Ai făcut destul de mult deranj aici, doctore. Ar fi trebuit să vezi creierii bietului Carl împrăștiați pe fundul șanțului.

Gabe încremeni, dar nu încercă să se întoarcă spre locul de unde venea vocea. Nu era nevoie.

— Crezi că de data asta îți vor mai fi acordate medalii, Griswold? întrebă Gabe.

— Fiecare face ce crede de cuviință.

— Iar tu consideri că trebuie să distrugi viața omului pe care ai jurat să-l aperi?

Cu mare efort, Gabe se răsuci și reuși să se ridice în mâini și genunchi — de fapt într-o mână și într-un genunchi. Umărul său drept pur și simplu nu reușea să susțină prea multă greutate. Un scaun negru de lemn, cu spătar înalt, era în apropiere. Se târî până la el și se așeză, fără nici un ajutor din partea lui Griswold. Sângele se închega în blugii și pe cămașa lui Gabe.

— Nu-mi vorbi mie despre distugerea vieților, explodă Griswold. Două crime înainte să te duci la închisoare, încă două aici. Ești o mașină de ucis. Pariez că îți ucizi și pacienții.

— Destul, domnule Griswold, se auzi o voce familiară și autoritară, din umbra coloanelor din spatele camerei. Mă ocup eu de aici.

Cărând o servietă mare și subțire, LeMar Stoddard ieși în lumină.

Gabe se holba la acel om, uluit, mintea sa neputând să accepte gravitatea faptelor care se petreceau sub ochii săi. Prima oară asasinul, apoi Treat Griswold și, în cele din urmă, în vârful piramidei, Primul Tată al Americii.

— Presupun că președintele este jos în buncăr, spuse LeMar.

Gabe clătină din cap, cu dezgust și groază.

— Dacă nu cumva îmi scapă din vedere ceva, răspunse Gabe, acel *președinte* de care vorbești este fiul tău.

Stoddard, îmbrăcat cu o uniformă kaki și un hanorac marinăresc, păși impunător prin salon, lăsă jos servieta cu formă ciudată și se așeză în stânga lui Griswold, la vreo doi metri de Gabe. Ochii săi erau de un albastru pătrunzător, iar Gabe se simți ușor stingherit de forța pe care o emanau acestia. Era de-a dreptul năucit. Lista oamenilor la care se gândise nu-l

includea și pe tatăl lui Drew, deși acum, în mod bizar, aflându-se în prezența lui, Gabe nu mai era atât de uimit.

— Te asigur, doctore, nimeni nu știe asta mai bine decât mine.

— Atunci de ce încerci să-l ucizi?

— Nu vreau să-l ucid. De ce aș vrea asta? Îl iubesc. Doar că nu-l mai pot lăsa încă patru ani de zile să-și impună doctrina lui comunistă asupra oamenilor acestei țări.

— Și vrei să ne faci pe toți să credem că e nebun.

— Într-un fel, da. Din alt punct de vedere, chiar este nebun. Kurt Vonnegut spunea odată: *Suntem ceea ce ne pretindem a fi.*

— Așadar dacă fiul tău se comportă ca și cum ar fi nebun înseamnă că și este.

— Exact.

— Oh, minunat! Dar, nu te supăra, vicepreședintele Cooper împărtășește aproape toată ideologia politică a lui Drew. Toate sondajele spun că l-ar bate pe Dunleavy, dacă azi s-ar ține alegerile.

— Dar alegerile nu se țin azi, spuse Stoddard, ca și când ar fi avut o revelație. Până când starea mentală a lui Stoddard va fi expusă publicului, fiind nevoit să abandoneze cursa, balanța va fi aproape înclinată de partea noastră. În haosul care va rezulta, sunt sigur că electoratul american, din care o parte e influențat de o puternică doctrină religioasă, iar cealaltă parte e în majoritate fără opinii, își va îndrepta voturile către președintele Dunleavy.

— Deci aceste crize pe care le-a avut fiul tău sunt, pur și simplu, niște experimente...

— Ca să găsim cea mai eficientă combinație de medicamente, încheie LeMar.

— Droguri, îl corectă Gabe. Nu medicamente, droguri — halucinogene, debilitante, droguri mortale pe care le administrezi propriului fiu. Și asta doar pentru că a schimbat partidul și politica pe care o îmbrățișezi tu. E de-a dreptul dezgustător.

— Inventivitate politică, da, spuse LeMar, dar prea puțin dezgustător. Am jucat feste politice contracandidaților noștri dintotdeauna.

Pentru prima oară, discursul său părea oarecum forțat, ca și când propria retorică devenea din ce în ce mai greu de crezut și de exprimat, chiar și pentru el.

Gabe făcu un efort să-i înfrunte magnatului privirea imperioasă.

Ceva e în neregulă, gândea Gabe. Bărbatul părea perfect capabil de răzbunare. Era o parte din ipoteză. Dar măsura în care se răzbuna pe fiul

său părea disproporționată în comparație cu durerea provocată de metamorfoza politică a lui Drew. Era ca și cum ar fi hotărât să se folosească un tranchilizant de elefanți pentru o muscă.

Ceva e în neregulă... Ceva...

În acel moment, lui Gabe îi atrase atenția felul în care acest om era îmbrăcat — pantofii, șireturile, cămașa de firmă, hanoracul atent aranjat. Erau genul de haine pe care Gabe le văzuse recent, foarte recent. Gânduri latente începeau să se închege acum în mintea lui.

— Acelea erau hainele tale pe care le-am văzut la ferma lui Lily, nu-i așa, spuse Gabe deodată. Sau mai bine zis, ferma *ta*.

— Nu știu despre ce...

— Erai amantul ei, tăticul ei. Tu i-ai forțat pe președinte și pe nora ta s-o numească în noul post de la cabinet; pentru orice eventualitate, în caz că planul tău dădea greș și fiul tău era ales.

— Aiurea, spuse LeMar, dar se vedea că minte cu nerușinare.

— Dar de ce? continuă Gabe. De ce? Nu, așteaptă... așteaptă, îți voi spune eu de ce. Pentru că laboratorul acela subteran e al tău, de-aia. Cei mai mari cercetători din lume în domeniul nanotehnologiei, ascunși laolaltă sub un singur acoperiș. Dacă lumea științifică este încă la alfa în ceea ce privește transmiterea nanomedicamentelor, tu și operațiunea ta vă apropiați de omega. Domini acest domeniu, Tată. Monopolurile Suntem Noi.

LeMar încercă să nege, apoi făcu un pas înapoi, cu mâinile încrucișate la piept și cu o expresie de mândrie.

— Ai descoperit multe, într-o perioadă foarte scurtă de timp, doctore.

Gabe nu terminase încă.

— Cât te-a costat acel bastion subteran al științei și toate acele genii din el, *Tată*? Ar trebui să fie, cât, miliarde? Zeci de miliarde? Din câte-mi amintesc, *Forbes* nu crede că ai atât de mult. De unde ai banii ăștia? Cât ești de bogat, Tată?

— Ajunge.

— De data asta, chiar ai aruncat cu zarul, nu? Nu-ți era de ajuns să fii în top zece sau top douăzeci. Voiai să fii numărul unu — țarul celui mai mare imperiu farmaceutic din lume. Iar platforma liberală de control guvernamental asupra nanotehnologiei a fiului tău te-ar fi obligat să dai lucrurile pe față înainte să fii gata. LeMar, câți ani se vor pierde dacă politicile lui sunt implementate? Câți bani ți se vor duce pe apa sâmbetei? Aproape toți? Chiar toți? Câte secrete va trebui să împărtășești comunității științifice dacă fiul tău va fi reales? Nu a fost niciodată vorba de ideologii politice. Ce prostie din partea mea să cred una ca asta.

LeMar Stoddard părea deodată agitat și mai puțin sigur pe sine.

Lui Gabe i se părea că LeMar se uită cruciș.

— Am nevoie de tine, spuse brusc.

— Ce?

— Am nevoie de tine. Te pot face mai bogat decât ți-ai imaginat vreodată.

— De ce ai nevoie de mine?

— Am nevoie să nu spui nimănui ceea ce ai descoperit și am nevoie să spui lumii, când va veni vremea, că zvonurile sunt adevărate și că președintele și vicepreședintele au indus în eroare publicul american în legătură cu starea mintală a președintelui.

— E vorba numai de bani, spuse Gabe, ignorând complet pledoaria. Nici un principiu politic. Doar bani. Lily Sexton a fost amanta ta. Confidenta ta. Ai ridicat receptorul și ai ordonat să fie omorâtă doar pentru că devenise o primejdie? Pe care din brutele alea le-ai ales să facă această treabă? Cracovski? Carl?

— E ridicol.

— Chiar așa, nemernic arogant ce ești? De câte ori ai râs ironic gândindu-te că fulerenii și nanotuburile care te vor îmbogăți dincolo chiar și de standardele tale oricum exagerate sunt uneltele cu care tu și marioneta ta ați intoxicat creierul fiului tău?

— Scârnăvie mică și nerecunoscătoare! urlă LeMar, roșu la față de furie și ridicându-și vocea mai sus cu o octavă. După câte am făcut pentru tine când erai la ananghie — bani, avocați, toate șpăgile pentru a-ți reduce sentința la minimum. Da, prietenul meu naiv, au fost și șpăgi. Și... și acum. Munca de convingere pe care am dus-o cu președintele pentru a te aduce la Washington. Apartamentul meu. Mașina mea.

Acum se observa mai bine că privește din când în când cruciș, iar obrajii îi erau roșii. Gabe se gândi la toate pastilele pe care magnatul le lua împotriva tensiunii arteriale crescute.

— Ia-le înapoi, LeMar, spuse Gabe. Mașina, apartamentul — prețul este oricum prea mare.

— A... ascultă-mă Gabe, acest președinte nu-și merită funcția.

Ce se întâmplă cu discursul său?

— Votanții ar trebui să decidă asta, *Tată*, spuse Gabe.

— Nu înțelegi. Îți spun că această președinție nu merită salvată.

— Lasă-mă să mă înțeleg eu cu el, interveni Griswold, fluturându-și pistolul. Promit că o să-i schimb părerea.

— Nu, brută! răsună o voce de femeie din partea laterală a salonului. Îți promit că *tu* vei fi cel care își va schimba părerea.

Venind pe coridorul de la intrare, Alison păși în cameră, cu pistolul îndreptat spre Griswold, de la vreo opt metri depărtare.

— Alison! strigă Gabe.

— Lasă arma jos, Griswold. Trânțește-o pe podea și împinge-o cu piciorul. Cât mai departe!

Griswold păru să cântărească opțiunile; apoi, încet, făcu cum îi ceru Alison.

— Cum doriți, doamnă, bombăni el. Vai, vai, vai, vai, vai.

— N-ar fi trebuit să-mi lași stația, Griz. Te-am reperat când i-ai părăsit pe ceilalți și ai zburat de la Camp David spre Casa Albă. Mi s-a părut ciudat atunci, pare ciudat și acum.

— Fetele astea obraznice, spuse Griswold, cu un zâmbet bizar. Ele știu foarte bine că insubordonarea nu va fi tolerată. Cred că se cere o bătaie la fund. Acum, dacă ești bună, agent Cromartie, este rândul meu să-ți cer să pui arma jos.

Ridică mâna stângă și arătă transmițătorul.

— Ce crezi că poți să faci cu ăla? întrebă Alison.

— Cred că pot? Ei bine, pentru început, mă aștept să apăs aceste butoane și să eliberez substanțele pe care inhalatorul meu de nădejde ți le-a depus de-a lungul trunchiului cerebral și în alte zone din tărtăcuța aia simpatică a ta. Îndeajuns de multe substanțe, aș spune, să-ți explodeze mintea — și la propriu și la figurat. Mult mai tare decât ceea ce i-am dat președintelui.

— Aruncă transmițătorul, Griswold, sau jur că-ți zbor creierii.

— De acolo? În focul luptei? Cu acel micuț și elegant... ce ai tu acolo? Un Glock? Un Glock 26 poate? Tu glumești, nu? De la distanță aia, cu mâna tremurându-ți ca o frunză și privind moartea în ochi, sub înfățișarea mea, ai noroc dacă nimerești peretele din spate. Acum voi număra până la trei. Pune arma pe podea sau apăs butoanele — toate odată. Unu... doi... trei!

Griswold apăsă butoanele transmițătorului. Ochii săi înguști se făcură mari de uimire. Se măriră chiar mai mult când Alison îi arătă punga în care era inhalatorul președintelui.

— Ghici ce am aici, spuse ea. N-ar fi trebuit să-l lași pe hoțul de buzunare de lângă garajul tău din Fredericksburg să scape. A făcut schimbul, porc nenorocit. Alupentul cu care aproape că m-ai omorât nu a fost altceva

decât Alupent. Mă bucur totuși că ai apăsat butoanele. Înseamnă că am acționat în legitimă apărare.

— Curvă neno...

Griswold încercă să-și scoată pistolul din teacă, dar nu apucă să-și termine mișcarea.

Alison se lăsă într-un genunchi, își întinse brațele, ținti și trase o singură dată — doar o dată. În același moment, o gaură perfectă apăru în mijlocul frunții lui Griswold. Acesta rămase cu ochii ațintiți asupra lui Alison, într-o uimire mută, până când viața i se scurse din trup. Apoi se prăbuși cu fața în jos pe podeaua de piatră.

N-a fost să fie cuvântul meu împotriva cuvântului tău, Griswold, gândea Alison cu furie. *Nu de data asta. Niciodată.*

Se apropie precaută de corpul agentului și îl lovi ușor cu piciorul. Apoi se întoarse spre Gabe și îi cercetă repede rănile.

— Nu-ți face griji, scumpul meu, spuse, îmbrățișându-l. Nu sunt mereu așa de scorpie. Trebuie să te ducem la spital imediat. Să te punem pe picioare.

— Alison, fă cunoștință cu LeMar Stoddard, tatăl iubitor al lui Drew. Nu avea suficienți bani.

— Am auzit.

— Gabe, t... te rog, ascultă-mă, spuse LeMar. Domnișoară, a... ascultă și dumneata. Ascultați și veți lucra amândoi pentru mine. A... ascultați-mă și vă veți da seama că... președintele nu-și merită funcția. V... vă spun eu că așa e.

Se aplecă și luă servieta de piele, de formă ciudată, de lângă cadavrul lui Treat Griswold.

Gabe oftă.

— Nu-mi imaginez ce ai putea spune ca să mă convingi, *Tată*, dar fie, dă-i drumul.

Privirea ciudată și bolboroseala continuau. Se petrecea ceva în mintea lui LeMar, bănui Gabe. Ceva rău. Tensiunea arterială probabil că depășise de mult limitele normale.

— Bine, atunci, continuă Stoddard. U... uite ce vreau să spun. Nu tu conduceai mașina care a omorât femeia și copilul din pântecele ei, în noaptea aceea la Fairhaven. Ci omul care e jos în buncăr și doarme acolo.

— E imposibil.

Dar în timp ce pronunța cuvintele, tremurând, Gabe realiză că afirmația lui Stoddard nu numai că era posibilă, ci și adevărată. Blackthorn îl

avertizase și propriile lui instincte îi spuneau că Drew mințea în legătură cu ceva — ceva important.

— V... viața ta a fost distrusă de... de un accident... de care președintele se face vinovat. A... ai fost în comă alcoolică în noaptea aia, dar nu și președintele. El... el știa ce se întâmplă. Și... știa cine a condus. Ați fost găsiți... pe marginea unui șanț mocirlos, la vreo treizeci de metri de locul accidentului. E... erai lovit grav la cap și nu-ți aminteai nimic.

Bâlbâiala și clipitul des din ochi se accentuau.

— Nu pot să cred că Drew știa ce s-a întâmplat și nu a spus nimic.

— Îi... îi era frică de consecințe dacă mărturisea... M-a rugat să-l ajut. N-am putut să refuz. Era fiul meu. I-am salvat viața... cariera. Am vorbit cu polițistul... și... și uite ce a făcut Andrew: m-a făcut să arăt ca un imbecil! În toți acești ani... ca un imbecil. Și acum vrea să-mi ia totul. Totul!

LeMar vorbea din ce în ce mai repede și mai tensionat, iar poticneala devenise evidentă. Se mișca și gesticula, dar Gabe observă că mâna dreaptă nu i se mișca la fel de mult ca stânga. De fapt, de abia dacă se mai mișca un pic.

— LeMar...?

— După asta, am f... făcut tot posibilul ca să nu-ți fie prea g... greu... ți-am luat cei mai buni a... avocați... am... am discutat cu judecătorul și l-am ajutat cu o pro... problemă... ți-am o... obținut cea mai scurtă sentință.

Infarctul era evident acum, rostea cuvintele cu greutate, sacadat. Brațul îi atârna moale.

— Domnule Stoddard, spuse Alison repede, alergând să-l prindă în timp ce se prăbusea.

Dar LeMar nu se opri, forțându-și buzele și limba să articuleze greoi și stângaci cuvintele, doar prin puterea voinței sale.

— Am dovezi... am dovezi că el a făcut-o. Începu să desfacă fermoarul servietei, murmurând în același timp. Am dovezi... am dovezi.

Piciorul îi cedă, iar Alison nu-i mai putu susține greutatea. Îl lăsă încetișor pe podea. Gabe se ridicase de pe scaun acum, îngenunchind lângă el. Verifică pulsul din arterele carotide. Avea puls în ambele.

— Cred că e hemoragie, nu cheag de sânge, spuse către Alison. Dar poate fi oricare din ele.

— Servieta... servieta.

Gabe deschise fermoarul și scoase o pungă de plastic sigilată, care conținea un volan de mașină — o mașină veche. Erau pete de pulbere în anumite locuri.

— De la accident? întrebă el.

— Mașina pe care ați împrumutat-o... numai amprentele lui... nu și ale tale... L-am ținut în seif toți acești ani.

LeMar Stoddard nu mai putea vorbi. I se închiseră ochii și capul îi căzu într-o parte. În colțul gurii i se vedea un fir de salivă. Alison își împături jacheta și i-o puse sub cap. Acum respira adânc și sonor.

Gabe puse volanul la loc în servietă și se ridică cu greu în picioare. Apoi o luă în brațe pe Alison.

— Eram sigur că ți s-a întâmplat ceva.

— Nimic care să mai conteze acum, spuse ea, aranjându-i părul pe frunte.

— Vrei să chemăm poliția? întrebă el.

— Ești bine?

— Deocamdată. Dar trebuie să mă duc jos, să am o discuție serioasă cu omul din buncăr.

Capitolul 64

Gabe nu trebui să apese decât o dată soneria electronică de la ușa buncărului. În câteva secunde, se deschise o portiță în centrul ușii.

— Ei, doctore, zise președintele, perfect treaz, cu stăpânirea de sine și siguranța unui medic la urgență... sau a unui șef de stat. Ce-i cu tine așa devreme?

— Am avut vizitatori, Drew, dar acum e-n ordine. Pericolul a trecut.

Zăvorul greu de pe dinăuntru se deschise. În lumina slabă, lui Drew îi luă câteva secunde să observe rănile. Îl ajută pe Gabe să intre și să se așeze pe un scaun.

— Pe mine mă căutau? întrebă Stoddard.

— Nu chiar, răspunse Gabe. Mă căutau pe mine. Știu prea multe deja.

— Și am dormit tot timpul ăsta?

— Probabil că da.

Stoddard, îmbrăcat în pijamale de bumbac și într-un halat subțire, turnă apă în două pahare,

— Povestește-mi, îi zise.

Neștiind cât timp avea să mai rămână treaz, Gabe îi povesti pe scurt, fără să omită nimic important, despre luarea cu asalt a castelului de către

cei doi ucigași angajați să protejeze secretul privind centrul științific imens, deținut și condus de tatăl lui Drew.

— Cei doi sunt morți acum.

— Tu i-ai ucis?

— Nici nu vreau să mă mai gândesc. Treat Griswold e și el mort.

Președintele îl privi surprins, dar nu șocat.

— Tot tu?

— Alison. Ea îl urmărea. Încercase s-o omoare.

— Mă bucur că e bine.

— Nu mulțumită lui Griswold. A torturat-o, dar a scăpat. O să vorbim despre asta mai târziu. Se pare că de Griswold am fugit noi aici — el avea transmițătorul. Tatăl tău a găsit o cale să-l șantajeze și să te otrăvească. Griswold răpise tinere din Mexic și își satisfăcea plăcerile cu ele.

— Treat și tata, zise Stoddard. În cine să mai ai încredere?

— Păi, nu în ei.

— Aș fi vrut să mă mire mai tare că a fost tata. Mai trăiește?

— Deocamdată. Nu poți să știi cum evoluează infarctul, și el are unul destul de grav.

— Tata a făcut eliportul de pe acoperiș. Castelul a fost atât de bine construit încât să fie greu de accesat pe uscat. O să chem salvarea.

— Cheam-o. Spune-le că trebuie să facă două drumuri.

— Ești rănit rău?

— Nu atât de rău, pentru cineva care a fost împușcat de două ori și izbit de toți pereții.

— LeMar o să supraviețuiască?

— Poate. Indiferent de ce s-ar întâmpla, viața lui de stăpân s-a încheiat. Dată fiind situația la care poate să se aștepte, cred că o să opteze pentru un sfârșit rapid.

— Îmi pare rău. Orice-ar fi, rămâne tatăl meu, totuși.

— Nu pare să fi avut vreodată prioritățile bine trasate.

— Ei bine, prietene, de data asta chiar ți-ai încălcat jurământul lui Hipocrat.

Gabe își schimbă poziția în scaun, ca să mai reziste vreo câteva minute.

— Drew, nu știu cât o să mai pot rămâne conștient. Dar înainte să urcăm, vreau să-ți dau asta.

Îi dădu servieta lui LeMar; președintele o deschise, îi cercetă conținutul și apoi îi închise ușor fermoarul.

— De la Fairhaven?

— Tatăl tău a pus mâna pe ea după accident. Zice că e plină de amprentele tale. Nu și de ale mele.

— Urma să vorbesc cu tine despre Fairhaven după treaba asta — cu alegerile — când vrea să se termine totul, zise Stoddard. Mi-a fost greu.

— Drew, *mie* mi-a fost greu!

— Mie... mie mi-a fost atât de teamă de tata în noaptea aia, de ce s-ar fi putut întâmpla. Se pare că el a știut tot timpul ăsta.

— El spune că i-ai cerut să te ajute.

— Eu... poate că am făcut-o. A trecut mult timp de-atunci.

— O, a trecut cam tot atât de când am fost eu în închisoare și îmi amintesc fiecare detaliu al fiecărei zile petrecute acolo, Drew. Îmi amintesc că tatei i-a fost prea rușine ca să-mi vorbească până în ziua în care a murit. Îmi amintesc când mă duceam la întânirile Alcoolicilor Anonimi și îi mințeam pe ceilalți spunându-le că nu mai beau și sunt treaz, deși mă îndopam cu pastile. Ești norocos că amnezia ta e mai selectivă și că a durat mult mai mult decât a mea.

— Am încercat să mă revanșez prin tot ce-am făcut în viață.

— Poporul american își este recunoscător. Ai fost un președinte bun.

— Ai de gând să transformi asta într-o dezvăluire publică? Știi că nu aș mai avea nici o șansă să fiu reales.

— Nu știu, Drew. În momentul ăsta, tot ce știu e că am aproape cincizeci și trei de ani și că mi-am trăit jumătate din viață cu conștiința împovărată de două crime pe care nu le-am comis.

Stoddard se duse către locul unde își agățase blugii și scoase din buzunar un plic împăturit în două.

— Am primit scrisoarea asta la puțină vreme după ce am fost ales, acum patru ani. Urma să ți-o dau când îți spuneam... de accident. Apoi, chiar înainte să plec din Camp David, am luat-o cu mine.

Gabe luă plicul și scoase din el o singură foaie de hârtie, scrisă cu stiloul, cu caractere diferite.

Domnule Președinte,

Irina Kursova și cu mine urma să ne căsătorim când a fost ucisă de o mașină în care vă aflați și dumneavoastră. Fiul nostru nenăscut a murit și el. Nu pot să dau de Singleton, cel care a condus mașina în noaptea aceea. Dacă l-aș găsi, l-aș omorî. Știu că se bucură de protecția dvs., dar dacă trimiteți adresa lui la Milton, Nolan Street, numărul 253, Annapolis, cod 01409, o să mă ocup eu de restul.

— Cel care a încercat să mă omoare — de două ori. Cineva trebuie să-i fi arătat articolul de ziar în care se anunța că devenisem parte din echipa ta. După atâția ani, brusc eram în oraș.

— Nu-l cheamă Milton. Ci Leon. Leon Urețki. E bucătar în Bowie. Adresa e a unui prieten de-al lui. Serviciile Secrete l-au găsit destul de ușor, dar în afară de câteva amenințări, nu au putut face nimic. Nu am știut că e pe urmele tale decât după ce mi-ai spus de încercările de a te împușca.

— Puteai să-mi spui de scrisoarea asta când ai venit la Tyler, Drew, zise Gabe obosit. Puteai să-mi apui atâtea lucruri pe care ai ales să mi le ascunzi.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.

— Mai bine de treizeci de ani. Atâta durere încât să vrei să ucizi chiar și după treizeci de ani. Omul ăsta s-a mai căsătorit de-atunci?

— Din câte știu eu, nu.

— Vreau datele lui de contact, Drew. Cât de repede poți să faci rost de ele.

— Gabe, ascultă, eu...

— Și știi ce mai vreau? Să-l găsești și să te duci la el.

— Dar...

— Mâine, Drew. Vreau să-l găsești pe Leon Urețki și să te duci să-i spui că tu conduceai în noaptea aia. Fă asta sau dacă nu, mă forțezi să iau o decizie și să mă duc direct la ziar sau la oricine e dispus să mă asculte.

— Dar o să te întâlnești și tu cu el, nu?

— Da. Dacă o să fie de acord. Noi doi trebuie să vorbim. Trebuie să vorbim despre durere... și despre pierderi. Trebuie să vorbim despre tine.

— O să mă distrugă, Gabe. Dacă se află chestia asta, o să mă distrugă pe mine și toate cauzele pe care le susțin.

— Poate, zise Gabe, apoi se ridică și se îndreptă către ușă, șchiopătând. Poate că așa o să se întâmple.

Capitolul 65

Era pentru prima dată de la accident, când Gabe se afla în Fairhaven, Maryland.

Pe o ploaie măruntă, își scoase bandajul care îi susținea brațul și încercă să se orienteze cu o hartă în mână. Starea lui de spirit se potrivea cu seara mohorâtă. Avea bagajele în portbagajul Hondei închiriate. Dis-de-dimineață, avea să o lase pe Alison în camera de hotel în care stăteau amândoi și apoi urma să se îndrepte spre aeroport pentru călătoria spre Wyoming.

Trecuseră trei zile de la coșmarul din castelul *Aerie*. Nu se întorsese de la Casa Albă și nici nu mai încercase să intre acolo din nou. Vorbise cu președintele doar cât să se asigure că îi respectase dorința de a-l vizita personal pe Leon Uretki.

Fusese nevoie de mai mult de o oră în sala de operații ca să i se curețe rănile de la coapsă și umăr. Din fericire, nu mai rămăsese nimic grav și ieșise din spital douăsprezece ore mai târziu. După care își petrecu timpul cu Alison, atunci când nu dădea declarații Serviciilor Secrete și polițiștilor. Nu știa sigur ce avea de gând Alison după ce se clarificau lucrurile, dar spera ca planurile ei să îl includă și pe el.

Alison derulase în minte de mii de ori — în timp ce era imobilizată, umilită, agonizând în subsolul de pe Beechtree Road — cum avea să-l pună la pământ pe Treat Griswold cu o singură împușcătură — improbabila, remarcabila împușcătură. În toate orele alea nesfârșite, toate speranțele ei se concentraseră pe acea împușcătură. Nici nu voia să ia în calcul faptul că ar putea rata.

De câteva ori în timpul nopților petrecute împreună, Gabe o ținuse în brațe, îi fusese alături, plânsese pe umărul lui la gândul că luase o viață în modul în care o făcuse, fie ea și viața unui monstru ca Treat Griswold. Povestea pe care i-o împărtășise în legătură cu felul în care se zbătuse să spele numele unei colege asistente din Los Angeles și tortura la care o supusese Griswold justificau pe deplin acțiunile ei în ochii lui Gabe. Rămâneau totuși lacrimile.

Reacția lui Gabe după ce îi omorâse pe cei trimiși să-l elimine era mult mai temperată — nici nu se compara cu reproșurile pe care și le făcuse de-a lungul timpului, când deciziile sale, luate în situații de maximă urgență, contribuiseră la moartea vreunui pacient.

Cimitirul Pine Grove.

Simțind un nod în gât, tremurând, Gabe își lăsă mașina în mijlocul străzii și intră în cimitirul mic, pe o poartă cu o boltă de fier forjat, sprijinindu-se în baston. În mâna cealaltă, ținea un trandafir. Zări silueta unui bărbat așezat lângă o piatră de mormânt, deși era întuneric și ploua mărunt.

Treizeci de ani.

Bărbatul, cam de aceeași înălțime cu Gabe, dar mai slab, își ținea capul plecat. Văzându-l pe Gabe apropiindu-se, ridică privirea. Avea o față prelungă și o atitudine mândră.

— Singleton?

— Gabe.

— Bine. Dacă așa preferi, atunci Gabe. Sunt de acord să-mi spui Leon.

Uretki vorbea cu un ușor accent rusesc, folosind topica est-europeană.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim.

— Am încercat de două ori să te ucid. Măcar atâta lucru puteam face să te întâlnesc.

— Mă bucur că nu te pricepi prea bine la arme.

— De fapt, doctore, sunt destul de bun. Am fost pușcaș în Armata Rusă înainte să mă mut aici, la douăzeci și cinci de ani. Armele pe care le-am folosit erau ale mele, cumpărate acum câțiva ani pentru tir... ca să mă mențin în formă. M-am tot gândit la răzbunare. Apoi, în ultima secundă, în ambele ocazii, pur și simplu n-am putut s-o fac. Acum treizeci de ani, cred că aș fi putut. Am încercat să dau de tine după ce ai ieșit din închisoare, dar eram un proaspăt imigrant și nu aveam mijloacele potrivite. Nici o pistă nu ducea nicăieri și mă costa mult. În final, am renunțat. Dar nu am uitat niciodată. Apoi, când mi-a arătat un prieten articolul despre tine...

Nu mai putu continua.

Gabe se apropie de Uretki, neștiind dacă obrajii săi erau umezi din pricina ploii mărunte sau a lacrimilor. Un lucru rămânea cert. În acea clipă, se simțea puternic legat de bărbatul de lângă el.

— Ai iubit-o foarte mult.

— Eram făcut ca s-o iubesc, răspunse Uretki.

Se îndreptă spre piatra de mormânt, pe care erau inscripționate numele Irina Krusova și Dimitri Uretki.

— Și am crezut că tu ai luat-o de lângă mine. Pe ea și pe fiul meu.

— N-ar fi trebuit să bem atât cât băuserăm, de fapt, nu aveam dreptul să bem deloc și apoi să conducem.

— Nimeni nu ar trebui s-o facă. L-ai trimis pe președinte ca să discute cu mine, pentru că știai că nu te-aș putea crede dacă veneai chiar tu să-mi spui.

— Acum mă crezi?

— Da.

— Timp de treizeci de ani a trebuit să trăiesc cu gândul morții Irinei și a lui Dimitri și, chiar dacă nu a fost la fel de dureros ca pentru tine, a fost o tortură.

— Stoddard ți-a făcut mult rău pentru că nu ți-a spus adevărul de la început.

— Așa este. Nu pot să-ți spun cât de greu e să fii exmatriculat din facultate, să fii aruncat un an într-o închisoare de maximă securitate. Totuși, într-un fel, ai rupt cursul tragediei prin refuzul tău de a-mi lua viața, Leon. A fost cel mai minunat lucru pe care l-ai fi făcut pentru Irina.

— Poate. Poate că ai dreptate. Nu te-ai răzgândit, pleci, așa cum mi-ai spus la telefon?

— Da. Mâine, la prima oră. M-am săturat de Washington și de politică.

— Crezi că ar trebui să dezvăluim oamenilor secretul celui pe care l-au ales?

— Nu m-am hotărât încă. Tu?

— Trebuie să mă gândesc — să mă întorc la brutăria mea, întâi, ca să mă gândesc. Irina era de șase luni în țara asta când a murit. Învățase bine engleza.

— Cred că noi doi ar trebui să ținem legătura — să vorbim o dată, de două ori pe săptămână. Mi-ar plăcea să ne cunoaștem mai bine și să știu ce-ai hotărât. Dacă decizi să faci publică treaba asta, probabil că o să te susțin.

— Andrew Stoddard ne-a făcut rău amândurora.

— Foarte mult rău. Dar avem timp să ne refacem viața. Cred că de data asta el va avea de suferit. Drew poate fi egoist și rece, dar e totodată și foarte uman. Indiferent de ce vom face noi doi, va suferi. Vrem răzbunare pentru ce a făcut? Nu știu. Chiar nu știu.

— Există și alții care pot conduce țara.

— A făcut treabă bună, dar da, cred că există și alții. Care să o poată conduce la fel de bine.

— Sau poate chiar mai bine. Trebuie să mă gândesc.

— Înțeleg.

— Am numărul pe care mi l-ai dat în Wyoming. Promit să te sun.

— Și eu îl am pe-al tău.

— Trebuie să ținem legătura, să ne împărtășim sentimentele.

— Așa cred și eu, Leon. Cred că ne putem ajuta reciproc.

— M-ar bucura foarte mult.

— Și pe mine.

Gabe puse trandafirul lângă cruce. Îl salută pe Urețki printr-o mișcare a capului și se înțeleseră din priviri. Gabe rămase tăcut pentru o vreme, apoi se întoarse și se îndreptă șchiopătând către ieșire.

Epilog

Scena ar fi putut fi o pânză în ulei de Frederic Remington sau o fotografie de Bert Greer Phillips. Hambarul... camera... rotocoalele de fum ieșind pe hornul de piatră... calea ferată șerpuind... aburul care ieșea pe nările celor trei cai înhămați... bruma albă imaculată, acoperind pământul până la orizont... un cer cărămiziu...

Miezul iernii pe câmpiile înalte.

Îmbrăcat cu haine groase, Gabe se ivi de după ușa din spatele fermei, lăsând-o deschisă. Sări pe Condor cu o grație firească; deși trecuseră cinci luni, cicatricele de la umăr și coapsă încă îl mai supărau.

— Hai, băieți! Până se face zece, vreau să ajung cât mai departe de civilizație.

— Nu mai fi așa nerăbdător, prietene, răspunse o voce. Doamna mă ajută să-mi pun ghetele. Ce amuzant, nu? Tu chiar îți ții calul în frâu!

În sfârșit, apăru și Alison, într-o jachetă de cowboy, cu guler de lână și cu o pălărie texană împodobită cu o bandă din piele de șarpe cu clopoței și cu o pană de vreo cincisprezece centimetri.

Radioasă, se gândi Gabe, ca de fiecare dată cînd o vedea. *Absolut radioasă.*

În spatele ei, Leon Urețki pășea grijuliu în cizmele sale noi. Pălăria texană pe care o împrumutase îi atârna pe spate. Avea ochii și părul negri ca pana corbului, și niște trăsături atrăgătoare, ce emanau forță.

— Piciorul stâng în scară, Leon. Acum apucă mânerul și aruncă-ți piciorul drept peste cal.

— E metoda ta să te răzbuni, nu? întrebă Leon.

— Hai, Leon, îl îndemnă Alison. O să-ți placă la nebunie. În plus... atât eu, cât și doctorul aici de față lucrăm la spital. N-o să ți se-ntâmple nimic.

Urețki își balansă piciorul întocmai ca un cowboy. Apoi, pentru câteva momente, cei trei rămaseră nemișcați, respirând aerul curat, bucurându-se de liniștea magnifică.

— Frumos, murmură Urețki. E pur și simplu... superb. N-am fost niciodată într-un loc ca ăsta. Nici măcar în Rusia.

— Ți-am zis eu, răspunse Gabe, întorcându-l pe Condor cu o mișcare lejeră. Mă bucur că te-ai hotărât să ieși.

— Amândoi ne bucurăm, adăugă Alison. Iubitule, e târziu?

— Nu încă. Mai avem timp să ajungem la Creasta Vrăjitorului până în zece.

Caii se îndepărtau de casă, pe o potecă îngustă.

— Ce-i asta, Creasta Vrăjitorului? întrebă Urețki.

— Nimic... și totul. Am numit-o așa pentru că... o să vezi tu de ce. Pâinea e în traista de la șa?

— Și untul și gemul, dacă n-or fi înghețat deja.

— Mmmm. Îmi place mult pâinea proaspătă, zise Alison.

— O să tot mănânci cinci zile. Mă gândesc să fac câte un fel de pâine în fiecare dimineață cât stau aici. Și alte câteva bunătăți.

— Grozav.

La zece și cinci minute, suiră o pantă lină și se opriră pe Creasta Vrăjitorului. Sub ei se întindeau zeci de kilometri de deșert alb, până spre munți.

— Nemaipomenit, zise Alison. Doctore, chiar îmi place aici. Și în caz că nu ți-am spus-o de suficiente ori pe ziua de azi, te iubesc.

— Și eu te iubesc, zise Gabe, încă surprins cât de ușor îi venea să pronunțe cuvintele. Leon, ți-am spus după ce am plecat din Washington vara trecută, că ești bine-venit la fermă oricând. Acum, iată-te aici. Sunt foarte fericit să pot împărtăși toate astea cu voi doi. Data viitoare să o aduci și pe cea cu care ai început să te întâlnești, dacă vrea să vină.

— Dolores? Poate. Cred că i-ar plăcea aici. Știi... cu cât te cunosc mai bine, cu-atât mă bucur mai mult că nu te-am ucis.

— Și eu mă bucur că nu m-ai ucis, prietene. Din asta nu avea de câștigat decât brutăria închisorii Hagerstown, unde-ai fi putut ajunge. OK, e zece fix. Ce ziceți de o bucată de pâine?

Trecură din mână în mână pâinea ovală, moale, fiecare rupând câte o bucată sănătoasă.

La aproape trei mii de kilometri, el tocmai punea mâna pe Biblie și își începea jurământul. Mulțimea care înfrunta gerul de ianuarie ca să ia parte la scrierea istoriei stătea cu sufletul la gură, ascultând prin boxe cuvintele mult așteptate.

— Eu, Andrew Stoddard, declar solemn că îmi voi îndeplini cu credință îndatoririle de președinte al Statelor Unite și voi face tot ce-mi stă în putință ca să păstrez, să protejez și apăr Constituția Statelor Unite.

— Leon, dă-mi și mie gemul, te rog.

MICHAEL PALMER

Primul pacient

În cel mai recent roman al său, *Primul pacient* (2008), Michael Palmer imaginează un atentat vizând sănătatea sau chiar viaţa celui mai important om al planetei, preşedintele Statelor Unite. Atunci când medicul său personal dispare în chip misterios, preşedintele Drew Stoddard îl cheamă în ajutor pe fostul său coleg de facultate şi prieten, doctorul Gabe Singleton. După ce acceptă cu greu misiunea dificilă ce-i este încredinţată, Gabe descoperă cu stupoare că preşedintele are momente în care îşi pierde raţiunea. Mai este oare prietenul său din tinereţe capabil să ţină în mână destinul întregii planete? Confruntat cu această dilemă, precum şi cu propriile sale traume din tinereţe, Singleton trebuie să dezlege misterul, înainte ca soarta întregii lumi să fie pusă în pericol.

Michael Stephen Palmer (n. 1942, în Springfield, Massachusetts) este medic de profesie şi autor al unei serii de thrillere medicale de succes. Romanele sale abordează teme controversate şi de actualitate, precum eutanasierea, dependenţa de droguri, testarea medicamentelor experimentale şi traficul de organe. De la debutul literar cu *The Sisterhood* în 1982, toate cărţile sale, printre care *Side Effects* (1985), *Extreme Measures* (1991) sau *Natural Causes* (1994), au figurat pe lista bestsellerurilor, publicată anual de prestigiosul *New York Times*. De acelaşi autor, în colecţia Bestseller Internaţional a mai apărut *A cincea fiolă* (2007).

"Un thriller captivant şi imprevizibil, *Primul pacient* surprinde cu măiestrie atmosfera intensă de la Casa Albă şi felul în care funcţionează sistemul medical, aducând în discuţie şi problema aplicării Amendamentului 25. O carte pe care am citit-o cu sufletul la gură."

Bill Clinton

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-973-675-546-0

Bestseller INTERNATIONAL

Săptămâna Financiară